

JIS ir aš

Šioje knygoje pateikti trumpi Jėzaus ir Gabrielės Bosi (Gabrielle Bossis) pokalbiai, skirti visiems:

„O, Mano Dukra, ar gali įsivaizduoti, kokį kelią nueis ši knygelė?
Melsk Mane, kad pasiekčiau pačius didžiausius skurdžius,
dvasiškai paralyžiuotus,
beviltiškai nusiminusius,
nebylius Dievo akivaizdoje,
pinigų troškimo apsėstuosius.
Melsk, kad šia knygele Aš pereičiau taip,
kaip perėjau kadaise
gydydamas, patraukdamas prie Savęs.
Koks pergalingas žygis širdžių tyloje!
Ar patikėsi, kad jau ir tie, kurie šiuo metu ruošiasi ją išleisti, jaučia naują
jos poveikį?
O, tegul bus einama ja pasistiprinti ir giliau alsuoti!
Ar bus pagaliau geriau suprantama Mano meilė?“
(užrašyta 1948 m. liepos 15 d.)

„Evangelijoje pasakojama, kad rašei ant smėlio.“
„Dabar Aš rašau tavo ranka,
ir nebe smėlyje,
o sielų gelmėse.
Rašau džiaugsmu ir šviesa.“
(užrašyta 1944 m. lapkričio 2 d.)

ISBN 978-9955-03-833-7

9 789955 038337

GABRIELLE BOSSIS

JIS ir aš

I dalis

GABRIELLE BOSSIS

JIS ir aš

Dvasiniai pokalbiai

I dalis

Kaunas 2013

UDK 23/28
Bo-345

Įžangą parašė Nanto vyskupas, monsinjoras *Villepelet*

Pratarmę parašė *Jules Lebreton*, SJ,
Paryžiaus katalikiškojo instituto Teologijos fakulteto dekanas

Įvadą parašė *A. de Parvillez*, SJ

Į lietuvių kalbą išvertė *Zita Petraitytė*
Redaktorė *Erika Rimkutė*
Viršelio dailininkė *Alina Kvedarauskienė*

© Beauchesne, 1948

© Zita Petraitytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2013

ISBN 978-9955-03-835-1

ISBN 978-9955-03-833-7

LUI _____
_____ et moi

ENTRETIENS SPIRITUELS

TOME I

PRÉFACE DE S. EXC. MGR VILLEPELET, ÉVÊQUE DE NANTES
AVANT-PROPOS DE JULES LEBRETON, S. J.
INTRODUCTION PAR A. DE PARVILLEZ, S. J.

SODXANTIÈME ÉDITION

BEAUCHESNE
PARIS
1997

Dievas yra tavyje, kalbėkis su Juo.

*Per Nekaltosios ir Sopulingosios
Marijos Širdį ši knyga skiriama
sieloms paguosti.*

1944 m. lapkričio 16 d.

„Dėl Savojo Gailestingumo pažadu tau: kuo daugiau sielų pasinaudos tavo užrašais, tuo didesnė bus ir tavo džiaugsmo pilnatvė.

Ir kiekvienas skaitytojas gaus tą pačią Malonę.

Visi sudarys vieningą šeimą – Mano artimų draugų Šeimą.“

Ižanga

Nanto vyskupas, monsinjoras Villepelet

Jau praėjo pusė šimtmečio, o vidiniai dienoraščiai vis dar dažnai spausdinami. Kaip mėgsta sakyti abatas Brémond, galima tikėtis, jog vėl sulaukėme mistikų antplūdžio.

Tarp geriausių reikėtų paminėti Liucijos Kristinos, motinos Louise Claret de la Touche, sesers Švč. Trejybės Elzbietos, sesers Anzelmos, sesers Žozefos Menendez užrašus ir dar tai, kas išleista bendru pavadinimu „Cum Clamore valido“. Reikia nepamiršti ir populiariausio iš tokių veikalų – šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės „Vienos sielos istorijos“.

Ar reikia spausdinti ištraukas dar vieno dvasinio dienoraščio, apibūdinaimo tik paprastu, bet labai iškalbingu pavadinimu: „JIS ir aš“?

Skirtingai nuo anksčiau paminėtų knygų, knygos „JIS ir aš“ autorė gyvena ne užsidariusi vienuolyne. Negyvena ji ir sėslaus gyvenimo, nėra šeimos motina, kurios dėmesį galėtų išblaškyti tik namų židinio rūpesčiai. Jos regimi horizontai nėra uždaras sodelis. Šios pasaulietės moters dienoraščio dvasingi įrašai padaryti įvairiuose pasaulio kraštuose. Keliauta po visą Prancūziją, ir ne tik. Jos keliai vedė nuo Monrealio iki Alžyro, nuo Romos iki Kvebeko, nuo Kairouano iki Palermo. Kad ir kuo keliautų – traukiniu, laivu, autobusu, metro, ar būtų teatre, Jis – Dieviškasis Draugas – lieka gyventi dėmesingoje sieloje, kuri susikaupusi Jo klausosi, nors aplinkui yra tūkstančiai progų išsiblaškyti. Anot „Kristaus sekimo“ autoriaus, „tie, kurie daug keliauja, retai kada pasidaro šventi“, bet šis pokalbis tarp Jo ir tos sielos atrodo kaip taisyklės išimtis.

Štai kodėl šiuolaikiniams žmonėms, įtrauktiems į painiausius civilizacijos sukurius, trukdančius susikaupti, šie puslapiai itin vertingi: jie parodo, jog įmanoma išlaikyti gyvą Dievo buvimo savyje jausmą, kad ir koks būtų žmogaus gyvenimo būdas.

Iš tikrųjų juk viskas sielai turėtų virsti pakopomis kilti į Jį. Galima prisiminti nuostabius Olier aktus, iliustruojančius jo, kaip krikščionio, dieną: „Kai eini į laukus; kai išvysti saulę; kai matai žemę, žoles, gėles, vaisius; kai išgirsti paukščių giesmes ar kai tenka važiuoti autobusu“. Galbūt niekada ir

negirdėjusi apie šiuos aktus, „JIS ir aš“ autorė juos atlieka savitai ir dažniau: siųsdama juos į dangų lyg strėles iš lanko. Nors ir būdama veikli keliauninkė, moka stabtelėti prie paprastų reginių ir juose išvelgti Dievo išminties, galybės, gerumo ženklus. Žuvėdra virš laivo, snapučiai terasoje, vystančios rožės, senų laiptų nuzulintos pakopos – per viską Dievas prabyla į tą, kuris moka Jo klausytis... Ar tik įprotis išvelgti Nematomąjį regimuose dalykuose nėra tai, ką dvasiniai autoriai vadina nuolatine malda, širdies malda? Tėvas Grou sako: „Nuolatinis nusiteikimas mylėti Dievą, Juo pasitikėti, sutikti su Jo valia visuose gyvenimo įvykiuose, nuolat klausyti Dievo balso mūsų sąžinės gelmėse, visada mus kreipia į gėrį ir tobulumą. Tam pasirengęs turėtų būti kiekvienas krikščionis, tokios nuostatos laikėsi visi šventieji, ja remiasi vidi-nis gyvenimas.“

Argi ne toks nusiteikimas, parenkant tinkamus žodžius, šiuolaikinę kalbą, atitinkančią dabarties dvasingumą, nusakomas knygos „JIS ir aš“ dialogo-gais? Daugelis „Katalikų veikimo“ vadovų, sunkiai suderinančių Mortos veik-lumą su Marijos gilia kontempliacija, nors ir suprantančių, jog vaisingo apaš-talavimo būtina sąlyga – „o reikia tik vieno“, apmąstys šiuos puslapius, lieps-nojančius Dievo artumo ugnimi. Jausdama šią ugnį, anot puikiojo Angelės de Foligno posakio, „Dievu besidžiaugianti siela viską paskiria Jam“.

Pratarmė

Jules Lebreton, SJ,

buvęs Paryžiaus katalikiškojo instituto Teologijos fakulteto dekanas

Po Nanto vyskupo šiai knygai parašytos įžangos, atrodo, man nebereikėtų rašyti savųjų įžvalgų. Vis dėlto manau, kad dera parodyti nuolankią pagarbą šiai uoliai krikščionei, kurios sąsiuviniai mane sujaukino ir ugdė.

Labiausiai užrašuose mane nustebino matoma dvasinė pažanga. Iš pradžių matyti švelnumas, nuteikiantis meilei ir kviečiantis mylėti. Paskui Viešpaties vadovavimas darosi vis reiklesnis ir primygtinesnis. Pagaliau meilė įtraukia į vis gilesnį savęs atsižadancio, trokštančio amžinai susivienyti asmens gyvenimą.

Kai kuriuose šen bei ten randamuose įrašuose pastebimas asketinis parengimas, kuris pamažu skynė kelius šiam suartėjimui: Viešpats sielą pakviečia praktikuoti atgailą, kuri iš pradžių ją gąsdino, o vėliau net atrodė lengva.

Pavyzdžiui, 1939 m. birželio 22 d. įrašyta: „Nuo šiol tu kiekvieną ketvirtadienį švėsi šventąją valandą. Aš prašau šią valandą pabūti su Manimi. O taip, iš pradžių teks dėti pastangų, o paskui jau nebebus sunku...“ Panašiai ir su apsimarinimais pagerbiant Viešpaties nuplakimą, kaip ir su pageidavimu (bei paklusimu Jam) po tarnaitės Marijos mirties: „Prisimeni, kaip svarstei... ar samdytis naują tarnaitę. Aš tavęs paprasčiau likti vieną, klausdamas: „Ar tiek Mane mylėsi? Juk tu nesigaili?“

Šie santūrus nurodymai išryškina narsią ištikimybę, suteikiančią meilės polėkiui reikšmingumo ir svarbos. Panašūs yra ir kiti Viešpaties raginimai.

Štai III sąsiuvinio 1940 m. gegužės 4 d. įrašas: „Šiandien tavęs prašau apmarinti protą: tegu tavo mintis tarsi žiburio liepsna kykla tiesiai prie Mano galybės, didybės ir Mano, kaip Tėvo ir Sužadėtinio, meilės.“ IV sąsiuvinyje 1940 m. rugsėjo 12 d. įrašyta: „Niekada neišsemk pasitenkinimo iki galo. Palik Man dalelę apsimarindama: tai bus Manoji dalis.“

Ir 1942 m. sausio 1 d.: „Įženk drauge su savuoju Sužadėtinium į aukos kelią. Nebijok paaukosianti per daug. Juk Jis tiek dėl tavęs padarė!“ Panašus ir 1942 m. kovo 24 d. įrašas: „Ar nenorėtum savo brangios laisvės sudėti į Mano rankas?“

Pridursiu, jog daugelis šių pastabų apgalvotos, taktiškos, išlaikančios pusiausvyrą, tad palieka labai malonų įspūdį.

Žvelgiant į visumą, tegul mūsų nesutrikdo kai kurie atvejai, pasižymintys pernelyg dideliu jausmingumu, jaudrumu. Šiuose sąsiuvinuose jie pabirę gana retai ir jų po truputį mažta. Aiškus ir tiesus tikslas, į kurį Viešpats veda savo ištikimą tarnaitę, yra vienijimasis su Juo – gilus, tylus, kurį ji gali pasiekti tik visiškai savęs atsižadėdama. Ypač tai aišku paskutiniuose sąsiuvinuose.

1941 m. sausio 1 d.: „Mano šūkis šiais metais: gyvendama ištirpk Manyje... Vis labiau atsiribok nuo žemiškų dalykų... Kartu su Sužadėtinium ženk į aukos kelią.“ Balandžio 5 d.: „Leisk Man pagaliau gyventi tavyje, tavo vietoje; išeišk iš savęs.“ Gegužės 21 d.: „Niekada nemanyk, kad Aš esu toli nuo tavęs. Aš esu pačioje tavo gelmėje drauge su Tėvu ir Šventąja Dvasia. Tu esi niekas; tegul ir šis niekas būna Mano.“ Birželio 18 d.: „Leisk tave užtvindyti ir persunkti.“ Birželio 19 d.: „Panirk į Mano meilės bedugnę.“

Prieš porą metų, šios knygos autorei dvejojant, ar tie žodžiai, kuriuos ji užrašinėja, yra Viešpaties, ar jos pačios, Kristus jai atsakė: „Net jeigu šie žodžiai plauktų ir iš tavo žmogiškos prigimties – argi ne Aš sukūriau šią prigimtį? Argi ne viskas, ką tu turi, priklauso Man? Manyje yra tavosios būties šaknys, vargše Mano mažyte!“

Ji turėjo teisę dvejoti; bet atsakymas buvo tikrai geras. Reikia dar pridurti, kad Dievas, kuris tą sielą sukūrė, savo malone ją skatina šventėti ir gairinti. Kuo labiau auga dvasinis gyvenimas, tuo galingesnis aiškiau matomas šis veikimas. Galutinį krikščionio, trokštančio visada likti visiškai ištikimu malonei, tikslą teisingiausiai apibūdino šv. Paulius: „Gyvenu nebe aš, manyje gyvena Kristus.“

Krikščionė, šiais sąsiuviniais mums atskleidusi savo gyvenimą, šio aukščiausio tikslo siekė iš visų jėgų ir su didele meile. Mes dėkojame jai už tokį patraukiantį pavyzdį.

Įvadas

A. de Parvillez, SJ

Dar negalima paskelbti, kieno tas rankraštis ir iš kur jis, t. y. iš kur atrinktos čia spausdinamos ištraukos. Vis dėlto galima tarti keletą žodžių apie jo ištakas.

Tai „vidiniai žodžiai“, kuriuos girdėjusi siela priskyrė Kristui ir nedelsdama užrašydavo. Tarp kitko, jai niekas neapsireiškė, ji negirdėjo ir balsų, kurie skambėtų išorėje: viskas vyko ne pojūčių lygyje, o kur kas giliau. Tokiu atveju būtų neišmintinga viskuo ir akiai tikėti ar atmesti dėl išankstinio priešiško nusistatymo, todėl tai reikia įdėmiau patyrinti.

Gerbiamasis tėvas Monier-Vinard knygos, pavadintos „Cum Clamore valido“, įvade tyrinėja skirtingus būdus, kuriais Dievas kalba sieloms:

„Būna, kad Mūsų Viešpats pasirodo regimu žmogišku pavidalu, ir Jo žodžiai skamba tiek ausyse, tiek širdyje. Galbūt taip nutiko Marijai Margaritai, kai Mūsų Viešpats jai parodė perversą savo Širdį, sakydamas: „Štai Širdis, kuri taip stipriai mylėjo žmones...“

Tačiau paprastai Dievas kalba per vidinį apšvietimą. Ir kai kada Jis įlieja į sielą tokios antgamtinės šviesos, kuri sužavi sielą ir pakelia ją virš jos pačios, į nepažįstamą pasaulį, apie kurį siela, vėl grįžusi į save, negali nieko pasakyti nei perteikti šio pasaulio... Kartais Mūsų Viešpats iš vidaus kalba sielai, vartodamas tokias sąvokas ir naudodamas tokius vaizdus, kurie suprantami mūsų protui, pagal reikalą juos parinkdamas ir įkvėpdamas. Ir tada sielai atrodo, kad Dievas jai kalba pabrėžtinai aiškiai, kartais Jis tiesiog diktuoja. Gana dažnai ir Marijos Margaritos gyvenime minimi teiginiai bei sprendimai, tarsi padiktuoti Švenčiausiosios Širdies.“

Šis aprašymas tiksliai atitinka ir mūsų aptariamą atvejį. Rašytoja nė nemano esanti kuo nors prisidėjusi prie žodžių, tarsi kažkieno kito ją įpareigojančių. Šias mintis ji užrašo nebraukydama, netaisinėdama, nė kiek nesiengdama rinktis, kokiais žodžiais visa tai išreikšti.

Vis dėlto tėvas Monier-Vinard veikalo „Cum Clamore valido“ įvade priduria, kad perduodamos žinios išraiškos būdas ir ypač komentarai priklausau-

so nuo žmogaus, vedžiojančio plunksną, ir kad čia pastebimas kalbėjimo bei mąstymo būdas, savitas būtent tam asmeniui. Jis baigia padarydamas išvadą, į kurią turėtume atkreipti dėmesį: „Reikia pripažinti, kad kiekvienas šventasis ar šventoji, gavę apreiškimą, elgiasi maždaug taip pat, įnešdami kažką savita, ir todėl visada reikia skirti tai, kas vien iš Dievo, ir tai, kas žmogiška ir priklauso nuo šio asmens.“

O tėvas de Smedt (knygoje „Mūsų atgamtinis gyvenimas“), kalbėdamas apie apreiškimus, gautus iš Dievo, rašo: „Kai siela nori atgaminti šį prisiminimą savo asmeninei paguodai ar tam, kad pamokytų arba paguostų kitų sielas, lengvai gali nutikti taip, jog ir geriausių norų vedama į Dievo tada apreikštus žodžius ji įpina ir tokių minčių, kurias įsiminė skaitydama, girdėjo pamoksluose, netgi tokių, kurios kilo jos pačios prote ar vaizduotėje.“

Kad padėtume skaitytojui teisingai nuspręsti, priminę šiuos principinius dalykus, atsivėlkime ir į tai, kas išdėstyta pačiuose sąsiuvinuose, kuriuos teko skaityti ir iš kurių atrinktos ištraukos šiam veikalui. Sielai suabejojus, ar girdėti žodžiai tikrai priklauso Tam, kuriam priskiriami, vidinis Balsas atsako: „Tu abejoji, ar tai tikrai Aš? Elkis, tartum tai būtų tiesa.“

Verta šito neužmiršti. Jei duodami geri patarimai, juk verčiau jais vadovautis, negu to nedaryti ir palūkėti, kol bus aiškiai nustatyta, kas jų autorius. Ką gi, klausimas, kieno jie, lieka svarbus. Kitą kartą, matydamas tam tikrą baiminimąsi, pašnekovas atsako: „Mintis, jog tu tokia neverta, verčia tave abejoti, ar tikrai Aš kalbu su tavimi? O kaip tada Mano gailėstingumas?“

Jis daug kartų grįžta prie šios minties: „Nebijok. Bus aišku, kad kalbu su tavimi ne dėl tavo nuopelnų, bet savojo gailėstingumo skatinamas.“ „Jeigu tu abejoji dėl Mano žodžių arba jais stebiesi, vadinasi, manai, kad esi kažkuo prie jų prisidėjusi.“ „Aš kalbu būtent tau dėl to, kad esi tokia neverta Manęs girdėti. Taip pasireiškia Mano gailėstingumas.“

Jis reikalauja savo teisių veikti taip, kaip nori: „Argi todėl, kad esu Dievas, neturiu teisės kalbėti su savo kūriniais?“ O kai vėl iškyla abejonių, Jis primygtinai reikalauja: „Kodėl? Argi Aš nesu laisvas kalbėti su kuo noriu? Negaliu pasirinkti savo apaštalų, draugų? Argi ne visada Aš juos rinkausi? Paskaitykite Evangeliją. O tave Aš pašaukiau gyventi vidinį gyvenimą, kad parodyčiau, kaip tai paprasta ir džiaugsminga. Elkis taip, kaip įrašyta tau Mano ketinimuose.“

Po pamokslo apie mistinį Kristaus Kūną vidinis Balsas išsako išvadą: „Kadangi jūs – manojo Kūno nariai, tad ko stebėtis, kai mąstantieji Mano nariai suvokia mano mintis? Mes esame Viena.“

Jo žodžiai visai paprasti: „Aš vartoju žodžius, kuriuos tu galėtum suprasti.“

Tačiau verta juos apmąstyti: „Kai iš naujo skaitai Mano žodžius, gilinkis, siek pačių teksto gelmių. Nuolat naujai žvelk į tekstą, kad Mano meilės soduose darytum atradimus vieną po kito.“

Jis reikalauja, kad Jo patikėtinė kasdien grįžtų prie gautų žodžių: „Pagarbk Mane kasdien siek tiek jų paskaitydama. Ar nesijauti per Mano Žodžius labiau vienijama su Manimi? Ir tartum pakylėta aukštin nuo žemės?“

Jis leidžia jai suprasti, kad ir kiti pasinaudos tuo, ką ji girdėjo. Jai pastebėjus: „Viešpatie, kokia palaima Tavo žodžiuose!“, Jis atsako: „Tai juk žodžiai, skirti Mano vaikams. Jie sklidini švelnumo. Tu priimi juos klūpodama, tarsi priimtum Mane patį. Įrašyk juos visam laikui. Po tavęs juos gaus kiti. Gėrio tėkmė tarsi pasislepia ir vėl prasimuša. Tai – amžinas Dievo atgimimas. Palaiminti tie, kurie prie to prisideda! Tegul nuo šiol jie glaudžiasi prie Mano Širdies kaip mylimiausi vaikai.“

Balsas tvirtina, jog Apvaizda čia siekia savo tikslų. „Tavęs klausė, kokia tavo misija“, – sako Jis. O kai ji ginasi tvirtindama: „Viešpatie, aš per menka, kad turėčiau užduotį“, Jis atsako: „Ir mažos mergaitės gali būti siunčiamos ką nors padaryti. Parodyk, kad reikia kalbėtis su Manimi. Nereikia palikti Manęs vienišo savo širdyse. Marija, Morta ir Lozorius savo dvare būdavo su Manimi, rūpinosi Manimi. Nejaugi netiki, kad Aš juos gerai sutikau savo dangiškuose rūmuose?“

O toliau: „Aš išsirinkau tave patvirtinti, kaip paprasta ir džiugu meile gyventi, su meile kalbėti, bendrauti iš meilės. Visa kyla iš to, kad žiūrėtum į Mane kaip į Mylimąjį. Nes tada sieloje viskas krypsta į Mane. Aš visko laukiu iš jos. „Kai būsiu pakeltas, visus patrauksiu prie Savęs.“ O sieloje „viskas“ – tai jos galios: atmintis, supratimas, valia, atsiveriančios tik Man ar tam, kuris su Manimi turi ryšį.“

Skaitant kitus sąsiuvinius, išryškėja, kad šią ypatingą autorės misiją reikia suvokti platesne prasme, o ne vien kaip kalbėjimą su Dievu ar susikaupimą. Po truputį išryškėja tikslinimas, nuoseklus dvasinis vadovavimas. Jis numato didžiausias krikščionio gyvenimo kliūtis, lenkia sielą siekti pagrindinių dorybių, drąsina ryžtingoms pastangoms.

Kelias aukštin, į Dievą, yra labai skirtingas ir priklauso nuo asmens savybių. Tačiau kiekvienam tenka pereiti kai kurias pakopas. Neišvengiamai. Svarbiausia yra mylėti Dievą, tačiau meilei reikia išankstinių sąlygų, aiškių formų ir iš jos kylančių pasekmių. Nepamils Dievo, jeigu Jo nepažinsi, negalvosi apie Jį, nemąstysi apie Jo Būtį, didybę, Jo gerumą mums, nereikšiš to, ką Jam jauti, neprašysi Jo pagalbos. Čia svarbus vaidmuo tenka maldai, susikaupimui, sakramentiniam gyvenimui ir ypač Eucharistijai.

Dar tenka atsižadėti savęs, atsikratyti egoizmo, palenkti į Dievą savo dvasią nusižeminimu, o kūną – apmarinimu; to reikalauja pasiaukojimas. Galų gale mūsų meilė nebus nuoširdi, jei nepaskatins mūsų visada vykdyti Dievo valios kiek tik mums leidžia jėgos, taigi mylėti artimą taip, kaip Dievas įsako, darbuotis visų žmonių išganymui. Maldingumas, susikaupimas, nuolankumas, drąsa, savęs atsižadėjimas, pasitikėjimas, artimo meilė, uolumas – be visų šių dorybių šventumas neįsivaizduojamas. Pagaliau šios dorybės yra arba meilės sąlygos, arba jos darbai, arba rezultatai.

Tarp kitko, „JIS ir aš“ sąsiuvinuose visi tie punktai pabrėžiami daugelį kartų. Ir būtų nesunku, sugrupavus tekstus, parašyti studiją, kurioje būtų metodiškai išdėstyta į Dievą keliaujančios sielos „tvarkaraštis“.

Šiame leidinyje pageidaujama chronologinė seka. Ir nė šešėlio pedantiškumo. Reikėjo pasitenkinti atrenkant nedaugelį ištraukų ir kuo trumpesnių, kad pernelyg neišaugtų šios knygos kaina.

Yra žmonių, jau susipažinusių su kai kuriais iš knygų „JIS ir aš“ tekstų. Jie, priėmę tai paprastai, kaip savaimė suprantamą būdą geriau pažinti Dievą, pasisėmė džiaugsmo ir šviesos. Evangelija sako: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.“ (Mt 11, 25)

1. *1936 m. rugpjūčio 22 d. Laive. Per klasikinės muzikos koncertą aukojau Jam puokštes garsų ir iš jų sklindantį švelnumą. Jis švelniai man tarė kaip ir aną kartą: „Mano dukrele.“*
2. *Rugpjūčio 23 d. Vietoj altoriaus uždengėme pianiną. Galvojau apie žuvėdras, apie lėktuvus, kurie leidžiasi ant laivų. „Šį kartą nusileidžia Kristus.“*
3. *Sūpuojant bangoms, aš sakiau: „Tu juk žinai, kad viską skiriu Tau, todėl aš to nebesakau.“
Jis į tai atsakė: „Reikia Man kartoti, nes Man patinka tai girdėti. Dažnai Man tai kartok: jeigu žinai, kad kas nors tave myli, esi patenkin-tas, kai apie tai ir pasako.“*
4. *Rugsėjo 24 d. Kanadoje. Kopyčia – tiesiai priešais mano kambario du-ris. Praeidama kiekvieną kartą Jam nusišypsau. Jis man tarė: „Šypsokis visiems. Aš suteiksiu tavo šypsniui Malonę.“*
5. *Spalio 30 d. Saskačevane. „Uždaryk Mane savo širdyje kryžiaus ženklų tarsi dviem geležiniais virbais.“*
6. *Spalio 24 d. Monrealyje. „Kai nesusikaupi, tu Mane palieki.“ (Pasakyta maloniu balsu.)*
7. *Spalio 25 d. Kristaus Karaliaus šventė. Tą rytą abatas X paaukoko mane Dievui, mano pažadą padėdamas po Ostija. Jis man tarė: „Rūpinkis, kad Mane mylėtum... Nėra labiau už Mane apleisto našlaičio.“*
8. *Spalis. Netoli Kvebeko. Vaikams baigus giedoti giesmes, apgailestaudama Jam tariau: „Aš nebekalbu Tau muzikos garsais.“ Jis atsakė: „Tavo meilė – Man kaip muzika.“*
9. *Lapkričio 4 d. Grįžtant. Paskutinės Mišios laivo denyje. Po Komunijos buvau išsiblaškiusi. Išgirdau malonų balsą: „Aš laukiu.“*

10. *Gruodis. Prancūzijoje. Gatvėje pasakiau: „Einu šalia Tavęs.“ Jis (švelniai): „Bet tu mažai su Manimi kalbi...“*
11. *Gruodžio 14 d. „Stenkis visiems tapti Mano šypsniu, Mano maloniu balsu.“*
12. *Gruodžio 25 d. Tą rytą, kadangi jau buvo be penkių minučių šešios, teko skubiai eiti Kryžiaus Kelią prieš Mišias. Jis man tarė: „Pagalvok, kaip Aš pats turėjau skubintis nueiti Kančios Kelią, kad už jus numirčiau.“*
13. *Gruodžio 16 d. „Perženk savo įprastinį ribotumą. Labiau mylėk Mane.“*
14. *Gruodžio 17 d. „Pradėkime Dangų. Mylėk Mane nepaliaudama, kaip ir Aš tave.“*
15. *Vieną vakarą. „Kur yra tikrasis Grožis ir Žavesys, ten Aš esu.“*
16. *Gruodžio 19 d. „Kai kada tu dvejoji, ar iš tiesų Aš kalbu tau – taip paprasta ir natūraliai atrodo, tartum kyla iš tavęs pačios. Tačiau argi tu ir Aš nesame viena?“*
17. *Gruodžio 21 d. Kadangi meldžiau Jį man ir maniškiams atiduoti tas malones, kurių atsisakė daugelis sielų, Jis tarė: „Manosios malonės pritaikytos tiems, kuriems jos skirtos, bet Aš užtektinai turtingas, kad tau duočiau kitokių. Argi Aš nesu Begalinis?“*
18. *„Su Manimi būk paprasta kaip šeimoje.“*
19. *Gruodžio 24 d. „Sau būk griežta, o kitiems – švelni.“*
20. *Gruodžio 25 d. „Pasislėpk Manyje. Maitink pasaulį savo kentėjimais. Šitaip tu būsi tikra Mano sužadėtinė.“*
21. *Gruodžio 26 d. „Tavoji vaizduotė? Tai aplinkui besisukiojantis kiemsargis šuo. Argi kas kreipia dėmesį į šuns lakstymą? Elkis taip, lyg visada būtum buvusi atidi.“*
22. *Gruodžio 28 d. „Kai myli Mane, tu skaisstėji.“*

23. „Būk Mano malone kiekvienam.“
24. „Grįžk prie Manęs, tarsi niekada nebūtum Manęs palikusi. Tuo suteiksi Man malonumo.“
25. „Tavo maldas Aš pakeičiu savosiomis. Bet jei tu nesimeldi... Argi Aš galiu padėti išsiskleisti augalo, kurio net nepasėjai, žiedui?“
26. *1937 m. sausio 1 d.* „Tavo šūkis šiais metais: tyrumas ir paprastumas.“
27. *Sausio 2 d.* „Tau pakaktų paaukoti Man ateinančią akimirką: tada visi tavo metai būtų skirti Man.“
28. *Sausio 4 d.* „Tu įvertini, kai tavo draugai galvoja apie tave. Kaipgi nesupranti, kad ir Man brangios Mano kūrinių mintys?“
29. *Sausio 5 d.* „Daryk vilties aktus. Išeik iš savęs. Įeik į Mane.“
30. „Neteisk. Ar tu žinai, kas yra kito širdyje?“
31. „Skirk Man svarbiausią vietą. Pirmiausia – Aš, tada – tu.“
32. „Suteik žmonėms malonumo, kad jo suteiktum ir Man.“
33. *Sausio 26 d.* „Ar sužadėtinė, retai žvelgianti Sužadėtiniui į akis, būtų gera Sužadėtinė?“
34. *Vasario 12 d.* „Iš tikrųjų Aš žinau visą tavo vargingumą, nes tu esi Mano dukrelė!“
35. „Jei žinotum, kaip jautriai Aš išgyvenu net mažus dalykus!“
36. *Vasario 14 d. Autobuse.* „Matei, kaip Mano Maloningumas švietė iš anos mergaitės veido? Ir tu visada būk tokia. Jei Mano ištikimieji būtų geri vieni kitiems, būtų pakeistas žemės veidas.“
37. „Tavo troškimas mylėti jau yra Meilė.“
38. „Apsupk Mane meile.“

39. „Tavo sieloje yra durys, pro kurias gali žvelgti į Dievą. Tačiau reikia, kad jas atvertum.“
40. *Vasario 17 d.* „Aukok Man savo kentėjimus, jie padeda gelbėtis nusidėjliams.“
41. *Vasario 19 d. C pilyje.* „Šias tris dienas, kai bažnyčia toli, nenori ateiti priimti Manęs. Bet Aš tau skiriu pasimatymus: kiekvieną rytą vos atsibudus.“
Deja, rytojaus rytą buvau beužmirštanti apie susitikimą, ir tada mažytis karaliukas atskrido prie mano lango ir užgiedojo tokiu širdį veriančiu reikliu balseliu, kad aš iškart prisiminiau...
42. *Kovo 1 d. Ronos stotyje.* „Neatitraukdama akių žiūri ta kryptimi, iš kurios lauki atvykstant traukinio.
Taip ir Aš įsmeigęs akis žvelgiu į tave laukdamas, kada ateisi pas Mane.“
43. *Traukinyje.* „Niekada neleisk laiko veltui. Taip pagarbinsi Mane, nepaliaujamai besirūpinantį jūsų išganymu.“
44. *Prie patvinusios Luaros upės.* „Visada būk rami ir giedra.
Upė tik tada atspindi dangų, kai ji rami.“
45. *Kovo 3 d. Traukinyje.* „Saulėlydžiai irgi yra Mano meilės apraiška.
Maža Mano kūrinių, žvelgiančių į juos tam, kad pagarbintų Mane... O vis dėlto jie duoti iš Meilės.“
46. „Jei nepatirtum „mažų“ išmėginimų, kaip tada galėčiau duoti „didelį“ atlygį?!“
47. *Kovo 3 d.* „Aš esu Tasai, kuris labiausiai myli.“
48. *Vakare.* „Man nėra menkų dalykų.“
49. „Savo gyvenimu įrodyk, kad žemėje nedykinėjama.“
50. *Pusiaugavėnis. Kol tęsėsi eitynės, užėjau į vieną bažnyčią Jo paguosti. Labai nustebau, kad tuštutėlėje bažnyčioje grojo vargonai. Matyt, koks*

muzikantas pasinaudojo šia vienumos valandėle ir repetavo. Tai buvo neapsakomai iškilminga. Jis man paprasčiausiai tarė: „Aš tavęs laukiau.“

51. „Matyk Mane kituose. Tai padės tau labiau nusižeminti.“
52. *Kovo 9 d. Ketinau išeiti po mažojo Pakylėjimo.*
Jis švelniai tarė: „Neišaik taip greitai, nes negalėsiu tau suteikti visų Savo malonių.“
53. *Kovo 16 d. Paryžiaus Dievo Motinos katedroje.*
„Būk švelni. Švelnumu ženk pirmą žingsnį į savo artimą.“
Vakare Jis man pakartojo: „Ženk pirmą žingsnį!“
54. „Net jeigu tai, ką užrašai, paskatintų susimąstyti tik vieną sielą!..“
55. *Traukinyje.* „Nesakyk „Garbė Tėvui ir Sūnui“ taip neapibrėžtai, bet link šios garbės konkrečiu savo poelgiu.“
56. *Kovo 18 d. Praleidusi sunkią naktį traukinyje, Piui de Dom (Puy de Dôme) stotyje sunkiai tempiau savo ryšulius ir ant požeminės perėjos laiptų sakiau: „Aš nešu savo kryžių su Tavimi, bet Tau kai kas pagelbėjo.“*
Ir tučiuojau vyras, ėjęs už manęs, paėmė nešti vieną mano lagaminą.
57. *Vakar pas odontologą Jis man tarė: „Aš tiek daug kentėjau už tave... Tu negali iškęsti šitiek?..“*
58. *Kovo 20 d. Lozere.* „Būk maloni, gera, pranok save. Sužadėtinė turi būti panaši į savąjį Sužadėtinį.
Klausk, ką jie kalba. Jiems gera kalbėtis ir būti išklausytiems.“
59. *Asyžiuje. Kai per Palaiminimą buvau labai išsiblaškęsi, Jis pasakė:*
„Manai, tai niekis? Man tai didelis dalykas.“
60. *Romoje. Velykos. Minervos bažnyčioje. Dėkojau už Jo kančias.* „Niekada tavo dėkingume nebus tiek meilės ir džiaugsmo, su kokia meile ir džiaugsmu Aš kentėjau dėl jūsų išganymo.“

61. *Taorminoje, Sicilijoje. Stebėjau moteris, kurioms kelionėje pagelbsti su-
tuoktiniai. Jis man pasakė: „Juk ir Aš esu čia!“*
62. *Kovo 30 d. Palerme. „Klausykis, ir Aš tau kalbėsiu. Ar nori būti Mano
patikėtinė?“*
63. *Palermo Monrealyje. „Aš esu tavyje daugiau nei tu pati.“*
64. *Autobuse „Kairouan–Susa“. „Prisimeni, kai buvai mažytė, Aš tau pasa-
kiau: „Papasakok Man, ką šiandien veikei.“
Tačiau tu nepatikėjai, kad tai Mano balsas.“*
65. *Balandžio 8 d. Susoje. „Už bloga atlygink gerumu. Nepraleisk nė vienos
tokios progos.“*
66. *Balandžio 9 d. Tunise. „Šiandien Aš būsiu tavo šypsena.“*
67. *Tunise, Švenčiausiosios Širdies bazilikoje. „Kodėl žmonės nenori tikėti,
kad juos myliu?
Argi Aš buvau piktas?
Ar gyvendamas žemėje kam nors keršydavau?
Argi nebuvo atlaidus ir gailestingas?
Argi iš meilės jums neiškentėjau didžiausios Kančios?
Kodėl gi žmonės nenori tikėti Mano meile?“*
68. *„Nemanyk, kad šventasis kiekvienu momentu buvo šventas.
Tačiau yra Manoji malonė.“*
69. *Orane, savo kambarelyje po laiptais. „Siek tobulumo. Tobulumo pagal
savo prigimtį.“
Jis man išaiškino, kad siela tobulumo siekia savais būdais, beskiriančiais
nuo kitų sielų.
„Ir tu suteiksi Man džiaugsmo.“*
70. *Koplyčioje. „Tikiuosi, tu nebijai Manęs?
Tavo nuodėmės? Aš jomis pasirūpinsiu.“*

71. *Balandžio 16 d. Alžyre. Šv. Augustino bažnyčioje, kurioje išlipusi iš traukinio priėmiau Jį Komunijoje, Jis pasakė: „Sutrupink dėkojimo aktą dėl artimo meilės.“*
Išėjusi iš bažnyčios aikštėje radau vienuoles, kurios manęs nepamatė stotyje ir todėl dabar su nerimu ieškojo.
72. *Alžyre. „Žiūrėk, kad nekalbėtum blogo. Visur yra nors truputis Gėrio, tegul ir mažas daigelis. Kiekvienoje sieloje. Priimk kitus rūpindamasi jais taip pat švelniai, kaip ir Aš tavimi.“*
73. *Balandžio 18 d. Teatro salėje. „Kodėl kalbi su Manimi taip, lyg Aš būčiau toli toli? Aš esu čia pat... Tavo širdyje.“*
74. *Balandžio 23 d. Alžyre. „Nepavark nuo Manęs. Aš nuo tavęs nepavargstu.“*
75. *„Kartais Aš nekalbu su tavimi dėl to, kad tai metas tau darbuotis. Kalbėk kitiems taip, kaip manai, jog Aš kalbėčiau su tavimi. Aš tau padėsiu.“*
76. *Balandžio 25 d. Port-Vendres. Būnant kavinėje, esančioje netoli plaukiojančios priplaukos: „Jei, atsigavindama pati, sumanytum suvilgyti ir Mano nuo karščio suskeldėjusias lūpas... O, kokį džiaugsmą tuo Man suteiktum! Ne kiekvieno šito prašoma.“*
77. *Balandžio 30 d. Keliaujant traukiniu atgal. „Kai reikia sutaisyti kokį daiktą, jį patikime išmanančiam meistrui. Taigi ir savo sielą, nesiblaškydama ir tylomis, patikėk Mano žvilgsniui. Aš ją atitaisau.“*
78. *Kaime. Sodindama snapučius terasoje ir puošdama arkas išgirdau: „Dviese padarysime gražių dalykų! Aš norėjau žmogų padaryti Savo bendradarbiu, kad geriau susivienytume. Meilė siekia susijungimo.“*
79. *Traukinyje. „Palikti meilės dėl Meilės.“*

80. *Man vėl išvykstant.* „Pasiimk Mano Evangeliją. Visada turėk ją su savimi. Man bus malonu.“
81. *Gegužės 5 d. Vagone.* „Matai, koks skirtumas prisimenant perskaitytą sakinį ir „Mano Žodį“?“
82. *Šv. Onos koplyčioje.* „Kodėl Manęs neatpažįsti savo artimo asmenyje?“
83. *Kaime mokant katekizmo.* „Būk jiems malonesnė. Vaikams reikia švelnumo.“
84. *Gegužės 12 d.* „Kviečiu savo kentėjimus jungti prie Manųjų.“
85. *Gegužės 14 d. Einant per Vannes stotį.* „Tu esi nuausta vien iš gailingų mo gijų.“
86. *Gegužės 19 d. Paryžiuje, metro vagone.* „Aš esu Ostija. Tu – monstrencija. Aukšiniai spinduliai – tai per tave skleidžiamos Mano malonės.“
87. *Gegužės 20 d. Monmartre. Man galvojant apie susikaupimą, Jis pasakė:* „Sužadėtinis neina pas sužadėtinę, kol ji išsiblaškiusi žvalgosi pro langą... Jis laukia, kad Sužadėtinė nueitų į slaptąjį kambarėlį.“
88. *Gegužė. Kaime. Po Komunijos prašiau: „Viešpatie, papildyk tai, ko man trūksta.“ Jis atsakė: „Tam ir esu čia.“*
89. *Prie nužydėjusių rožių.* „Aš nepraeinu. Aš neapvilium.“
90. *Gegužės 28 d. Mąščiau apie Dievo Kūno šventę, ir Jis man pasakė: „Jeigu Man būtų skiriama pirmenybė, pirmoji vieta kiekvienoje sieloje, tada tikrai Man būtų Dievo Kūno šventė.“*
91. „Nebijok pasinaudoti Manimi. Matai, kaip šis vabalėlis šauna tiesiai į dangų? Ir tu elkis taip pat. Išmok žiūrėti ir išmoksi matyti Mane – Kūrėją.“

92. „Ar žinai, kas yra Gerumas? Gerumas – tai Mano Motina.“
93. *Gegužės 30 d. Per Dievo Kūno šventę.* Po Komunijos: „Danguje Aš nieko nepasilikau. Tau Aš atsiduodu visas – ir tu Man atsiduok visa.“
94. *Gegužės 31 d. Seine-et-Oise.* „Kai ateini į bažnyčią, nusikratyk visų minčių, visų dienos rūpesčių. Nusimesk juos kaip nereikalingą drabužį. Ir atsidėk vien Man.“
95. *Vagone. Man kilo pagunda vienai atžariai keleivei atsakyti tuo pačiu tonu. Jis man švelniai pasakė:* „Kuo žmogus yra tikresnis krikščionis, kitaip sakant, Manasis, tuo jis malonesnis: būk maloniausia iš visų moterų.“
96. *Birželio 4 d. Švenčiausiosios Širdies šventė. Geležinkelio stotyje.* „Šiandien Aš pasiimsiu kiekvieną tavo šypseną.“
Tada aš nusprendžiau šypsotis viskam ir visiems.
97. *Birželio 8 d. Kaime.* „Nesileisk į gyvenimo smulkmenas. Mąstyk vien apie meilę: tą, kurios sulauki iš Manęs. Tą, kurią Man skiri.“
98. „Mąstyk gailestingai.
Mintys gimdo žodžius.“
99. *Birželis. Kaime.* „Nereikalauju iš tavęs tobulumo, – tai tau būtų per sunku, – o nusiteikimo tobulėti.
Visada būk nusiteikusi padaryti labai gerai ir su didžiausia meile.“
100. *Žiūrint į rožes, besivejančias iki pat aukštos vyšnios viršūnės, Jis man pasakė:* „Tavo tėvas tau padovanojo bengališką pievų roželę, ir tu buvai maloniai sujaudinta.
O Aš tau paruošiau ištisus nuostabiai žydinčius gėlynus. Labiau Mane mylėk.“
101. *Birželio 11 d. Kentėdama išgirdau:* „Dabar aukoji tu.“
102. *Kelionėje.* „Nereikalauju jūsų būti angelais.
Aš reikalauju, kad taptumėte šventi pagal savo prigimtį.“

103. *Birželio 12 d.* „Savo dieną suskirstyk į tris dalis.
Pabudusi rytą, paaukok save Tėvui Kūrėjui, kuris tau duoda savo Sūnų kaip maistą.
Po mišių atsiduok Sūnui, esančiam tavyje.
Užmik globiama Šventosios Dvasios, kuri yra Meilė.“
104. *Gatvėje.* „Tu taip gausiai apdovanota. Būk mažiausioji.“
105. „Muzika pakylėja žmogų virš šio pasaulio. Kodėl turėtum stebėtis, kad gėrintis Manimi patiriama ekstazė?“
106. „Viską vertink amžinybės mastu.“
107. *Aš klausiau: „Kaip Tu gali šitaip mylėti mane – tokią menką?“*
Jis tarė: „Dėl savojo Gailestingumo.“
108. *Kalbėjau „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“ ir po maldos „Geriausias ir maloniausias Jėzau“ išgirdau: „Argi tavo širdis gali likti užverta prieš atviras Mano žaizdas?“*
109. *Gatvėje.* „Gerai klausyk Manęs: ne vien žodžiais galima daryti gera; žvilgsnis įsiskverbia į sielą ir ją paliečia.“
110. „Kad liktum nusižeminusi, nemenkink savo turimų dovanų, tik prisimink, kad jas visas gavai iš Manęs.“
111. *Birželio 17 d.* „Visa, kas yra gamtoje, – tik simbolis ir įvaizdis. Argi neįjauti, kad mylimasis yra Mano meilės įvaizdis?“
112. „Norint išgirsti, reikia klausytis. Klausykis.“
113. „Niekada Manęs nemylėsi per daug.“
114. „Šypsodamasi priimk mažus kasdienos išbandymus, taip tarsi tvarstai Mano žaizdas.“
115. „Aš pasirinkau tave todėl, kad tu esi menkesnė ir skurdesnė.“
116. „Aš tikrai pelniau šią Duoną Savo vaikams!“ (*Eucharistijos įsteigimas*)

Kančios išvakarėse.) „Tu gali stiprintis šia Duona. Ji Man brangiai kainavo. Tačiau Aš labai laimingas, kad galiu tau ją pasiūlyti...“

117. *Tuščiuose namuose.* „Bet mes esame kartu.“
118. „Ar kas nors mylėjo tave taip, kaip Aš? Ar bent tuo tiki?“
119. „Kentėk kūnu, vienydamasi su Manimi, tartum dar šį rytą būčiau plakamas ir išjuokiamas.“
120. *Birželio 24 d.* „Būk patenkinta Man, kenčiančiajam, galėdama paaukoti nors ir nedidelę kančią.“
121. *Birželio 26 d.* „Ar todėl, kad Aš esu Dievas, manai, jog Man nereikia švelnumo?“
122. „Manai, kad Aš neatsakau tiems, kurie stengiasi su Manimi kalbėtis? Kalbėkis su Manimi!..“
123. „Siunčiu tau šias mažytes malonės dovanas, kad vėl artintumeisi prie Manęs.
Jos – lyg skambučio virvelė, kurią patraukčiau būdamas prie tavo namų.“
124. *Kol tėvai buvo prie pašto langelio, vežimėlyje čiauškėjo jų kūdikis. Jis man tarė:* „Tavo meilė tėra tikrai mažo vaiko lemenimas.“
125. *Birželio 27 d.* „Tegul tavo gyvenimas būna nuolatinis susikaupimas, ne-nutrūkstantis pokalbis su savo Viešpačiu.“
126. *Prašiau:* „*Duok man priemonių, padėsiančių tapti šventa.*“ *Jis atsakė:* „Tu jas turi.“
127. „Prašu tavęs atsibusti Tėvo rankose, nes kiekvieną rytą atsinaujina kūrimas.“
128. *Birželio 28 d.* „Pagarbiai žiūrėk į kitų pamaldumą. Pas Mane kiekvienas ateina savaip.“

129. „Prašau tavęs užmigti apglėbtai Šventosios Dvasios, nes jūsų paskutinis atsikvėpimas turi vykti iš Meilės.“
130. *Birželio 29 d. Baigdama tvarkytis, Jam pasakiau: „Viešpatie, Tu nekalbi!“ Jis man meiliai atsakė: „Kai esi užsiėmusi, Aš bijau tave trukdyti.“*
131. „Yra daug būdų kreiptis į Mane: daryk tai širdimi.“
132. *Birželio 30 d. „Tai daugiau, tai mažiau jauti Mane, bet Aš nesikeičiu.“*
133. „Aukok Man dažnai, kiekvieną dieną, savo mirtį, kaip ir Aš kasdien paaukoju Tėvui savąją.“ (*Per mišias.*)
134. „Argi Aš tau kada nors duodu purvinų ramunių ar nuvytusių rožių? Ir tavo veikla tebūna nušviesta meilės, pagyvinta entuziazmo ir skirta Man.“
135. „Matai, šis tarnautojas, kasininkas, tau priminė, kad kartą jam padovanojai gražų pieštuką, o tu buvai užmiršusi. Kiek daug mažų dalykėlių esi padovanojusi ir Man, kurių taip pat nepameni. Sakau tau šitai, norėdamas tave padrąsinti.“
136. *Buvau susirūpinusi: „Ar mokėsiu numirti? Išmokyk mane mirti!“ Jis man atsakė tarsi šypsodamasis: „Dažnai renk generalines repeticijas.“*
137. *Tramvajuje. Prašiau: „Uždek Meile visus, esančius šiame tramvajuje.“ Jis liūdnai atsakė: „Jie nenori.“*
138. „Tegul malda nevargina tavęs. Kodėl taip kamuojiesi? Tegul meldžiantis būna paprasta ir gera – kaip bendraujant šeimoje.“
139. *Liepos 1 d. Priimant Komuniją: „O, kad galėtum išvysti Mano dabartinį spindėjimą!“*
140. „Aukok Man kančią, danguje jos nebegalėsi Man aukoti. Atiduok ją Man!“

141. „Manasis Gailestingumas ir tavo menkumas.“
142. „Širdimi glauskis prie Mano Širdies, trokšk jos. Gerk iš Mano kančios veršmės. Nusiskaistinkite.“
143. *Liepos 3 d. Traukinyje.* „Imk visa iš Manęs, stiprinkis.“
144. *Liepos 4 d.* „Dabar, kai paaukėjai savo kančias, apmąstyk Manąsias.“
145. *Liepos 5 d.* „Tavo gyvenimas taip padalytas, kad labai lengvai gali atlikti sąžinės tyrimą, kas gi buvo daroma kiekvienoje srityje: Gėrio, Meilės Man.“
146. „Jeigu kas stengsis Mane išgirsti – Aš jam kalbėsiu.
Jeigu kas trokš Manęs – Aš ateisiu.“
147. *Liepos 10 d. Šv. Petro koplyčioje. Laiptais lipdama į koplyčią trečiame aukšte, galvojau:* „Tuoju Jį rasiu Jo namuose.“ *Jis išsyk atsakė:* „Mano namai yra ir tavo namai. Kas yra Mano, tas ir tavo.“ *Ir Jis leido man pajusti mano menkumą, nes vien Jo – Dievo ir Žmogaus – Gailestingumas skatina Jį rodyti tokį nepaprastą kilniaširdiškumą.*
148. *Sakiau Jam:* „Kaip Tu gali mylėti tokį nieko nevertą kūrinį?“ *Jis atsakė:* „Aš kitaip negaliu.“
149. „Nesistenk sukalbėti tam tikro skaičiaus maldų žodžių: mylėk Mane paprastai.
Vidiniu žvilgsniu. Švelnios bičiulės šypsniu.“
150. *Liepos 12 d.* „Tavo pokalbis su Manimi? Supranti, tebūna tai trumpi žodeliai, be jokio dirbtinumo. Kuo mažiau reikia prisiversti, tuo daugiau juose būna meilės.“
151. *Liepos 18 d.* „Atsiduok Man visa, kaip ir Aš tau visas atsiduodu.
Jeigu ką nors pasilieki sau, tada mūsų susijungimas negali būti visiškas.
Dovanok Man save, kaip Aš save dovanoju tau.“
152. „Tavo sėkmė? Tavo linksmumas? Tavo žavesys? Visa tai priskirk Man.

Juk Aš tai daviau tau.“

153. *Liepos 10 d. Buvau terasoje ir tvarkiau gėles. Užtrukau ten ir vis nenuėjau melstis. Jis man tarė: „Kada ateis Mano eilė?“*
154. *Liepos 22 d. Einant iš geležinkelio stoties. „Pratinkis į artimą kreiptis taip, lyg būtum žemesnio rango.“*
155. *Sustojant traukiniui. „Kai sustos tavo gyvenimas, tegul tai bus sutikta meilės šūksniu.“*
156. *„Matai tą mergytę? Ji žiūri į tėtį šypsodamasi. Jam nieko nekalba. Tačiau koks laimingas jos tėvas dėl tos šypsenos!“*
157. *Paray-le-Monial stotyje. Kadangi galvojau, kad tai buvo ne pati gražiausia vietovė Prancūzijoje Jo Švenčiausiajai Širdžiai priimti, Jis man tarė: „Mane patraukė ne gražus kraštovaizdis, o nuolankioji Marijos Margaritos siela.“*
158. *„Kai kalbi arba mąstai save aukštindama, tai kyla iš tavo niekingumo. Kai žeminesi patarnaudama kitiems, tai padeda tau augti.“*
159. *Liepos 26 d. Pietuose. „Pažvelk į šį medžio lapą, koks jis vešlus ir žalias: jeigu per kotelį jis nesilaikytų šakos, o per ją – kamieno, kas liktų iš lapo?“*
160. *Liepos 28 d. „Vos nukarpei peržydėjusios rožės žiedus, rožės krūmas jau augina naujus. Tai – nepaliaujamas žengimas pirmyn: žiedai arba vaisiai. Ir tu sek savo Kūrėju.“*
161. *„Juo labiau aukosiesi kitiems, tuo labiau Aš atsidoosiu tau.“*
162. *Liepos 30 d. Po Komunijos buvau išsiblaškiusi. „Kai tavo svetainėje yra labai mylimas svečias, juk nebėgi prie lango dairytis į praeivius?“*
163. *Druskos džiovyklose. „Matai, tau ant lūpų liko druskos, nors tu tik perėjai tas džiovyklas. Kai rytą priimi Mane, tavyje visą dieną išlieka kai kas iš Manęs.“*

164. *Rugpjūčio 4 d. Po medžiais laukiant autobuso.* „Žiūrėk, kaip nepastebimai bėga metai, keičiasi metų laikai.
Panašiai ir su dvasine pažanga: turėk kantrybės pamažu žengdama.“
165. *Rugpjūčio 9 d. Havre. Jis pabrėžė tai, kad maldoje „Credo“ („Tikiu“) „kentėjo“ eina tuoj po žodžio „gimė“, nes Jis kentėjo visą gyvenimą.*
166. *Rugpjūčio 10 d. Lione.* „Kad būtum šventa, visų pirma reikia norėti tokiu būti. Jūs gimstate tik tam, kad taptumėte šventi.“
167. *Rugpjūčio 12 d. Ardeche. Stebėjasi:* „Kaip Tu gali nužengti į tą truputį vyno taurėje!“
„O, su kokiu džiaugsmu!“
168. *Rugpjūčio 16 d. La Salette.* „Nusižemink, nes esi menka. Džiaukis savo gerosiomis savybėmis ir gabumais kaip brangenybėmis, kurias tau padovanojo tavo Karalius Sužadėtinis.“
169. *Rugpjūčio 20 d. Traukinyje.* „Iš to, ką įdedu į tavo rankas, duok kitiems.“
170. *Rugpjūčio 21 d.* „Kai surandi laiko stabtelėti Mano akivaizdoje, tu atsiduodi, ir Aš galiu tau kalbėti.
Rask tam laiko.“
171. *Rugpjūčio 25 d. Terasoje.* „Tu abejoji, ar tai Aš kalbu? Elkis taip, lyg tai būtų tikra.“
172. „Tave apšmeižė? Ką gi, tau turi nutikti kaip ir tavo Sužadėtiniumi.“
173. *Rugpjūčio 26 d. Po Komunijos.* „Nejaugi todėl, kad esu Dievas, neturiu teisės kalbėtis su savo kūrniais?“ (*Vėl abejojau.*)
174. *Rugpjūčio 30 d. Svetingai priėmiau tarnus.* „Kaip nusižeminau jiems patarnaudama...
Tačiau... juk Man patarnauji.“
175. *Rugpjūčio 31 d.* „Kuo daugiau šviesos skleisi, tuo daugiau jos turėsi...“

176. *Rugsėjo 1 d.* „Ar girdi tuos dagiliukus medžiuose? Jie nepaliaudami tyliai čiauška.
Tai – paukštelių čiauškesys.
Kalbėk su Manimi tyliai ir be paliovos.
Tai bus sielų pašnekesys.“
177. „Krauju, tekančiu nuo Mano vainiko spyglių, nuplauk pasaulį.
Klausyk, išgirsi.“
178. „Ką tau dar reikia padaryti žemėje? Vien mylėti artimą dėl Manęs.“
179. „Perženk savąjį ribotumą.“
180. „Būk iš visų nuolankiausia, paprasčiausia.“
181. *Rugsėjo 2 d.* „Vakardienos meilė gausiau suteikia meilės šiai dienai, o šiandienos meilė pagausina ją rytojui.“
182. *Rugsėjo 3 d.* „O mano trūkumai?“ *Jis atsakė:* „Vis tiek ateik.
Visada ateik!
Tikėk Manimi.
Pasitikėk Mano širdies galia.“
183. *Pirmąjį rugsėjo penktadienį.* „Visada kalbėk su šypsena.“
184. *Rugsėjo 4 d.* „Stokis Mano akivaizdoje kaip rasos ištroškusi žemė.
Tačiau ne kasdien iškrinta rasa.“
185. „Lauk, kol Man patiks.“
186. „Argi labai sunku tai, ko iš tavęs reikalauju:
Savo veiksmus vienyti su Manaisiais?“
187. „Ugdyk savyje atsivertimo daigus.“
188. *1938 m.* „Kiekvieną kartą atsibudusi pasisveikink su Manimi tarsi įeidama į dangų.“

189. *Buvau beužmieganti.* „Sukalbėk maldą „Tėve mūsų“. Jau kalbėjai, bet yra daug būdų ja melstis!“
190. *Po Komunijos.* „Palik savo rūpestėlius. Persiimk Manaisiais – sielų žuvimu.“
191. *Buvau nepatenkinta savimi ir gėdijausi Jo.* „Argi Aš nesu didesnis už visus tavo trūkumus?
Ar nesu didesnis už visą tavo varganą būtybę?
Viską patikėk Man.
Aš atitaisau, kai Manęs prašoma atitaisyti.“
192. *Birželio 23 d. Su liūdesiu:* „Nereikia palikti Manęs vienišo!..“
193. *Jam dėkojau už visas savo priimtas Ostijas nuo pat Pirmosios Komunijos.* „Jos visada tavo. Priimta Komunija duodama amžinai. Ji – išrinktųjų lobis.“
194. „Amžinai mirštu kankinamas jūsų išganymo troškulio.
Numalšink jį.“
195. *Per procesiją su Švenčiausiuoju Sakramentu Jį prašiau tai to, tai ano.* „Ar leisi Man pačiam tau parinkti tokį gyvenimą, koks tau reikalingas?
Ar nematai, kad jau parinkau patį tinkamiausią?“
196. *Dėl išsiblašymo priėmus Komuniją.* „Tam, kad kalbėčiau tavo namuose, reikia, kad tu pati juose būtum...“
197. *Birželio 20 d.* „Būk maloni ne todėl, kad mėgsti mandagumą.
Būk maloni, kad Man suteiktum džiaugsmo.“
198. *Rugsėjo 27 d.* „Jei, užuot rūpinusis savimi, meiliai galvotum apie Mane, ar nemanai, jog tai tau būtų naudingiau ir suteiktų kur kas daugiau laimės?“
199. „Su kitais gali kalbėti net mąstydamas apie ką nors kita. Su Manimi – taip nereikia daryti!“

200. „Nieko nepelnytum, jei mylėtum Mane matydama...“
201. *Kotrynos Emerich regėjimuose perskaičiusi, kad Kalvarijos kelyje Jis parpuolė septynis kartus, paklausiau: „Kodėl gi Tu ne viską apsaiki Evangelijoje?“*
„Vis tiek nebūtų labiau Mane mylėję...“
202. „Mano artimi bičiuliai žemėje bus patys artimiausi danguje.“
203. *Lozere. „Didžiajame“ viešbutyje („Grand Hôtel“). Galvodama apie indų plovėjas, išgirdau: „Ar dar nesuvokei, jog bet kuris darbas gali būti skirtas Man? Aš neskirstau dalykų taip, kaip jūs. Viską vertinu tik pagal meilę.“*
204. *Lione. „Kiekvieną minutę tu gali išgelbėti tūkstančius sielų. Galvok. Prašyk. Mylėk.“*
205. „Atkreipiu tavo dėmesį būtent į šį momentą, į tavo pareigą.“
206. *Marselyje. „Venk minčių apie save pačią.“*
207. *Lapkričio 23 d. Calvi, Korsikoje. „Aš būsiu tau tuo, kuo trokši, kad būčiau.“*
208. *Bastijoje. „Kai meldiesi, įsivaizduok Mane apimtą kokio nors kentėjimo arba tam tikroje vietoje. Tai sustiprins tavo maldą.“*
209. *Gruodžio 5 d. Grįžtant. „Joks nusižengimas neviršija meilės. Meilė didesnė už jūsų nuodėmes.“*
210. *Ajaccio. Solarijos kalne. „Jeigu būtum savo draugei palikusi kokį ženklą, juk norėtum dažnai jį matyti? O Aš jums palikau Kryžiaus ženklą. Dažnai ženklink juo save, pabrėždama meilę ir vienybę su Manimi. Kiek laiko dar laikysiesi mandagaus atstumo nuo Manęs?“*
211. „Mylint nėra jokio atsiskyrimo.“

212. *Gruodžio 12 d. Sartenoje. Vaikai išdykaudami kalbėjo Rožinį.* „Kaip jie sudarko Manąjį „Tėve mūsų“!“
213. *Bastijoje. Per Mišias kalbant „Tėve mūsų“, paklausiau: „Viešpatie, kai Tu kalbėjai nuo kryžiaus šitaip baisiai kentėdamas, kaipgi tos minutės neišgelbėjo visų nusidėjėlių žemėje?“*
 „Aš atvėriau dangų visiems, tačiau kiekvienas renkasi laisvai.
 Būtent jūs, Mano broliai, turite prisidėti prie žmonių išganymo, to meldami Mane ir kentėdami už juos.“
214. *1939 m.* „Kodėl palieki Mane? Juk Aš tavęs neapleidžiu.“
215. „Kai kunigas uždaro Tabernakulio dureles, melsk būti uždaryta Mano Širdyje. Pasinaudok viskuo, kad galėtum kalbėtis su Manimi, tarsi žemėje būčiau tik Aš ir tu.“
216. „Geras poelgis – žingsnelis supanašėjimo link.“
217. *Naktį stotyje žvelgiau į tamsius namus. Jis tarė:* „Visi miega. Leisk Man rasti prieglobstį tavo širdyje.“
218. *Kovo 28 d.* „Esi daug apkeliavusi, matei, jog žemė nelabai didelė.
 Prašyk Manęs šių tautų atsivertimo.
 Ir netgi jei žemė būtų didesnė, argi Mano Gailestingumas būtų ribotas?“
219. *Balandis. Sfakse. Mąščiau: „Gal niekada čia nebeatvyksiu?“*
Jis pasakė: „O ar tai svarbu? Tau vadovauju Aš.“
220. *Balandžio 20 d.* „Dažnai žvelk į dangų. Tai paskatins tave jo trokšti.“
221. *Lione.* „Ar pajėgsi pereiti šia gatve nežiūrėdama į praeivius, kad padarytum Man malonumą?“
222. *Po Komunijos.* „Matai, kaip leidiesi išblaškoma, kai atitrūksti nuo to, kas vyksta šiuo momentu.
 Dar kartą pabrėžiu dabarties akimirkos svarbą.
 Įsivaizduok gyvenimą, kurio kiekviena akimirka būtų nugyventa Dievo garbei!“

223. *Kaime.* „Pagerbk, pasveikink tavo terasoje esančius angelus.
Jie yra čia, nes juos buvai kvietusi.“
Ir tada prisiminiau, kad prieš išvykdama pasakiau angelams: „Susėskite ant šių suolų ir šlovinkite Dievą už tokius nuostabius horizontus.“
„Pagerbk tavo namuose esančius angelus. O, jeigu tikėtumėte, labiau gyventumėte su Neregimaisiais negu su tais, kuriuos matote.“
224. *Laiminant kunigui.* „Jis daro regimą ženklą, o palaiminu tave Aš.“
225. *Gegužės 18 d. Galvojau apie 40 kankinių, sušaldytų ant ledo. Jis tarė lyg šypsodamasis:* „Tu stebiesi, kad Mane myli?“
226. *Gegužės 26 d., 5 val. 30 min.* „Vos atsibudusi prašyk Mane sielų. Primygtinai maldauk už nusidėjėlių sielas.
Man tuo padarysi tiek malonumo... Tau tai nesuprantama.
Aš numiriau už juos.
Numiriau nesirgęs, būdamas pilnas jėgų.
Numiriau prikaltas prie kryžiaus.
Jei tu Man šiandien nepadėsi, negalėsiu išgelbėti tos ar anos sielos.
O juk žinai, kad Aš jas myliu!
Gelbėk šias sielas taip, tarsi gelbėtum Mane patį...“
227. „Iš tikrųjų! Tai, kas sakoma vienai sielai, skirta visoms.
Visos yra Mano mylimiausios...
O, jei žinotumėte, kaip Aš myliu kiekvieną sielą...
Tikėk šia meile. Semkis iš jos.“
228. „Patikėk save angelų ir šventųjų globai. Mažyčius visi nešioja ant rankų.
Jie labai mylimi, ir tai visai natūralu.“
229. *Birželio 1 d. Ene (Ain).* „Užrašyk: Aš norėčiau, kad nebebijotumėte Manęs,
kad žvelgtumėte į Mano Meilės sklidiną širdį,
kalbėtumėte su Manimi kaip su brangiu Broliu.
Kai kuriems Aš esu Nepažįstamasis,
kitiems – svetimasis,
griežtas Mokytojas,
ataskaitos reikalauojas.

Tik mažai kas ateina pas Mane kaip į mylimą šeimą.
O čia jų laukia Mano meilė.
Liepk jiems ateiti, įeiti, tokiems, kokie yra, atsiduoti Meilei.
Aš juos atitaisysiu. Aš perkeisiu juos.
Jiems bus duota džiaugsmo, apie kurį nenumano.
Tiktai Aš jo suteikiu.
Tačiau tegul ateina!
Sakyk jiems, kad ateitų...“ (*Jo balsas toks ilgesingas, trokštantis.*)

230. *Birželio 3 d. Ene (Ain).* „Kai prašai, tikėk, jog Aš esu tiek geras, kad tave išklausysiu, kitaip Man trukdai duoti...“
231. *Paklausiau: „Šiandien tavoji Dievo Kūno šventė. Ką Tau padovanoti?“*
„Ištikimybę net mažuose dalykuose.“
232. „Būk nukryžiuota kartu su Manimi.
Būti nukryžiuotai, vadinasi, būti tempiamai prieš savo prigimtį, prieš savo troškimus,
savimeilę
į vargingumą,
į nežinią,
į visišką paklusimą Tėvui.
Prisimink, kad nukryžiuojimas yra įžanga į prisikėlimą, kitaip sakant, į visokį džiaugsmą.“
233. *Birželio 16 d. Galvojau apie žmones, kurie mane labai mylėjo.* „Tačiau kai kada jie palikdavo tave.
O Aš niekada nepalieku.
Tu visada esi Mano mintyse.“
234. „Ar žinai, kad Dievo-Žmogaus meilė kviečia,
šaukiasi jūsų meilės?
O kaip atsaką dažnai išgirsta vien užgaulų juoką...“
235. *Birželio 22 d. Kaime.* „Su Manimi elkis visai paprastai.
Kas daroma ryte ir vakare šeimoje?
Nuoširdžiai pasibučiuojama, ir tai natūralu.
Dieną susižvalgoma dėl kokio nors žodžio ar dovanėlės...“

Meiliai pasižiūrima vienas į kitą.
Pasitaiko ir švelnumo proveržių.
Kaip visa tai miela, kaip stiprina!..
O, jeigu Man būtų leidžiama nors truputį pasijusti šeimos nariu!..“

236. *Birželio 26 d.* „Aš noriu būti pačiose tavo būtybės gelmėse.
Aš tau teiksiu gyvybę.
Gyvenimas – tai Aš...
Neturėk kitos valios, tik Manąją.
Tai – ir Tėvo valia.
Paskutinę dieną tau bus už tai atlyginta.“
237. *Mišiose, kalbant „Tėve mūsų“.* „Aš sudėjau „Tėve mūsų“ žodžius, kad
mielai juos kartotumėte.“
238. *Liepos 10 d.* „Kas yra tavo Dievas –
tu ar Aš?
Tai kodėl gi apie Mane nemąstai daugiau nei apie save?“
239. *Liepos 17 d.* „Argi taip sunku su Manimi kalbėtis?
Kalbėk apie viską, kas tave domina, kuo gyveni.
Aš tavęs klausysiuosi su tokiu džiaugsmu, tokiu dėmesiu...
Jei tu žinotum...
Pasakyk jiems, kad su manimi būtų kaip su artimu bičiuliu, žinančiu pa-
slaptį.“
240. *Liepos 18 d.* „Dėkok Dievui už prasidedančią dieną.
Juk per vieną dieną tu gali įsigyti tiek nuopelnų,
tiek šlovės...
Aš suteikiu tau galimybę Mane mylėti, Man tarnauti.
Tarnauti Dievui!
Jei tik pagalvotum,
kokia tai garbė,
kokia laimė...
O, jeigu bent viena tokia diena galėtų būti skirta pasmerktajam...
Įsivaizduoji, kaip jis pasinaudotų ja!
Kalbėkis su Manimi, dukrele.“

241. *Liepos 19 d. Po Komunijos.* „Aš pasidaviau žmonėms, ir jie darė su Manimi ką norėjo.
 Taip elgiausi iš meilės.
 Dabar
 Aš atsiduodu Eucharistijoje.
 Ir vėl žmonės daro su Manimi ką nori...
 Save atiduodu iš meilės.
 Iki galo.
 Iki laikų pabaigos.“
242. *Liepos 26 d. Sode.* „Mėgstu klausytis tavęs ne dėl to, ką Man pasakai, o dėl paties fakto, jog su Manimi kalbi.
 Taip atsiliepiama į Mano troškimą artimai bendrauti, ir Aš žvelgiu į tave su Išganytojo meile.
 Žinoma, mėgstu tavo dėkingumą, reiškiamą pagarbą, bet labiausiai iš jūsų laukiu bendravimo iš širdies į širdį.
 Širdies atvėrimo Išrinktajam.“
243. „Stebėk, ką mąstai širdyje.
 Ką turime širdyje, greitai ištariama ir lūpomis.“
244. *Liepos 31 d. Po Komunijos.* „Tiesiog gyvenk Manimi.
 Kai tu šneki, tegul būna aišku, kad tau rūpi tik Mano reikalai.
 Nebijok Manęs paminėti pokalbyje.
 Kiekvienam reikia Manęs, nors jie to ir nežino.
 O Dievo vardas gali pažadinti Gėrį sielose.
 Tu įprasi. Aš tau padėsiu.
 Pas tave bus einama pasiklausyti apie Mane.
 Ko tau bijoti? Juk didžiąją dalį darbo atliksiu Aš.
 Man laimė jums padėti. Kvieskitės Mane į pagalbą, Mano mylimos sielos.
 Esate laisvi, norėti ar nenorėti Manęs,
 o Aš pasirengęs,
 plakančia širdimi laukiu, ką nutarsite.
 Mano širdis nerimsta, trokšdama, kad rinktumėtės Mane...
 Pamėk sėti Mano vardą savo žodžiais
 kaip švelnų atlygį už skausmą, Man daromą tų, kurie nori pašalinti Mane iš visur,

net ir iš vaikų sielos.
Sėk Mano vardą.
Aš auginsiu.“

245. *Rugpjūčio 8 d. Po Komunijos galvojau apie pusryčius, kuriuos ruošiu namie.* „Tau nebūtina skirtis su Manimi, kad priimtum savo svečius.
Aš taip pat moku sutikti ir priimti.
Gyvendamas žemėje, priimdavau daugelį nepažįstamųjų.
Jautriai domėdavausi jų reikalais, ir tie žmonės iškeliaudavo labai laimingi...
Pagerbk Mane išlaikydama širdyje ir tada,
kai priimi svečius.
Tegul tavo gyvenime nelieka jokio momento, kuriuo Aš būčiau nereikalingas.
Supranti, Mano bičiule?“
246. *Lipau senais laiptais ir ant kiekvieno laiptelio girdėjau:* „Pasakyk Man, kad būtent dabar tvirčiausiai tiki,
turi didžiausią viltį
ir meilę.
Kiekvieną akimirką reikia augti
ir Man tai sakyti.“
247. *Priešais Šventojo Veido paveikslą.* „Mano bičiule, ar myli Mane? Ar myli Mane labiau nei kiti?“
248. *Rugpjūčio 9 d.* „Dar labiau suartėk su Manimi.
Labiau priartėk prie savo pareigos:
aukoti Man trumpas savo gyvenimo akimirkas, kurios atrodo nereikšmingos,
bet jei Man jas atiduodi,
Aš jas priimu. Aš surinksiu tas Man paaukotas akimirkas, kad padaryčiau iš jų tavo Amžinybę.“
249. *Rugpjūčio 13 d. Annonay.* „Aš noriu būti tavo Vienintelis.
Vienintelis tavo rūpestis.
Vienintelis mintyse.
Jokių kitų dalykų,

jokių žmonių.
Tik Aš.“

250. *Rugpjūčio 16 d.* „Tikėk, kad net paprasčiausi veiksmai, atlikti su intencija gelbėti sielas, išgelbsti jas.
Tvirtai tuo tikėk.
Reikia tikėti, nes taip pagerbiama Mano Visagalybė ir Gerumas.“
251. *Lione. Sausakimšoje užkandinėje.* „Sukalbėk čia Man vieną „Tėve mūsų“.
Ši malda bus pirmoji, pasiekusi Mane iš šios vietos per daugelį metų!“
252. *Bažnyčioje netoli stoties.* „Papasakok Man, kas tave sudomino ar prislėgė.
Manoma, kad kalbantis su Manimi būtini specialūs žodžiai, todėl susilaikoma ir nekalbama.
Jei žinotumėte, kad Man labiau patinka, kai pas Mane ateinama paprastai, bet su trupučiu meilės!..
O, jūs, Mano švelniausi bičiuliai, numalšinkite Mano ilgesį.“
253. *Rugsėjo 13 d. Po vizity, sutrukdžiusių visą dieną.* „Negrįžk į pasaulį, jei grįši prie pasaulio gyvenimo būdo, tavo mintys bus skiriamos nebe Man.“
254. *Rugsėjo 14 d. Baiminausi rytmečius praleisdama su Tėvu.* „Ką padarė Sūnus, to troško ir Tėvas.
Kas yra Sūnaus bičiulis, tas bičiulis ir Tėvui.
Kas myli Sūną,
myli ir Tėvą.“
255. *Rugsėjo 15 d. Meldžiantis.* „O, kad jūs turėtumėte tikėjimą!
Tai, ką gaunate melddamiesi metų metais, gautumėte vos paprašę.
Nagi, tikėkite, kad Aš jūsų klausausi,
kad Aš visada išklausau jus
tokiu būdu, kurio nežinote, bet tai yra atsakymas į jūsų maldą.“

256. „Tegul tavo mintyse bus vien tai, kas gera: tada ir tavo poelgiai bus geresni.“
257. *Spalio 10 d.* „Netempk nuolat su savimi savosios praeities, jeigu ji slegia ir trukdo tau artintis prie Manęs,
o su užsidegimu pulk į Mano glėbį
tokia, kokia esi,
kad rastum džiaugsmo: argi Aš tau duočiau ką kita?“
258. „Juk tu nesistebi, kai kasdien tenka šluostyti dulkes nuo baldų:
nesistebėk ir tu, kad kasdien turi valyti „dulkes“ nuo savo sielos.
Tam pasinaudok atleidimu.
Juo reikia remtis.“
259. *Spalio 18 d. Skaičiau, kas buvo pasakyta Žozefai Menendez: „Sielos daug geriau Mane pažintų, jei nuolat vienytųsi su Manimi.“ Aš paklausiau: „Viešpatie, ką reiškia vienytis su Tavimi?“*
„Tai reiškia galvoti apie Mane.
Kalbėti su Manimi kaip su geriausiu mylimu draugu.
Siekti Manųjų tikslų.
Kentėti dėl Mano reikalų.
Rūpintis Mano karalyste.
Prisiminti Manąsias kančias.
Stengtis, kad sielos meilė kiltų
iš Mano meilės
kiekvieną gyvenimo momentu.
Ir viskas kils iš tos meilės.“
260. „Mylėk Mane iš visų jėgų – pabaigsiu Aš.“
261. *Spalio 19 d.* „Skirk dėmesio tos dienos šventajam.
Danguje švenčiama jo šventė.
Tą dieną jam tenka malonių, kurias jis gali dalyti... jeigu jo prašoma.
Prisidėk prie dangaus švenčių...
kol kas.“
262. *Spalio 28 d. Po Komunijos.* „Jeigu kaskart, dėkodama po Komunijos, pa-
prašytum pagalbos Mano Motiną, Man būtų didelis džiaugsmas.“

263. *Žiūrėdama į virš vandens tekančią saulę, giedojau: „Koks nuostabus Dievo vardas!“*
 „Argi Manieji reginiai nėra visų gražiausi žemėje?
 Aš sukūriau juos dėl jūsų.
 O, kad tik mokėtumėte į juos žiūrėti...
 Man dėkoti už juos...
 Įžvelgti juose Mano meilę. Atlygink Man tu.“
264. *Lapkričio 3 d. Prie ugnies.* „Matai, nesiliečiant su kitais, – nedegama.
 Prisiartink prie Manęs.
 Vienykis su Manimi.
 Vienytis – tai tapti viena.“
265. *Lapkričio 6 d. Mieste ėjau pro bažnyčią.* „Kodėl neužeini Manęs aplankyti?
 O jei Aš norėčiau tau ką nors pasakyti?
 Juk nepraeitum pro savo artimo draugo namus, įsiveržtum tarsi džiaugsmo viesulas.
 Netgi suplanuotum savo kelionę taip, kad jo namai būtų pakeliui.
 Ir vis dėlto joks artimas draugas nelauktų tavęs taip išsiilgęs, kaip tavasis Išganytojas.
 Įeik. Dėl to nepasivėlinsi. Matai, kaip Aš myliu tave.“
266. „Ar jau pasirinkai?
 Ar tikrai renkiesi Mane?
 Kam paskirsi savo gyvenimą –
 Man ar sau?
 Tėvas ir Aš laukiame jūsų atsakymų.“
267. *Lapkričio 16 d.* „Bijoti? Aišku, reikia bijoti Mano teismo,
 Mano Įstatymo,
 Mano Dieviškos didybės.
 Tačiau gyvenime Manęs nereikia bijoti.
 Aš esu vien meilė, gerumas, gailestingumas.
 Prisiartink prie liepsnojančio Krūmo: jis dega nesudegdamas.“
268. *Lapkričio 19 d., 5 val. 30 min. Kryžiaus kelyje pasakiau: „Savo meilę išreiškiau šaukdama taip garsiai, kad negirdėtųm plaktuko dūžių.“*

„O, kaip Man reikia paguodos!
Pasmerktas mirti... Šitokia mirtim... Ar žinai, kas tai yra?“
„Norėčiau, Viešpatie, žinoti, kad Tau aukočiau savo atjautą.“
„Tada iš anksto paaukok Man savo sutikimą mirti,
kad taip paklustum Dievo tvarkai,
pašlovintum Dievą,
sumažintum blogį čia, žemėje,
pagarbintum Kryžių.
Įsimink: kai Mano Kryžius įsmuko į duobę, šio trenksmo aidas nuskambėjo priešpragariuose, kur Išganytojo laukė daug sielų.
Jos suvirpėjo iš džiaugsmo ir vilties.
Kai Kryžiaus meilė įsiskverbia giliai į sielą, ši ima gyventi džiaugsmu,
kurio pasaulis nepatirs.
Pasauliui žinomi tik malonumai, o džiaugsmas priklauso Man
ir maniesiems, Mano bičiule!“

269. *Gruodžio 3 d.* „Matai šias didžiules duris, sukaltas iš kieto medžio ir geležies?

Kokios jos sunkios!

Panašiomis durimis, suręstomis iš baimės ir nepasitikėjimo, atsitveria siela.

Kaipgi Man įeiti pro tokias duris?

O jūs, Mano artimi bičiuliai! Pasitikėkite Mano meilės turtais.

Tada Aš negalėsiu atsilaikyti

ir atskubėsiu, dovanodamas tai, ko trokštate.“

270. *Tuo metu siuvinėjau arnotus.* „Kur nors, gal fronte, o galbūt Afrikoje, Aš džiaugsiuosi šiais ornamentais, išsiuvinėtais Mano dukrelės.

Žinai, koks laimingas ir patenkintas būna tėvas, gavęs iš savo vaiko jo padarytą darbėlį?

Gal padaryta ir ne visai gerai...

Galima padaryti ir gražiau... Tačiau juk vaikelis darbavosi iš visos širdies,

stengdamasis padaryti malonumą brangiam tėčiui. Taigi...

Argi tai – ne brangiau už tobulą gaminį, tačiau padarytą be meilės?

O, jūsų švelnumas... Aš taip trokštu jį rasti jumyse...

jūsų darbuose!..“

271. *Gruodžio 22 d.* „Daug melskis už kitus. Praplėsk savo prašymų ribas. Tavo reikalų su valdytojais, misijomis, tautomis imuosi Aš. Visur yra Mano Karalystė.“
272. *Gruodžio 24 d. Alėjose, šviečiant mėnuliui. Džiaugiasi Kalėdomis, ateisiančiomis po kelių valandų.* „O, taip! Džiaukis, džiugauk! Žinai, kokia buvo žemė prieš Man į ją nužengiant?
Buvo Dievas ir buvo žmonės.
Dabar Dievas tapo vienu iš žmonių,
vienu iš jūsų...
Kokia meilė!
Kokia proga vienybei tarp Jo ir jūsų!..
Ar jauti skirtumą?
Dėkok Man iš visų jėgų ir atsiduok Man labiau nei bet kada.“
273. *Gruodžio 26 d. Po jaunimo susirinkimo.* „Įsigilink į savo sielą ir peržvelk, kaip praleidai dieną.
Įvertink, kiek meilės Man skyrei per šias valandas.
Prisimink: jūs būsite teisiami pagal meilę.“
274. *Po Komunijos.* „Stenkis išvengti net mažiausių klaidų.
Tai – tavo užduotis, nes esi kviečiama būti šventa,
o šventumas – tai neturėti jokių sąmoningai padarytų dėmių.
Meilės poveikis.
Supranti, meilės!“
275. *Kryžiaus kelyje, 1-oji stotis.* „Tam tikra prasme pasmerktum Mane mirčiai, jeigu tavo žemiškų minčių chaosas užgožtų mintis apie Mane.“
276. *1940 m. sausio 17 d.* „Ne visada Mane jauti vienodai aiškiai, tačiau tegul ši prieblanda netrukdo tau žygiuoti.
Nusižemink ir žygiuok teisingai. Ženk.
Tu Manęs nematai. Tu Manęs nejauti, bet Aš esu čia – gyvoji meilė, tiesianti tau rankas.
Niekas žemėje nuo jūsų neatitraukia Mano dėmesio.
Žmonių mintys, jų idėjos netoli tesiekia. Jomis sprendžiama ir apie Mane...
O Aš esu pastovi, nesikeičianti Būtybė.“

Aš esu Buvimas.

Aš esu Žvilgsnis.

Aš esu Tas, kuriame telpa viskas.

Esu akimirka, kartu – ir Amžinybė.

Aš esu meilės gausybė.

Aš esu Tas, kuris kviečia, kad be baimės priglustumėte prie Mano Širdies.

Aš kviečiu. Atsiliepk bent tu.“

277. *Vasario 2 d. rytą.* „Grąžinti sielą.“ Teisingai pasakyta. Aš jums ją daviau.

Ir tai padaryta su tokia meile...

Reikia ir grąžinti ją su visa meile, visu švelnumu, koks jums įmanomas, kad pagerbtumėte Mano pirmiau parodytą meilę.

Kai Aš ateisiu nuskinti ją, šią brangią sielą, tegul ji atiduoda Man savo „sudužimą“

kaip gėlė kvapsnį.“

278. *Vasario 4 d. Mintyse bandžiau paguosti Jį, baisiai sudarkytą smūgių, ir klausiau savęs: „Ar taip labai mylėsiu Jį ir pašlovintą?“ Jis man atsakė:*

„Argi užsvilkus šventinį apdarą tavo širdis pasidaro kitokia?“

279. *Vasario 18 d. Kryžiaus kelyje, 2-oji stotis.* „Kasdien priimk savo kryžių,

kaip Aš Savąjį apkabinau su didele meile.

Aš nesakau: „Nejausk jo keliamo skausmo.“

Sakau: „Stenkis pamažu pamilti kančią.“

Kančia suartina su Manimi,

bet prilygti Mano nesuskaičiuojamiems skausmams

negalės niekas.“

280. *Vasario 18 d. Per Pakylėjimą.* „Aš esu Tas, kuris atperka.

Visas savo kaltes, nuo pat pirmųjų, sudėk ant altoriaus

ir švelniai išsakyk Tėvui į ausį, kaip dėl jų gailiesi.“

281. „Atrodo, tarsi būtų du dievai:

danguje esantis Dievas

ir tas, kuris yra žemėje ir vadinamas pinigų.

Naudokis pinigais tik norėdama patarnauti savo Gelbėtojui ir artimui dėl Jo.“

282. „Į kiekvieną darbą įdėk savo geros valios – tai bus tavo kuklus įnašas.
O viso kito lauk iš Manęs.“
283. „Kiekvienas krikščionis, esantis pašvenčiamosios malonės būklės, yra kitas Kristus.
Kartais pasakoma, kad kai kuriuose žmonėse yra tarsi keli žmonės.
Kristus buvo kiekvienu žmogumi.
Jis prisiėmė jų nuodėmes.
Junkis prie Kristaus, kai Jis buvo tavimi, užsikrovė sau tavo klaidas.
Žemėje neįmanoma suprasti, kaip Kristus įsiskverbė į kiekvieną:
Tai buvo Dievas žmoguje, Jo išganomoji galia begalinė, nes Jo Dievystė
niekada nebuvo apleidusi Jo žmogystės.
Laikykite Mane sau artimiausiu, kuris ne vien atleidžia visas Jam išpa-
žintas kaltes,
bet ir prisiima jas sau, kad gautų iš Tėvo kalčių atleidimą.“
284. *Rugpjūčio 22 d. Kaime. Stebėjau tekančią saulę.* „Mano šviesa užtekės
tau paskutinę dieną.
Tikrai būsi sužavėta... Pažinsi išganymo malones.
Būsi apsupta Manojo Gailestingumo, tarsi paskęsi jame.
Jau dabar savo tikėjimu giedok padėkos giesmę.“
285. *Rugpjūčio 25 d. Kai priėmiau pasisvečiuoti atvykusius savo sūnėnus.* „Pri-
imk juos taip, kaip sutiktum Mane patį.
Įsivaizduok, su koku švelniu dėmesiu rūpintumeisi Manimi.
Tokį pat malonų rūpestingumą skirk ir jiems.“
286. *Rugsėjo 10 d.* „Jei praeis diena, kurią būsi negalvojusi apie Mane,
tegul dėl to tau būna labai skaudu, baiminantis, kad Mano skausmas
nebūtų dar didesnis...“
287. *Kovo 1 d.* „Ar tau niekada neatėjo į galvą mintis, jog ta ar ana malonė tau
buvo duota kažkam už tave pasimeldus,
o gal palaiminus kunigui?
Arba dėl tavo tėvų gyvenimo nuopelnų?
Gal dėl Dievo Gailestingumo?
Ar dėl Mano Motinos gerumo?“

Tegul niekas nepriverčia tavęs patikėti, neva jų priežastis esi tu ar tavo pačios dorybės.“

288. *Kovo 5 d. Po Komunijos.* „Jei pastebi, kad tavoji valia ima veikti savo iniciatyva,
tada įdėk savo ranką į Manąją,
pažvelk į Mane,
kad tavo valią pritaikyčiau
tarnauti Man.“
289. *Kovo 11 d. Po Komunijos.* „Matysiu, kad Man esi ištikima, štai iš ko: kai dirbi, visa įsitrauk į darbą.
Kai tvarkai reikalus, atsidėk šiam dalykui.
Tačiau kai būna maldos metas,
meilės metas –
tegul niekas neatitraukia tavęs nuo Manęs ir Manųjų reikalų.
Nuo šiol taip būk Mano Ištikimoji.“
290. *Pasityčiojus.* „Mano vaikeli, bijokime tapti ne tokie šventi už tuos, kuriuos peikiame.“
291. *Alėjoje.* „Kalbėk savo maldas ne taip, lyg atliktum neišvengiamą pareigą,
o taip, tarsi pasakotum nuostabią, vis naują istoriją
į savo mylimojo ausį.
Būtų dar geriau, jeigu kalbėtum su vidiniu šypsniu.
O, kaip gera būtų jų klausyti!..“
292. *Velykos. Katedroje.* „Taip, kaip Aš iškilmingai įžengiau į dausas,
baigęs kentėti paskutines Savo kančias
(ir prisimink tai: čia, žemėje, visada ateis kančia, kuri bus jau paskutinė;
Aš sakau tai, kad tave padrąsinčiau);
Taip, kaip Aš pradžiuginau ir išvadavau anas sielas,
taip pat iškilmingai ateisiu išlaisvinti jūsų iš šios žemės
ir pradžiuginti jūsų, Mano brangiosios sielos! Tegul mintis apie tai
žadina jums džiugų pasitikėjimą.
Žemėje gyvenama trumpai...
O tada tu išvysi Mano veidą.“

293. *Sakiau: „Viešpatie, norėčiau su Tavimi kalbėtis, turėdama tokią malonę, kokią turėjo pirmoji moteris, kai Tu lankei Adamą ir Ievą žemės Rojuje.“*
„O juk turi daugiau priežasčių mylėti tu, negu pirmieji tėvai!
Jiems Aš buvau tiktai Kūrėjas, Geradaris,
tik Įkvėpėjas.
O tau Aš esu Išganytojas,
tavo Atitaisytojas,
tavo švelnioji Auka,
Apsireiškusi Meilė.
Aš ne lankau tave,
o gyvenu tavyje,
tu Mane valgai.
Aš niekada tavęs nepalieku, nebent išvartum Mane...
Taigi rask savyje žodžių, kurie tau padėtų sutirpti iš meilės.“
294. *Birželio 24 d.* „Nemanyk, kad atgailauti sunku.
Jūs atsiteisiate už savo nuodėmes, kai noriai gailitės
ir kai vienijatės su Mano kančiomis.
Jūsų atsiteisimas žemėje patinka Dievui, nes tai darote savo laisva valia,
o atsiteisimas skaistykloje nepriklauso nuo jūsų valios.“
295. „Žiūrėk, yra būdas tau nebegalvoti apie savo rūpestėlius:
tereikia rūpintis Manaisiais.“
296. *Rugpjūčio 8 d. Šventoji valanda.* „Nenustok drąsos.
Yra daug būdų žengti į priekį.
Netgi parpuolant.
Šaukis Manęs.
Nebijok šauktis, jeigu net parpuoli.
Tačiau tegul šis šauksmas skrieja tiesiai pas tavo vienintelį Draugą.
Tikėk Mano galia.
Argi Aš nesulaikiau Petro, skęstančio bangose?
Ar tu netiki, kad Aš esu labiau pasirengęs tave išgelbėti negu pražudyti?
O, vargše Mano dukrele, kaip mažai tesu pažįstamas...
Nenorima Manęs pažinti. Pageidaujama, kad Manęs visai nebūtų.
Manęs, pačios Būties!..
Pagausink mažą visiškai Mano meilei atsiduodančių sielų skaičių.
Glaudžiai burkitės aplink Mane,

tarsi gintumėte menką lobį.

Sakau „menką“.

Aš norėčiau tapti didžiausiu sielų turtuoliu!

Tačiau gundytojas daug jų pagrobia.

O juk Aš kiekvieną šaukiu vardu.

Padėk Man!

Junkis prie Mano ištikimųjų Kryžiaus keliu, geru pavyzdžiu, meiliais žodžiais.

Pratęsk Mano gyvenimą žemėje.

Aš dar esu joje per jus.

Leisk Man gyventi per tave.

Paskolink Man savąjį protą ir kūną,

o danguje tu turėsi Mano esmę.

Argi tada nebūsime viskuo vienas kitam?“

297. *Kai svarsčiau, kokia menka esu.* „Kuo mažesnis ir silpnesnis kūdikis, tuo labiau jis glaudžiamas prie širdies.“

298. *Rugpjūčio 24 d.* „Vienas „Tėve mūsų“, sukalbėtas šventojo, gali daugiau nei gausybė maldų, pasakytų be meilės.

Persunk meile savo žodžius, tarsi įliedama savo širdį,

tada tavo žodžiai Mane paguos. Argi tavęs nedžiugina galimybė suteikti poilsio savo Dievui?

Pakuždėk Man tai,

kad nuskambėtų Mano ausims

kaip meilės paslaptis.“

299. *Rugsėjo 3 d. Po Komunijos.* „Pirmadienį išgyvenk Šventojoje Dvasioje, Jos meilėje, maldaudama tavyje pagausinti meilę. Juk būtent Šventoji Dvasia ugdo šventumą.

Antradienį – su angelų Karaliene ir angelais stenkis atitaisyti savo ir kitų padarytas kaltes.

Trečiadienį – su šv. Juozapu. Remkis jo vidiniu gyvenimu.

Ketvirtadienį būk mažyte auka – ostija kartu su Manimi. Būk giedančia ostija. Godžiai ieškok progų mažoms aukoms, kurios vis atnaujintų pasiaukojimą, palaikytų tave ostijos būsenos.

Penktadienį visiškai atsiduok Mano Širdžiai. Penktadienis, kuris Man buvo didžiausia kančia, tegul tau tampa didžiausia saldybe.

Šeštadienį tu irgi ne viena: tave lydi Mano Motina. Sužadink savo meilę Jai.

Sekmadienį šlovindama kilk į Švenčiausiosios Trejybės glėbį kaip smilkalų grūdelis.

Šitaip gyvenk, mažoji siela.“

300. *Rugsėjo 19 d. Šventoji valanda. Bažnyčioje nerimavau, kad fisharmoniją taisantis žmogus kelia triukšmą, ir sakiau sau: „O gal tai sutrukdys Jam su manimi kalbėti?“*

„Nejaugi koks nors daiktas ar žmogus gali sukliudyti Man kalbėti sielai, kai Aš noriu prabilti į ją?

Juk Aš kalbu iš širdies į širdį, vidiniu būdu.

Net ir minioje tu išgirdai Mane,

tą tylų mano balsą, nors vien tik meilė gali jį sugauti.

O Aš taip mėgstu būti jūsų sugautas...

Pasigrobkite Mane!

Ir kuo labiau jūs Mane grobsite, tuo daugiau Aš turėsiu pasiūlyti jums lobių.

Argi tarp mūsų viskas nėra bendra

lyg mylinčioje šeimoje?

Patikėkite – Mano turtai niekada nemažėja.

Imkite! Semkitės abiem rankomis ir dosnia širdimi

ne tik sau, bet ir visiems.

Nepamirškite nė vieno žmogaus, o Mano turtai nuo to tik auga.

Aš tau sakiau, jog taip maža tetrūksta, kad Mane matytumėte...

Tad tikėkite, kad Aš esu – nematomas, kupinas švelnumo, neprilygstamos meilės. O, kad jūs žinotumėte...

Buvimas! Tai – toks didelis dalykas...

Tu viską darai: darbuojiesi, meldiesi, galvoji, kalbiesi taip, tarsi

Aš būčiau čionai.

Ir iš tikrųjų esu čia.

Ar nepagalvoji, jog tai – be galo gera?

Kai pabundi, Aš esu čia.

Kai ilsiesi, Aš esu čia.

Tu gali tvirtinti: „Jis niekada nepalieka manęs vienos.“

Tavo vienatvę užpildo Dievas.

Prisimeni, kaip, mirus tavo ištikimai tarnaitai, svarstei, ar nereiktų susirasti naujos?

Aš pasiūliau tau likti vienai, sakydamas: „Ar tiek mylėsi Mane?“

Juk tau netenka dėl to gailėtis?

Kartu mudviem slenka metai, tylios vakaro vienvėsių akimirkos.

Tu pabandei labiau priartėti prie Dievo, ir Aš tau padėjau,

nes tu savo vienišumu galėjai jungtis prie Mano patirtojo.

Ar esi išėjusi į dykumą keturiasdešimčiai dienų?

O dar naktys,

kai Aš pasitraukdavau nuošaliai pasimelsti savo Tėvui.

Vienišumas esant minioje, kai būdavau nesuprastas,

priešiskai sutinkamas,

su neapykanta,

atmetant Mano draugystę; ir visa tai iškęsta dėl jūsų, dėl tavęs.

O vėliau

vienatvė Alyvų sode,

Mano Eucharistija,

apleista bažnyčiose.

Širdys, kurios pamiršta Mane, ką tik priėmusios Komuniją...

O, tegul tikrų Mano bičiulių karštos ir nuolatinės mintys be paliovos skrenda

Manęs guosti!

O Aš paguosiu juos tada, kai jie užmigs prieš iškeliaudami

į kitokį gyvenimą.

Argi nekeista, kad kūrinyms gali paguosti savo Dievą!

Tačiau taip yra.

Mano meilė sukeičia vaidmenis, suteikdama jums naują būdą –

tapti tarsi švelniais Mano gynėjais.

Man taip reikia visokių jūsų meilės išraiškos būdų,

jūsų įvairiausio švelnumo.

Kas galės suprasti Manosios meilės karštį?

Atleisk, kad šiandien taip ilgai šnekėjau...

Supranti, Man reikia išlieti Savo Širdį,

kad taptų žinoma,

kad būtų bent kiek žinomesnis šis nepažįstamas Bičiulis,

esąs taip arti! Taip arti jūsų... O, jeigu jūs žinotumėte... Mano vargšai

vaikeliai!“

301. *Rugsėjo 21 d.* „Paaukoti auką – nereiškia nebejausti skausmo. Atvirkščiai: jo kartybę dar ne kartą gali pajusti.

Tačiau kaskart, kai vėl užplūsta širdgėlos srautas, iš naujo paaukok save
kaip atnašaujama auką Man, ir kiekvieną kartą
malonių vaivorykštė
nušvies žemę.

Tiek daug dalykų yra jums nematomų, bet sklinda iš jūsų poelgių tarsi
gėrį nešanti aureolė!..

Tu žinai, kaip stengiasi plisti ir įsigalėti blogis?

Kodėl gi Aš Gėriui nesuteikčiau palaimintų
visa nugalinčio švelnumo sparnų?

Tada kas sustabdys Gėrio plitimą iš vienos sielos į kitą
iki pat pasaulio pabaigos?

Ar žinai, kokios pasekmės bus vienos ar kitos šitų eilučių, perskaitytų
su meile Man?

Taip, maldauk Mane, kad visi iš jų semtųsi džiaugsmo, šviesos ir pa-
guodos.

Argi Aš galiu atsisakyti ką nors tokio tau suteikti?“

302. *Šventoji valanda.* „Žiūrėk, kaip stipriai saulės šviesa paveikia žemės gy-
venimą.

Ar sielos supras, kad Dievas yra jų gyvenimo Saulė,
jų dienų Didysis Džiaugsmas?

Vienintelis jų egzistencijos tikslas?

Įsimink šitą maldą: „Viešpatie, išlaisvink mane iš rūpinimosi menknie-
kiais.“

Visa yra menkniekis, išskyrus Dievą,

kurio gyvenimą turite kasdien ugdyti savyje.

Aname gyvenime stebėsitės: „Kaip galėjau bent akimirką likti Jo nemy-
lėjęs!“

Trokšdamas, kad turėtumėte nuopelnų, Aš leidžiu jums Manęs ieškoti
nežinios miglose,

Mane surasti dar prieblandoje.

Neapsakomą šviesą išvysite vėliau.

Juk ir Man teko išgyventi sutemas, kai atrodė, kad Manoji Dievystė tarsi
apleido Mano žmogiškąją prigimtį.

O, Aš tapau jūsų broliu... prisiimančiu visą jūsų silpnumą, vargšai Mano
mažieji!

Aš tikrai buvau „Žmogus tarp žmonių“.

Jau ir prieš didžiąją Kančią patyriau kentėjimą.

Aš pamilau kančią
iš meilės jums.
Mylėkite ją dėl Manęs.
Aš ją pavirsiu kitų atsivertimu
jūsų garbei,
nes visa bus surinkta Danguje, prie Mano Širdies.
Tad turėkite drąsos kentėti, Mano vaikeliai.
Yra sielų, kurios nebegali apsieiti be kentėjimų;
taip aiškiai jos patyrė, kad tai jas suartina su Manimi.
Nors myliu jus nepaliaudamas, bet su kokia ypatinga meile žvelgiu į sa-
vo kenčiančius vaikus!
Iš tikrųjų Mano žvilgsnis yra švelnesnis, meilesnis negu motinos!
Argi ne Aš sukūriau motinos širdį?
Todėl nežvelkite nusivylę, o išsakykite Man savo vargą, brangūs mažieji,
kurie jau esate Mano Širdyje, nors manote esą taip toli... toli!
Mėginkite atrasti Mane kasdien savyje,
ir čia,
kaip visų mažiausieji,
parodykite Man savo švelnumą tarsi mamytei ar brangiam tėčiui.
Būsité labai laimingi, kai tai taps jūsų įpročiu.
Jūsų gyvenimas taps toks malonus!
O Aš jus laiminsiu, nes pagaliau būsité atsiliepę į Mano kvietimą...
Į šauksmą
To, kuris stovėjo už durų,
įsiklausydamas, ar esančiųjų viduje garsai reiškia Jam palankumą,
nes Jis „stovi ir laukia“, mat žino galįs būti nepriimtas...
Kartais net nenorima, kad Jis stovėtų, Jam sakoma: „Tu niekada niekada
neįžengsi pas mane!“
Tarsi Jis būtų koks piktadarys,
Jis, kuris mirė iš meilės jiems...
Tačiau kai Jam pasakoma: „Ieik!“,
kai pakviečiama: „Pasilik, gyvenk su mumis“,
tada šis vargšas vienišasis patiria džiaugsmą, kurį Jis vadina „žmonių
vaikų teikiama malonumais“.
Jūs šito nežinote, bet Dievas žino, o jūs sužinosite vėliau, kiek tokių
pasigėrėtinų malonumų esate suteikę savo Išganytojui.
Ir tos sielos, kurios nuolat atsiveria Man,
O, kokį džiugesį jos Manyje sukelia!

Mano vaikeli, tu nežinai, kaip tame vienišume, kur tokia daugybė Mane
palieka,
gera pajusti, jog vienai širdžiai esi didžiausias bičiulis,
brangiausias mylimasis,
vienintelis laukiamasis!“

303. *Svečiuose. Pasakiau: „Viešpatie, myliu Tave.“*

„Nuolat Man tai kartok, kad vis iš naujo girdėčiau. Tebūna tai kaip
aidinti, ilgai skambanti melodija.
Man nenusibos jos klausytis.
Pasakyk Man, kodėl myli Mane?
Kokia buvo šios meilės pradžia?
Ir visa, ką tu nori dėl jos padaryti.
O, taip, Aš žinau viską,
bet girdėti, kaip Man tai sakai, Man yra brangu, svarbu
ir tarsi visai nauja.“

304. *Po pietų. Dėl karščio priguliau pailsėti. „Ilsėkis vienydamasi su Mano
poilsio valandėlėmis.*

Jeigu nesivienytum su Manimi, tada tau būtų geriau skaldyti akmenis
Sacharos keliuose,
jei anas darbas labiau susietų tave su Manimi.
Kaip ne kartą esu tau pabrėžęs: kad ir kokia būtų veikla, jos vienintelė
vertė yra vienijimasis meilėje.“

305. *1941 m. birželio 5 d. „Maža tarnaitė kartais būdavo įleidžiama į Karaliaus
rūmus, kai reikėdavo patarnauti Karaliui.*

Argi ji tada nesijautė laiminga, grožėdamasi tų rūmų turtais?“

„*Viešpatie, ji ypač laiminga, kad gali būti arčiau Karaliaus, nes gali pasi-
taikyti progų jį susitikti.“*

„Ar manai, kad Karalius nepasistengs išpildyti šios slaptos vilties? Jis
suteiks jai progų dažniau Jį sutikti.“

Ir jei iš pradžių galėdavo Jį pamatyti tik iš toliau,

prabėgomis teišgirdavo Jo Balso skambesį,

štai dabar ją kvies į rūmus vis dažniau ir dažniau. Pagaliau pasodins prie
stalo vakarienei kaip savą,

nes Karalius žvelgė į ją su tokia meile,

kad siuntė Savo Sūnų mirti, idant ją išgelbėtų.“

„Viešpatie, kaip mažoji tarnaitė galės parodyti savo dėkingumą už tokią daugybę malonių?“

„Ji gyvens meile,

savo vargana meile, kurią kasdien paskirs Šventajai Dvasiai, kad ši ją padidintų.

Ji nesistebės pakartotinėmis savo kaltėmis, su pasitikėjimu aukodama jas Vienatiniam Jo Sūnui, kuris ją išgelbėjo.

Ji visada liks maža, nes Dievas yra toks didis, kad pasilenktų prie jos.

Ir ji numirs

ne todėl, kad taip reikia,

o todėl, kad ji nori numirti už savo Karalių.

Ji save skatins mirti be apgailėstavimo,

nes virpa troškimu pamatyti...

Išvysti Jo Meilę.

Tikslą.

Viską.

Štai pakankama priežastis jai suvirpėti...

Ir ji, mažoji tarnaitė, prisimena, kad Jo Vienatinis Sūnus mirė

taip pat ir už ją.

Tad ji mirs Jame.“

306. *Liepos 3 d.* „Jau dabar mokykis meno mirti meilėje.

Tegul tavo paskutiniai iškvėpimai būna tavo „Atlikta“.

Kartok tai Man jau dabar.

Nepalik nieko savieigai, kai kalbama apie tokį dalyką, kaip mirtis.

Tai – pasimatymo valanda.

Mano mylimoji, paskubėk Man paaukoti savo mintis apie mirtį.

Mirti iš anksto, supranti?

Kaip laukiamas džiaugsmas, seniai išsvajotas,

džiaugsmas, ateinantis tik vienintelį kartą...

Ir kurį reikia išragauti iki paskutinio lašo.

Sakyk: „Kai mano akys ims merktis žemės daiktams, jos ieškos Tavojo meilės žvilgsnio.

Kai mano ausys užsivers, aš klausysiuos Tavo meilės balso.

Viešpatie, Tu priimsi manojo kūno kančias kaip atgailą už mano ir kitų nusidėjėlių kaltes

Teisingumo garbei.

Ir jeigu ilgai užsitęs manoji agonija, tegul prasitęsia ir manoji meilė.
 Tegul ji būna panaši į Tavo Nukryžiuotąją meilę.
 Vaikeli, dažnai kalbėk Man tai, nieko nepalik atsitiktinumui.
 Su džiaugsmu leiskis į paskutinių akimirkų sritį, tarsi, tiesdama ranką
 mirties angelui, ji padarytum savo palydovu jau įprastiniame kelyje,
 kad geriau su juo susikalbėtum
 ir priderintum prie jo savo žingsnius.
 O, koks veržlus ir išmintingas toks gyvenimas!
 Kaip lengva tada nužingsniuoti tai, kas dar liko...
 Kaip šypsosi to laukianti siela...
 Sužadėtinis irgi laukia... Jeigu tavasis nekantrumas didėja, ką tada kal-
 bėti apie Jo?
 Jis tave sukūrė.
 Pirmasis tavo atsikvėpimas buvo Jam skirtas.
 Paaukok Jam paskutinį
 ir tuo Jį pagarbinsi: Jis leidžia tau pagarbinti.
 Dėkok Sužadėtiniui už tą malonę. Argi nežinai, kad „palytėti Dievą“ yra
 neapsakoma malonė?
 Kadangi esi mažytis Jo paveikslas, atvaizdai supanašėja.
 Būti panašiam į Dievą...
 Dėkoti savo Kūrėjui.
 Mylėti Jį dėl subtilaus Jo meilingumo. Jūs esate Dievo šeimos nariai.“

307. *Liepos 26 d. Kaime. Aš Jam sakiau: „Pasivaikščiokime Tavojoje liepų alė-
 joje.“*

Jis truputį papriekaištavo: „Mūsiškėje“ liepų alėjoje.

Ką Aš čia veikčiau be tavęs?

Turi suprasti Mano vienybės troškulį.“

308. *Liepos 30 d. „Ar šį vakarą neturėtum Man ko nors pasakyti? Tavęs klausė,
 kokia yra tavoji misija.“*

„Viešpatie, aš per maža, kad turėčiau specialią misiją.“

„Ir mažos mergaitės gali būti siunčiamos kai ko atlikti.

Parodyk, kad su Manimi reikia šnekučiuotis,

o ne palikti Mane vienišą savo širdyse.

*Marija, Morta ir Lozorius savo namuose buvo su Manimi, rūpinosi
 Manimi.*

Ar manai, kad Aš savo dangiškoje menėje nesutikau jų kuo geriausiai?“

309. *Rugpjūčio 15 d. Po procesijos, tuščioje bažnyčioje.* „Aš esu kaip namų šeimininkas, šventei pasibaigus žvelgiantis į savo svetaines, kai visi svečiai jau išsiskirstę.

Gluminanti akimirka.

Ar svečiai liks ištikimi draugai?

Ar jie suprato šventės esmę?

Ar bus dėkingi?

O gal pasityčios iš savo šeimininko?

Nors šeimininkas jiems atvėrė visus savo lobius...

Tu, kuri taip greit sugrįžai pas Mane, įeik į būstą, skirtą patiems artimiausiems,

kur nepastebimai prabėga valandos,

ateina vakaras, paskui – naktis.

Širdis čia klausosi širdies

ir sugeria žodžius lyg šviesą...

Taip vėl išaušta rytas, ir vėl iš naujo prasideda meilės gyvenimas.

Taip šeimininkas sulaukia paguodos už piktybę kai kurių svečių, kurie, nenorėdami prarasti palankios žmonių nuomonės, bičiulystės šventę pavertė vaidyba...

O, kaip skiriasi Mano Bažnyčios šventės... žemėje... ir danguje!

Rugpjūčio 20 d. Apie kryžių. „Kadangi Mano kojos pervertos ir prikaltos, Aš nebegaliu eiti ieškoti nusidėjėlių!

Kadangi Mano rankos ištemptos, nebegaliu jų priglauti prie krūtinės...

Tačiau Mano širdis atverta,

kad jie įeitų ir liktų joje.

Pabrėžk nusidėjėliams, jog Mano kryžius įstatytas giliai,

kad lauktų jų amžių amžius.

O, Mano vargšai mylimi nusidėjėliai!..“

310. *Rugpjūčio 28 d.* „Uolumas? Jis nereiškia stengtis, kad nuveiktum kuo daugiau.

Uolumas – tai įdėti meilės sklidiną širdį į dabar daromą dalyką.

Linkėk Man gėrio, skleidžiamo Manųjų kūrinų,

linkėk Man, kad šią dieną iš skaistyklos išeitų daug sielų.

Prisidėk prie jų džiūgavimo pagaliau Mane išvydus

ir prie Mano džiaugsmo dėl šios jų laimės.

Pakilk... Dažnai pakilk į dangų.“

311. *Rugsėjo 14 d. Švč. Kryžiaus išaukštinimo šventė. Tuščioje, nuostabiai gyvomis gelėmis išpuoštoje bažnyčioje sakiau: „Aš labai patenkinta, kad Tavo altorius toks gražus!“*

„Kai ši rytą jį buvo apsupusios maldingos sielos, jis buvo dar gražesnis. Tu negali to suprasti. Tu neįsivaizduoji, kokia puošni yra siela...“

Ji – tai įkvėpimas,

Dievo Dvasios alsavimas.

Joje nėra nieko materialaus,

net ir gėlių.

Siela yra dvasia.

Sielos grožis didėja, kai juo rūpinatės.

Kokia nors pastanga, troškimas, meilės poelgis, truputis kantrybės,

pasiaukojimo ar atgailos, kurie tau atrodo menkniekis,

tučiuojau nušviečia sielą dar nuostabesniu grožiu,

lyg šviesa, kuri susilieja su kita ir dar su kita, stiprėja, kai gausėja jūsų dorybės ir nuopelnai.

Sakote, kad jūsų kūnai pasikeičia kas septyneri metai.

Ką pasakytumėte apie jūsų sielų, esančių Dievo malonėje, pasikeitimą?

O, kad kasdien rūpintumėtės savąja siela, kaip rūpinatės kūnu!

Juk žinote, kad jis tėra apvalkalas iš purvo.“

„*Viešpatie, pasigailėk tų mano giminės sielų, kurios nėra Tavo malonėje!*“

„Dažnai aukok jas Mano

ir Mano Motinos sielai.

Jei Mano kūnas prisilietimu gydė kūnus, ar netiki, kad ir Mano siela turi tokią pat galią?

O juk Aš niekad neužmirštu nusidėjėlių.

Mane saisto Mano teisingumas; sutraukyk šiuos Mano raiščius malda, auka, meilumu.

Manai, kad nekreipiu jautraus dėmesio į Savo dukrelės meilumą?

Aš, visų jautriausias ir pilnas atjautos!

O, brangieji Mano malonių grobikai! Esu nusiteikęs dėkoti jums už tokį nesivaržymą...

Taip trokštu, kad „grobtumėte“ dar daugiau...

Daugelis mano, kad Aš esąs rūstus, trokštantis keršto.

O Aš laukiu išskėtęs rankas ir atvira širdimi... O, Mano brangūs laukiami nusidėjėliai...“

312. *Spalio 11 d.* „Ar pastebėjai? Net ir ta patalpa, kurioje Aš išpildžiau
brangiausią savo pažadą – įsteigiau Eucharistiją,
net ir ta patalpa buvo ne Mano nuosavybė.
Man ją paskolino:
„Jos reikia Mokytojui.“
O Aš atidaviau net Mano Motinos išaustą drabužį.
Ar supranti Mano neturtą?“
313. „Ar netiki, kad tada, kai Mane, visą aptekusį krauju, kartu su savimi au-
koji Tėvui,
kažkas įvyksta danguje ir žemėje?
Kam gi tada būtų reikalingi Mano kentėjimai?
Kaip tu neįvertini Tėvo gerumo!
Į kiekvieną maldą ataidi atsakymas, kurio tu negirdi.
Prašyk. Maldauk...“
314. *Iškilmingų Mišių metu.*
„Kai šventėje dalyvauja ir tavo nuoširdus draugas,
tarsi šventi dvigubą šventę,
nes galvoji: „Ir jis klausosi šios muzikos. Jis irgi mato šias grožybes.“
Pamąstytk, kad tavo didžiausias Bičiulis yra čia, visada su tavimi, ir Jis
dalyvauja tavo gyvenime.
Viskuo dalykis su Juo.
Tai padvigubins tavo gyvenimo džiaugsmą.
Kiekvieną akimirką gali galvoti: „Jei mano Bičiulis to nori, Jis gali ateiti
išsivesti Mane.“
Ir tavo siela pasiruoš bučiniui iškeliaujant ir susitinkant.
O, kaip gera bus susitikti!..
Lengvas šydas išnyks,
ir mes susivienysime. Visai Amžinybei.
Pajusk, kaip Aš skubu.“
315. *Visų Šventųjų šventėje per iškilmingas Mišias.* „Danguje užpildytos dar
ne visos blogųjų angelų prarastos vietos!
Kiekvieną jūsų Aš pašaukiu vardu.
O, Mano vaikeliai, kokia nelaimė, jeigu neatsiliepiate...
Jeigu turtuolis,
ant kalno pastatytų rūmų šeimininkas,

pakviestų slėnio gyventojus ateiti ir apsigyventi pas jį,
o tie gyventojai, pabijoję vargo kopti aukštyn,
nenorėtų vargintis,
netgi pabandyti,
ar manai, kad turtuolis, žinantis, kokie nepaprasti džiaugsmai laukia rū-
muose, nepajustų gilaus sielvarto dėl anų gyventojų nerūpestingumo?
Padėk Man, kad jie koptų visi, ir melsk tuos, kurie jau pakilo ten, kad
mums padėtų.“

316. *Nubudus.* „Tavoji diena – kaip gyvenimas.

Pabudimas – tarsi tavo gimimas.

Mišios – lyg pirmoji Komunija.

Per dieną – skausmai ir džiaugsmai, kaip ir visą gyvenimą.

Visa paaukota Man, Manyje.

Aš tave nešiu su meilės kupina širdimi.

Miegui pasiruošk lyg mirčiai: mylėdama Mano garbei.

O rytoj vėl iš naujo gyvensi

prie Mano širdies, kuri domisi kiekvienu tavo žingsniu,

Mano vaikelį.“

Lapkričio 13 d. vakare. „Kas galėtų tau sukliudyti pasilikti prie Manęs
Manosios agonijos metu?

Kas? Nebent tik tu pati... Esi laisva rinktis.

Ar nenorėtum paaukoti Man tos laisvės? Sakyk Man: „Nebeturiu laisvės,
nes ją atidaviau Tau.“

„*Taip, Mano Viešpatie. Argi Tu neturi visų mano namų raktų?*“

„Aš mėgstu girdėti tai sakant. Nebijok pakartoti.

Matai, kai susaistai save meilės saitais, nebejauti jų šalčio.

Meilė viską padaro lengvai įveikiamą. Taigi džiugiai imkis to, kas sun-
kiausia,

nes meilė neš tave.

Jau laikas mums glaudžiau vienyti: artėja gyvenimo vakaras.

Tegul nieko netrūksta šios šventės puošnumui.

Jeigu vienas kitą mylime, kaipgi tada nesivienyti?

Tačiau visa turi vykti džiaugsmingai; džiaugsmas – meilės patvirtinimas.

Su koku vidiniu džiaugsmu Aš apkabinau savo Kryžių, kai Man jį
atnešė.

Mano Kryžius!.. Jau prieš tai ilgai jo troškau... dėl jūsų

ir iš paklusnumo Savojo Tėvo valiai.
Kryžius buvo jūsų išganymas.
Išgelbėti pasaulį! Ar žinai, ką tai reiškė Man?
O, dėkok, Mano dukrele!
Manai, daug kas susiprato Man padėkoti?
Tačiau juk Mano kančių karūnoje buvo visokių skausmų.
Jie apie tai negalvoja.
Jie netiki tuo.
Tu, kuri esi šį vakarą čia, nuošalėje,
kalbėk Man meilės žodžius iš visos širdies,
kad paguostum Mane už kitus.
Tai Man bus lyg balzamas.
Ir Aš užmiršiu jų nedėkingumą, nes klausysiuosi tavęs...
Man galite turėti tiek įtakos, jog nustebtumėte sužinoję.
Brangūs Mano mažieji... Kaip Aš jus myliu!..“

317. *Lapkričio 28 d. Man ruošiantis Šventajai valandai.* „Prieš pradėdama su Manimi kalbėti, paprašyk, kad tave pristatytų Mano Motina, šv. Juozapas ir tavo angelai.

Jie bus tarsi Mano dvariškiai, kurie Mane pagerbs ir papildys tavo trūkumus.

Juk vaikutis ne pats vienas ateina į svetainę:

jį atveda suaugusieji ir kalba už jį.

Ir Aš prašau, kad būtų leidžiama jam ateiti.

Visos sielos yra Mano vaikučiai.

Ar manai, kad juos baru?

Ne, Aš juos visada paglostau (tu tai gerai žinai, Aš ir tave užliejau palaima),

kad padidinčiau jų pasitikėjimą.

Labai myliu tą Savo mažųjų pasitikėjimą ir tiesų jų žvilgsnį.

O, sudėk į Mane viską, kas tavo,

savo troškimus,

net ir labiausiai neįgyvendinamus.

Mano rankose viskas yra paprasta.

Prašau tave tikėtis net stebuklo.

Tada galiu būti patenkintas.

Ar būtum galėjusi pamanyti, kad išpirksiu tave net siaubingiausia Kančia ir žeminančia mirtimi?

Ar tau būtų atėjusi į galvą mintis, kad įsteigsiu tokį sakramentą – Eucharistiją?

Įsteigsiu tam, kad gyvenčiau tarp jūsų ir būčiau jūsų valgomas?

Ar būtum pagalvojusi, kad bus atleidžiamos net ir didžiausios kaltės, jas paprasčiausiai išpažinus ir apgailėjus?

Tai pranoksta tavąjį gerumo suvokimą.

Argi dabar Aš nebegaliu jums padaryti didžiųjų dalykų?

Nejau Manoji galia sumažėjo?

O, kad taip kiekviena siela artintųsi drauge su tavimi, išsakytų Man savo reikalus, parodytų Man visas savo silpnybes ir karštai trokštų, kad ją pagydyčiau!

Prašyk meilės.

Prašyk šventumo.

Prisimink anuos du apaštalus, kurie drąsiai Manęs paprašė sėdėti Mano karalystėje Mano dešinėje ir kairėje.

Jiedu visko laukė iš Manęs!

Ir tu „visko“ lauk iš Manęs.

Tai bus tavo meilės įrodymas.

Jis pagarbins Mano širdį.

Melsk šventumo. Maldauk jo iš Manęs kiekvieną dieną.

Visą savo dėmesį sutelk į tai: būkite šventi, kaip Mano Tėvas ir Aš esame šventi.

Įsiliek į Mane, ir Aš nešiu tave.

Mano vargšas vaikelį, ką galėtum nuveikti viena pati?!

Tačiau tu turi Mano meilę. Pasigrobk ją.

Gerok. Valgyk.

Ir, susijungusi su Manimi, tavo galia taps antžmogiška.

Ar tikrai esi pasiryžusi Mane mylėti?

Ar esi pasirengusi viltis?“

318. *Kalėdos. Katedroje.* „Jeigu jau Aš pas jus nužengiau, tai kokią gi milžinišką jėgą suteikiu jums, Man tarnaujantiems iš meilės?

Nebijok, Aš galiu išplėsti tavąjį meilės nešėjos darbą iki pat žemės pakraščių.

Taip pat melsk, kad ateitų Mano Karalystė!

Maldauk!“

319. *1942 m. sausio 2 d. Per Mišias.* „Išlaikyk savo sielos apdarą be dėmių. Aš

noriu pasakyti – be valingų dėmių.

Jei vaikštinėtum kaime, ir kokia žalia gervuogė ar žolė paliestų tavo baltą drabužį, tai būtų menkniekis.

Tačiau jeigu jame žirkklėmis prabadytum skylių arba tyčia pritaškytum žalio rašalo dėmių – o, koks apsileidimas... koks grožio paniekinimas.

Kalbant apie sielą, tai yra kur kas rimčiau, nes ji – Mano atvaizdas.“

320. *Sausio 27 d.* „Prisimink, kad Man pažadėjai šiandien būti šventesnė negu vakar.

Tai bus tavo šūkis kiekvienai dienai.“

321. *Vasario 12 d.* „Kai meldiesi, žvelk į Mane.

Pasinerk į Mano amžinąją mintį, nes kitaip tu išsiblaškai.

Prisimink:

visi esate susiję tarpusavyje.

Net vienas gerai atliktas darbas pagausina Bažnyčios turtus.

O, Mano vaikeli, nepraleisk jokios progos praturtinti save ir kitus.

Gerai įsižiūrėk į Manojų gyvenimo pavyzdį kaip mergytė į pavyzdžius, duotus jos dailiausių sąsiuvinuose, ir stropiai rašyk

tuose gyvenimo puslapiuose, kurie tau dar likę,

labiau trokšdama suteikti Man džiaugsmo

negu dėl būsimo atlygio.

O Aš, nuolat esantis ir visą laiką žvelgiantis į tave,

Su meile priimsiu šį troškimą patikti Man.

Nebesirūpink dėl savęs.

Mąstyk apie Mane visa paskendusį Manyje.

Iš čia spinduliuok visiems. Tai jau būsi nebe tu, tai būsiu Aš.“

„*Viešpatie, aš prižadu, aš trokštu, bet ką gi aš darau iš tikrųjų?*“

„Mano Gailestingumas mielai priima tuos pažadus ir troškimus, kurie pamažu pavirsta realybe:

pažadai ir troškimai – tarsi būsimų darbų pumpurai.

Niekada neprarask drąsos.

Dažnai galvok, kad Aš esu čia.

O ar galiu būti čia ir tau nepadėti?

Argi Kūrėjui Jo kūrinyse nėra be galo brangus?

Jei tu žinotum...

Dažnai klausykis Manęs ir išgirsi.

Jonas, prigludęs prie Mano Širdies, išgirdo jos paslaptis.

Ar būtų išgirdęs, jei nebūtų taip meiliai pasielgęs?
Aš esu drovus: Man reikia, kad jūs žengtumėte pirmą žingsnį.“

322. *Kovo 1 d. Po Komunijos.* „Ne, joks dalykas negali sukliudyti melstis.
Argi Aš nekalbėjau psalmių, kai buvau plakamas ir žalojamas?
Ir kai sunkiai žengiau Kalvarijos keliu, aplink Mane staugiant įniršusiai
miniai?
O ant Kryžiaus? Mano Kančios Kryžiaus...
Manai, kad tau per sunku melstis atliekant savo smulkius patogius
darbus?
O, junkis su Manimi.“
323. *Kovo 24 d.* „Padaryti malonumą – tai daryti gera.
Nešykštėk to nė vienam, ypač tiems, kurie tau būtų padarę bloga.
Kad jungtumeisi su Manimi, sakyk: „Meldžiuosi su Tavimi besimel-
džiančiu.
Darbuojuosi su Tavimi dirbančiu.
Kalbu Tavaisiais žodžiais.“
Įliek į tai visą savo švelnumą, Mano dukrele.“
324. *Birželio 7 d. Per Mišias.* „Atsikratyk tau įprastų mažų išsiblaškymų.
Paskęsk Manyje.
Ko dar lauki: kad geriau padarytum?
kad geriau atsilieptum?
Ar pastebėjai, kokia skirtinga būna ir tų pačių paukštelių giesmė? Kai jie
suka lizdus, jų balsai tampa visai kitokie.
Kai Malonė tavyje didėja, nejaugi tavo meilės šauksmas liktų toks pat?
Argi nerasi švelnesnių, labiau jaudinančių, gilesnių tonų?
Išreikšk Man tai. Įrodyk.“
325. *Birželio 20 d. Kaime. Kildama senais laiptais ir aukodama kiekvieną jų
pakopą, sakiau: „Viešpatie, kaip Tu teikiesi priimti tokius niekus?“*
„Tai, ką jūs laikote „niekučiais“, į tarnavimą Man įtraukia jūsų supratimą,
atmintį ir valią.
Ir tai yra jūsų būtybė.
Kad ir kur panaudotumėte savo būtybę skirdami Man, Aš ją priimu.
Supranti?“

326. *Liepos 28 d.* „Aš esu tas pats Kristus, kaip ir danguje.
Mėgink ir tu būti tokia pati, kokia būsi vėliau.“
327. *Rugpjūčio 19 d.* „Kad lengviau atsikratytum kurios nors ydos, galvok, jog Man nepatinka ją matyti tavo sieloje.
Stenkis suteikti Man malonumą bet kokiomis aplinkybėmis, lyg sužadėtinė, nuolat besirūpinanti savo puošmenomis arba užsivelkanti naują suknelę, norėdama padaryti netikėtą malonumą vieninteliame savo mylimajam.
Aš daug jautresnis subtiliam švelnumui negu jautriausios prigimties žmogus, tad nebijok sugaišti laiko, ieškodama būdų Man patikti.
O jeigu mudu pasivaržytume dėl švelnumo? Kaip angelas ir Jokūbas.
Patikėk, „ginklais“ Aš pats pasirūpinčiau.
O, Mano vaikeliai, kaip Aš jus myliu...
Sutikite būti mylimi.
Stenkitės tikėti.
Leiskitės veikiami... Tai – jau daug.
Daugelis išeiavoja visas jėgas, kad Manęs atsikratytų...
Jie nuolat sugalvoja kokį pretekstą tas geradarybes, kurias jiems siunčiu, priskirti atsitiktinumui.
Ar nebūtų jiems maloniau padėkoti už tas gėrybes Man, Meilei? Kadangi visa ateina iš Manęs, ir ateina per meilę bei švelnumą.
Matykite Manyje Dievą, bet matykite Manyje taip pat žmogų, labiau prisitarkite.
Kas Manyje jums kelia baimę? Argi bijoma ėdžiose gulinčio kūdikio?
Ar bijoma žmogaus, gulinčio ant žemės ir leidžiančio perkalti vinimis savo rankas ir kojas?..“
328. *Gruodžio 16 d.* „Matyk Mane įvykiuose. Aš esu Vadovas, o tu pamėgsi visą vadovavimą.
Tu Man tiesi rankas kasdieniniuose įvykiuose.
Tarp kitko, artinasi mūsų susitikimas. Pradėkime tiesti vienas kitam rankas nuo skirtingų krantų.
Laiko kranto.
Amžinybės kranto.
Pasakyk Man, kad mielai pereisi iš vieno kranto į kitą,

tavo širdžiai šokinėjant iš džiaugsmo ir troškimo lyg klonių ėriukui.
Pasakyk Man, kad nuo šiol tavo dienos bus skirtos ilgėtis pakvietimo,
jos bus tarsi meilės repeticijos.
Meilės tavo Mokytojui,
tavo Didžiajam,
tavo Brangiausiajam.“

329. *1943 m. sausio 1 d. Vakare savo kambaryje.* „Koks bus 1943-ųjų šūkis?
„Mūsų širdyse“
Tu gyvensi Mano Širdyje, o Aš – tavojoje.“
330. *Sausio 14 d.* „Padėk Man išgelbėti nusidėjėlius. Jų tiek daug...
Argi ne tai buvo Mano didžiausia kančia Getsemanėje?
Visus juos Aš mačiau iš karto.
Jų nuodėmes prisiėmiau kaip savas, kokia gėda!..
Dėl jų iškentėjau agoniją.
Aš numiriau už juos.
Kaip Aš troškau! Jeigu jie žinotų,
kad Aš esu tikras atlaidumas,
kad prašau juos būti savo ruožtu atlaidžius ir gailestingus broliams.
Jų gyvenimas nuo dabar turi tęstis su malda ir atgaila.
Jie ras daugiau džiaugsmų negu anų lėkštų malonumų savo paklydimuose.
O, jeigu jie žinotų, ką reiškia būti Mano meilėje...
Ar tu nežinai?
Kas gali tave pasiekti?
Tu esi Mano Širdyje.
Visada pasilik joje.
Kur dar tau būtų geriau? Kur?
O Aš esu tarsi Tėvas, kuris apkabinęs sulaiko savo vaikelį baimindamasis,
kad šis neišsprūstų pamatęs kokį niekutį.
Man miela būti su žmonių vaikais.
Likus mums vieniems, tu gali Man ištarti daugiau mielių žodžių.
Tu gali dažniau žvelgti į Mane, juk esi tikra, kad Aš esu.
Kartu su žvilgsniu
Aš sulauksiu ir tavo šypsenos.“
331. *Vasario 18 d.* „Aš laukiau tavęs (*jeinant į bažnyčią*). Tylomis įsitaisyk prie

Mano kojų.

Aš pasakiau „tylomis“, kad nutiltų visos mintys ir prisiminimai apie žemiškus dalykus.

Noriu, kad atiduotum Man visą save. Ar tu irgi to nori? Aš nieko nepasiimu jėga. Tiek daug kartų Aš laukiau...

Prisimeni vargšą pamišėlį, kiekvieną dieną eidavusį į kelią pasitikti jau seniai mirusios dukters?

Ir Aš laikiu savo vaikų. Kai kurie iš jų malonės gyvenimui jau seniai mirę.

Melskis, kad jie suteiktų Man džiaugsmo, pagaliau patikėtų švelniu Mano gailestingumu.

Kiti gyvena Tėvo gyvenimą, bet juos atitraukia užimtumas ir pastangos gauti pinigų.

Mano artimiausieji, tie, kurie Mane geriausiai suprato, kuriuos gražia uolumas dėl Mano namų,

kurie trokšta Man būti brangiausi kaip Jonas, Lozorius, Marija Magdalietė,

tie geria iš vieno niekada neišsenkančio šaltinio.

Ar tau neatrodo, kad žodžiai iš Mano lūpų tau nuskamba vis naujai?

Ar juose neįžvelgi tave stebinančios Jėgos?“

332. *Didysis Ketvirtadienis.* „Mano Širdžiai buvo šventė, kai įsteigiau šį sakramentą būdamas tarp savo apaštalų, prie kurių prisiliečiau neišreiškiamu būdu.

Aš įžengiau į juos. Į kiekvieną, į pačias jų gelmes.

Ir perėmiau juos su tokiu malonumu, kad daugelis iš jų apsiašarojo.

Šioje laimėje taip pat buvo žiaurumo: čia dalyvavo ir išdavikas.

O Aš taip mylėjau Judą... Koks skausmas, Mano dukra!

Įsivaizduok, jei pasirinkusi bičiulę išvystum, kaip ši tavo draugė, apsimedama gera, už niekingus grašius tave parduoda tavo priešams.

„Judai, taip godėjęsis trisdešimties denarų, kodėl jų nepaprašei iš Mano Motinos! Ji verčiau pati save būtų pasmerkusi vergijai, kad Mane išgelbėtų iš mirties...“

Ir jis dar pabučiavo Mane į veidą...

Aš jau iš anksto buvau daug kentėjęs, kai mačiau jį meldamasis Getsemanės sode.“

„*Viešpatie, ar galiu pakviesti Tave į gražius savo sodus, kad paguosčiau Tave?*“

„Tu esi sodo siela.

Tavo sielos mintys – tai Man skirtos gėlės.

Ir jei Aš jaučiu tavo karštą uolumą gelbėti sielas, tada pamirštu Alyvų sodo kančias.

Jeigu Man atiduodi savo širdies meilę, Aš pamirštu Judo godumą ir neapykantą.

Je tu, kupina užuojautos Man, priimi dvasia

Manęs, lyg kirmino, paniekinimą,

Mano, lyg raupsuotojo, bjaurumą,

Mano, kaip nuplaktojo, gėdą,

Mano, pasmerktojo, siaubą,

Mano, nukryžiuotojo, kančias,

viskas nutolsta nuo Manęs, ir Aš atsiduodu tau, Mane kviečiančiai.

Prašnek naujais, stipresniais žodžiais šį Didžiojo Ketvirtadienio vakarą,

taip išreikšdama savo mylinčios širdies dėkingumą

už tiek daug priimtų komunijų...

Laimingesnis iš mudviejų jaučiuosi Aš.

Gyvenk Mano akivaizdoje

kaip ambasados tarnautoja, dažnai siunčiama eiti pas kitus Mano vardu.“

333. *Gegužės 23 d. Po Komunijos.* „Supranti, nedažnai pasitaiko proga šokti į vandenį ir išgelbėti skęstantįjį.

Tu turi aukotis artimui iš meilės Man būtent nereikšminguose įvykiuose.

Mažu darbėliu. Nuoširdumu.

Žavesiu.

Pirmiausia žiūriu tavo intencijos.

Supranti, svarbu intencija.

Būsiu atlaidus, jei nelabai pavyks įgyvendinti tą intenciją.“

334. *Rugpjūčio 26 d.* „Tai Aš esu tau davęs viską, ką turi.

Ar negaliu tavęs apdovanoti dar labiau?

Argi mano turtai išsisėmė?

O gal sumažėjo Mano meilė?

Aš galiu per vieną akimirką padaryti tave šventą. Tačiau Man mieliau, kai darbuojiesi kantriai ir palengva, tai palaiko tave nusizeminimo būsenos.

Atsiduok nusizėminusiai meilei. Ji tave pakylės aukšty.

Nusiminimas dar niekada nepakėlė jokios sielos.

Ženk pirmyn. Ženk.
Aš žengiau Kalvarijos keliu
ir, nepaisydamas daugybės sunkumų,
pasiekiau Kalvariją.
Žvelk į Mane. Tu įgysi naujos drąsos.
Ir pagerbk Mane kviesdama tau padėti.“

335. *Rugsėjo 16 d.* „Dažnai Man kartok: „Mano Kūrėjau, teišsipildo Tavo valia manyje. Noriu tik vieno – kad Tavo karalystė viešpatautų manyje kaip danguje.“

Ir Aš pasigausiu tave godžiau negu paukštis grobį ar viską staiga praryjanti liepsna.

Leisk tave sugauti bėgančią.

Užuot bandžiusi sprukti, meskis į Mano rankas ir liaukis sau vadovauti.

Aš norėčiau, kad tu lyg neregė Man leistum tave vesti.

Mano pečiai dar per mažai apkrauti, jiems reikia daugiau naštos.

Užimk savo vietą: Aš esu Gerasis Ganytojas.

Išvardyk Man sielas, kurias norėtum Man atvesti...

Dėl tavęs Aš jas primygtinai kviesiu.

Nebijok per daug Man jų atvesianti.

Aš laikiu dar daugiau.

O tu plačiau atverk savo širdį. Aš įeinu ir nebeišeinu,

nebet jei pavargtum nuo Bičiulio, mirusio dėl to, kad tave išgelbėtų.

Jei Mane ir išvytum,

Aš ir tada dar

laukčiau už durų.“

336. *1944 m. balandžio 19 d.* „Šiandienos malonė: Mano buvimas.

Nuo šiol gyvenk su mintimi, kad tavo Brangiausias Bičiulis yra čia.

Tavo įtaka išaugs dešimteriojai: sielos užsiliepsnoja viena nuo kitos kaip žvakė nuo žvakės.“

337. *Gegužės 25 d. Bažnyčioje.* „Argi anapusiniam gyvenimui negalima pradėti ruoštis jau čia, šlovinant ir žavintis?

O, kad tai būtų tarsi ištisas vėrinys nuo pat tavo gimimo žemėje iki gimimo dangui!

Ruoškis dangui,

kaip ruošiamasi šventei.

Sakai, reikia gyvų gėlių girliandų? Tegul girliandas atstoja tavo kasdieniai geri darbeliai, kuriuos supins meile kvepiančios valandos.

Reikia šviesų? Tegul jas atstoja tavo švelnumo ugnelės.

...Aš norėčiau, kad tu paskelbtum karą net ir mintims, kylančioms iš egoizmo.

Dievu padaryti save patį – štai kas yra egoizmas.

Aš, būdamas Dievas, galvojau tik apie Savo Tėvą ir jus. Ir niekada – apie save.

Ar supranti tokį savęs atsižadėjimą iš meilės kitiems?

Iš meilės visam pasauliui?

Argi neverta dėl šito vargti?

Taip prisidėsi prie išganymo, jungdamasi su savo Sužadėtiniu.“

338. *Rugsėjo 1 d. „Viešpatie, po to, kai žmonės taip ilgai žudė vieni kitus, ar neateis meilės ir gailestingumo laikotarpis?“*

„Tai būtų Dievo karalystė.

Dažniau prašyk: „Teateinie Tavo karalystė!“

Tėvo karalystės valanda gali būti priartinta, jeigu Jo vaikai karštai to maldaus,

kaip ir Kristaus atėjimas buvo paankstintas dėl Mergelės iš Nazareto dūsavimų ir troškimų.

O, melskis, darbuokis, padaryk viską, kad ši nuostabioji Karalystė ateitų.

Aš įdėjau šitą prašymą į „Tėve mūsų“, kad jis būtų išklaustas.

Padrąsink save, juk Aš padėdu tau, pagyvink savo troškimus.

Troškimai – tai tavo maldos.

Tai – tarsi eiklios strėlės.

Taiky jomis tiesiai į širdį,

ir tegul šūvis būna smarkus!“

339. *Lapkričio 2 d. Vienuroje. „Mano Mylimasis, o jeigu mes dviese užsidarytume mano darbo kambaryje pamąstyti apie ruošimąsi Tavo Karalystės atėjimui?“*

„Mano dukra, tavo troškimas jau pildosi, kad Manoji Karalystė ateitų greičiau.

Tai – mažas žiburėlis dabartinių laikų tamsybėse.

Tai didina Mano Širdies stiprybę.

Įsivaizduokite vargšę būtybę, taip suvargusią, kad nebegali pasirūpinti

netgi tuo, kaip numalšinti degantį troškulį.
Ir štai jai ant lūpų nukrinta keletas vandens lašų.
Ar tau neatrodo, kad ji didžiai įvertins šias sumažintas kančias?
Be to, meile degantis troškimas tartum suteikia Man dingstį išklaudyti jį.
O tu žinai, kad Aš visada duodu daugiau, negu Manęs prašoma,
kaip turtuolis, kuris norėtų būti prisimenamas dėl savo dosnumo.
Jis pasinaudoja šiuo būdu, kad apie jį žmonės galvotų.
Ir kas gi labiau negu Aš turi karaliauti jūsų mintyse?
Girdi, kaip tavo pasauliečiai draugai šneka: „Aš jūsų neužmirštu“ arba
„Galvokite apie mane.“
O juk jie – tik žemiški draugai.
Kaipgi atsitinka šitaip, kad jūsų didžiausias Draugas,
Tas, kuris jums yra viskas: pradžia ir pabaiga,
nesulaukia tokių malonių žodžių, Jam rodančių karštą jūsų širdžių pri-
sirišimą?
Matai, Aš taip ir lieku jūsų Brolis, prašantis aukų.
*„O aš užrašau žavingus Tavo, Viešpatie, prašymus, tuo prisidėdama prie
Tavęs. Evangelijoje pasakojama, kad rašei ant smėlio.“*
„Dabar Aš rašau tavo ranka,
ir nebe smėlyje,
o sielų gelmėse.
Rašau džiaugsmu ir šviesa.“

340. *Lapkričio 23 d. Šventoji valanda.* „Šventasis Tėve, noriu vykdyti vien Tavo
valią ir daryti viską pagal Tavo valią, tačiau dažniausiai veikiu pagal
savąją ir gyvenu dėl savęs pačios.“
„Ne iš karto pasiseka visiškai savęs atsižadėti.
Intencijai išgryninti Tau pakaks vieno žvilgsnio į Mane.
Žinai, vieno tavo šypsenos lydimo žvilgsnio.
Tad nepamiršk žvelgti į Mane per dienas,
per naktis.
Nepailsk.
Kaip galėtum pailsti nuo tokio švelnaus Bičiulio?
Iškylančiose tikėjimo pagundose tark Jam žodelį,
ir pagunda praeis.
Supranti, tau jokia būdu negalima atitolti nuo Manęs,
tavo pačios jėgos menkutės,
o kuo arčiau priartėdama prie savo Didžiojo Bičiulio saldžiai ir tvirtai

susitelkusi,
tu užsitikrini šiltą ir skubią pagalbą.
O, kodėl abejoji? Kaip tu gali abejoti...
Aš esu tarsi Mokytojas, kuris moko pasislėpęs už uždangos,
kad pridengtų Savo didžiulę meilę mokiniams.
Esu kaip raitelis, lenktynėse nejučia dingstantis iš trasos,
kad tik kiti dalyviai neprarastų ūpo lenktyniauti.
Argi Aš neišrandu įvairiausių būdų jūsų nuopelnams padidinti, Mano
brangūs mylimi vaikeliai?..
O, nieko nebijokite iš Manęs,
baiminkitės bijoti
ir visai paprastai gyvenkite Mano Širdyje.“

341. *Lapkričio 29 d.* „Kai kalbi su kitais, mąstyk apie Mane,
kad atsižadėdama savęs galėtum paskleisti daugiau palaimos,
lyg kvėpalai, kurie išsisklaido nežinodami, kad viską iškvėpina.“
342. *Gruodžio 7 d.* „Nebijok įeiti... Durys atviros.
Man ištarsi savo paprastą nuoširdų žodelį, pažvelgsi į Mane, nusišypsosi
Man ir sugrįši prie savo darbų,
žinodama, kad ir Aš su tavimi visur, kad ir kur eitum,
jei esi pasirengusi kelyje paaukoti Man kokią mažą auką,
kuria Aš gėrėsiuosi lyg brangiausia, vertingiausia dovana.
Dažniau galvok apie dangų; visi tave žemėje žavintys menai,
lyginant su dangiškaisiais – kas jie tebus?..
O, kaip Aš jūsų visų ten laukiu!..
Paruošiau nuostabią šventę...
Tavo vieta laukia...
Suprask, kaip nekantriai laukiu atvykstant svečių,
laukiu, kol galėsiu pasidžiaugti jų nuostaba ir susižavėjimu.
Būtent Aš, Kristus, pelniau visa tai.
Brangią kainą
sumokėjau už šitą jūsų laimę.
Ir vis dėlto Man atrodo, tarsi tai jūs Man ją dovanojate –
taip jūsų džiaugsmas džiugina Mane, vargšai Mano ištikimi vaikeliai!..“
343. *Gruodžio 21 d. Traukinyje galvojau: „Jau tiek kartų rašiau Jo žodžius! Ar
jau pakaks? Ar dar reikės rašyti?“*

„Ar tu pavargai nuo Manęs?
Ar trukdysi Man, kad nebegalėčiau tau kalbėti?
Juk Man paguoda – be paliovos lietus į jūsų širdis.
Aš sakau „be paliovos“, taip Man reikia būti budriam jūsų mintyse.
Aš – jumyse.
Štai kur mano džiaugsmas, dukra.
Nebijok įkyrėsianti Man arba kitiems:
kaip tik per tave Aš kreipiuosi į tą ar aną sielą, kad ją sustiprinčiau ar
padrąsinčiau prisiartinti, išsipasakoti:
Man toks mielas tas jų paslapčių išsakymas!
Netgi jei tos vargšės sielos nemokėtų su Manimi kalbėti, tegul jos ateina
nesibaimindamos ir sako man:
„Aš nemoku, tai pirmas kartas.“
Net jei nežinotų, koku vardu kreiptis į Mane,
tegul išsako savo meilę Man, neminėdamos jokio vardo.
Aš esu čia, brangios mažosios sielos. Aš klausausi jūsų.
Kodėl delsti?
Išpasakokite viską, vargšės avytės, kurių ieškoti Ganytojas nuėjo taip
toli, kad visą savo kraują išliejo iki pat paskutinio lašo!
Ir kai Jam nebeteko vaikščioti žemėje, Jis rado būdą pasilikti su šiomis
sielomis iki pat pasaulio pabaigos.
Melskis už tas, kurios bijo. Kaip jos gali bijoti!
Argi bijoma tokio gero Ganytojo!
Net visai maži ėriukai užšoka Jam ant kelių ir ilsisi.
Ir tai – džiaugsmas Ganytojui.
O, vargšas... koks vargšas Ganytojas šiais laikais...
Jis mato vaidus, neapykantą; mato, kaip plėšikas grobia ėriukus.
Jau taip seniai prasidėjo šėtono kova su Žmogaus Sūnumi...
Tu, kuri trokšti Mano Karalystės, melskis.
Per Mane aukok Tėvui džiaugsmo kupiną milžinišką puokštę mažų au-
kų, žydinčių įvairiais meilės atspalviais:
kantrumo,
savęs nugalėjimo,
švelnumo.
Ir tokių malonių nužemintos artimo meilės aukų, kuo labiausiai nusiže-
minusios, supranti?..
Kai duodi, būk nusiteikusi padėkoti Tam, kuris suteikia tau progą duoti
išmaldą

Jėzui Kristui.

Paaukok išdidumą. Laikyk save menkiausia tarp visų,
tuo jungdamasi prie Mano Motinos nusiteikimo. Ar sutinki?
O, tai bus gražiausia puokštė, kurią mielai glausiu prie Savo Širdies:
Mano mažosios dukrelės puokštė!“

344. 1945 m. sausio 18 d. Šventoji valanda. „Kiekviena mano laiko akimirka
priklauso Tau – iki pačių paskutinių mano gyvenime. Netgi jei nebeturėčiau
jėgų Tau jas paaukoti.“

„Aš žinau, kas priklauso Man širdžių gelmėse.

Ar esi pastebėjusi? Mažai teturintys žmonės puikiai žino, kas jiems
priklauso...

Ir jei Aš žvelgiu į daugybę šiuo metu gyvenančių žemėje, matau, kad
Man tenka maža, labai maža dalis.

Tad Man labai reikia tų, kurie paguostų Mane savo patikimu artumu.

Tų, kurie sau pasakė: „Visa, kas mano, priklauso Jam“, ir kurie tuo
gyvena...

Nes jeigu tai būtų tik žodžiai...

Tavo žodeliai Man iš tiesų teikia džiaugsmo, nes jie nuoširdūs.

Nebijok jų, pilnų žavesio, Man kartoti – šie žodžiai išreiškia tave.

Tačiau geras poelgis tai patvirtina. Dažnai jie būna vienas kito
pasekmė.

Ir dar. Aš prašau tavęs daug kartų per dieną įeiti į paslapčių kambarėlį,
Paskutinės Vakarienės menę, kur dalijamasi mintimis. Kai būsi Man
viską išsakiusi, pabūsi tyloje, prigludusi prie Mano Širdies,
ir išgirsi.

Jau žinai, kaip galingai paveikia vienuma. Šią savaitę bandyk gyventi su-
sikaupusi.

Iš tikrųjų! Net ir gatvėje. Argi Aš nesu visur?

O, koks puikus bandymas pasiteirauti apie Dievą – savo Mylimąjį...

„Kur Jis? Jis, kuris mane mato... Vos spėjau Jį apkabinti, o Jis staiga
pasitraukė, ir nežinau, kur išbėgo... Kas galės Jį man sugrąžinti?“

Tokie tavo vidiniai atodūšiai kviečia Mane gyventi tavo sieloje, jaudina
Mane ir vėl atveda pas tave. Argi ne Aš visų nekantriausiai to laukiu?

Danguje turėsi Mane ir nekviesdama. Tačiau dabar žavėk Mane, įrodyk
savo tikėjimą karštai trokšdama Manęs.

Kviesk Mane rytais. Aš gerai pažįstu tavo kvietimą!

Neatsakyk Man šito!..“

345. *Gegužės 24 d.* „Iš meilės Man pakęsk kasdienius „spyglių“ dūrius.
Tai parengs tavo sielą karžygiškai dorybei.
Tu supranti, kad vienybė su Dievu yra ne kas kita kaip Dievo valios pildymas.
Supranti, kad kiekvienam žmogui ateina momentas, kuris pareikalauja iš jo aukščiausios dorybės. Jos malonę žmogus gauna su meile nešdamas savo kasdienės mažas naštas.
Taigi aiškiai matai, kad maži įprastiniai darbeliai turi didžią vertę sielai, mielai ir paklusniai atsiduodančiai Man.
Argi nesu tau sakęs, kad niekas Mano akims nėra menka? Kad vertin-gumas priklauso nuo to, kiek meilės įdedama vykdant?“
346. *Liepos 2 d.* „*Viešpatie, tegul kiekvienas mano aplankymas artimui atneša ramybę ir taiką! Tačiau ar aš pakankamai tyra?*
„O kas gi tyras? Yra tik nusidėjėliai ir jau nuskaistinti.
Vargas tiems, kurie didžiuojasi nepasidavę pagundai, kuri jų nė nepuolė.“
347. *Rugsėjo 13 d. Po Komunijos.* „Primink sau, kad privalai nešti džiaugsmą ir viską, kas džiugina.
Ar nejauti, jog tai – tavo misija?
Taigi sukurk progų, kad galėtum pradžiuginti: būk džiaugsmo geni-jumi.“
348. *Spalio 18 d.* „Stok Mano akivaizdoje.
Dabar atskleisk savo sielą. Ištiesk ją lyg audeklą, tarsi išlankstyk, prisimindama savo nuodėmes. Tas, kurias padarei vakar, ir tas, kuriomis nusidėjai šiandien.
Tu rodai Man savo nuodėmes, netardama nė žodžio. Ir vis dėlto tai – malda,
tu nusizemini, jausdama akivaizdų savo skurdumą, o tai jau – iškalbin-giausia malda.
Teisiojo malda kyla dieną ir naktį.
Koks yra tas jo šauksmas? Kas gi, jei ne nusizeminimas?
Matai, kad net tavo paklydimai gali tave priartinti prie Manęs.
Pasinaudok jais, tegul iš jų gimsta atitaisanti, atgailaujanti meilė. Viskas turi vesti meilės link.
Ir tu sutiksi Mane
Argi Aš nenuėjau daugiau kaip pusę kelio?“

349. *Lapkričio 8 d.* „Ar matai mirtį kaip šventę, kuriai jau nori pasiruošti?
Kaip rūpestingai rengi savuosius priėmimus čia, žemėje!
O juk kuo geriausiai verta pasiruošti susitikimui Danguje!
Paskubėk, Mano mylimoji!
Metų girios jau pagelto nuo rudens aukso.
Tavo siela lyg prinokusi vynuogių kekė atkeliaus šviečiant paskutiniams
spindulių blyksniams,
tada ji tuoj įsilies į savo Šaltinį, žvelgdama nebe į šią žemę, o į daug gra-
žesnes šviesybes.“
350. *1946 m. rugsėjo 19 d.* „Ar nenorėtum Man suteikti džiaugsmo?
Tiesą sakant, tau atrodo, jog Aš esu be galo laimingas,
bet pamąstytk apie tuos atsitiktinius džiaugsmus, kurių Man galite
suteikti,
o daugybė širdžių juos iš Manęs atima.
Tau čia tinkama proga Mane paguosti.
Žmogus turėjo daug vaikų ir auklėjo juos taip, kaip reikėjo.
Jis numatė viską iki smulkmenų, stengėsi, kad jie būtų laimingi.
Daugeliui nusibodo tokia meilė, ir jie įžūliai jį paliko.
Kitus paveikė šių vaikų pavyzdys, jie pasitraukė su mažesniu triukšmu,
bet tokie pat nedėkingi.
Kai kurie susiviliojo noru būti nepriklausomi ir pabėgo, kupini pui-
kybės.
Šis žmogus liko vienas su paskutine iš savo dukterų, kuri jam jautė tokį
pastovų atsidavimą,
taip troško atitaisyti jam padarytas širdies žaizdas,
jog žmogus jau vien dėl to, kad šis vaikas lieka su juo, vien dėl to, kad
girdi tyrą jos balsą,
mato, kaip ji kiekviename žingsnyje stengiasi Jį pradžiuginti,
pamiršo užgaulius kitų nusižengimus ir nebejautė skausmo.
Ar sutinki būti ta likusiaja su Manimi?
Ar nori Man paskirti kiekvieną savo poelgį?“
„*Viešpatie, aš juk tokia maža.*“
„Vienykis su Manimi. Aš padarysiu tave didžia.“
351. *Spalio 24 d. Lipau žemyn į terasą, Jam kalbėdama:* „*Eik su manimi.*“
„Kartok Man tai dažnai, ir Aš tave lydėsiu tavo didžiojoje mirties kelio-
nėje.“

(Pagalvojau, kad šiuo svarbiausiu momentu reikėtų man šalia ir Švenčiausiosios Mergelės.)

„Kaip Ji galėtų nebūti prie tų, kurie kiekvieną gyvenimo dieną sukalba po visą Rožinį?

Po šimtą penkiasdešimt kartų Jos prašai melsti už tave tavo mirties valandą.“

352. *Šventoji valanda.* „Mano Dieve, ar šiandien Tave mylėjau taip, kaip trokšti, kad Tave mylėčiau?“

„Ypač mylėjai Mane, kai vykdei ne savo valią –

šį rytą, kai norėjai likti su Manimi savo kambaryje, tačiau prašoma nuėjai pamokyti parapijos vaikus katekizmo.

O tarnaudama kitiems, tu tarnauji Man.

Man patinka, kai mielai paklūsti.

Niekada nesvyruok. Ženk pirmyn. Patikėk, būtent taip Man patvirtinsi, kad tavo meilė nėra vien žodžiai.

Tai – turtinga meilė, kuri iš tiesų Man miela.

Šventieji iš meilės Man pratindavosi elgtis priešingai savo valiai.

Jie tai vadindavo „pateikti įrodymų“. Tu taip pat pabandyk. Tau visa bus gera, nes viskas bus dėl Manęs.“

353. *Lapkričio 21 d.* „Kiekviena siela myli jai savitu būdu.

Neatsakyk džiuginti Manęs ir savuoju meilės būdu. Aš nieko nesupainioju.

Aš gėriusi jūsų skirtingais būdais. Nuo pat pasaulio pradžios nė viena siela nėra tokia kaip kita:

tai sudaro Mano džiaugsmų simfoniją.

Argi Aš neturiu tam teisės?

Vis dėlto Aš nieko nereikalauju.

Aš laukiu.

Ir kai esate malonūs, Man tai – didelis džiaugsmas.

Nebijok Man įteikti dovanėles. Mokykis Man aukoti.

Paprasčiausiai,

kaip mažas vaikas.

Būk maža ir pasilik su savo „Didžiuoju Draugu“.

Taip įsiliek į Mane, kad savęs nė neprisimintum.

Manaisiais reikalais persiimk taip, kad tavieji būtų tau svarbūs vien tiek, kiek tarnauja Mano garbei.“

354. *Gruodžio 12 d.* „Galvok apie Mano mintis, tada tu kalbėsi Mano žodžiais.
Mano dukra, tai bus labai pamokoma. Ir svarbu. Pabandyk.“
355. *Gruodžio 19 d.* „Aš laikiu to, ką Man panorėsi duoti –
lyg varguolis už tavo durų...
Patyrinėk, kuriuo momentu šiandien Man suteikei daugiausia malonumo?
Ar ne tada, kai buvai paprasčiausiai mažą
su mažaisiais?“
356. *1947 m. sausio 2 d. Šventoji valanda. Garbinau jį ir linkėjau Jam daug širdžių.*
„Niekada nepalinkėsi Man tiek meilės, kad numalšintum Manąjį troškulį!
Taip, savo maloniu elgesiu su visais dovanok Man jų širdis.
Net nusidėjėlių.
Patrauk jas, kad galėtum jas Man atiduoti.
Daryk Mano darbą, mažoji Mano bendradarbe.
Visiškai pasinaudok mūsų vienybe, Mano dukra. Ir kiekvienu momentu.“
357. *Sausio 16 d. Aš galvojau apie 5 proc. nuolaidas ir klausiau savęs: „Ar šventumui irgi galioja nuolaidos?“*
„Šventumui negalioja sąskaityba: ir vienintelis meilės aktas mirties akimirką gali padaryti šventuoju, jei bus lydimas visiško atsidavimo Dievo valiai ir visiško pasitikėjimo.
Pasitikėjimas labai pagerbia Mane!
Aš tartum Samsonas.
Prarandu Savo – Teisėjo – jėgą, kai siela pareiškia savo meilės ištikimybę.
Ne, ne dėl to, kad tai būtų labai didelė meilė,
bet ši meilė turi būti didžiausia, kokią ta siela sugeba Mane mylėti.
Tada ji Mane gyvai paliečia, ir Aš išklausau jos norų,
tarsi tokia būtų Mano paties valia.“
358. *Vasario 18 d. Šventoji valanda.* „Aš esu tavyje giliau, nei tu pati savyje,
bet būna ir tokių akimirkų, kai Mano meilės gausybei liejantis per

kraštus,

tu sau tari:

„Tai Jis!“

Aš džiaugiuosi, kad buvau atpažintas.

Skaudžiausia – kai Man tenka likti su jumis lyg svetimam,
beveik nepageidaujamaam...

Jūsų netrokštamam!

O, kiek daug priklauso nuo to, kaip Mane priimate!

Aš kiekvienai sielai visada norėčiau būti
dosniausios meilės dalytojas...

Kaipgi Man tai daryti, jei prieš Mane užtrenkiate duris?..

Žvelgiate į Mane, sakyčiau, priešišškai, su nepasitikėjimu.

Yra tokių, kurie bijo, kad iš jų reikalausiu per daug...

O, kad jie žinotų, kokie laimingi taptų, jei Man atiduotų viską, džiugiai
atsižadėdami.

Gražiausia jūsų dovana – tai džiaugsmas, kad tarnaujate Man.

Net kai galvojate apie mirtį, neliūdėkite,

nes ir Aš,

ir Aš nuėjau šį kelią.

Juo eiti panoro ir Mano Motina. Dažnai tai būna didžiausia atgaila už
egoistinį ilgo jūsų gyvenimo nerūpestingumą.“

359. *Vasario 16 d.* „Prašau tavęs: be perstojo gyvenk Mano meilėje!

Aš tavęs neverčiu.

Niekada neverčiu, netgi neverčiu priimti Mano dovanų. Jūs laisvi.

Kiek kartų jūsų laisvė yra nukryžiuavusi Mane!..

Taigi Aš laikiu...

Aš laikiu ištisus amžius...

Netiki, kad Aš jau be galo ilgai laikiu tavęs?..

Nė viena siela nėra tokia pati, kaip kita siela.

Nė viena nedovanos Man to, ko Aš laikiu iš tavęs.“

360. *Vasario 26 d. Apsilankymo metu.* „Nekalbėk to, ką derėtų nutylėti.

Ir nenutylėk to, apie ką reikia kalbėti.“

361. *Kovo 6 d.* „Kiekvienai sielai skirta Mano ypatinga meilė.

Štai kodėl Aš esu labai dėkingas toms, kurios randa būdų, kaip Man vėl
gražinti nusidėjėlius.

Tik pamąstyk!
Už jas Aš atidaviau savo gyvybę
siaubingiausiose kančiose...
Vargšės Mano mylimos brangios sielos!
Pakaktų nužeminto gailėsčio, ir jau būtumėte Mano širdyje.
Kalbėk jiems švelniai.
Kalbėk su meile.
Griežtumas tokius žmones gali dar labiau atstumti.“
„*Kaip tik rytoj, Viešpatie, susitiksiu su nusidėjėliu.*“
„Aš tau įliesiu reikiamo taktiškumo.
Kaip visada, Aš būsiu tavyje.
Tu žvelgsi į Mane, šauksiesi Manęs, sakysi Man: „Kalbėk per mane.“
Aš būsiu su tavimi.“

362. *Kovo 20 d. Šventoji valanda.* „Tau kelia nerimą mirties slenkstis?
Tačiau kadangi tai pats didžiausias meilės įrodymas, kurį tu gali Man pateikti, – dėjuokis ja!
Jau dabar Man ją aukok, visiškai atsiskirdama nuo pasaulio.
Savo dvasia pasiek didvyriškumą. Sakyk: „Netgi jei neturėčiau patirti mirties, pasirinkčiau ją, kad susivienyčiau su Juo, nes Jis numirė už mane ir iš meilės man.“
Ir taip atiduosi Man didžiausią garbę, kokia tik kūrinys gali pagarbinti savo Kūrėją.
O, kokia brangi šventųjų mirtis, kuri nuskamba ir Tėvo Namų dangiškosiose sferose!
Nebijok prarasti savo trumputį gyvenimą, kad ateitum į amžiną susitikimą su savo Mylimuoju.
Ir Aš būsiu ten! O, tai bus tikėjimo, vilties ir meilės akimirka.
Persiimk šiuo nusiteikimu
ir paprasčiausiai semkis jo kasdien.
Tu esi su savuoju Tėvu,
savo Sužadėtiniu,
tu priklausai Dievo Šeimai.
Gyvenk, mąstyk, mylėk kaip šeimoje:
Tai bus meilės ženklas.“

363. „O, koks Man malonus tavo mielas pasisveikinimas atsikėlus rytą ar prabudus naktį!“

364. *Balandžio 27 d.* „Šią naktį, priėjusi prie atverto lango, žvelgei į žvaigždėmis nusėtą dangų, kurio šviesos atspindžiai krito ant žydinčių vyšnaičių, klauseisi saloje gyvenančios lakštingalos giesmės ir džiaugeisi, kad turi tokį galingą Sužadėtinį.
O, tegul šis ir dar daugelis kitų gamtos reginių padidins tavąjį pasitikėjimą Manimi.
...Atsikratyk nepasitikėjimo. Jis neteikia Man garbės.“
365. *Gegužės 22 d. Roma.* „Pasiiek, kad trokštum mirties, atvesiančios tave į galutinį tikslą.
Ji artėja. Pajusk dėl to didelį džiaugsmą.
Mirtis įveda į gyvenimą.
Taigi visa, kas dar nutiktų tau šioje žemėje, nelabai tau turėtų rūpėti, išskyrus tai: gyventi taip, kad Man patiktum.“
366. *Gegužės 29 d.* „Atsidėk minčiai apie Susitikimo Šventę.
Esi suorganizavusi daug švenčių.
Suteik Man garbę patikėdama, kad ir Aš moku suruošti sąvąsias.
Tai bus meilės programa.“
367. *Birželio 19 d.* „Kas tu be Manęs?
O jeigu tu nenori atsiskirti nuo Manęs, tai ko nesistengi labiau su Manimi susijungti?
Kas tau neleidžia?
Kiekvieną rytą priimi Komuniją, tad gali ištisą dieną dėkoti.
Kas tau trukdo?
Mane mylėti norėtum bet kuriomis aplinkybėmis, bet esi pasaulyje, apsupta žmonių?
Tu ir toliau gali Mane mylėti savo artimo asmenyje.
Kas tau kliudo?
O kai pasitaiko maloni ir džiugi aplinkybė,
priimk ją kaip Mane patį,
nes Aš pasislepiu,
ir jums tenka Mane atrasti.
Tai Dievo žaidimas,
laimėk jį.
Ir kai tu laimi,
patikėk, Aš laimėjau daugiau.

Aš – jautriausias.“

368. *Liepos 17 d. Šventoji valanda.* „Negaliu atšaukti to, ką esu pasakęs: „Sielos, kurios dovanoja Man save kaip aukas, yra arčiausiai prie Mano Širdies...“

Kodėl tau baisu tokiu būdu kas rytą Man pasiaukoti?

Argi negausi Mano Malonės?

Argi aukos žudomos kiekvieną dieną?

Jos laikomos skyrium,

jos maitinamos ypatingu maistu

ir tik pabaigoje jų gyvenimas sužimba

kaip išperkamoji ir vaisinga auka.

Per visas Mano gyvenimo dienas Aš buvau tokia siela-auka.

Ar tu nenori būti

Mano sesuo?“

369. „Ką reiškia sutelkti dėmesį?

Tai palikti savo gelmėse vietą Man ir trokšti Manęs.

Tada Aš ateinu.“

370. *Rugpjūčio 10 d. Lurdas. Procesijoje su Švč. Sakramentu galvojau apie savo pasipūtėlišką atsakymą, kurį ką tik buvau ištarusi. (Tada Jis pasakė su švelniu gailėsčiu: „Kaip sunku tau būti mažai...“) Ir aš prisiminiau tai, ką Jis kadaise šioje pat vietoje, apsuptas puošniais drabužiais vilkinčių kardinolų ir arkivyskupų, man tarė:*

„Tu matai, Aš esu mažiausias.“ (*Jis buvo Monstrancijoje.*)

371. „Prašyk Mano Motinos, kad gyventum kaip Ji, mūsų draugijoje.“

372. *Rugsėjo 25 d.* „Panaši į meilę Man yra artimo meilė.

Kokios tai gairės ateičiai, jei įsigilini į save, Mano dukra!

Tu ieškote ieškosi jo, to brangaus artimo, kad tik jo asmenyje patarnautum

Man su tokiu meilingumu, kuris jį nustebins ir sujaudins.

Nes niekas nepaveikia taip, kaip gerumas.

Toks, kuris užbėga už akių.“

373. *Spalio 2 d.* „Ar netiki, kad tylioji Mano Motina visur palikdavo pėdsakų,

išraiškingai bylojančių apie šventumą?“

374. *Spalio 9 d.* „Sakyk Man, jog kai kuriais momentais pasitiki Manimi. Tai Mane paguos už kitus momentus...“
375. *Spalio 17 d. Paryžius. Raspail bulvaras. Svarsčiau, kad gana monotoniška kas rytą pradėti paaukojant dieną.*
Jis (gyvai): „Argi ne kiekvieną rytą Aš pradėdau, iš naujo aukodamasis Mišiose?
Argi Aš nusprendžiau, kad gerai bus ir tas vienintelis kartas?
Ar tau taip sunku dažnai paaukoti save Man, visą laiką tavęs laukiančiam?
Meilė byloja apie save ir nekartodama šito žodžiais.“
376. *Spalio 23 d.* „*Viešpatie, aš esu tokia menkysta... Net ir tai, ką turiu, būtent Tu esi man davęs.*“
„Prašyk daugiau.
Prašyk geriau,
ir nors būtum labai toli
nuo tobulumo,
nepaliaudama jo melsk Mane,
kad priartėtum prie Manęs.
Kiek daug malonių negaunate, nes
jų neprašote.“
377. *Spalio 30 d. Šventoji valanda.* „Ypač liūdna, kai nėra ryšio tarp Kūrėjo ir jo kūrinio.
Tai – tarsi mirties tylą.
Aš esu gyvenimas, ir Aš suteikiu gyvenimą. Lauk jo. Trokšk jo.
Gyvenimas, kurį Aš duodu,
tęsiasi Amžinybėje. Palaimintieji tai žino.
Jie atpažįsta Manąjį pėdsaką juose.
Bandyk suprasti Mano veikimą savo veikloje.
Aš dažnai tau sakau: „Aš veiksiu per tave, jei su tuo sutinki.“
Kadangi Aš neverčiu.
Aš ateinu kviečiamas.
Tegul niekas netrikdo tavęs. Atsiduok Man tokia, kokia esi.
Ko tau laukti? Kaip malonu, kai skubama karštai kviesti Mane...“

Už tai bus ypatingai atlyginama.
Kai einama žingsniu, tik palengva judama pirmyn.
Į Dievą reikia bėgte bėgti.“

378. *Lapkričio 9 d. Mišių metu. Pažvelgiau į įeinantį žmogų.*

„Ar negalėtum savo akių paskirti Man?
Atkreipk jas į Mane.
Nukreipk jas į savo vidų.
Saugokis to, kas atitolina tavo mintis nuo Manųjų.
Ieškok to, kas priartina...
Tiek daug dalykų kyla iš vieno žvilgsnio!
Tiek daug dalykų kyla iš minties.
Teisingai darai, kai pasitiki labiau savo valia
negu savo mintimi.
Daryk viską, kad išlaikytum Mane atmintyje.
Viską susiek su Manimi.“

379. *Lapkričio 13 d.* „Kaip mažai pažįstate savojo Dievo galybę...“

Ar bijote Jį pažinti?
Taip mažai tesistengiate Jį rasti?..
Bet jūsų sielų džiaugsmas yra nuolatos bendrauti su jūsų Kūrėju,
jūsų Išganytoju Dievo Dvasioje.
Visiškai paskirkite save Dievui, kad ir ką Jis darytų.
Leiskitės paraginami
ir su įkarščiu perimkite Jo įkvėpimą.
O tu eik pas Jį džiūgaudama,
nes Jis gali patenkinti bet kurį tavo poreikį:
švelnumo,
atilsio,
draugystės...
Tačiau jūsų mintys netoli tesiekia.
Siekite toliau bent jau savo troškimais... Kad pakiltumėte į aukštesnį
lygį,
naują lygmenį,
kur jūsų laukia Dvasia,
kad paskatintų kilti dar aukščiau.
Tačiau visa turi vykti su džiaugsmu.
Šis džiugesys pagarbina Dievą.

Argi šeimos tėvas būtų patenkintas, jeigu jo vaikai savo pareigas atliktų iš baimės, rūškanais veidais?

Atverk savo širdį kaip laimingas vaikelis, kai artiniesi prie Manęs, Manoji dukrele.

Tu galvoji: „Jis nuolat reikalauja vidinio šypsniio.“

Patikėk, nors Aš esu Dievas, Man reikia žmonių šypsenų, nes labiausiai trokštu žmonėms laimės.

Kas gali tai suprasti?

Kam tai ir į galvą ateitų?

Tikėk.

Nes taip sako Mano Meilė, o klausytis Manojos Balso reikia ne taip, kaip kitų balsų.“

380. *Lapkričio 20 d. Šventoji valanda.* „Jūs apsiprantate su laime.

O Aš neapsiprantu su jūsų meile: ji Mane jaudina, kaip ir pirmą kartą pareikšta.

O, jeigu geriau tai įsidėmėtumėte, Aš dažniau girdėčiau iš jūsų Mane džiuginančius žodžius,

galbūt pačius paprasčiausius,

kurių specialiai nereikėjo ieškoti: jie ištryško savaime iš jūsų širdies, žvelgiant į Mane.

O, daryk visa, ką tik gali, kad Mano Karalystė ateitų į širdžių gelmes!

Kai kurie buvo supažindinti su Manimi.

Tačiau jie Manęs nepriima...

O Aš taip norėčiau paprasčiausiai dalyvauti jūsų kasdieniame gyvenime!“

381. *Lapkričio 25 d. Po Komunijos.* „Tavo šūkis šią dieną bus toks: „Dėl Dievo, o ne dėl savęs!“

382. *Lapkričio 26 d. Po Komunijos.* „Tavyje Aš meldžiuosi Tėvui.“

383. *Lapkričio 27 d. Šventoji valanda. Grįžau iš arbatėlės pas grafą de S.*

„Dabar pamiršk pasaulį ir žvelk į Mane.

Aš buvau patenkintas, kad kalbėjai apie vienatvės naudą kaliniams, nes vienatvė paskatino juos palaikyti ryšį su Dievu.

Ar pastebėjai, kaip suintensyvėjo pokalbis artėjant prie pabaigos?

Čia tu buvai Mano įrankis.

Dažnai juo būk.

Matai, žemėje teturiu nedaug įrankių...
Prašyk Šventąją Dvasią vadovauti tavo dvasiai.
Nekalbėk savo nuožiūra.
Kalbėk Mano vardu, vietoj Manęs.
Mano dukrele, ar žinai, kada tu kalbi kaip Aš?
Kai įlieji gerumo ir žavesio.
Kai palieti širdį.
Kai maloniai atsakai į piktą pastabą.
Kai atleidi.
Kai patarnauji.
Kai duodi.
Kai nuramini piktą charakterį.
Kai guodi.
Kai išlaikai nesudrumsčiamą giedrą nuotaiką.
Kai išlieki nusizėminusi, nesistengi vyrauti.
Kai būni dėkinga už kitų meilingumą.
Kai esi kilniaširdė.
Kas didesnis kilniaširdis už Mane? Kas švelnesnis? Nuolankesnis? Visa tai Aš duodu tau.
Tu esi dalis Manojų mistinio kūno.“

384. *Gruodžio 11 d.* „Mano meilė vis sunkiau pasiekia žmones.
Ir taip iki pasaulio pabaigos.
Kas Mane tikės? Kiek daug žmonių iš to juoksis? Jei žinotum, kokių yra piktavalių, bjauriai Mane šmeižiančių!
Ir ne tik savo sielose, bet ir kitų... Netgi vaikų sielose! Jeigu tu žinotum...
Mane įkurdintum pas save:
savo atmintyje,
savo prote,
savo valioje.
Ar prisimeni, Aš kalbėjau Zachiejui:
„Eikš, Man reikia būti tavo namuose!“ O jei tarčiau tau, kiekvienai geros valios sielai:
„Aš jumyse visada pasiliksiu, iki paskutinio jūsų atodūsio?..“
Ir jeigu po to nuvesiu jus į Savąją buveinę, dangiškus namus? Kur daugiau niekada nesiskirsim?
Ar supranti, kas per meilės programa sumanyta visai amžinybei?..“

385. *Gruodžio 25 d.* „Nereikia tos baimės, kai sieki tobulumo, nes Aš esu kartu,
 nes Aš juo gyvenau,
 nes rūpintis jums Man yra malonumas.
 Taigi jūs nebe vieni, jūs turite Mane.
 Prisimeni, kai augindavo žirgus, mėgai tandemus?
 Na, ką gi, ir Aš žengiu priekyje,
 o tu seki, kiek tolėliau, bet seki.
 Gerasis plėšikas perprato meilę ir šaukėsi pasigailėjimo.
 Netrukus jis jau ilsėjosi Mano prieglobstyje.
 Meilė prišaukia meilę.
 Atsiliepk Man ir tu.
 Aš trokštu tavęs.
 Kas tave gąsdina?
 Pasikartojantys tavo apsileidimai?
 Tavieji trūkumai?
 Tai, kad tau stinga tobulumo?
 Tavo išsiblaškyimas?
 Blogi prisiminimai?
 Aš viską prisiimu sau.
 Aš paimu tą skurdą ir padarau iš jo prabangą.
 Viską patikėk Man.
 Nejaugi drįstum pasakyti, kad tavo gyvenime kažkas gali priklausyti ne Man?
 Kai mes esame viena...“
386. *Gruodžio 31 d. Po Komunijos.* „Viešpatie, koks bus 1948-ųjų metų šūkis?“
 „Visiškai arti.“
 (*Kvietimas susivienyti.*)
387. *1948 m. sausio 3 d.* „Susigrąžink pasitikėjimą ir eik nuolankumo keliu „vis arčiau“ Manęs.
 Pati žinai, kad nesi tvirta, o remtis gali tik į Mane.
 Kai tu sudūžti, Aš paimu šukes ir atstatau naują šventovę, dar gražesnę, nes tu nusižeminai.
 Mąstyk apie tai, kad pamėgtum pažeminimą.
 Juk ir Aš buvau pažemintas per visą Savo žemiškąjį gyvenimą. Aš, Dievas!
 Kokia draugija, Mano dukrele!

Meilę vargina abejingumas, sugleebimas, neveiklumas:
Daugelis sielų elgiasi su Manimi taip, lyg Aš būčiau miręs visiems laikams.

Tačiau, Mano dukra, Aš esu gyvas ir esu arti jų, esu sielose, laukdamas, kad jos su Manimi kalbėtų, Man šypsotųsi ir kad jų širdys truputį plaktų Man.

Aš reikalauju tiek nedaug.

Taip greitai galima pamaloninti Mane.

Prašau tik pakviesti Mane į svečius,
o puota pasirūpinu Aš pats.“

388. *Sausio 19 d. Su ypatingu švelnumu:* „Savo bičiulių mirties akimirką Aš ateinu paimti jų švelniai, su tuo meilumu, kuris tau pažįstamas, kad įvesčiau jų sielą į Savo Karalystę.

Ar tu tiki tuo?

Juk ir tu elgtumeisi taip pat, kad pasidžiaugtum jų nustebimu ir pasigėrėjimu einant į vieną iš tavo puikių būstų.

Taigi Aš, Dievas, kuris myli labiau ir turi daug geresnių būstų, kaip nepasirūpinčiau jų išėjimu iš laiko?

Visa, ką tu gali įsivaizduoti apie Mano karštai mylinčios širdies žavesį, anaipol neatitinka tikrovės!

Prisimink, kad Aš taip troškau jūsų džiaugsmo, jog nužengčiau kentėti.

O kai matau kenčiant jus, ir kenčiančius dėl Manęs,

Aš priimu kiekvieną jūsų kentėjimą su didžiule meile,

Tartum jūsų kančios būtų didesnės už Manąsias,

tartum jūsiškės būtų tiek vertingos, kad Mano Širdis norėtų padaryti jas be galo brangias.

Štai kodėl, kai Man leidžiate,

Aš įlieju jūsų gyvenimą į Savąjį.“

389. *Sausio 22 d.* „Aš esu visų gyvenimo akimirų Dievas, nes Aš esu tavo sielos siela.“

390. *Gatvėje.* „Aukos visada atsiranda valios pastangomis.“

391. *Vakare.* „Pranok grožį.

Pranok žavesį.

Eik iki Manęs.“

392. *Vasario 12 d.* „Viešpatie, visada noriu likti arti Tavęs, tik mano mintis nuklysta.“
„Pašauk ją atgal švelniai, nepykdama.
Juk Aš irgi nepykstu.
Aš jus pažįstu. Aš myliu jus dėl jūsų geros valios. Tai ramybė, kurią skelbė angelai, kai atėjau atnaujinti pasaulio.
Kaip dažnai Aš būnu jums atlaidesnis negu jūs patys sau!
Suteik Man džiaugsmą pamatyti, kad tuo tiki.“
393. *1948 m. vasario 19 d.* „Nusižemink dėl savo kalčių.
Tai jūsų klaidos padaro jus nelaimingus.
Pripažinkite savo paklydimus.
Mintimis nusileiskite į patį savo menkybės dugną.
Pamatykite savo lengvabūdiškumą.
Kaip mažai turite drąsos bei ryžto mėgindami tapti geresni.
Pamatykite savo pripratimą prie tam tikro stingulio.
Savo apsilėidimą nesirūpinant sekti Mano gyvenimo pavyzdžiu.
Pasitenkinimo pilną didžiavimąsi savimi, kokie esate, kad ir kokie būtu-
mėte.
Savo kiek nepagarbią laikyseną Mano sakramentų atžvilgiu.
Ar pakankamai uoliai nusiskaistinate atgailos sakramentu?
Ar stengiatės sužadinti savyje troškimą Mano meilės Eucharistijos,
skirtos jums padėti žengti į priekį?
Ar negyvenate taip, lyg visam laikui turėtumėte likti žemėje?
Taip retai metate bent jau paviršutinišką žvilgsnį į dangų, jūsų ateities
gyvenimo būstą, nors jūsų širdis jau dabar ten turėtų būti, Man
dėkodama, Mane garbindama, šlovindama per visas dienas ir visais
dienos poelgiais...
Bent jau tu,
ar užpildei savo sielą Manimi?
Ar gyveni tik Man vienam?
Ar dar turi kitų reikalų, tau svarbesnių už Manuosius?
Ar laikai Mane savo signaliniu švyturiu, į kurį plauki?
Ar persiėmei Mano rūpesčiais? Ar prisiėmei savąją dalį pasauliui atversti?
Ar galėsi tarti būdama arti Mano kankinių: „Ir aš buvau su jumis“, bent
jau savo troškimais?
Kas Man padės?
Kas, jeigu jūs, priimantys Komuniją, nebūsate su Manimi?“

Rodyklė

(skaičiai žymi ištraukos numerį)

- Abejonės dėl žodžių autentiškumo 16, 71, 173
Angelai 223, 228
Atgaila 294
Auka: pasiaukojimas 368
- Baimė (jos vaidmuo) 267
 Žr. pasitikėjimas
- Dangus: ruoštis jam savo kasdieniniais veiksmais 337, 342
 Žr. mirtis
- Dievo karalystė. Prašyti jos 338
 Ruošti ją 339
- Dievo buvimas mumyse 73, 300
 Žr. malda; susikaupimas; vienijimasis su Dievu
- Džiaugsmas. Skleisti džiaugsmą 347
 Veikti su džiaugsmu 379
- Eucharistija 241, 332
 Žr. Komunija
- Gailestingumas. Nuodėmių atleidimas 70
Gamta, jos vaizdai 263, 364
- Kalėdos 272, 318
Kančia (Jėzaus) 268, 278, 279
 Jėzaus iš meilės priimtos kančios 60, 165
 Fizinių kančių pakėlimas 57
 Kančią palengvina Jėzus 302
 Kančios siejimas su Jėzaus kančiomis (Būti nukryžiuotam su Jėzumi) 84, 114, 119, 232
 Kančios turi būti paaukotos Dievui 101, 120, 140, 144, 349
 Kentėjimai. Jų vaisingumas sieloms išganyti 40
- Komunija 163, 241, 332
Po Komunijos dėkojimas su Švč. Mergele 262
Kvietimas (Jėzus kviečia žmones) 276, 315, 359
Kryžiaus ženklas 210
- Malda.
 Išsiblaškymai maldoje 21, 199, 212, 378, 392
- Jėzaus buvimas mumyse 300
Melstis tobulumo 376
 Žr. susikaupimas; vienybė su Dievu
Melstis būtina 25
Melstis su pasitikėjimu 255, 313
Paprastumas meldžiantis 138, 149, 150, 252
Prašant malonių, leisti Dievui parinkti 195
Vienijimasis su Dievu, pokalbis su Juo 188, 189, 192, 208, 215, 229, 233, 236, 239, 240, 242, 245, 259, 265, 283, 286, 291, 293, 309, 314, 316, 321, 322, 324, 343, 344, 367, 377
- Marija 92
 Dėkojimas po Komunijos drauge su Ja 262
 Švenčiausioji Mergelė 92, 262
- Maži dalykėliai (rūpestis dėl jų) 48, 59, 203, 205, 248, 250, 271, 325, 333
- Meilė Dievui 79, 97, 121, 181, 209, 211, 225, 247, 273, 298, 299, 303
 Atitaisančioji (palyginimas apie tėvą, paguosta jauniausios dukrelės) 350
 Jis mus kviečia mylėti 234, 316, 384
 Jo meilė nusidėjėliams 311
 Jo meilės švelnumas 317
 Kristaus meilė mums 67, 148, 227, 229
 Meilė kiekvieno savita 353
 Mylėti Dievą – Jo valią kelti aukščiau savosios 352
 Mūsų meilė džiugina Jėzų 380
- Meilė žmonėms (artimo meilė): aukojimasis dėl visų, malonus elgesys su visais 4, 11, 19, 32, 36, 53, 58, 65, 82, 95, 98, 154, 161, 178, 197, 216, 323, 341, 372
 Artimo asmenyje matyti Dievą 174, 285, 372
 Artimo meilė kalboje 72, 290
 Meilė (švelnumas) vaikams 83
 Nesmerkti artimo 30
- Mirtis: aukoti savo mirtį Jėzui 133, 277
 Jėzus ir Marija mūsų mirties momentu 351
 Mirtis kaip įžengimas į šviesą 284, 292, 388
 Mirtis – šventė, kuriai reikia ruoštis 349, 366
 Neliūdėti nuo minties apie mirtį 358, 365
 Numatyti savo mirtį 136, 155, 306, 328, 382

- Neturtas (Jėzus) 312
 Nuodėmė. Jokių dėmių tenebūna sieloje 319
 Žr. nusižeminimas; trūkumai
 Nusižeminimas 51, 104, 107, 110, 154, 158, 168, 174, 206, 287, 346, 370
 Būti mažiems su mažaisiais 355
 Mūsų nuodėmių pažinimas veda mus į meilę 348
 Mūsų trūkumai ir menkumas 393
- Paaukojimas. Valingas paaukojimas 390
 Žr. kančia
- Pasitikėjimas 230, 255, 269, 296, 297, 313, 340, 387
 Mūsų pasitikėjimas šlovina Dievą 364
 Pasitikėjimas atleidžiančiu gailestingumu 70
- Pažanga. Augti be paliovos 246, 320
 Žr. tobulumo siekimas
- Pinigai (kaip jais naudotis) 281
- Poilsis – siejant jį su Jėzumi 304
- Pokalbiai 72, 244, 290
 Kalbėti kaip Jėzus 383
 Kalbėti su Jėzumi
 Žr. malda; artimo meilė; uolumas
- Ramybė 44
- Savaitė. Specialus pamaldumas kiekvienai savaitės dienai 299
- Siela. Sielos, esančios malonės būklės, grožis 311
 Jėzus – mūsų sielos siela 389
- Susikaupimas 6, 87, 94, 125, 170, 196, 199, 214, 221, 222, 331, 369, 378
 Žr. malda; vienijimasis su Dievu
- Šventasis. Dienos šventė 261
 Šventumas: vienas meilės aktas gali padaryti šventuoju 357
 Žr. tobulumas; pažanga
- Tarnaitė pakviečiama artintis prie Karaliaus 305
- Tėvas 212, 237, 251
- Tobulumas (jo siekimas) 69, 99, 102, 164
 Kantrybė siekiant tobulumo 166, 246, 320
 Melsti tobulumo 376
 Tobulumas iš meilės 274, 385
- Trūkumai (kaip juos įveikti) 327
 Kaip juos pažinti 393
 Žr. nusižeminimas
- Uolumas 187, 190, 204, 213, 218, 226, 310, 332, 336
 Kalbėti apie Jėzų, minėti Jo vardą pokalbyje 244, 383
 Kalbėti švelniai su nusidėjėliais 311
 Melstis už nusidėjėlius 311, 330
- Vaikai: jų meilės (švelnumo) poreikis 83
- Valia: aukojimasis valingai 390
- Veiklumas 43, 49
- Veiksmai: aukoti juos Jėzui 134
 Būti dabartinėje veikloje visu savimi 289
 Vienybė su Jėzumi 307, 309, 386
 Žr. malda; susikaupimas

LUI et moi

ENTRETIENS SPIRITUELS

TOME II

PRÉFACE DE DANIEL ROPS

XXXIIIe ÉDITION

EDITIONS BEAUCHESNE
7, Cité du Cardinal Lemoine
75005 PARIS

NIHIL OBSTAT

Paryžius, 1950 m. gruodžio 22 d.

A. de Parvillez, S. J.

IMPRIMATUR:

Paryžius, 1950 m. gruodžio 3 d.

Petrus Brot, generalvikaras

Leidėjai pasilieka sau teisę bet kurioje šalyje šį veikalą versti,
leisti ar adaptuoti.

© BEAUCHESNE ET SES FILS, 1950.

*Per Nekaltosios ir Sopulingosios
Marijos Širdį ši knyga skiriama
sieloms paguosti.*

Ižanga

Daniel Rops

Tai puiki ir nuostabi istorija. Tai istorija ir šios sielos, apie kurią mums pasakoja abi knygutės, pavadintos „JIS ir aš“. Pirmasis tomas pasirodė prieš dvejus metus ir jau patraukė būrį karštų skaitytojų. Antrasis tomas išeis tuojau. Jis ne mažiau jaudinantis ir turiningas. Ir dabar, kai mirtis atleido nuo jos slapčiomis duoto įžado, jau turime teisę paskelbti, kas ta anoniminė rašytoja (nesakome „autorė“, o kodėl – suprasite), surašiusi popieriuje tas kilniausia meile kibirkščiuojančias ištraukas, tas mintis, turtingas svarios antgamtinės tiesos.

Ši rašytoja vardu Gabrielė Bosi (*Gabrielle Bossis*). Nors savo žemiškojo gyvenimo pabaigoje ji jau buvo senyvo amžiaus (gimė 1874 m.), tačiau visi sutartinai tvirtina, kad ši moteris išsaugojo nepaprastą širdies ir elgsenos jaunatvę. Jos gyvenamoji vieta buvo Nantas arba kuris nors netolimas miestelis Luaros pakrantėje. Tai – tarsi jos uostas, nes ji nuolat keliavo. O keliauti rašytojai teko dėl įvairių priežasčių.

Autorė užaugo pasiturinčioje šeimoje. Jos tėvas, kaip buvo įprasta anais laikais, buvo tiesiog turtingas žmogus ir nebuvo įgijęs jokios profesijos. Gabrielė Bosi, jauniausia iš keturių šeimos vaikų, ilgą laiką buvo nedrąši, tyli, niekuo neišsiskirianti mergaitė. Ją dažniau galėjai pamatyti susimąščiusią kur nors kamputyje nei žaidžiančią su kitais. Gal jau tada prasidėjo toji patirtis, kuri apvainikavo jos gyvenimo pabaigą? Juk turėjo būti kokia nors priežastis, dėl kurios ji atmetė visus prašymus tekėti: kas galėtų paneigti, kad to pagrindas nebuvo dvasinio pobūdžio? Pasakojama, kad jai nestigo tų gabumų, kuriais garsėjo mūsų močiutės: ji siuvinėjo, piešė, spalvino, muzikavo ir netgi domėjosi skulptūra. Gabrielės Bosi domėjimasis menu nebuvo kažkuo išskirtinis, jei lyginsime su dauguma puikių ano meto merginų, gyvenusių tradicinėje mūsų provincijos aplinkoje.

Atsitiktinai rašytoja atrado turinti ir naują gyslelę: rašyti pjeses teatrui. Kažkuriems Anžu (*Anjou*) globos namams ji parašė pjesę, pasižyminčią geru tonu ir aukšta morale. Iš tokių įprasta šaipytis, bet jas rašyti nėra lengva. Šį jos bandymą apvainikavo sėkmė, tad ji rašė kitas pjeses. Parašė jų daug,

ir visos buvo šiltai, draugiškai sutinkamos, žiūrovų vis gausėjo. Jų daugėjo taip akivaizdžiai, kad pjesės buvo vaidinamos ne tik Nante ir jo apylinkėse. Gabrielė Bosi vaidindama savo pjesėse apkeliavo daugelį Prancūzijos miestų, o paskui – ir įvairias užsienio šalis: Belgiją, Italiją, net Maroką, Kanadą bei Palestiną! Mielasis scenos genijus šią provincijos merginą padarė didele ke-
liautoja.

Būtent tokiomis aplinkybėmis ji išgyveno savo dvasinę patirtį. Prisi-
minkime garsųjį Bergsono posakį: „Didieji mistikai paprastai būdavo veik-
lūs vyrai ir moterys, turintys didžiausią sveiką protą.“ Tai puikiausiai tinka
ir Gabrielei Bosi, nes ji, vis tebevaidindama savo spektakliuose, nuo pat
Kairouano iki Uolingųjų kalnų, kartu gyveno ir nepaprastai intensyvų dvasinį
gyvenimą. Kaip tikri mistikai ji būtų galėjusi atkartoti garsiuosius šventojo
Pauliaus žodžius: „Gyvenu jau nebe aš, manyje gyvena Kristus.“

Ar man pasakyti atvirai? Šitoks Gabrielės Bosi gyvenimas, lyg ir dalijant
jį artimui, kuriam šypsomasi siekiant praskaidrinti jo būvį, o antra vertus,
atsiduodant kontempliacijai, mane giliai paveikia. Iš tiesų mes, kaip ir dera,
žavimės mistiku, užsidarančiu vienuolyno celėje ir kartu su kitais išgyvenančiu
visus sunkumus. Tačiau juk jie, vienuoliai ar vienuolės, tam, kad atrastų Die-
vą, pasirinko tokį kelią, nuo kurio pašalinamos nesuskaičiuojamos kliūtys,
pasaulio statomos mūsų kelyje. O kai vyras ar moteris, liekantys pasaulyje, pa-
našūs į mus ir gyvenantys panašiomis sąlygomis kaip mes, pakyla aukštyn, iki
tų nepasiekiamų viršūnių, kur Dievas apsieiškia savo išrinktiesiems, tokiu
mistiku galime dar labiau žavėtis.

Nėra abejonių, kad Gabrielė Bosi buvo tikra mistikė. Ir abu „JIS ir aš“
tomeliai yra lyg stenografuota apyskaita to, ką ji gavo šių tiesioginių susitiki-
mų su Kristumi metu. Mūsų laikais tokie vidiniai dienoraščiai gana dažni.
Kai kurie iš jų gana nepaprasti. Čia galima paminėti tokius dienoraščius, kaip
Liucijos Kristinos, sesers Žozefos Menendez, Elizabetos Lezer, tokį jaudinantį
savo paprastumu, ir puslapius, surinktus bendru pavadinimu „Cum Clamore
valido“. O ši minėtų leidinių būrelį tarsi puošni karūna apvainikuoja garsioji
sesers Teresės iš Lizje autobiografija.

Krikščionis nelieka abejingas nė vienam iš šių dienoraščių. Sielos
pokalbis su Dievu kartu yra unikalus, bet taip pat gali būti pavyzdys kitiems.
Kiekvienam iš tų, su kuriais kalbasi Dievas, šis pokalbis yra išimtinai savitas
ir nukreiptas į giliausią jo būties esmę. Tačiau kiekvienas pokalbius skaitantis
žmogus gali išgirsti šių žodžių aidą ir savojoje širdyje.

Gabrielė Bosi pristato knygos mintis kaip paties Jėzaus žodžius, kuriuos
išgirdusi ji tuoj užrašydavo popieriuje. Kiek galime priimti tai kaip tiesą, kad

pats Kristus teikėsi kalbėti šiai mūsų laikų moteriai? Šią dovaną gavusioji kai kada imdavo dvejoti ir ne kartą savęs klausdavo, gal ją klaidina jos vaizduotė ar puikybė. Į tai vidinis balsas su nepaprasta išmintimi atsakydavo: „Tu abejoji, ar tai tikrai Aš? Elkis, tartum tai būtų tiesa.“ Arba dar: „O jeigu tie žodžiai kiltų net ir iš tavosios žmogiškos prigimties, argi ne Aš sukūriau šią prigimtį? Argi neprivalai visko priskirti Man?“ Tai – tikrai visų geriausias atsakymas.

Skaitytoją, kuris domisi šiais tekstais ir jos nuostabiai patirtimi, maloniai nuteikia dar vienas dalykas. Apie Gabrielę Bosi niekada nesakoma, neva ji patyrusi regėjimų, ekstazių, stulbinančių apreiškimų. Nebuvo ji nei regėtoja, nei stigmatizuotoji. Savo išore niekuo neišsiskyrė, buvo panaši į kitas – maloni sena moteris, mėgstanti jaunimą. Ji šokdavo bei vaidindavo scenoje ir šypsodavosi visiems. O žodžiuose, kuriuos girdėdavo pačiose savo būtybės gelmėse, skambėjo aukščiausios antgamtinės tiesos balsas – Kristaus žodžių aidas. Nes įspūdis skaitant „JIS ir aš“ yra būtent toks: anot pirmųjų amžių krikščionių, čia jaučiama tikra Kristaus dvasia. Čia nėra nieko perdėta ar pritempta; nieko, kas gniuždytų žmogišką prigimtį ar ją apsunkintų nepakeliama jos jėgoms našta. Tiesa, karštai kviečiama laikytis vidinės drausmės, askezės, savęs nugalėjimų, bet šis kvietimas lieka giliai humaniškas. Ypač antrajame tome, kai ši mistikė jau perkopė pirmąsias kliūtis ir prisiartinio prie Dievo, suskamba paprasta ir džiaugsminga pilnatvė, giedra meilė. Daugelyje vietų ši knyga prilygsta autentiškiausiems dvasinės literatūros šedevrams. Abatas Bremonas (*Brémond*) dėl jos beprotiškai džiūgautų. Ar Kristus iš tiesų pats asmeniškai kalbėjo šiai sielai – paprastas skaitytojas pasakyti negalėtų. Tačiau aišku viena: ši siela gyveno Jame ir mums atspindi dalį Jo šviesos.

1950 m. spalio

1. *1936 m. lapkričio 3 d. Laivu grįžtant iš Amerikos. Per mišias. „Tikėk nuskaistinančia Mano Kraujo galia.“*
2. *Gruodžio 15 d. Prancūzijoje.
Aš sakiau: „Garbinu Tave.“
Jis į tai: „Ypač mylėk Mane!“*
3. *1937 m. sausio 3 d.
„Kai būni kelionėje, Aš padarau taip, kad galėtum aukoti kitokias mažas aukas vietoj tų, kurias Man skirdavai namie.“*
4. *Liepos 2 d. Bažnyčioje, kai buvo dalijama Komunija.
„O, kad šią akimirką galėtum matyti Mano spindesį!“*
5. *Liepos 24 d. „Šypsokis artimui taip, kaip šypsotumeisi Man.
Aš esu artimas.“*
6. *Rugsėjo 5 d. „Jeigu išsiblaškymai būna ne dėl tavo kaltės, Aš suteikiu tau tų pačių malonių kaip ir tada, kai nebuvo jokių išsiblaškimų.“*
7. *Rugsėjo 7 d. Lurde, prie tvenkinių.
„Tegul tavo veide atsispindi Manasis Šventumas.“*
8. *Rugsėjo 8 d. Lurdas. Iškilmingose šv. Mišiose, kurias aukojo Reimso kardinolas Suhard ir kuriose dalyvavo 40 tūkst. maldininkų, galvojau apie Dievo Motinos džiaugsmą.
Jis man atsakė:
„Kiekviena moteris bent šiek tiek yra ir Mano Motina.“*
9. *Per procesiją su Švenčiausiuoju Sakramentu nepagalvojau pasimelsti už Jo nuopelnus. Jis manęs paklausė:
„Kuo gi tu Mane laikai?“*
10. *Rožinio bažnyčioje.*

„Tu tapsi visai kitokia. Aš tave pažymėsiu nusizeminimo antspaudu.“

11. *Grotuje.*

„Kad pakeistum savo prigimtį, dėsi daug pastangų panaudodama savo gestus, žodžius, lygiai kaip ir nepaliaujančią atgailą.“

12. *Grižtant namo.* „Tvarkingai laikyk visa, kas tave supa. Tai reiškia atspindėti Šventumą. Priprask prie to.“

13. *Dievo motinos (Notre-Dame) bažnyčioje.*

„Neleisk savo akims sekioti aplink vaikštančių žmonių. Padaryk tai dėl Manęs.“

14. *Rugsėjo 12 d. Autobuse kartojai: „Mano Mylimasis“, o Jis atsiliepėdavo: „Mano mylimoji.“*

Ir taip kartojome per visą kelionę tarsi litaniją.

15. *Grižtant autobusu.*

„Tausok prigimtį ir keisk ją.“

16. *Rugsėjo 15 d.*

„Net kai Aš nekalbu tau, padarai Man malonumą, stengdamasi Mane išgirsti.

Klausykis.

Kas dar galėtų būti laimingesnis už jus, Mano krikščionys?

Mano Tėvas – taip pat jūsų Tėvas. Mano Motina – ir jūsų Motina. Aš – jūsų Brolis.

Tad supraskite tai ir džiaukitės.“

17. *Rugsėjo 17 d. Traukiniu važiuojant į Paryžių.*

„Gyvenk taip, kaip Aš tau patariau.

Kai gyvensi su Manimi tiesiog kaip su vieninteliu savo Bičiuliu – nematomu, bet niekada tavęs nepaliekančiu, – būsi pažengusi pirmyn.“

18. *Austerlico bufete.*

„Iš tavęs bus daug pareikalauta, nes būsi daug gavusi.“

19. *Sen-Lazaro (Saint-Lazare) geležinkelio stotyje. Viena mergaitė stotyje pasakė tėvui: „Duok man ranką.“*
„Dažnai Manęs prašyk šito.“
20. *Senos ir Uazos departamentas (Seine-et-Oise). Jam sakiau: „Nesuprantu, kaip Tu gali šitaip mylėti varganus kūrinius!“ Jis man atsakė:*
„Argi tau perprasti Dievo širdį?“
21. *Viešbutyje. Radijo valandėlės metu.* „Tegul tau muzika būna tylą, visą dėmesį skirk Manajai Širdžiai.“
22. *Paryžius. Šventosios Teresės koplyčia. Auteuil.*
„Juo daugiau darbuojiesi, tuo geriau leidi pailsėti Man.
Aš esu Brolis, ar supranti?
Panašus į jus.“
23. *Kai lioviausi apsimarinti kūnu.*
„O Aš nenusiėmiau savo erškėčių vainiko.“
24. *22 d.* „Nuo šios dienos nebesigirsi savo kelionėmis.
Tavo kelionės bus dėl Manęs.
Tausok jas vien Man.“
25. „Eik skubiai ir entuziastingai, taip, tarsi Dievas lauktų kelio gale.“
26. *Per Mišias.* „Viešpats tebūna su jumis!“
„Viešpats yra su tavimi,
esančia malonės būklės.“
27. *Išvykstant Ilio ir Vileno (Ille-et-Vilaine) link.*
„Tartum stoviu čia pat, tau iš kairės, ir išvykstu kartu.
Juk Aš sukūriau Tėvo širdį... ir Motinos širdį... Taigi!“
28. *Bretanės traukinyje.*
„Ką pasakytum apie tokį, kuris, gavęs brangenybių, kurių vien vaizdas sužadina džiaugsmą bei paguodą, dėl savo ištižimo ir nerūpestingumo laikytų jas paslėpęs?“ (*Jis man tai pasakė tada, kai aš, užuot maloniai kalbėjusi, savo vagono skyrelyje sėdėjau šaltai tylėdama.*)

29. *Tarė liūdnu, širdį veriančiu balsu tarsi mirdamas:*
„Jie nenori tikėti Mano Meile.“
30. *Kai su pagarba švelniai glamonėjau Jo Veidą.*
„O, kad dažniau tai darytum... Tačiau neišdrįsti.
Tau neužtenka drąsos!“
31. *Kai būgštavau dėl kasdienio gyvenimo išsiblaškimų.*
„Dukra kiekvieną akimirką negalvoja, kaip ji myli savo Tėvą.
Tačiau ta meilė yra gyva jos širdyje.

Ar tu gali skųstis Manimi?“

32. *1937 m. spalio 1 d. Auštant, ką tik pabudus.*
„Mes nesimatėme jau nuo vakar vakaro.

Labiau pasitikėk Mano nuopelnais, tai Mane pradžiugins.

Kai buvau žemėje, Aš galvojau tik apie jus...
Galvok tik apie Mane,
tik apie Mano Garbę.
Padovanokite Man savo gyvenimą.
Nepaliaudama prašyk, kad šventumo Dvasia,
Šventoji Dvasia
užvaldytų tave.
Maldauk Jos per Tą, kurią Ji pridengė savo šešėliu:
Mano Motiną,
jūsų Motiną.

Garbink Mano Motiną ir amžinojoje Dievo mintyje.“

33. *Per Mišias.*
„O tau užtektų nusizėminimo pasislėpti tokiaime mažame gabalėlyje
duonos? Truputėlyje vyno?“

Šiandien Ketvirtadienis,
gyvenk Ostijai kaip antra ostija – auka.

Kai tavo jausmų nepakanka, remkis Manaisiais.

Niekada nežinosi, su kokia pagarba Aš kreipiuosi į sielą gerbdamas jos laisvę.“

34. „Jeigu dažniau galvotum apie Mane, padarytum mažiau klaidų. Suprask, kiek malonumo Man suteiki, kai Mano Apvaizdai patiki rūpintis tavimi!

Patikėk Jai visą save.

Paruošk apdarą savo sielai: apdarą, kuris ją puoš Amžinybėje.

Padėk pažinti Mane tiems, kurie bijo.

Mylint Mane ir išmokstama Mane mylėti.

Gyvenk tik Man.

Tegul Kristus būna tavo gyvybė.“

35. *Spalio 13 d. Iš Paryžiaus išvykau anksti, bažnyčioms esant dar neatrakin-toms, todėl negalėjau priimti Komunijos. Iš traukinio žvelgiant į kaimo varpinę, Jis man tarė:*
„Aš dėl to apgailestauju dar labiau negu tu.“
36. *Bordo geležinkelio stotis, 5 valanda ryto.*
„Gyvenk amžina švente: Dievo Valios vykdymo švente.“
37. *Kadangi per daug žemiškai galvojau apie sėkmę, Jis tarė:*
„Prisimink, kad ateis diena, kai žemiškus dalykus vertinsi visai kitaip nei dabar.“
38. *Skundžiausi, kad kasdien vis tas pats: susirašinėjimas, kelionės, lanky-mai.*
„O Man visa tai tarsi nauja, kai myli Mane.“
39. *Sakiau: „Tai – Tavo mažoji X...“*

Jis man atsakė:

„Aš myliu tave mažą.“

40. *Sakiau: „Turiu taip maža vilties, taip maža meilės.“*
„Mano Motina augino Mano Kūną. O tu darbuokis, kad augtų Mano mistinis Kūnas.“
41. *Spalio 23 d. Išėjau iš namų lietui lyjant 5 val. ryto. Iškeliaudama galvojau:*
„Gal ateis tokia diena, kai nebegrįšiu.“
Jis tarė: „Tu atvyksi.“
42. *Baigus kontempliatyvų mąstymą.*
„O dabar eik gyventi susivienijusi su Manimi!“
43. „Prisimink, kad yra pasakyta: pragare yra mergelių, bet nuolankiųjų ten nėra.“
(Mat aš turėjau puikybės minčių.)
44. *1937 m. lapkričio 3 d. Po Komunijos.*
„Matai, malda yra tarsi vamzdis: vienas jo galas turi remtis į Dievą, o jei nesiremia, – į sielą neteka Malonė.“
45. *Lapkričio 11 d. Nicoje pasijutau vieniša minioje. Balsas atsiliepė:*
„Mes kartu.“
46. „Jeigu prastėja tavo regėjimas, vienykis su Manimi, esančiu pas Aukščiausiąjį Kunigą.
Aš beveik nebemačiau po to, kai kareivis smogė Man į veidą ranka, apmauta geležine pirštine.

Yra sielų, kurias net ir minioje patraukiu į vienatvės nuošalumą,
kad jos liktų su Mano Meile
ir Aš remčiausi jomis kaip ištikimiausiomis.
O, kad jos neužgautų Manęs, nesukeltų Man širdgėlos,
nenorėdamos to suprasti...
Bent tu ateik!“
47. *Šv. Klaros seserų koplyčioje. Po Komunijos. Bastija (Bastia).*

„Jeigu mergytė į savo tėvą kreiptųsi aukštomis frazėmis, tėvui tai atrodytų nenuoširdu, dirbtina.

Tėvui būtų maloniau, kad ji meiliai glaustųsi prie jo.“

48. *Lapkričio 19 d. Vikas (Vico). Korsika. Vilties malonė.*

„Turėk viltį, net jei ir žemė slystų iš po kojų.“

49. *Sagone, Korsikoje. Čia klojimas naudojamas kaip bažnyčia. Kitoje jo pusėje – gyvuliai ir mėšlas. Kas dvi savaitės čia laikomos Mišios.*

„Matai, kur nuveda Mane Meilė... Kiekvienas gyventojas turi savo namus.

Pažiūrėk, kokie yra Manieji.“

50. *Lapkričio 22 d. Ajačas (Ajaccio).*

„Kuo daugiau jiems išdalysi,

tuo daugiau Aš duosiu tau.

Sek Mano pavyzdžiu, nešykštėk meilės.

Nė vienas šventasis nėra toks pat, kaip kitas šventasis.

Tai – Dvasios sritis.“

51. *1937 m. lapkričio 24 d.*

„Mylėk savo vienutę:

savo kambarį, jei esi namie,

savo širdį, jeigu esi minioje.

Aš čia esu.“

52. *Ajačas (Ajaccio).*

„O jeigu Aš elgčiausi su tavimi taip, kaip ir tu su kitais?“

53. *Plaukiant nuo Bastijos iki Nicos jūroje buvo ramu tarsi Dievo užantyje.*

„O jeigu Aš noriu tau parodyti savo beribį Gerumą?“

Ugdyk Mane kituose.

Kiekvieną išmėginimą priimk tarsi einantį iš Mano rankų.

Prisimink, kad Aš apkabinau Savo Kryžių.

Kai esi pavargusi, galvok apie Mane pavargusį.

Tam, kad taptum Mano mokiniu, reikia ne tik nešti savo Kryžių – reikia jį priimti.“

54. *Gruodžio 22 d.* „Aš pamilau tave pirmiau nei tu Mane.“
55. *Gruodžio 27 d.* „Nelauk mirties momento, kad tada Man paaukotum kiekvieną akimirką.
Ir tos akimirkos, kurias išgyveni būdama sveika, suteikia Man tiek pat džiaugsmo.“
56. *Gruodžio 27 d. Paklausiau:* „Ar aš tuoj priprasiu Tave mylėti ir tapsiu nebejautri?“
Jis atsakė: „Aš nepriprantu prie to, kad tu Mane myli.

Ugdyk savo džiaugsmą.
Tuo pagausinsi ir Manąjį.“

57. *Gruodžio 31 d.* „Praėjusiais metais Aš tau buvau parinkęs šūkį „Tyrai ir paprastai“.
Šiais naujais metais mylėk Mane Mano Broliuose.
Daryk jiems tai, ką norėtum padaryti Man pačiam.“
58. *1938 m. sausio 2 d. Po Komunijos.*
„Kūrėjo ir kūrinių meilės gyvenimas galėjo prasidėti tik Danguje.
Kad pagreitinčiau šį gyvenimą, Aš atėjau jo uždegti žemėje.“
59. *Kai adžiau savo pirštines, klausiau savęs:* „Ar ir tai ką nors reiškia Meilės požiūriu?“ *Jis man atsakė:*
„Kai Aš obliavau lentas, argi tai nebuvo darbas pasauliui išganyti?“
60. *(Liūdnai):* „Argi dėl to, kad Aš esu Dievas, neturėčiau teisės patirti Savo kūrinių švelnumo?“
Rytojaus dieną: „Argi negali Manęs mylėti kaip ir kito?“
61. *Aš kalbėjau:* „Tegul žmonės išvelgia Tave manyje.“

Jis atsakė: „Ar esi mačiusi Mano sukurtas kometas ir jų paliekamą ugnies šleifą?

Argi Aš, Kūrėjas, negaliu pats palikti šviečiančio pėdsako?“

62. *Mažytį savo nusivylimą jungiau prie Jo patirtų.*

Jis tarė: „Štai aukojimo Taurė:

tu – lašelis vandens Manyje – Vyne.“

63. *1938 m. vasario 6 d. Tramvajuje automatiškai kartojau maldų žodžius, dairydamosi į parduotuves ir praeivius. Jis man švelniai pasakė:*

„Jeigu būčiau paprasčiausiai žmogus, tavęs paklausčiau: „Gal tyčiojiesi iš Manęs?“

64. *Baigus varginantį apsimarinimą.*

„Nusikamavome abu.

Tu, kuri mėgsti padėti artimui, padėk Man,

Man, kuris tau esu artimas pačia tikriausia šio žodžio prasme.

O, jei taip trokštum gauti Mano malonių,

kaip Aš – jų tau duoti!

Aš pajungiau tavo kūną tarnauti tavo dvasiai:

Palenk savąją dvasią tarnauti Man.“

65. *Nuo Paryžiaus iki Havro. Dėkojau už Jo dovanas: „Argi nekeista dovanoti Tau tai, ką esi man davęs?“*

„Ne visada malonumą teikia pačios dovanos; malonus tas būdas, kuriuo jos įteikiamos.“

66. *Mulenas (Moulins), traukinyje.*

„Pažadink savyje troškimą! Trokšk!

Trokšti – tai praplėsti savąsias galimybes gauti.“

67. *Kovo 1 d. Pelenų trečiadienis.*

„Mano Tėvo akivaizdoje Mano siela atsispindi nuo tavosios.

Ar žinai kaip? Kaip Kanadoje šiaurės pašvaistė ar saulės atšvaitas nuo poliarinių ledynų... Nuostabus reginys!“

68. *Paryžius. Šiaurinė stotis.*
„Tai dėl jūsų Aš pasilikau tokioje mažoje Ostijoje.
Tuo tarsi sakau jums: „Vargšai Mano mažyčiai!“
69. *Kovo 10 d. Kaime. Mintimis buvau su Šventąja Šeima šalia gerojo šventojo Juozapo, Švenčiausiosios Motinos ir Vienatinio Sūnaus.*
Jis švelniai man pasakė: „Būk maža sesutė.“
70. „Visai nekreipk dėmesio į savo įspūdžius. Daryk tai, ką privalai daryti.“
71. *Balandžio 4 d. Matydama varguolį, miegantį ant suolo viešoje vietoje, pasakiau: „Pagailėk jo gyvenimo!“*
„Iš tavęs, gavusios tiek daug malonių, bus daugiau pareikalauta.
O, kaip sunku jums visiškai atsižadėti savęs, kad paskęstumėte Manyje!“
72. *Šalone prie Sonos (Chalon-sur-Saône). Mėginau gyventi, mąstyti užsidiariusi Kristuje. Jis man tarė:*
„Parašei įgaliojimą, kad kiti, tau nesant, galėtų atrakinti tavo seifą.
Tačiau niekas pasaulyje negalės atimti tavęs iš Mano Širdies, nebent tik tu pati.
- Kreipk dėmesį tik į tai, kas amžina.“
73. *Balandžio 12 d. Marselyje nuo laivo denio stebėjau visus pasirengimus laivui išplaukiant.*
„O Aš seku kiekvieną Savo žemiškų ištikimųjų meilės judesį.“
74. *Stebėjau, kaip nuimama paskutinė lenta – ryšys, dar jungęs laivą su žeme, ir galvojau apie mirtį. Jis man pasakė:*
„Nebijok.
Aš būsiu ten.“
75. *Alžyro mieste. Didysis Ketvirtadienis. Pagalvojau, kokia laimė Romai turėti Paskutinės vakarienės stalą. Jis pasakė:*
„Šventajame Tabernakulyje jums palikta kai kas daug geriau.“
76. *Dykumoje matydama miražus, tariau Jam: „Gal aš ir Tave matysiu miražuose?“ Jis man atsakė:*

„Pirmiausia ieškok Teisybės.“

77. *Golėjoje (El-Goléa). Prie palaimintojo Šarlio de Fuko (Ch. De Foucaud) kapo Jo paprašiau trupučio tų malonių, kurios buvo duotos anam.*
„Aš suteiksiu tau kitokių, labiau pritaikytų Mano keliamiems reikalavimams tau.“
78. *Tirlemp.* „Išnyk Manyje.
Aš pasireikšiu tavyje.“
79. *Dykumoje. Žiūrėjau į nesuskaičiuojamas ir beveik neįžiūrimas smėlio dulkeles.*
„Kiekvieną akimirką Aš tau duodu po dalelę Gėrio, bet jų irgi neįžvelgi.“
80. *Tunisas. Švenčiausiosios Širdies bažnyčioje. Po Komunijos kalbėjau „Tėve mūsų“.*
„Koks malonumas bus, kai galėsi pasakyti:
„Tavo Karalystė atėjo!“
- O kai darai Kryžiaus ženklą, Aš tave uždarau Savyje iš viršaus į apačią ir visu platumu.“
81. *Gegužės 2 d. Tunisas.*
„Mano Motina gyveno tik Dievui. Ji neturėjo nė kiek egoizmo, Jai nereikėdavo dėl nieko apsigalvoti. Ji visai atitiko tą tikslą, buvo tokia, kokią Ją Kūrėjas sukūrė kaip savo kūrinį.
Sek Jos pavyzdžiu.“
82. *Tunisas. Buvo pakviestas klebonas. Moteris atnešė septynias Ostijas, kurias ji, priėmusi Komuniją, įdėdavo į savo knygą. Jis man tarė:*
„Atitaisyk.“
83. *Bab Suika (Bab Souika). Gatvėje viena iš vietinių erzino mane savo kalbomis.*
„Būk kantri su mažaisiais.
Kai kreipiesi į Dievą, kas gi tu esi palyginti su Juo?
Ir vis dėlto Jis klausosi tavęs su tokiu Gerumu.“

84. *Gegužės 18 d. Alžyras. Afrikos Dievo Motinos bažnyčia.*
„Aš verčiau norėčiau, kad man nesakytum nieko, negu sakytum tai, ko negalvoji.“

85. *28 d. Grįžtant į kaimą Prancūzijoje. Praleidau laiką, skirtą stoti Dievo akivaizdoje.*

„Kodėl atimi iš Manęs šią akimirką?

Labai skubi?

Kas gali prilygti toms penkiolikai minučių, praleistų prie Mano Širdies?“

86. *Savo kambaryje.*

„Kai gali nepasirodyti – nesirodyk.

Slėpkis. Pasislėpk Manyje.

Atrask naujų būdų mylėti Mane, kad tavo meilė Man būtų visada gaivi lyg naujas rytas.“

87. *Mąščiau, kaip išgyvensiu mirtį: „Kaip aš elgsiuosi? Ar mokėsiu pasakyti nors „labas“ gerajam Dievui?“*

Jis skubiai: „Tai Aš tau pasakysiu „labas“.

88. *Birželio 12 d. Versalis.*

„Lavink savo dorybę, kuri tau mieliausia.

Primink sau: „Mano jėga – tai Džiaugsmas.

Džiaugsmas – tai Aš.“

Kai pamatysi nederamą kunigų elgesį, nepradėk jų smerkti ar kritikuoti, pirmiau paklausk savęs:

„Ar meldžiausi už juos?“

Atsižadėk savęs. Pasikliauk vadovavimu.

Visa savo siela paskęsk Manojoje. Kodėl nori viską daryti?

Laikyk Mane savyje.

Pasikliauk Manimi.

Leisk tave plukdyti.

Paklusk Mano padarytiems kurso pakeitimams.“

89. *Birželio 18 d. Pasibaigus dienai, kai teko priiminėti svečius, kalbėtis, Jam*

pasakiau: „Argi čia maldingumas?“ Jis man atsakė: „O ar ne tas pats dažnai būdavo ir Mano viešajame gyvenime? Nesirūpink. Aš žinau.“

90. *Tvarkiau terasoje gėles, ruošdamasi priimti draugę.*
„Ir Aš ne vien meldavausi. Prisimink, kad Nazarete dirbau kasdienius darbus.
O vėliau – kelionės.
Tačiau visa buvo daroma Tėve.
Būk Manyje,
ir tu būsi Jame.“
91. *Birželio 30 d. Eucharistinės Širdies šventė.*
„Prisimeni Žos? Ar prisimeni, kokia stipri buvo jos meilė Elt...ui? ir J...ui?
Nagi pamąstytk apie tai, kad Mano Širdies galia pranoksta jų meilę tiek, kiek Dievas yra aukščiau žmogaus.
Aš myliu taip, kaip joks kūrinys nepajėgtų mylėti.“
92. *Mačiau besikalbančius labai aukštą vyriškį ir labai mažą moterį.*
„Ir Aš darau taip pat – pasilenkiu.“
93. *Matydama savo nesuskaičiuojamus trūkumus, galvojau: „Niekada man nepavyks pasitaisyti!“*
„Tau vienai nepavyks.
Pavyks, kai veiksime abu.“
94. *Sakiau: „Mano Mylimasis, kada gi mes pasimatysime? Tu Mane matai, bet aš nematau Tavęs.“*
„Visa daryk taip, lyg Mane matytum.“
95. *Liepos 2 d. Po Komunijos.*
„Nieko dėl savęs.
Viskas Man.
Nieko be Manęs.“
96. *Po Komunijos.*
„Jei vakar būtum priėmusi savo mažąjį giminaitį taip, kaip sutiktum

keturiolikmetį Mane, būtų buvę geriau.
Į kiekvieną žvelk kaip į Mane.“

97. *Liepos 14 d. Bretanėje.*
„Jei apkeliautum netgi visas pasaulio vietas, pirmiausia turėtum teirautis vieno dalyko:
„Ar mylite vieni kitus?“
98. *Turėjau išvykti į kelionę 6 val. ryto ir netekau kantrybės, nes kavinės partarnautoja manęs neaptarnavo.*
„Nuopelnų įgyji ne būdama maloni su žmonėmis, kurie irgi yra malonūs... O su tais, kurie elgiasi nemandagiai...“
99. „Malda?
Tai besisukantis švyturys, kurio šviesa sklinda iš toli.“
100. *Dėl tirštai prisigrūdusių keleivių.* „Pamėk tarnauti.
Prisimink, kad Aš ploviau kojas.
Aš pagelbėdavau. Aš gydžiau.“
101. *Žijenas (Gien).*
„Tavo troškimas nepatekti į skaistyklą, kad anksčiau Mane pamatytum, pagarbina Mane ir Man teikia džiaugsmo.“
102. *Tvankiame įkaitusiame vagone.*
„Sakyk Man: „Nesvarbu, kad mane kamuoja troškulys! Ir kad nešuliai taip slegia... Tegul tik sielos nepražūsta, tegul klesti misijos, teateina Dievo Karalystė!“
103. *Šamberi (Chambéry). Maža bažnytelė kalnų šlaite.*
„Pagerbk Mano gyvą Veidą:
Mano akis, kurios regėjo Mano kankinimo įrankius.
Manąsias ausis, kurioms teko klausytis užgauliojimų ir keiksmų.
Mano šnerves, kentusias šlykščių spjūvių dvoką.
Mano lūpas, suvilgytas tulžimi.
Mano sužeistus ir sutinusius skruostus.
Visą kančios sudarytą Mano kūną.“

104. *Baigus turą kelionių dėl Jo.*
„Eikš nuošaliau su Manimi, pailsėkime.“
105. *Rugpjūtį kaime.*
„Jei manytum, kad tavo Sužadėtinis priima svečius kartu su tavimi, nekalbėtum jiems tiek tuščių dalykų.“
106. *Rugsėjo 11 d. Šarantėje (Charente).*
„Aš suteikiu tau džiaugsmo, kad kuo plačiau skleistum jį kitiems visu patrauklumu, kuriuo tave apdovanojau.“
107. *Vervene (Vervins).*
„Savo artime randi Tiesos, Gerumo, Grožio sroveles.
Tačiau pradinis šito šaltinis esu Aš.“
108. *Lapkričio 23 d. Kalvi (Calvi), Korsika. Citadelės bažnytelėje šalia Kristupo Kolumbo namo griuvėsių buvau viena skurdžioje jos navoje.*
„Mano dukrelė yra čia ir palaiko Man draugiją.“
109. *Bastija.*
„Kasdien sakysi Man: „Būsiu geresnė negu vakar.“
Ir numatysi tam progą.“
110. *Bastija. Buvau gundoma atsisakyti ir likti namie.*
„O argi apaštalai grįžo į namus ir atsidėjo kontempliacijai?“
111. *Gruodžio 3 d. Prieš atvykstant monsinjorui Llosai, katedroje meldžiausi už jį.*
„Kai meldi Mano Motiną, junkis prie Mano ir Jos širdies atvėrimo vienas kitam dar gyvenant žemėje.“
112. *Gruodžio 6 d. Ajačas (Ajaccio). Po Komunijos.*
„Tegul tarp mūsų nebūna nė debesėlio.
Jeigu suklysti, tuoj pat ištaisyk klaidą iš visos širdies tardama „Myliu Tave.“
Savo draugėms būk pagarbesnė ir meilesnė.“
113. *Kalėdos Prancūzijoje.*

„Nesistebėk, kad pirmus Aš pakviečiau avių piemenis.
Jie buvo Mano brangiųjų Ganytojų, Mano kitų Aš įvaizdis.“

114. *Gruodžio 28 d. Pasibaigus dideliems šalčiams.*
„Taip maža kas Man padėkojo, kad atsiunčiau šilumą!..“
115. *1939 m. sausio 8 d. Senos ir Uazos departamentas (Seine-et-Oise).*
„Niekuo nesididžiuok! Negi tau svarbu, ar žmonės apie tave mano taip ar kitaip?
Tegul tau pakanka to, kad Aš tave pažįstu.“
116. *Miške du vyrai palydėjo mane įžeidinėdami, nes žinojo buvus klebonijoje.*
„Džiaukis, nes kenti Man mestus įžeidinėjimus.“
117. *Vasario 4 d. Metro.*
„Kai Man pasiunti meilės strėlę, Mano Visagalybė ją tuoj panaudoja
žūstančiai sielai.
Nereikia net nurodyti kuriai.“
118. *1939 m. vasario 10 d.* „Jeigu abejoji, ar tai iš tiesų Mano žodžiai, arba dėl to stebiesi, tai tik dėl to, kad manaisi esanti bent kiek prisidėjusi.“
119. *Kardenakas (Cardenac).*
„Aš mėgstu tas ilgąs dienas, tavo praleistas kelionėje.
Jos būna labiau skirtos Man, negu daugelis kitų tavo dienų.“
120. *Kovo 9 d.* „Savo artimui būk grynas švelnumas.“
121. *Paryžiuje, Gerosios Naujienos Dievo Motinos (Notre-Dame-de-Bonne-Nouvelle) bažnyčioje, klausiau savęs, koks turi būti švelnumas artimui.*
„Tai Gerumas, visu paprastumu trykštantis iš tavo šypsenos, iš tavo gestų.“
122. *Vosgese.* „Kalbėk savo maldas ne taip, kad tik būtų sukalbėtos,
o persmelkdama savo sielą meile.
Jei ne, verčiau kalbėtum jų mažiau.“
123. „Kai Aš tau suteikiu galią ir jeigu ją pasilaikai sau, ši galia išlieka.

O jei perduodi ją kitiems, ji duoda šimteriopą naudą.
Taigi būk tokia drąsi.“

124. *Prieš Kryžiaus kelią.*

„Ar Mano dukrelės širdis tuoj pat nesusšvelnės?“

125. *(Tarsi šypsodamasis):*

„Sakai, kad viską atiduodi Man.

Patikėk, kad ir atiduodama Man „viską“, ne kažin ką Man teduodi.“

126. *Balandis.*

„Susikaupimas.

Jei paversi sklidiną vazą kairėn ar dešinėn – vanduo išsilies.

Tačiau jei laikysime vazą nukreiptą tiesiai į Dangų, ji liks sklidina.“

127. *Traukinyje.*

„Vakar eidama pro kalėjimą bandei įsivaizduoti, kaip prailgsta valandos
aniems vargšams vyrams, kalintiems vienutėse.

Tačiau Mane būtų galima aplankyti ir šioje Mano vienuoje.“

128. *Skubėjau baigti maldą.*

„Kartais norima sulaikyti vaikelį glėbyje, jį priglaudus prie širdies.

Tačiau vaikelis mano, kad turi daryti ką kita, ir dėl to labai nori
pasprukti.“

129. *Jaučiausi esanti pažeidžiama.*

„Panaudokite net savo jautrumą.

Jis jums duotas, kad įgytumėte nuopelnų.“

130. *Balandžio 25 d.*

„Tu esi niekas.

Mažiau negu niekas.

O Aš esu tavo viskas.

Aš su meile kūriau „Tėve mūsų“.

Su meile išmokiau jus tos maldos.

Nekalbėkite „Tėve mūsų“ be meilės.

Melstis – tai prisiminti Dievą.“

131. *Gegužės 6 d.*

„O taip, kai mini Mane, rašyk didžiąją raidę.
Nes Aš esu Pradžia.“

132. *Gegužės 2 d.*

„Ar nematai, kad Aš kviečiu tave siekti tobulumo?
Ar nepastebi, kad vienos sielos tobulumas suteikia didelę naudą visai
žmonijai?
Pasakyk jiems, kad kalbėtusi su Manimi.

Matai, kaip švelniai krinta lietaus lašeliai ant gležnų gegužės žolės
lapelių?
Taigi įsivaizduok, su koku subtilumu Aš artinuosi prie sielų.“

133. *Gegužės 22 d. Ženelaras (Genelard).*

„Tu mėgsti pagaminti ką nors gražaus iš Beverčių daiktų.
Tą patį ir Aš darau su sielomis
ir būnu toks laimingas!..“

134. *Lione. Šv. Juozapas. Gegužės 25 d.*

„Tu negali suprasti, kaip iš sėklės užauga didžiulis medis ir duoda tūk-
santį tokių sėklų.
Negali įminti ir bangų bei elektros paslapties,
taip pat – paslapties daugelio jėgų, apie kurias mažai nežinote.
Nesistebėk, kad ir Dievas turi savo paslapčių.
Būk patenkinta, kad tų paslapčių yra. Jos tam, kad parodytų jūsų kūdi-
kišką pasitikėjimą Tėvu.
Šventumas?
Jo pasiekiami iš lėto ir nuosekliai žengiant pirmyn, panašiai, kaip
keičiasi metų laikai.
Pasitikėk. Aš tau padėsiu.
Argi Aš netrokštu to labiau nei tu pati?“

135. *Mėginau atnarplioti painų mazgą.*

„Panašiai būna ir su sielomis: visada atsiranda kokia silpna vieta, kurią
galima pasiekti
kantrybe ir švelnumu.“

136. Šv. Jono katedroje. Buvau susirūpinusi, kaip rasti vietą, iš kurios matyčiau kardinolą Fumazzioni ir kardinolą Gerlier iš Romos, todėl nepasimeldžiau. Jis man tarė:
„Ar tu Man nors „labas“ pasakei?
Ką darai, kai ateini pas draugus?“
137. Gegužės 30 d. Lione: „Ar myliu, kai galvojant apie Tave mano širdis pradeda tankiau plakti?“
„Tai iš meilės.
Tačiau meilė yra ir tai, kai dėl Manęs dedi pastangas ugdydama kokią nors savo dorybę, nors tavęs tai nedžiugina.
Argi Aš kada užkroviau tau nepakeliamų darbų?
Gal reikalavau tiek, kiek tu nepajėgi duoti?
Aš žiūriu saiko.“
138. Buvau išalkusi, ir valgįs man atrodė labai skanus.
„Tu dėkoji Man už šį žemišką valgį ir teisingai darai.
Pagalvok, juk tai tik šešėlis to nuostabaus Dangaus Pokylio Dievybės Trejybėje.“
139. „Ar negalėjai mūsų išgelbėti nenumirdamas?“
„Aš numiriau, kad jums verčiau dovanuočiau gyvenimą.“
140. Rugsėjo 20 d. Kaime.
„Jei praeitų diena, kurią nebūtum pagalvojusi apie Mane, tebūna tau labai skaudu baiminantis, kad Mano skausmas nebūtų dar didesnis.

Kodėl tau nesukūrus naujo žanro?
Būti patraukliai, kad pašlovintum Dievą.“
141. Lapkričio 22 d. Pavargau kontempliuoti.
„Ir dėl to naudinga žodinė malda:
besimeldžiant kitu būdu tu pailsi nuo šito ir vis tiek lieki su Manimi.
Nereikia, kad išgaruotų tavasis linksnumas.
Jis tau būtinas, kad galėtum išskristi į aną pasaulį.“

142. *Ėjau pro Dievo Motinos atvaizdą.*
„Sukalbėk „Tėve mūsų“ vienydamasi su Mano Motina.
Įsivaizduoji, kaip Ji kalbėjo šitą maldą, sukurtą Jos Sūnaus?
Ir kaip dažnai kalbėdavo ją?
Įsivaizduoji, koks buvo Dievo Džiaugsmas girdint Ją taip tobulai besimeldžiančią?..
Būk guodėja.
Ateis diena, kai apie Mane susiburs pulkelis guodėjų.“
143. *Gruodžio 4 d. Po Komunijos.*
„Siek tobulumo.
Siek jo kiekvienu savo veiksniu.
Iš pradžių tai atrodo sunku.
Paskui paaiškėja, kad čia slypi visi džiaugsmi:
Džiaugsmas kuo daugiau turėti Manęs, o iš jo – ir visi kiti.“
144. *Pokalbio metu vos susilaikiau nepasakiusi pašaipaus žodžio. Tačiau balsas prašė susivaldyti: „Kad Jam padaryčiau malonumą.“ O pagundai praėjus:*
„Matai? Dabar esi patenkinta?
Kaip gali palyginti malonumą ištarus tą nemalonų žodį su Džiaugsmu, kad nugalėjai save?
Už tokias nežymias pergales atlyginama amžinybėje.
Pagalvok apie tai.“
145. „Negaišk laiko mintims apie save.
Argi ne Aš rūpinuosi tavimi?
Tegul net trumpiausios tavo akimirkos virsta švelnumu,
tarsi giesmėmis, kuriose Aš rasčiau meilę Sau ir nusidėjėliams,
malonių, kurias galėčiau dalyti ir skaistyklos vėlėms.
Kas beliks čia iš visų tų minčių, kurios tau kilo apie žemės dalykus?
Argi tos mintys netaps tau didžiuliu turtu, jeigu taps polėkais į Mane?
Gerai pamąstyk.“
146. *Kalėdos katedroje.*
„Šių dienų krikščionys!
Daugelis jau ėjo prieš jus.
Dar kiti ateis po jūsų, Tėvo akivaizdoje viena prie kitos rinksis sielos.
Šiandienos krikščionys!

Per trumpą savo laikinąjį gyvenimą
skirkite Man kuo daugiau meilės – Mano Garbei!
O, kad taip jūsų laikotarpis būtų Mano Širdžiai malonus metas, gausaus
derliaus metas.“

147. *Po Komunijos.*

„Stenkis išvengti net ir pačių mažiausių nuodėmių.
Tai tavo darbas, nes esi pašaukta šventumui,
o šventumas – neturėti jokios valingos nuodėmės.
Meilės darbas.
Meilės, supranti?“

148. *1940 m. sausio 5 d.*

„Tau ateityje jau lieka mažiau dienų negu praeityje.
Taigi nugyvenkime tą paskutinį tavojo gyvenimo tarpsnį
kaip dvi būtybės, kurios suderina savo didžiausius troškimus dar prieš
susitikdamos.
Mano mažoji bičiule,
argi nesi mylima kaip kūdikėlis?
Kaip silpniausia vargšė?“

149. *Sausio 26 d. Žvarbstant traukinyje. Valence.*

„Jei priartinti tave prie Savęs turėčiau kitą būdą negu kančia,
Aš tau jį skirčiau.“

150. *Keturiasdešimt Valandų.*

„Ar tau neaišku, kad Mano ryšys su siela turi tapti vis glaudesnis,
tai sielai vis labiau artėjant prie Amžinybės?
Stenkis vis labiau būti ne savyje, bet Manyje.
Tu susijaudinai perskaičiusi,
kad Aš „buvau Evangelijoje žodžių pavidalu“.
Kur kas labiau Aš esu prisidengęs žmonių pavidalais!
Jūs, gyvenantys Malonėje...
O, neapleiskime vienas kito!“

151. *Abejojant.*

„Ar bent jau pripažįsti, kad tavo kūne yra siela?
O juk nematai savo sielos.“

Tai kodėl gi tau taip sunku pripažinti, kad tavyje, kai esi malonės būklės, gyvenu Aš, nors tu Manęs nematai?

Aš esu čia.

Nepalik Manęs vieno.

Kalbėkis su Manimi.“

152. *Vasario 29 d. Šventoji valanda.*

„Pradėk prašydama atleidimo už savo nuodėmes, vienydamasi su Manimi, kenčiančiu Grotoje.

Atleidimo už nepalankias kalbas.

Atleidimo už pagyrūnišką melą, už perdėjimus kalbant.

Atleidimo už tai, kad tavo širdis nesušigraudina, kai pasaulis puola Mane giliai įskaudindamas.

Atleidimo už tavo nesirūpinimą Manaisiais reikalais.

Nusižemink...

Taip pradžiuginsi Mane.

Geriau įsižiūrėk į Mane Alyvų sode.

Tu pamatysi Mano Skausmą,

Mano Gėdą.

Skausmą, kad Mano kančiomis daugelis nepasinaudos.

Melskis kartu su Manimi: „Tėve!

Tėve, pasigailėk!

Tėve, pasigailėk...

Tėve, atleisk visiems!

Tėve, žvelk į Jėzų Getsemanėje.“

Lik suklypusi ant kelių maldautojos poza.

Maldauk! Ir Tėvas, kuris yra tėviškiausias iš visų, išgirs tave.“

153. *Pasityčiojus.*

„Mano vaikeli, baiminkimės būti mažiau šventi už tuos, kuriuos smerkiame.“

154. *Didysis Penktadienis. Klūpojau priešais Monstranciją už klebono.*

„Visos malonės teikiamos per Kunigus,

Kunigų vardu,

Kunigų Kunigo – Kristaus vardu.

Dėkok Man.

Melskis už Kunigus.

Padėk jiems.

Matei pastatus, kuriuos remia kolonos arba ramsčiai?

Kartais jų reikia daug.

Būk Mano pagalbininkė.

Ko tik negali padaryti malda!

Jei Mane to melsite, Aš apšviesiu Kunigą.“

155. *Kovo 29 d. Kaime. Didžiojoje salėje. Klausiau: „Gal su Tavimi kalbu per daug familiariai?“*

„Kadangi esame savi, kaip šeima,

tai niekas ir negali Man suteikti daugiau džiaugsmo.

Tas, kuris suprato, ko trokšta Mano Širdis, bet kuriuo momentu atveria savąją.

Aš taip myliu sielą, kad net mažiausias jos šauksmas randa atgarsį Manyje.

Nebijokite sau patarti

kalbėti Man tiesiai į ausį.

Aš klausausi.“

156. *Kai kasiau hortenzijas.*

„Junkis su Manimi besidarbuojančiu.

Svarbu ne tai, ką darai:

svarbi meilė, su kuria kažką dirbi.

Tarp kitko, meilė – tai vienijimasis.

Leisk Man pasigėrėti reginiu sielos, kuri visiškai yra ištirpusi savo Gelbėtojuje,

ir tai suteiks Man Džiaugsmo.“

157. *Kaimo bažnyčioje. Matydama, kad nedarau jokios dvasinės pažangos, pasakiau Jam:*

„Viešpatie, lioviausi rūpintis savimi, jau visiškai atsiduodu į Tavo rankas.“

„O, kad tu žinotum, kaip Man patinka pasijusti pagaliau šį tą reiškiančiu jūsų gyvenime!

Aš galiu tave padaryti visai kita moterimi.“

„Kai buvai maža, lipdama nuo šaligatvio, norėdavai laikytis įsikibusios rankos.

Dažnai prašyk Manęs, kad laikyčiau už rankos, nes tebesi maža.
Nemanyk galinti padaryti ką nors gero be Manęs.“

158. *1940 m. balandžio 2 d. Lankydamą Švenčiausiąjį Sakramentą Jam kalbėjau: „Net nežinau, ar tikrai tave myliu. Keista mylėti Tą, kurio nesi matęs...“*

„Kaip tik tokia meilė ir džiugina Mane.
Koks gi būtų jūsų nuopelnas, kad mylėtumėte išvydę Mane?
Tai – Gyvenimo išbandymas.
Pereikite jį kaip nugalėtojai.“

159. *Balandžio 15 d. Girdėjau žaidžiančius mažylius.*

„Aš myliu vaikus.
Aš pats jų sieloje įdiegiau tuos puikius jausmus, kuriuos reikia išsaugoti per visą gyvenimą.
Jie įlieti Mano. Ir Aš labai mėgstu atrasti juos jūmyse net tada, kai esate suaugę!
Beribis pasitikėjimas,
klusnumas, Jėzaus troškimas,
tyrumas ir nekaltybė,
visiškas atsidavimas, tiesus žvilgsnis.
Atgaivink savyje vaiko sielą,
kad atiduotum ją Man.“

160. *Šventoji valanda.*

„O, Mano dukrele, gyvenk su Manimi.
Kalbėkis su Manimi. Prašyk Manęs patarimų. Išsipasakok Man.
Kai kas manys, kad tai absurdiška ir vaikiška.
O tu vien galvok, kad tai yra tikra.“

161. *Balandžio 22 d. Abejojant.*

„Juk tu įsitikinusi, kad turi atmintį?
O ar ją matai?
Esi įsitikinusi, kad turi valią?
Ar ją matai?
O savo protą?
Tad iš anksto pripažink, kad Aš esu tavo širdyje, nors Manęs dar nematai.“

162. *Penktadienis.*

„Šią dieną gyvenk su Mano Žaizdomis.

Gyvenk Mano žaizdose.

Jos tave liūdina?

Matyk jas pašlovintas.

Mano vaikeli, suprask: nėra didesnio pamaldumo už tą.

Aš visas esu čia.

Čia Mano Širdis, Mano Kūno nariai ir Manoji Galva.

O Mano širdyje atrasi visas Žaizdas, padarytas Mano meilei, ją įskaudinant, jos neatpažįstant, ją užgauliojant, atstumiant.

O, Mano vaikeli, visą šią dieną lik arti Manęs,

giedok, kalbėk, klausyk.“

163. *Po Komunijos.*

„O taip, tu gali sakyti „Mano puikioji Trejybė!“

Kas nuostabiau už Tėvą?

Kas gražiau už pašlovintą Jo Sūnų?

Puikiau už meilės Dvasią?

Dažnai adoruo.“

164. „Nemėgstu, kai tik sukalbamos maldų formulės. Kalbėk savo maldas taip, tarsi jas paprasčiausiai sakytum Man.

Jei kalbant maldas nedalyvauja tavo mintis – jose nėra tavęs, tada maldos Man nieko nereiškia.

Mane paliečia meilės gestas,

koks nors žodis, pasakytas su meile, kaip anas „ačiū“ šį rytą, kai tave prižadino zylės ir gegutės. Tu Man pasakei:

„Ar kas nors yra padėkojęs Tau už tai, kad sukūrei šiuos paukščius?“

165. *Lankydamasi tuščioje bažnyčioje, pasakiau: „Esu patenkinta, kad Tave supa tokios gražios lelijos.“*

„Gėlių yra, tačiau (kaip liūdna) nėra sielų.“

166. *Gegužės 11 d.*

„Matai, Aš gal nė nenorėčiau išbandyti tavęs, nes myliu tave,

ir kartu norėčiau išbandyti mylėdamas tave, nes žinau, koks už tai bus atlygis.“

167. 1940 m. gegužės 21 d. Tremtiniai iš Belgijos.
„Padėk kenčiantiems taip, kaip Man padėtum.“
168. *Vokiečiams įsiveržus į Prancūziją. Kadangi meldžiau pergalės, Jis tarė:*
„Ar tu nori šalies gerovės? Ar sielų išganymo?
Suvok, kad išganymas – visų svarbiausia.
Pakilimas prasideda nusileidimu, o garbė – pažeminimu.“
169. *Naktį mane ėmė baimė.*
„Argi Aš kada esu tau buvęs tironas?
Argi tik laikiu, kaip tave įskaudinti?
Pasitikėk savuoju Bičiuliu.“
170. *Gegužės 31 d. Pasveikinimas po Mišių. Buvau prie fisharmonijos. Pataraujantis berniukas manęs paklausė: „Ar uždegti didžiąsias žvakes?“*
Jis tarė: „Uždek didžiąsias žvakes: valdovus, vadovus, vyresniusius – visus!
Kad visi degtų Mano Meilės Karalystės troškimu. Tegul ant jų gausiai lyja Mano Meilės Ugnis.“
171. *Įeidama į tuščią bažnyčią, su viltimi galvojau: „Gal galėsiu čia likti kokią valandą?“*
„Argi svarbu laikas?
Tu esi čia. Esu ir Aš.
Svarbiausia, kad mes mylime vienas kitą.“
172. *Terasoje. „Viešpatie, kuo remiasi meilė Dievui?“*
„Ji remiasi valia.“
173. 1940 m. birželio 20 d. *Vokiečių invazija. Pasitraukiau į C...*
„Aukok Man savo pasitikėjimo pilnas mintis. Jos pagarbins Mane lyg smilkalai, skirti Mano Gerumui.
Argi nesu sakęs, kad jums bus taip, kaip tikėsite.
Nebijok. Jei vokiečiai ateis, Aš juos priimsiu tavo asmenyje.
Dabar yra išbandymo metas. Niekas iš jo nepalik nepanaudota.“
174. *C..., gražioje XIII a. statytoje bažnyčioje.*
„Svarbiausia, kad nemanytum, jog Aš laikiąs, kol sielos pasidarys tobu-

los, ir tik tada jas įsileidžias į savo Širdį.

Atsiduokite Man su visu savo varganumu, apsilėidimais, nuolatiniais trūkumais.

Išpažinkite juos prie Mano kojų, melddami atleidimo, ir būkite tikri, kad esate Mano meilei brangūs vaikai.“

175. *C... Mažame koridoriuje, paverstame mano kambariu, saugojau visus užrašus su Jo žodžiais.*

„Pagerbk Mane kasdien po truputį iš jų paskaitydama.

Ar po to nesijauti labiau su Manimi susivienijusi? Ir tartum pakilusi aukščiau žemės?“

176. *Vienišos giraitės aikštelėje, kur dažnai ateidavau pamąstyti apie Jį, ant liucernos žiedų suskrido pulkai drugelių.*

„Matai, ir gamtoje visi vienas kitam reikalingi.

Kiekvienam yra pareiga duoti, jos niekas neišvengia.

Duok. Duokite, kaip ir Aš pats duodavau.

Įpratimas dalytis – tai juk šarvai iš jėgos ir džiaugsmo!..

Tai savęs atsižadėjimas.

Tai tarsi Mano viešasis gyvenimas po to, kai jau būdavau pasimeldęs vienumoje.“

177. *Liepos 4 d. Grįžusi į savo namus, radau juos užimtus vokiečių karininkų. Dabar supratau, ką Jis norėjo pasakyti tada, birželio 20 d.: „Jei vokiečiai ateis, juos sutiksiu Aš.“ Jo skulptūra buvo nudengta ir pagarbiai pastatyta svetainėje, kur vokiečiai miegodavo.*

„Visada kreipkis į Mano Gerumą, nes jį pažįsti.

Aš esu čia dėl tavęs.

Tavo menkumą papildau Savaja Didybe ir Jėga.

Pasinaudok savo Didžiuoju Broliu. O ypač – neabejok!

Jūsų nuopelnas – įžvelgti pro sutemas.

Būti tikriems.

Įsitikinusiems meile.“

178. *Liepos 7 d. Grįžtant po karo į kaimą.*

„Pakviesk angelus ir šventuosius, kad jie dėkotų drauge su tavimi: matai, jie čia, kad būtų kartu visuose veiksmuose.

Jie tau yra vyresnieji Broliai.“

179. *Po užgaulios replikos.*
„Aš leidau tau tai patirti, kad galėtum gauti atlygį už tą pažeminimą, giedrai sutiktą dėl Mano Karalystės.
Tokiais sužeidimais Aš rengiu Savo Pergalės šventę.“
„Tada, *Viešpatie, duok man jų daug daug!*“
„Tavo šventinį apdarą Aš ruošiu pagal tavo ūgį.“
179. *Liepos 17 d. Kuriam laikui grįžau į savo namus mieste. Skaudu pasidarė pamaciūs, kad vokiečiai išsivežė mano židinio laikrodį ir brangenybių dėžutę.*
„Pratinkis atsiriboti nuo visų šių žemės žaisliukų.
Tegul tavo širdis krypta į Dangaus dalykus, kurie niekada nedingsta, ir tu suteiksi Man malonumą.“
„*Viešpatie, kad taip man taptų natūralu rūpintis antgamtiniais dalykais!*“
„Visada teks dėti pastangų. Būtent tai teikia nuopelnų, ypač tada, kai stengiamasi džiugiai ir vien dėl Manęs.“
180. *Kaime. Būdama bažnyčioje viena su priešo kariu, bandžiau melstis už jį.*
„Prisimink, kad jums įsakyta mylėti net savo priešus.
Aš numiriau už visus.
Kodėl gi turėtum ką nors išskirti?
Man reikia, kad į Mano Danguų nueitų visos sielos.
Tu nežinai kito širdies paslapčių.
Galbūt šiam tavo priešui reikia tavo maldos?
Melskis už jį kaip už brolių.
Mano vaikeliai, būtent dėl to, kad galite laisvai pasirinkti, ką daryti, o ko – ne, Man suteikiate džiaugsmo, padarydami kuo daugiausiai Gero.
Mano Širdis laukia... ir būna labai laiminga, kai laimite pergalę!..
Pagalvokite ir apie tai, kad ši pergalė naudinga ne tik asmeniškai jums.
Ji naudinga visai Bažnyčiai:
esančiai Danguje –
šventieji džiaugiasi ja.
Kenčiančiai skaistykloje, nes jūs palengvinate tas kančias.
Kovojančiai žemėje, nes tu jai padedate.
Tai – tarsi menkas garsas, nuskambantis didžiu aidu.
Tegul ši mintis sustiprins tavo ryžtą.
Toks buvo Mano ryžtas agonijos metu.
Mano didžiausias skausmas buvo dėl to, kad šia agonija daugelis nepasinaudos.

Mano Dukrele, dovanok Man sielas.
Melskis už jas kartu su Manimi ir leisk Man melstis per tave.“

181. *1941 m. birželio 19 d. Šventoji valanda.*

„Aš esu Atitaisytojas.

Atiduok Man savo blogybes.

Parodyk jas Man, tiesdama abi rankas tarsi elgeta.

Aš sakydavau apaštalams: „Tai Aš. Nebijokite.“

Ir tau Aš kartoju šiuos švelnius meilės žodžius.

Ar prisimeni, kad Sinajaus kalne tik Mozei buvo galima prisiartinti prie Dievo?

Jei kas kitas būtų peržengęs ribas kalno papėdėje, tą būtų ištikusi mirtis.

O dabar, kai Dievo Sūnus nužengė mirti už jus,

Jis jums sako:

„Prisiartinkite.

Ateikite ir mylėkite Mane be baimės, nes Aš jus myliu.“

182. *Birželio 23 d. Kadangi kaimė nebuvo visą savaitę, grožėjausi daugybe per tą laiką sode pražydusių rožių.*

„Ar tiesa, kad Aš, kol tavęs nebuvo, puikiai pasidarbavau čia dėl tavęs?

Ir tu, Mano bičiule, viską daryk dėl Manęs.

Man tada tavieji veiksmai bus kvapesni už visas šias svaiginančias sužydusias rožes, nes juose bus tavo sielos Gyvenimo dalelė,

o tas gyvenimas – Mano Mirties vaisius.

Kai esi už ką nors kentėjęs, tai labiau jį myli.

Ak, vargšė Mano dukrele, kas galėtų apibūdinti Jėzaus Kristaus meilę?

Kas galėtų išpasakoti Jo Kančias?

Argi žinoma,

kas yra Jėzus Kristus?

Aš klausiau: „Kuo žmonės laiko Mane esant?“

Aš dar kartą to klausiu pasaulį.

Kaip mažai kas atsako: „Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus.“

Mane arba garbina abejingai,

arba niekina su neapykanta,

arba priskiria praeičiai...

Kaip reta yra tokių, kurie gyvena su Manimi kaip su gyvu!

Tokių, kurie laiko Mano meilę

savo vieninteliu tikslu.
O tu sek Mane.
Kadaise Aš taip sakiau.
Dabar Aš tai sakau jums.
Įsijunk į tą mažą būrį.
Tai – tikra Bičiulių bendrija,
kurioje dalijamasi paslaptimis.
Šį vakarą prašau Mane paguosti, guodžiant kitus.
Tai lengva, pagalvok.
Visada būk maloni.
Tiek žmonių neša sunkų kryžių!
O kai praeidama su šypsena juos pakalbini – siela nušvinta. Tai –
pastiprinimas.
Angelai Mane pastiprino Dykumoje ir per Mano agoniją.
Būk angelu, nešančiu gailestingumą.
Tegul tavasis angelas neša tave ant savo sparnų.
Angelai yra jūsų vyresnieji Broliai.
Be to, dažnai sakyk Man „ačiū“.
Aš mėgstu tavo tariamus paprastus padėkos žodelius, jie – tarsi meilės
glamonė.
Tėvui patinka visi jo dukrelės gestai,
tačiau kai ją glaudžia prie širdies, – jis pamiršta visus vargus, kuriuos
patyrė dėl jos.“

183. *Atsivertus vieną užrašų sąsiuvinį.*

„Kai atrandi Mane šiuose posakiuose, kuriuos užrašei Man ištarus,
gilinkis, nusileisk į pačias teksto gelmes.
Vis iš naujo ieškok prasmės Mano žodžiuose,
kad Mano Meilės soduose eitum nuo vieno atradimo prie kito.“

184. *Alinant karščiui pavalgiusi prigulčiau.*

„Ilsėkis jungdamasi prie Manęs besiilsinčio.
Jei nesivienytum su Manimi, verčiau jau tau būtų skaldyti akmenis Sa-
charos keliuose,
jei tik anas darbas tave labiau sujungtų su Manimi.
Kaip ne kartą esu tau pabrėžęs: kad ir koks būtų veiksmas,
jo vienintelė vertė yra meilės vienybė su Manimi.“

185. *Palaiminimo metu kalbėjau: „Mano Mylimasis, laimink mano valgi.“*
„Jau vien dėl to, kad pasakei „Mano Mylimasis“, Aš jį laiminsiu.
Ar žinai, kad Aš jautresnis už jautriausią žmogų?
Ir kad švelnūs vaikiški jūsų žodžiai labai paveikia Mano Širdį?
Pažinkite kelius, kurie veda tiesiai į Mane.
Aš jums pasakau savo paslaptis.
Esu tarsi Samsonas.
Jis gailėjosi, kad išsipasakojo.
Aš atsiduodu besąlygiškai, nes Mano Meilė yra nesuvokiama.
Jūs nelabai suvokiate tokią didžiulę, nuolatos jus lydintį meilę,
nes jūs ir apie Dievą sprendžiate pagal savo žmogišką supratimą.
Bent jau tu atsiduok.
Tikėk ir be tikslų apibrėžimų.
Pripažink, kad Aš esu tavyje.
Jei tavo mažumas slegia tave, galvok, kad Mane jis traukia.
Jeigu tave gąsdina tavo šaltumas, gali bet kada pasisemti Manosios Meilės.
Aš esu didysis tavo Kūrėjas,
o tu esi mano dukrelė.
Aš pažįstu tavo jausmus, kaip pažįstu ir kiekvieną jūros bangą.
Tu dar neprašekai, o Aš jau tave girdžiu, nes Aš gyvenu tavyje.
Gal pakviestum Mane pasivaikščioti savo sielos sode?..
„Ilsėkis, Viešpatie, pasirink gėlių ir vaisių.“
„Aš sėsiu.
Tu auginsi.
Tu Man įteiksi visą derlių, nes Aš esu Sodo Šeimininkas.“
186. *Liepos 29 d. „Viešpatie, o jeigu taip Tavuoju Krauju šiandien iš skaistyklės išlaisvintume visas visas sielas?“*
„Nieko nėra neįmanoma užliejus Mano Širdies Krauju;
tačiau viską reikia paaukoti Tėvo valiai.
Jis mėgsta, kad atsiduodate Jo valiai:
taip parodote savo nusižeminimą. O juk tu žinai, kokia brangi Jo Širdžiai nusižeminimo dorybė.
Prisimink Evangeliją.
Didžiausi stebuklai Mano buvo padaryti nuolankiausiems:
„Tik ištark žodį...“
„Nesu vertas...“

O šventojo Jono Krikštytojo:

„Nesu vertas atrišti Jo kurpių dirželio.“

Ir vargšė moteris:

„Ir šunyčiai ėda trupinius, nukritusius po stalu.“

Prisimink, ką aną dieną tau pasakė:

„Mes esame per dideli, kad taptume šventi.“

Ar žinai, kad Mano Motina tarp kitų moterų manė esanti visų nereikšmingiausia?

... Ji!..“

„*Viešpatie, aukoju Tau Jos nusizėminimą, kad jį priiustum vietoj manojo.*“

„O taip, dažnai iš šios žemės aukok Jos dorybes.

Atrodo, lyg jos čia paliktos jums visos tam, kad galėtų patarnauti jums, vargšai Mano vaikeliai!

Ji visada greta Manęs matė jus.

Jos gyvenimas? Jis buvo užpildytas Manimi ir jumis. Ji visada pasirengusi jums viską duoti.

Prašykite ir priimkite.

Motina... tik pagalvok!..“

(Mąščiau apie Jo kančią Getsemanės sode, kai Jis neturėjo paguodos, nes šalia Jo nebuvo net brangiosios Jo Motinos.)

„Trokšdama Mane paguosti, aukok Man net mažiausius savo gyvenimo dalykus kaip patvirtinimą, kad visas tavo gyvenimas yra Man skirtas.

Ir Aš tuos mažus dalykus laikysiu didžiais – tu nė nežinai, kokiais didžiais.

Iš jų tavo sielai bus nuaustas brangus apsiaustas, išreiškiantis tavo ištikimybę.

Ir Aš tave pastatysiu aukščiau Manųjų guodėjų palydoje.

Argi Aš galiu gauti ką nors iš savo vaikų

ir jiems neatlyginti?

Ar esi kada nors pranokusi Mane dosnumu?

Kas ir kada yra Man davęs pirmasis?..

O, jeigu žinotumėt!..

Saugiai slėpkis Mano rankos šešėlyje.

Aš pagausinsiu jos Galybę.

Ji skleis Meilę,

reikalaus ją išreikšti naujais žodžiais,

kuriuos pasakiau tau.

Galbūt galų gale sielos supras, kad Meilė yra nuolatinis jungimasis.“

187. *Rugpjūčio 12 d.*

„Tu esi prie Mano kojų, žvelgi į Mane pasirengusi užrašyti.
Mes bažnyčioje vieni, ir Mano akivaizdoje tu atstovauji visai savo šaliai.
Prašyk atleidimo už visus jos nuklydimus.
Visiems maldauk meilės malonių.
Aš galėčiau duoti ir be tavo prašymo,
bet Mano Gerumas naudojasi jūsų tarnavimu taip,
kaip Aš priėmiau ir Angelų tarnavimą,
kaip tavo galva pasinaudoja tavo kūno nariais.
Tokiu būdu mes esame viena.
Nepamiršk šitos minties apie mūsų vienybę.
Būk „manoji“.
Aš esu „tavasis“.
Saugok savo mintis, kad jos nenuklystų.
Stipriai prisirišk prie Manęs.
Nėra nieko stipriau už Meilę.
Dažnai žvelk į Mane
ir visada matysi Mane žiūrintį į tave, tave gaivinantį, tau padedantį
tarsi Milžiną, švelniai palinkusį prie savo mažyčio kūrinio.
Tu žinai, kad Jis yra begaliniai geras.
Tu pasitiki Jo geradariška Galybe, nors ji ir labai slėptusi.
Jis yra toks,
kad būtent tavo silpnumas patraukia Jo Širdį.
Parodyk Jam, kokia vargana buvai visą šią dieną ir visą gyvenimą.
Jis tavimi nepasibjaurės, anaip tol – Jis išskės savo rankas
ir tave priglaus prie Savosios Širdies, priglaus vietoj apaštalo Jono.“

188. *Rugsėjo 3 d. Šventoji valanda.*

„Šią valandą panaudok taip, kaip Aš Alyvų sode:
maldaudama, mylėdama.
Tiek daug tu gali padaryti per Mane...
Mano malda visada atsinaujina!
Ir ji veiksminga visais laikais.
Atleidimas?
Jis bus tau duotas, nes dėl to į žemę ir krito Mano kraujas.
Širdies ramybė?
Ji duodama tau, nes Aš kenčiu sielvartą.
Alyvų sode viską Aš tau pelniau.“

O Meilė?
Mano kenčianti Meilė!
Ar joje dar ko stinga?
Štai einu galynėtis su Kančia.
Mano Meilė troško susigrumti akis į akį su kančia,
kad pažintumėte Mane, kad atpažintumėte savo Išganytoją.
Matai, koks Aš pasikeitęs?
Petras apstulbo, išvydęs kančios sudarkytą Mano veidą.
Nuo Mano plaukų laša kraujas ir prakaitas.
Mano akys meldžia trijų Mano Apaštalų atjautos.
Mano Meilė pasiekė kraštutinumą.
Kuo glaudžiausiai susijunk su Manimi.
Aukok Mane.
Maldauk nusidėjėlių išganymo.
Šį vakarą.
Rytdieną.
Duok Man sielų.
Dviese mudu galime viską.
Pasitikėk. Maldauk.
Mano ir Mano Motinos, kuri paslaptingu būdu buvo Mano Kančios dalininkė, vardu.
Atsilygink Mums sielomis.
Kaip ir Aš patirk nusidėjėlių išganymo troškulį.
Juk pažįsti Maldos galybę?
Kadangi Aš meldžiausi, melskis ir tu.
Kadangi Aš pasiaukojau, ir tu paaukok save.
Jeigu bijai, žvelk į Mane.
Pripažink, kas Aš esu, o kas – tu.
Ieškok prieglobsčio Manyje.
Pažvelk, kaip į mus žiūri Tėvas.
Aš kalbu žodžiais, kokius tu pajėgi suprasti.
Jo gailėstingumas mudu apglėbia kartu.
Ši vienybė – tai tavo stiprybė.
Meilėje viskas lengva.
Visada savo menka meile
paskęsk Didžioje Mano Meilėje.
Ir niekada jos nebeatsiimk.“

189. *Rugsėjo 21 d. Ozuaras (Ozoir). Pro šalį skrido lėktuvai. Aš troškau mirti.*
„Kai to Aš norėsiu.“

190. *Spalio 1 d. Kaime.*

„Jeigu jau žemėje prasidėjo vienybė tarp Manęs ir sielos,
kaipgi Aš galėčiau ją nutraukti tada, kai ši siela išeis iš savo kūno?“

„*Viešpatie, ar tik tą akimirką mes suprasime tavo Meilę?*“

„Taip, tik šią akimirką pradėsite suprasti Mano Meilę,
tačiau šis pažinimas tęsis visą Amžinybę.“

„*Aš norėčiau jau dabar, kaip ir sielai palikus kūną, nuskęsti Tavo Būtyje
ir joje ištirpti.*“

„Paaukok Man šį troškimą visur matyti tik Mane.

Aš juo pasidabinsiu kaip tavo dovana.

Tegul niekas nebeturi tau reikšmės, išskyrus Mano kančią ir Mano
džiaugsmą.

Aukok save Man taip, kad net nepastebėtum, jog aukojiesi.

Tegul tau būna lengva iškęsti viską, nes tai dėl Manęs,

ir kadangi Aš kentėjau dėl tavęs.

Ką reiškia gyvenimas,

kai turi Amžinybę?

Prisimeni?

Tu sakei:

„Amžinybėje atrodo taip, lyg nuolatos jaustumėsi tarsi ką tik atvykęs.“

O žemė liks tik tarsi minutelę trukęs sapnas.

Pagalvok apie tai, kad sukauptum drąsą.

O kai kenti, tegul tavo kančia visada būna su Meile Man, tarsi naujas
būdas Man pasakyti:

„Tu gerai žinai, kad myliu Tave,

kad esu tarsi smilikalai, sudegantys prieš Tavo Veidą

begaliniu troškimu būti Tau maloni, o mano Bičiuli.“

Ieškok įvairių būdų Man patikti,

stenkis taip, lyg tai būtų tiesiausias kelias sutikti Mane.

Laimingos tos sielos, kurios ieško Manęs įsimylėjusios, su raudomis,
besiskųsdamos kaip Sužadėtinė iš „Giesmių giesmės“.

Šaukis visų dangaus ir žemės kūrinių, kad prisidėtų sutinkant Mylimąjį,
kuris išėjo vien tam, kad būtų kviečiamas grįžti...

O, Mano mažoji sužadėtinė, įvertink, koks didis Mano švelnumas
ir Mano džiaugsmas, kai jūsų sielos labiau už viską trokšta Manęs.

Jeigu paprašyčiau tavęs, ar paliktum viską dėl to, kad Man suteiktum džiaugsmo?“

„*Taip, Viešpatie, padedama Tavo Malonės.*“

„Ir kai suteiki malonumo kitiems, tegul tai irgi būna vien dėl Manęs.

O, kaip gera matyti jūsų gryną intenciją!

Taip įprask prie jos,

kad pasidarytų keblu gyventi sau ir savyje.

Gyvenk Manyje ir dėl Manęs, kad Man suteiktum Džiaugsmo tau atsilyginti.

Juk žinai, kad Atlygis esu Aš – Meilė.

Pasiguosk jau žemėje, guosdama Mane.

O meilės žodžiai, kurių būtum galėjusi sulaukti iš kitų, yra niekis lyginant su tais, kuriuos Aš tau tarsiu.

Matai, Aš vis dar maldauju paguodos, tačiau esu toks Maldautojas, kuris jį apdovanojusįjį stengiasi padaryti turtingą.

Visuose tavo veiksmuose yra žmogiškų dalykų, kuriuos reikia suvaldyti.

Suvaldyk juos dėl Manęs.

Suvaržyk save dėl Manęs.

Dažnai nutylėk dėl Manęs.

Šypsokis dėl Manęs.

Ir dėl Manęs nugalėsi save, džiaugdama si tuo labiau,

kuo daugiau tame bus meilės:

meilės, kylančios iš valios.“

191. 7 d. Nuostabių metų laiku kalbėjau: „Aš tikiu, kad Tu esi ir tuose nuauksintuose medžiuose, ir padūmavusiose nuo rūkų pievose, o gal likai ir mano kūne po šį rytą priimtos Komunijos.“

„Tiek nedaug tetrūksta, kad Mane matytum... Tiek nedaug!

Tikėk patirdama neaiškumą. Tvirtai tikėk.

Ko gi galėčiau neduoti tau, perduodančiai Mano Žodžius?“

„*Viešpatie, tai ne nuopelnas man, o džiaugsmas.*“

„O jei Aš noriu būti didingas? Ar sutrukdysi Mano mylinčiai Širdžiai išsilieti?

Ar galėtum sulaikyti vandenyno bangas, kai jos pakyla ir išsilieja į krantą?

Ar nesiteiktum leisti Man mylėti tave taip, kaip Man patinka?

Ar Mano kilnumas stebins tave, kai Mane jau atpažinsi?
Kai, gavusi pernelyg daug dovanų, šūktelėsi: „Tai Jis!“

192. *Lapkričio 9 d. Kaime, gėrintis gražiu saulėtekiu.*

„Pažiūrėk: debesys tokie puikūs tik dėl tūkstančių saulės spindulių.
Paskui jie vėl bus pilki.

Toks ir tavo sielos vaizdas: ji žiba, nušviesta Mano nuopelnų, ir pasidaro tamsi, kai būna palikta pati sau.“

Kadangi nusizėminusi sakiau: „Kaip Tu gali tiek daug suteikti man, tokiai nevertai?“

Jis tarė: „Kad tave pamokyčiau, kaip reikia elgtis, kad būtum gera.

Taip pat būk gailestinga ir imkis tarnauti kitiems.

Dėl Manęs.“

193. *1942 m. sausio 20 d. Kryžiaus kelias, 12-oji stotis.*

„O taip, melskis už nusidėjėlius!

Tačiau melskis ir už Teisiuosius, kad šie taptų šventi.

Vargšai Mano mažieji!

Kas gi yra šventas?

Kas, jeigu ne Aš jummyse?

O kai bus šventųjų, bus pakeistas pasaulio veidas.

Prisimink: pakako ir kelių šventųjų, kad būtų išgelbėtas visas miestas.“

194. *Vasario 4 d. Paryžiuje, metro. Žmona, atsisveikindama su vyru, jam su meile mojavo.*

„Taip ir tu elkis su Manimi.

Dažnai pasiųsk Man šypseną, švelnumo kupiną žvilgsnį.

Tai įprasta tarp vienas kitą mylinčių sužadėtinių.

Ir sužadėtinis tuo būna labai patenkintas!“

195. *Kovo 2 d. Man blizginant savo batus.*

„Skundiesi, kad žmonės ateina ir tada, kai tau norėtusi atvirai pasišnekėti su bičiulėmis.

O juk Aš vienišas laukiu tavęs, ir Man tu gali pasakyti viską,

nes nors Aš esu palinkęs prie visų šioje žemėje,

Manoji Širdis visiškai priklauso tam, kuris ją priima.“

196. *1942 m. kovo 11 d. „Matai, kitiems retkarčiais stengiesi pasirodyti taip,*

kad tai būtų kuo palankiausia tau, pagražindama save.
Tačiau su Manimi esi natūrali, rodaisi tokia, kokia esi: juk nėra būdo
nuo Manęs nuslėpti tiesą.
Pripažink, jog tavo širdžiai malonu, kad vien Aš tegaliu tave tikrai
įžvelgti.
Anaipol nevenk to gilaus žvilgsnio, atskleisk Jam savo menkumą iš
atgailos sugrudusia širdimi.
Ieškok Jo meilės ir sužadink savąją.
Aš vienintelis tikrai pažįstu tave, Mano Dukrele.
Džiaukis, kad tavo Dievas tau toks artimas.
Ar galėjai svajoti apie ką nors svarbiau?
Gyvenimas tau duotas tam, kad Mane mylėtum.
Ar tuo džiaugiesi?
Argi tai nepaguodžia dėl visko?
Mylėti Mane!..
O, kai tu Mane pamatysi!..“

197. *Kovo 27 d. Klausantis Evangelijos.*

„Šitaip ir tu kalbėk savo broliams.

Kaip Aš:

su nusizeminimu,

Dievo teisybėje

ir meilėje.“

„Viešpatie, bučiuoju žemę, kuria žengė Tavo kojos. Bučiuoju šešėlį, kritusį
nuo Tavęs.“

„Mano šešėlis – tai tavo artimas.“

Kadangi dvejojau, ar melsti Jį sunkiai nusidėjusio žmogaus atsivertimo:

„Argi Aš neišlaisvinau Barabo?“

198. *Spalio 17 d. Pasakojau Jam, ką norėčiau jausti savo mirties akimirka.*

„Dabar aukok Man šiuos jausmus. Aš juos priimsiu.

Niekas nėra pamirštama. Niekas nedingsta.“

199. *Spalio 29 d.* „Argi nesi laiminga, suskirsčiusi savąją dieną į tris dalis?

Rytą tu būni su Tėvu.

Vidurdienį paprašai jį, kad pavestų tave Sūnui.

O vakarui ir nakčiai Sūnus paveda tave Šventajai Dvasiai.

O, kokia palaiminga diena!

Ar supranti, kokia tai didi Malonė – viena ir trejopa?
Kiek leidžia tavo jėgos, gėrėkis tuo prieglobsčiu, kurį tau kasdieną teikia
kiekvienas begaliniai šventas Trejybės Asmuo.
O kai Asmuo užpildo tave, visiškai Jam paaukok save.
Nebebūk savo dėmesio centre.
Tave paveiks tas Asmuo.
Darai vien klaidas arba pusiau gerus dalykus.
Visas Gėris tavyje kyla iš Begalinio Asmens, kuris gyvena tavyje ir tave
paveikia.
Tu prisimeni kai kurias praeito savo gyvenimo nuodėmes, bet matai jas
ne visas.
O Mes matome visas jas kartu ir, nepaisydami to, gyvename tavyje, be
galo tave mylėdami.
Nusižemink.
Dėkok Gailestingumui
ir mylėk Mus Mūsų meile.
Tavoji taip netoli tesiekia!
Tačiau tau priklauso tai, ką turi Jėzus.
O, koks tai lobis!
Esi turtinga, kad galėtum garbinti Dievą.
Ar netrokšti, kad tavo širdyje Dievas rastų didžiausią malonumą?
Su pasitikėjimu apsilik Jėzumi.
Tikėk visa paprastute savo širdimi.
Štai taip Mes mylime Savo kūrinių širdis.
O, mažoji Švenčiausiosios Trejybės dukrele, vis ženk į priekį
ne savo jėgomis,
o Mūsų jėgomis. Vis labiau į priekį.
Kilk aukščiau negu vakar.
Mylėk meilės šaltinį. Šlovink pačią Šlovę.
Įsigilink į paslaptis, kurias trokštame atskleisti.
Artėja laikų pabaiga.
Reikia naujo, kitokio šventumo.
Reikia, kad visa būtų išpildyta.
Nereikia, kad būtų sakoma: „Laikai pasibaigė, ir Dievas nebuvo
pagarbintas štai tokiu ir tokiu būdu.“
Dievui bus tarnauta visokiais būdais, labai skirtingais, bet sudarančiais
vienį, kaip tūkstantis įvairių žiedų sudaro vainiką.
Taigi keliauk toliau, nesistebėdama tau parinktu keliu.

Jame alsuok meile:

„Ar sutikote mano Mylimąjį? Pasakykite man, kur Jį matėte“, – užrašyta „Giesmių giesmėje“.

O Marijos Magdaliėtės žodžiai: „Pasakykite man, kur Jį padėjote? Ir aš Jį išsinešiu.“

Taip ir tu, Mano bičiule, ieškok Manęs visoje savųjų dienų veikloje ir apgyvendink Mane pačiose savo gelmėse.

Laiko vis mažta...

Turime nebesiskirti.

Argi nėra malonu drauge gyventi dviem broliams?

Arba sutuoktiniams?

O, mažoji siela, tokia mažyte...“

200. *1942 m. gruodžio 31 d. Bažnyčioje.*

„Pažvelk ir padėk prie Mano kojų visas šių besibaigiančių metų nuodėmes.

Vargše silpna Dukrele, matai, kokia menka tu esi?

Tad pasikliauk savo Didžiuoju Bičiuiliu.

Džiaukis, kad Jis toks galingas.

Juk žinai, kad Jis suteikia jėgų ir tau, jei jų prašai.

Būk labai pasitikintis mažas vaikelis.

O, koks Mums malonus jūsų pasitikėjimas!

Dangus ir skaisykla čia nebegali suteikti nuopelnų. Tai – Džiaugsmas tik iš žemės.

Suteik jį Mums.

Argi nesi pasiruošusi padaryti Mums malonumą?

Tu atsibundi Tėvo rankose, užmiegi Šventojoje Dvasioje.

Gerai klausykis, ką Ji tau sako prieš užmiegant.

Tada nebelieka jokių išorinių priežasčių išsiblaškyti.

Visiškai paskęsk šioje palaimingoje vienybėje.

Visiškai pasitikėk, tarsi mirtum kiekvieną dieną.

O, kiek daug kartų galėtum „parepetuoti“ savąjį mirties momentą, mūsų Susitikimą!

Ruoškis su džiaugsmu, nes juk Aš ateinu!

Tegul tavo širdis daužosi iš džiaugsmo.

Aš surinksiu šiuos dūžius Savo tyra meile:

juk tai Mano mažoji Sužadėtinė ateina pas Mane!

Aš pats giedosiu Giesmę, kurios tavo lūpos nemokės ištarti.

Pažvelk ir į Malones, kurias gavai šiais metais,
ir padėkok Gailestingumui, kad pasilenkia prie pačios skurdžiausios.
Pajusk dėl to didelį nusižeminimą ir vis labiau glauskis prie Manęs.“

201. *1943 m. sausio 21 d. Bažnyčioje.*

„Argi tu negyveni vien tik dėl Manęs?

Ar Aš esu tavo minčių pradžioje ir pabaigoje?

Ar dar ką nors pasilikai „saviems reikalams“?

O, Mano Dukra! Kas gi tau galėtų būti svarbiau nei gyventi vien dėl Manęs?

Atiduok viską Man ir viską atrasi Aname pasaulyje.

Aš juk Sau nepasilikau nieko,
prisimeni?

O argi sužadėtinė neturi sekti Sužadėtinio pavyzdžiu ir sujungti varganą
savo meilę su Jo kilniadvase meile?

Visada apsirenk Manimi.

Kiekviena proga vis glaudžiau susijunk su Manimi.

Aš tavęs nepalieku,

o tu?

Ar laikaisi kiek tik įmanoma arčiau savojo vienintelio Bičiulio?

Dainuojant reikia, kad partijos būtų suderintos.

O jeigu tu nori, tavo gyvenimas bus vientisa giesmė.

Juk tai nesunku, nes Aš esu Tobulybė.

Kas tave priverstų likti prisirišus prie žemės materijos?

Argi negali jos atsikratyti?

Ar negali pasirinkti savo minčių?

Tokių, kurios skatina veržimąsi, polėkį į Tą, kuris mirė dėl tavęs siaubinga
mirtimi?

Gyvenk vien Man.

Kai tau reikės mirti, mirk džiaugsmingai,

nes tai bus dėl Manęs,

kad Man padėkotum už Mano mirtį

ir prisidėtum prie Manosios Karalystės atėjimo.

Mano vaikeliai, jūs nežinote, kiek daug galite,

kai esate visiškai susivieniję su Manimi.

Nebijokite nieko, netgi mirdami,

ir ypač – mirdami: tai – didžiausio pasitikėjimo metas,

tai – visuotinis gyvenimo atitaisymas,

tai – durys, kurios tučtuojau atsivers.

O už tų durų – Aš.
Apie tai pagalvoję imkite nekantriai laukti.
Toks nekantravimas Man būtų labai malonus!
Aš taip jautriai reaguojau į jūsų širdžių virpesį!
Reikia tuo tikėti. Reikia tikėti Meile.
Argi Aš tave kada apgavau?
Juk matai, kad esu kažkas Aukštesnis.
O tu Mane taip mažai pažįsti...
Kas gi bus susitikus veidas į veidą?
Ieškok Manęs.
Evangelijoje, gamtoje.
Jeigu Aš pasislepiu,
vis vien ieškok Manęs.
Puikiai žinai, kad pagaliau mūsų laukia Susitikimas...
O, Mano brangūs vaikeliai!“

202. *N... bažnyčioje*

„Artėk prie Manęs. Manęs ieškojai Evangelijoje, sekei Mano gyvenimu žemėje, ieškok Manęs ir toliau.
Jūsų rūpinimasis Manimi pagal jūsų jėgas Man kelia džiaugsmą.
Prisimeni aną sutuoktinę, kuri, vos grįžusi namo, tuoj šaukdavo savo vyrą, tarsi be jo ji negalėtų gyventi?
Ir tu taip daryk, vis ieškok savo Didžiojo Bičiulio.
Išnyk Manyje.
Aš tave laikau Savo amžinajame prieglobstyje.
Kas galėtų nuginčyti, kad esame artimi vienas kitam?
Juk jūs turite du gyvenimus, gana nepriklausomus vienas nuo kito: išorinį gyvenimą ir vidinį gyvenimą.
Mažai tepažįstate išorinį, o apie vidinį visai neišmanote.
Kaip tik ypač svarbus yra vidinis, Mano Dukrele: reikia tiesiog žvelgti į savo Išganytoją.
Vidinis gyvenimas turi karaliauti, o išorinis – paklusti jam.
Ir kai artėjate prie mirties, jūsų išorinis gyvenimas pamažu nenyksta, o vidinis tampa vis intensyvesnis, lyg verždamasis į savo Tikslą.
Mano Dukrele, atiduok Man savo vidinį gyvenimą, kad jis būtų pilnesnis.
Melsk Mano Motiną ir šventuosius, netgi nežinomus, tau padėti.
Niekada nepersistengsi rūpindamasi ir lenkdama savo širdį į Mane.

Kaip maža žmonių tegyvena su trimis dieviškaisiais Asmenimis tarsi šeimoje...

O juk Aš esu jūsų turtas, jūsų kelias.

Gyvendami Manyje, esate Juose.

Tad visai paprastai būk nuoširdi ir švelni!

Jie taip tave myli!

Iš kur ši tavo baimė Juos mylėti?

Visus savo troškimus suvesk į vienintelį Troškimą gyventi ir numirti vien trijų dieviškųjų Asmenų meilėje.

Netgi vien tam, kad padėkotum jiems už jų meilę tau.

Nors tu juk turi ir visai kitų motyvų...

Išgyvenk savo dabartinę vienatvę Trijų Asmenų artumoje su meile ir be ypatingų pastangų.

Prisimeni?

Vakarais Aš pabėgdavau nuo minių ir pasitraukdavau kuo nuošaliau pasimelsti.

Mano siela, visiškai atitrūkusi nuo dienos darbų, kildavo tiesiai į Tėvą.

Visada sek savo Sužadėtinio pavyzdžiu,

mokėk atsipalaiduoti Dieve,

Jame rasti laimės ir atilsio.

Ir tai jau gyrius Jo Garbei.

Kokiai daugybei žmonių Dievas atrodo nuobodus...

O tau?"

203. 1943 m. vasario 4 d.

„Tegul tavo viskas bus žavinga: tavo balsas, kalba, nes tu gyveni dėl Manęs.“

„*Viešpatie, norėčiau būti tuo tikra.*“

„Dažnai Man kartok tai, kad ir tau pačiai neliktų jokios abejonės, ir tai Mane pradžiugins.“

Kam arba dėl ko daugiau gyventum?

Visa kita praeina.

Tik Aš gyvenu.

Man vieninteliam reikia tavo gyvenimo.

Taip, taip, Manoji Meilė šitiek nusižemina.

Jai reikalingas Jos kūrinių širdingumas.

Be to, argi Aš nesu vienas iš jūsų?

Argi Aš pats nepavadinau Savęs „Žmogaus sūnumi“?

Man reikia Mano Brolių meilės.

Savo agonijos metu tikėjaisi atjautos iš Petro, Jokūbo ir Jono.

Aš gausiai apdovanoju sielas, kurios, Mano Malonės paveiktos, Man išsako savo meilę!

Dar daugiau apdovanoju tas sielas, kurios ateina pas Mane net nelaukdamos Mano kvietimo,

kurios nemokėtų gyventi be švelnios mūsų tarpusavio bičiulystės!

Būk ir tu viena iš jų, Mano Dukra.

Visada prieš akis turėk Mane ir viską bei visus matysi per Mane.

Tada Mano Širdžiai bus tikra šventė, nes tavo širdis jau nebepaliks Manosios, kaip sako šiems metams skirtas šūkis. Prisimeni?

„Mūsų širdyse“: Aš – tavojoje, o tu – Manojoje.

Dažnai pagalvok:

„Tik Jam reikalingas mano gyvenimas, kad ir kokie svarbūs atrodytų kitų poreikiai.“

Niekas, išskyrus Mane, netrokšta to šitaip stipriai: ar žinai, koks stiprus paties Dievo troškimas?

Ar žinai Jo galybę?

Užbėk Jam už akių. Jis pasotins tave.“

204. *Gegužės 13 d. Šventoji valanda kaime.*

„Manyk, kad esi niekas ir nieko negali.

Jeigu Aš nebūčiau tavyje, kas gi tu būtum?

Jeigu Aš tau nekalbėčiau, ką tegalėtum pasakyti?

Tai Aš veikiu tave. Aš tave vedu.

Kokiame dvasiniame skurde gyventum, jei ne Aš?

Net ir gilinimasis į Mano skausmus, kas tave taip vargina,

iš tiesų yra švelnumas, nes tau parodo Mano meilę.

Tau sunku patikėti tokia meile.

Ir vis dėlto paklusk.

Tark sau: „Tai tiesa, aš tikiu, kad jei būtų reikėję išganyti tik mane vieną,

Tu būtum panorėjęs šitaip kentėti ir numirti, nes Tu esi tikrai beribė meilė.“

Ar manai, kad tokie žodžiai Manęs nedžiugintų?

Matai, visų blogiausia, – šitiek iškentėjus, likti nepripažintam, užmirštam daugelio atšalusių širdžių.

Mano Širdis yra tarsi uolumo židiny, sulydantis meilę jums ir pasiaukojimą.

Mažai kas apie tai pagalvoja ir į Ją kreipiasi!
Maldauk Mane už juos.
Tavo malda bus priežastis suteikti naują malonę,
ir Aš dėkosiu tau už tai.
Ar netiki, kad Aš mokėsiu atsidėkoti?
Ką Aš darysiu?
Aš sujungsiu tave su Savimi stipriau nei savo ranką su Kūnu,
ir tu žinosi, kad tavyje sruvena Mano Gyvybė:
ko gi Aš galėčiau neduoti tam, kuris Man atveda nusidėjėlių?
O, kaip džiaugiasi Ganytojas, atradęs vargšą savo avinėlių!
Kad tai suprastum, reikėtų žinoti, kokia stipri Mano meilė.
Dažnai prašyk Manęs, kad suprastum vis daugiau,
kasdien vis toliau pažengtum Manęs pažinimo keliu.
Ar žinai, kad Aš esu Didžioji Knyga?
Tai, ką randi joje, tave ne tik apšviečia ir pamoko, bet ir suteikia patirties,
tarsi tai būtų tavo pačios išgyventa.
Aš negaliu įeiti į tave ir tavęs nepamaitinti.
Įžvelk čia Mano meilės ugnį, vis labiau tave apdovanojančią malonėmis.
Aš norėčiau, kad būtumėte šventi, nes Mano Tėvas yra šventas.
Tam reikia būti paprastais.
Teturėti vienintelę mintį:
mylėti Dievą.
Plėsti Jo karalystę.
Teikti Jam garbę.
Dabar keliauji prieblandoje, bet vėliau, palaimingai džiaugdama, pa-
matysi derlių, apie kurį nežinojai.
O, Mano brangioji Dukrele, paskubėk.
Ar žinai, kaip Aš praleidau anuos trejus metus?
Prisimink:
dieną – darbai,
naktį – malda.
Nepamiršk Mano išmaldos,
atgailos už kitus.
Sek Manimi.“

205. 19 d. *Dvejojau, ar įsipareigoti vienam ligoniui teikti pagalbą.*
„Jei nepaimi dalies kitų naštos, tada nesi verta turėti brolių.“

206. Gegužės 27 d. Kaime, bažnyčioje.

„Ar supratai Mano meilę?

Ar dažnai apie ją galvoji?

Turėjau pasakyti „be paliovos“.

Stenkis labiau tuo tikėti.

Prasiskverbti į Mano meilę.

Argi tai nėra malonumas?

Ar gyveni Joje?

Ar Ją sveikini atsibUSDama?

O vakare ar užmiegi Jos globojama?

Meilė ir Aš – tai juk tas pats.

Kiek daug žmonių yra susidarę iškreiptą nuomonę apie Dievą,

nepagrįstą nuomonę apie Jėzų Kristų!

Štai kodėl jiems stinga entuziazmo su meilės ugnele išgyventi savo gyvenimą.

Kadaise žmogus gyvendavo dėl savojo Karaliaus,

ir tai būdavo vertingas tikslas.

O ar nemanai, kad gyventi dėl savojo Dievo

būtų Tikslas, kur kas giliau jaudinantis ir sušildytas meilės?

Tik Aš vienas galiu numalšinti jūsų širdies alkį.

Vargšai žmonės, prašantys laimės iš tų, kurie jos neturi...

Kai trokšti mylėti, ar eini pas Mane?

O kur kitur tau eiti?

Aš myliu tave visą Amžinybę;

tu negali suprasti „visos amžinybės“.

Tikėk ir dėkok.

Be to, atsiverk Man lyg gėlė, sulaukusi saulės ir pražydusi jos spinduliuose.

Atsiverk Mano dėka ir spinduliuok Mane, daryk nuostabius su Dievu susivienijusios sielos darbus.

To rezultatas – maloni ir tikra geradarybė.

Tavoji siela įvairiausiai būdais su tuo pačiu meilumu atsigręš į Dievą ir savo artimą:

kad eitum pas artimą, Manęs nepaliksi, nešiesi Mane visur, kur žinai, kad Aš esu su tavimi;

Kūrėjas gyvena savo kūrinyje,

ir tu esi sukurta pagal Mano paveikslą bei panašumą.

Taigi tu gali mylėti visus,

išskyrus save: sau duok tik tai, kas būtina.

Kas geriausia, gražiausia dėl Manęs atiduok kitiems.

Kaip Aš tave laiminsiu už tai, kaip gera tau bus tada gyventi Mano Širdyje!

Aš pagelbėsiu tau,

o tu irgi padėsi Man, papildydama Mano Kančią savo kentėjimais: žinai, tai – tavo dalis.

Kryžiai virš jūsų kapų reiškia tą kryžių, kurį kiekvienas turi nešti per gyvenimą.

Jie papildė Maną:

mes visada esame viena.

Mano mylimieji broliai, Aš taip norėjau.

Iš anksto sujunk ir mūsų mirtį: Manąją ir savąją.

Aš numiriau dėl tavęs, mirk dėl Manęs.“

207. *Birželio 10 d. Mano Pirmosios Komunijos metinės.*

„O po jos kiek dar buvo kitų!

Ar gali suskaičiuoti, kiek kartų esu taip atidavęs visą Save?

Ar gali žinoti, kokią meilę tada dovanojau?

Tam reikėtų pažinti dieviškąją prigimtį.

Dažnai dėkok žvelgdama į Mane;

tai reiškia: „Galvok apie Mane.“

O kaipgi apie Mane galvotum nekalbėdama su Manimi?

Man kalbėdama, kartu darai Gera sau, nes Aš atsakau tau tinkamiausiu būdu.

Kad išgirstum savojo Dievo atsakymą, tikrai verta tau kalbėti įliejant kuo didžiausią meilę.

Ieškok geriausių būdų. Naudokis jais.

Nesidrovėk Mane mylėti, Man tai išsakyti.

Aš pats tave tam paskatinu.

Aš esu orkestro dirigentas,

Aš parenku tavo sielos balsus pagal jų švelnumą ir stiprumą,

įpynęs į juos ir savo Balsą, juos pakylėju pas Savo Tėvą.

O mirties momentu Aš būsiu tavo gulbės giesmė, nes tau pritrūks jėgų: su žeme tavo ryšiai nutrūks, o ten aukštai nebus matyti nieko.

Būsi apleista kaip Aš Golgotoje:

labiau nei bet kada jungsiesi su apleista Manąja Širdimi,

ir mes kartu būsime pasirengę Perėjimui.“

208. 16 d. Ketvirtadienį kaimė. „Ačiū, mano Viešpatie, kad kadaise vieną ketvirtadienį mums įsteigė Eucharistijos Sakramentą.“

„Švenčiausiosios Trejybės dukrelė,
Mano begalinis jautrumas jau nuo seno ruošė Mano Širdyje šią dovaną žmonėms.
Argi ne tiesa, jog tai iš tikrųjų Dievo verta dovana?
Ką Aš galėjau duoti artimiausio, vertingiausio, brangiausio, jei ne Save patį?
Kai aukojiesi kitiems, galvok, kaip sekti savo Didžiojo Bičiulio pavyzdžiu.
Tegul tavo bendravime su kitais būna kuo daugiau jautrumo.
Rask naujų būdų suteikti malonumą negalvojančiam apie save.
Laikyk save nieku.
Argi tai nėra lengva, jei iš pat pradžių savo artime matai Mane?
Net jeigu jis nepanašus į Mane,
vis dėlto tai Aš,
nes visi yra Mano kūriniai
ir visi yra Mano atpirktieji, jeigu jie to nori.
Atrask Evangelijoje Mano jautrumą, pasireiškusį žodžiais ir darbais,
su Mano bičiuliais,
su nusidėjėliais:
„Ir Aš jūsų nepasmerksiu.“
„Kodėl kankinate šią moterį?“
„Jei tu pažintum Dievo dovaną!“
„Petrai, Aš meldžiausi už tave.“
„Jei Aš neiškeliausiu, Guodėja neateis pas jus.“
„Mano vaikeliai.“
„Bičiuli, ko atėjai?..“
„Tėve, atleisk jiems!“
„Tu būsi su Manimi rojuje.“
Matai, Mano žodžiuose buvo vien tik Gerumas.
Juose buvo meilė.
Meilė!
Koks puikumėlis...
Melsk jos Mane savo artimui.
Kai būsi apimta meilės, pamatysi didžiulį skirtumą,
iš tavęs spinduliuos toks paprastumas, tokie turtai.
Melsk Mane meilės.

Aš esu Tas, kuris ją turi.
Duodu jos kam noriu.
Tačiau reikia prašyti, reikia prisemti jos Mano Širdyje.
Ar tu nori šios Meilės?“

209. 1943 m. gruodžio 16 d.

„Ilgam nepasilik Manęs neieškodama – maldingose knygoje arba savo viduje.

Ugnį reikia įpūsti. Ją reikia pakurstyti, ją dažnai tenka įkurti iš naujo pastebėjus, kad slopsta.

Tas pats būna su jūsų meile prisimenant savo Didįjį Bičiulį.

Nepalikite Jo.

Kasdien išradingai kurstykite savo meilės liepsną.

Dienos prabėgs ir atves jus į galutinį užsidegimą visai natūraliai ir be ypatingų pastangų.

Ar esi mačiusi šlovinimą?

Kodėl gi jūsų gyvenimo pabaiga negalėtų būti tokia?

Palaikyk mūsų meilę.

Pastebėk Mano malones.

Prisimink Manuosius kentėjimus.

Įvertink visus atvejus, kai Aš tau atleidau,

ir meilingą apsaugą, kuria apsupau tave.

Galbūt paskyrus šiek tiek laiko žvelgti į Mano meilę,

tavoji taps švelnesnė ir panorės atsiliepti.

Gal imsi maldauti, kad Aš tau padėčiau.

Nusižeminimo kupinas maldavimas pažadins gyvą Troškimą,

o Troškimas – tai jau tiesioginis kvietimas, prieš kurį nelabai galiu atsi-
laikyti.

Gerai įsimink, kad be Manęs tavyje negali būti nieko gero.

Kas gi tu esi?

Dažnai kreipkis pagalbos į savo Gyvybės Davėją.

Nesigėdyk šito.

Argi Aš nežinau?

O kai pastebi savyje nuodėmę, apverk ją prie Mano Širdies,

nuplauk ją ne ašaromis, riedančiomis iš akių, o savo sielos liūdesiu.

Čia tu rasi jėgų, kad geriau veiktum,

geriau kalbėtum,

geriau nutylėtum.

Tu išmoksi tikrai dieviškai daryti gera artimui:
artimas yra toks svarbus tavo gyvenime...
O Aš esu artimas:
kaip klystum su juo elgdamasi blogai arba juodindama jį!
Ir kiek daug gero gali padaryti artimui koku nors „niekučiu“ –
tau savitu veiklos būdu.
Apmąstyk būdą, kaip prie jo artintis, jam atsakyti.
Ar elgiesi taip, lyg tai būčiau Aš?
Tavo artimas sukurtas pagal Mano paveikslą ir panašumą.
Todėl neniekink!
Neniekink nė vieno.
Net ir didžiausių nusidėjėlių!
Taip įskaudintum Mane.
Jie gali atgailauti ir atsidurti Mano Buveinėje aukščiau negu tu.
O, Mano brangusis vaikelis, kaip Aš žiūriu, kad taptum vis geresnė!
Būk dėmesinga kaip ir Aš.
Gerai žinai, kad Aš stebiu kiekvieną sielą taip, tarsi ji žemėje būtų vie-
nintelė.
Žinai, kad Mano Meilė plūsta per viršų,
nors Aš ir slepiu Ją tylomis,
kad rinktumėte nuopelnus už savo tikėjimą.
Tavo Mylimasis paslapčiom žiūri į tave... Būk tikra...
Žvelk į Mano kruviną Veidą, nes Jis buvo sukruvintas dėl tavo nuo-
dėmių.
Ir pažiūrėk, ar tu gali nepamilti Manęs taip,
kaip Aš noriu būti mylimas –
labiau už viską.
Pažvelk į Mano sudarkytą žmogaus kūną – sudarkytą įsiutusiu vergu...
Ir prisimink,
kad Aš esu tavo Dievas.“

210. 1944 m. sausio 27 d. Savo kambarėje. „Viešpatie, aš klausau.“
„Ar būtum galėjusi įsivaizduoti, ar išdrįstum bent pagalvoti, kad Dievas
miršta dėl savo kūrinio?
Ir dar šitokia mirtimi!
Tau taip pat niekada nepavyks iki galo suvokti tobulo Mano meilės švel-
numo,
brangaus ir kiekvienam savito.“

O, Mano dukra! Jeigu šventieji galėtum tau tai apsaityti, kaip skubėtum atsigerti iš dieviškos meilės versmės, kaip ir jie...

Panaudok savojo gyvenimo paskutines dienas, kad pasiruoštum įžengti į dangaus bendruomenę.

Prisimeni savo aštuoniolikos metų sukaktį ir prisistatymą visuomenei? Kaip rūpestingai jam rengėtės.

O kas gi tai tėra palyginti su įvedimu į Aną pasaulį?..

Rūpinkis tuo kiekvieną akimirką.

Puoškis kuo dailiausiai, juk tavo siela netaps per daug graži.

Iš tave mylinčių pasiskolink gražiausių deimantų:

Mano, taip pat ir Manosios Motinos Nuopelnus, kurie pridengs skurdžius tavo skudurus.

Tau įeinant, jie apgaubs tave kaip karališkas apsiaustas:

„Kas yra toji, kuri ateina pasirėmusi į Mylimąjį?“

Nepasilik viena be Manęs: o gal pažįsti žemėje ką nors sau artimesnį nei Aš?

Kaip nepaprasta galvoti apie Mano Artumą!

Juk tai – Dievo Artumas!

Galvok apie Artumą savo Didžiojo Bičiulio, Vienintelio

Neprilygstamojo;

galvok apie būsimą Jo regėjimą,

amžinosios Meilės Buvimą tavyje ir aplink tave.

Dieną ir naktį esi tarsi paskendusį Manyje.

Juk tau saldu jaustis skęstančiai ne abejingume, o Mano meilėje.

Plačiai atverk savo širdį,

sustiprink savo viltį.

Parodyk savo džiaugsmą.“

211. 1944 m. balandžio 13 d. Savo kambarielyje atsiverčiau vieną sąsiuvinėlį kur papuolė ir savo širdyje pajutau tarsi šviesą.

„Matai, kaip tau svarbu dažnai šį tą paskaityti iš Mano žodžių, tai palaiko tave, kad būtum persiėmusi Dievu, ištraukia tave iš pasaulio menkystės.

Šventi įkvėpimai tau ateina vienas po kito ir lydės tave iki Pabaigos, Pabaigos, kuri iš tiesų yra Gyvenimo pradžia.

O, Mano Dukra! Tegul tau būna svarbu vien tik tai.
Tegul viskas veda į tai.

Sulėtink savo žingsnius, sukauptk jėgas, kad geriau peršoktum kliūtis.
Nebijok ieškoti vis naujų būdų Mane mylėti.
Rask būdą, kuriuo pasiektum greičiausiai.
Patikėk, Aš noriu pasakyti tau: „Nepabėk!“,
kaip tėvai, kurie trokšta savo vaikelį laikyti priglaudę prie širdies.
Sakyk Man, kad tu irgi nenori Manęs palikti!
Jeigu įsileisi Mane į savo gyvenimą,
tai ir tau mirštant Aš būsiu su tavimi.
O, koks iškeliavimas – kartu iš žemės į kitą pasaulį!
Argi neverta ir gyventi kartu?
Paklausyk Mano balso: tai tokios meilės balsas,
kokią net neįsivaizduoji esant!
Nesibaimindama Man išsakyk savo norus:
tu net neįsivaizduoji, kad Aš galiu išklaudyti kiekvieną prašymą...“

212. *Gegužės 25 d. Šventoji valanda kaimė.*

„Viešpatie, ar tiesa, kad mes jau esame Dievo prieglobstyje?“
„Ar supranti, kokie saldūs šie žodžiai – „Dievo prieglobstyje“?
Pamėgink juos išgyventi: žiūrėk, kaip kūdikėlis auga motinos įsčiose.
Ir tu auk Manyje, augimo pažangos lauk tik iš Manęs.
Veik su Manimi. Alsuok Manimi. Stiprinkis, valgyk ir gerk Mane,
ištirpk Manyje,
užmiršk, kad esi.
Matyk Mane visuose dalykuose.
Ir kai būsi šitaip išnykusi Manyje, gyvensi adoruodama ir mylėdama.
O, Mano Dukra, ar tai perdėta?
Ar to gana?“

213. *Birželio 29 d. Šventoji valanda.*

„Supranti, būti Mano įrankiu – tai rinktinė Malonė.
Už ją Man reikia dėkoti su meile.
Tarp kitko, visa, ką darai, atlik su meile.
Juk tai visai paprasta, nes tu veiki dėl Manęs, kuris esu Meilė.“
„Viešpatie, tai sunku.“
„Kaip pažiūrėsi.
Žiūrėk į Mane kaip į Meilę, ir tavo širdis sutirps,
tu atrasi šimtą būdų Mane mylėti – stiprių ar švelnių:
savęs nugalėjimais ar dvasios polėkiais,

kontempliacijos tyla ar pokalbiais iš širdies.
Tegul viskas tarnauja tam, kad padėtum Man išgelbėti pasaulį.
Ar nori kartu su Manimi būti „gelbėtoja“?
Man reikia aukoti savo nuovargį ir kentėjimus, bet taip pat ir džiaugsmus.
Aukok juos Man.
Man reikia viso tavo gyvenimo!
Pamatysi, jis netruks labai ilgai.
Ir jeigu iš pradžių dar kai ką pasilaikydavai sau iš egoizmo arba nežinojimo,
dabar atitaisyk aukodamasi su kiekvienu atsikvėpimu.
Be paliovos alsuok Dievu.
Stenkis ne pasirodyti, o pranykti Manyje.
Atsižadėk savęs ir kitų dalykų.
Ir atsikračiusi visko – ateik!
Tačiau ateik su didžiuliu džiaugsmu,
taip, kaip norėtum ateiti mirdama.
Ir nemanyk, neva gaišti laiką sustodama tam, kad Mane mylėtum,
Mane kontemplanuotum,
šlovintum Mane,
Man išsipasakotum.
Visa tai reiškia „melstis“
ir tobulumu pranoksta visus kitus užsiėmimus.
Šito nepadaryti būtų tas pats, kaip neateiti į pasimatymą arba ateiti pavėlavus.
Aš visada būnu Atėjęs Pirmasis.
Net kai ieškai Manęs, Aš esu čia.
Negaliu čia nebūti, nes taip tave myliu.
Tačiau tu negali to suprasti.
Melsk Mane meilės, kad labiau Mane mylėtum,
ir Man palengvės.
Tu per mažai prašai!
Prašyk be paliovos,
kad Man suteiktum džiaugsmo,
kad Aš jausčiau tavo pasitikėjimą,
kad išsakytum Man, jog tikrai nori tapti geresnė
ir labiau pasislėpusi Manyje.
Manoji širdis trokšta savyje uždaryti tavo vargšę širdį.“

214. *Liepos 22 d. Bažnyčioje.*

„Viešpatie, kaip Tau atrodo mano apdaras?“ (Turėjau galvoje sielos drabužius.)

„Tai – elgetos drapanos, jos Man patinka, nes suteikia progą tau duoti išmaldą.

Visa, ką duodu tau, dalyk kitiems.

Aš papildysiu tave,

ir žmonės tave atpažins kaip menkai tesugebančią, kurią reikia nuolat pastiprinti.

Tu niekuo negali didžiuotis, nes viskas yra iš Manęs.

O kas gi daroma gaunant?

Žmogus dėkoja ir myli dar labiau.

Ypač neužmiršk savo šypsenos, kurią tau daviau;

tegul ji lydi tave ir mirštant!

Ji tarsi giedos:

„Magnificat!“ („Tešlovina!“)

215. *Rugpjūčio 24 d. Šventoji valanda.*

„Bažnyčios pagerbimas – tai tikėjimo aktas.

Tu manai: tai taip maža!

Tačiau Mane patenkina jūsų maži darbeliai.

Tai tikrai maži dalykai, iš jų ir susideda trumpas jūsų gyvenimas.

Matai, kad Aš ir dabar turiu Vargdienio Dvasią, nes Mane tenkina maži tavo menko gyvenimo įvykiai.

Daugiau Man skirk savo žvilgsnių, savo širdies pojūdžių.

Ar nemanai, kad apie tai pagalvojusi galėtum savo meilę pakelti kiek aukščiau?

Supranti, įliek daugiau džiaugsmo.

Argi ne džiaugsmas būti Mano bičiule?

Mano guodėja?

Gyventi vien dėl Manęs?

Aplink save paskleisti kuo daugiau paguodos norint suteikti Poilsio Man?

Argi ne džiaugsmas savo mintis kreipti pagal Mano Mintis?

Būti su Manimi taip, lyg tarp tavęs ir pasaulio būtų nuleistas šydas?

Nelaukite nieko

iš niekur,

nė iš jokio žmogaus,

išskyrus Mane patį.

Liūdina tik vienas dalykas – žmonių nuodėmės.
Dažnai apverk sąvąsias prie Mano Širdies. Mes kartu apverkime jas.
Aš nebeprisiminsiu, kaip brangiai jos Man atsiėjo,
ir nuimsiu nuo tavęs nuodėmių našta, prisiimdamas ją sau.
Tu būsi apvilкта prabangiu Mano Nuopelnų apsiaustu, kuris Tėvo aki-
vaizdoje papuoš tave.
Tikėk tu, nes taip yra.
Ko tik neišranda Gailestingumas!
Jeigu Juo pasitiki, tegul niekas nestebina tavęs.
Gailestingumo Stebuklas yra tai, kad Jis tarsi nemato nedėkingumo.
O kai siela kreipiasi į Mano Širdį ir meldžia Mane, negi nori, kad Aš ne-
sistengčiau nugalėti
per meilę?
Aš esu lyg mirtinai sužeistas žmogus, spaudžiantis savo priešą prie krū-
tinės ir jam sakantis:
„Paklausk mano Atleidimo.“

216. *Spalis. Grįžus į miestą.*

Gatvėje dairiausi, kas vyko aplink mane.

„O dabar, kai jau viską pamatei, ar trumpam nenusileistum su Manimi
į savo vidų?

Tai meilės pasimatymas.

Mano Dukra, būti kartu – o, koks tai puikus dalykas!..

Ar tu gali gėrėtis juo kaip Aš?

Giedok savo giesmę be žodžių, ir Aš padėsiu pakilti tavo balsui.

Tėvui bus didžiulis Džiaugsmas...

Siekime Jo Garbės ir Karalystės kiekvieną mūsų gyvenimo akimirksnį:

Aš sakau „mūsų“, nes tavo gyvenimas – tai Manojų pratęsimas žemėje.

Juk tu nori, kad Aš dar gyvenčiau žemėje?

Ir kad tai vyktų per tave?“

217. *Spalio 12 d. Šventoji valanda.*

„Guosk.

Juk ir Aš buvau Guodėjas.

Sek savo Sužadėtinio pavyzdžiu, tegul neatsiranda šalia tavęs nė vieno
kenčiančio, kuriam nepalengvintum kančių.

Tuos, kurie prie tavęs negali prisiartinti, paguosk malda.

Tu žinai. Aš esu tau sakęs:

„Ten, kur tu negali būti, pasieks tavo malda.“
O juk esi tikra, kad, guosdama kitus, kartu paguodi ir Mane.
O, Mano Dukrele, kokią malonią Garbę Aš suteiksiu savo guodėjoms...
Guodi, kai myli.
Aš tau vis kalbu apie meilę.
Kaipgi kalbėsiu apie ką nors kita, kai esu pati Meilė?
Junkis prie meilės.
Padaryk ją sau įprastu dalyku.
Tai paprasta, beveik įgimta.
Reikia, kad Man pasiaukojusieji šitaip atsvertų neapykantos, pavydo
jausmus, kurie įkyriai kamuoja pasaulį ir suteikė Man daug kančių.
Argi Aš ne visada kviečiau mylėti artimą ir padėti vieni kitiems?
Ar neprašiau švelnaus širdžių nuolankumo, sušildančio tarpusavio san-
tykius?
Jei nemoki, kalbėk Mano balsu, kad geriau patrauktum.
Imk Mano ranką ir tiesk jiems.
Galvok: štai taip darytų Jis,
taip kalbėtų,
šypsotųsi.
O argi mes nesame vienas kitame?
Mielai veik per Mane, kaip ir Aš mėgstu veikti per tave, Mano brangi
Dukrele.
Aš prašau tave šios Tikėjimu paremtos pastangos.
Kol dar laikas, pasinaudok Tikėjimu.
Danguje tau jo nebereiks.
Taigi rinkis nuopelnus.
Rink juos sau ir kitiems, lyg juos rinktum Man.
Taip irgi Mane paguosi.
O, jeigu galėtum regėti, koku Žvilgsniu Aš apdovanoju savo mažąją guo-
dėją...
Pagalvok apie Mano Džiaugsmą, tai tau padės;
tegul tau būna malonu daryti malonumą Man, tarsi kiekvienu tokiu atve-
ju iš meilės slapčiomis ir plazdančia širdimi ruoštum džiugią staigmeną.
Argi Aš, dėl kurio ji taip plazda, neatsiliepčiau nauju švelnumu?“

218. *Šv. Rapolo šventė.*

„Kodėl gi negalėtų, tau dar esant gyvai, būti išspausdinta knyga „JIS ir aš“,
„mūsų knyga“

nes ji priklauso mums abiem, kaip ir tavo gyvenimas.

Kodėl gi ne?

Teisingai pasielgei, iš anksto paruošdama sau kapą, kai norėjai, kad viskas būtų tiksliai padaryta.

Mūsų knyga, kuri bus gyvenimo knyga, taip pat nusipelnė būti sutvarkyta taip, kad geriau padėtų skaitytojui.

Ar tu Man čia jau nepagelbėsi?

Pradėk šiandien, šventojo Rapolo Gydytojo dieną.

Tegul arkangelas Gabrielius šiam darbui prideda džiaugsmo, o šventasis Mykolas – švento veikimo veržlumo.

Aš tau siunčiu Savo Motinos Angelus. Eik drąsiai pirmyn, iki pat žemės pakraščių:

tu esi su Manimi.“

219. *Lapkričio 16 d. Šventoji valanda.*

„Viešpatie, esu labai patenkinta, kad šios eilutės neša Gėrį tiems, kurie jas skaito.“

„Kai L. pilyje padėjai užmegzti gerus santykius, pristatydama visus kaimynus, juk buvai patenkinta kiekvieną palaikydama?

Ką tada sakyti apie laimingą būseną, apimsiančią Mano draugus skaitytojus?

Visko gali laukti iš Manojų begalinio Gerumo.

Supranti? Begalinio!“

„Viešpatie, tai ką daryti?“

„Paaukok tą troškimą Tėvui per šventąją Gertrūdą, kurios šventė šiandien minima.

Prisidėk prie tos vienybės, kuria ji jungėsi su Manimi.

Ji apgaubs tave savo nuopelnais. Prašyk ją bet kokios malonės sau ir kitiems.“

„Viešpatie, aš vis prašau Tave meilės malonės. Taip norėčiau Tave labiau mylėti.“

„Niekada neabejok savo Išganytoju, net jeigu ir nieko nepastebi keičiantis. Aš esu geradaris Turtuolis, kurio rūmai pilni dovanų.

Tačiau šios dovanos yra nematomos, ir vien pats Geradarys težino, kur jos tiks Jo bičiuliams.

Ar tau neatrodo, kad šio Turtuolio bičiuliai, žinantys jo turtingumą ir nesibaigiantį Gerumą, turi laukti pasitikėjimu ir dėkingumu liepsnojančia širdimi?“

„*Taip, Viešpatie.*“

Kadangi prie savo nesibaigiančio Gerumo šis Geradarys turi ir nesibaigiančią meilę, tai galima tikėtis, kad tos nematomos dovanos savo turtingumu viršija viską, ką tik galima įsivaizduoti.

„O, Mano brangūs Bičiuliai, niekada neabejokite Manimi!

Aš esu aukščiau jūsų.

Aš jus pranokstu visa Savo Begalybe.

Tegul niekas tau nekliudo pasitikėti.

Dažnai bandyk.

Kartok savo mėgstamą posakį:

„Nors mane ir užmuštum, aš Tavimi vilsiuosi.“

Perženk savo ribotumą.

Argi Man yra ribų?

Ir tada, kai myliu jus...“

Kai verpdama rateliu giedojau Jam.

„Galbūt kurią dieną išgirsi Angelų giedamas visas tas melodijas, kurias skyrei Man.“

220. *Lapkričio 20 d. Kai rinkau puokštę.*

„Sakyk sau: čia, su manimi, kažkas yra.

Kažkas gyvas,

tai – Dievas.“

221. *1946 m. vasario 4 d.*

„Mano pažeminimai!

Prisimink Mano užgimimus:

palikęs Tėvo glėbį,

gimiau žemėje kaip Nepažįstamasis.

Iš Mergelės įsčių užgimiau vargti.

Iš kapo ramybės užgimiau nežinomybei.

Eucharistijoje užgimstu paklusdamas žmogaus tariamiems žodžiams.“

222. *Kovo 8 d. Šventoji valanda.*

„*Viešpatie, Danguje nebūsiu Tau reikalinga, bet man tikrai Tavęs reikės. Net jeigu man tektų vos vieną vienintelį kartą išvysti Tave praeinantį, ir tai jau būtų neapsakomai gera.*“

„Man reikalingi visi Mano išrinktieji.
Ir žemėje Man reikalingos visos sielos.
Jos sudaro Mano mistinį Kūną.
Man reikėjo, kad gimtum tu kaip nauja širdis, mylinti Mane, kaip dar
viena būtybė, šlovinanti Mano tėvą.
O, toji Šlovė!
Kokia ji Man brangi!
Kaip galėčiau nepadėti tiems, kurie trokšta ir siekia šios Šlovės?
Mano Bičiule, šventai gyvenk dėl Dievo Karalystės.
Nesiteisink esanti menka. Kiekvienas kūrinys turi darbuotis dėl jos.
Tai reiškia darbuotis su Manimi, Manyje, dėl Manęs, kuris pradėjau šią
užduotį.
Ar netiki, kad tau darbuojantis Mano baruose dar labiau susivienijame?
Ar manai, kad verta gyventi dėl skurdžių žemiškų tikslų?
Tai labai greitai praeina.
O triūsti dėl Dievo Reikalo iš tiesų kai kurioms sieloms tampa Švento-
sios Dvasios veikimu,
šventa aistra.
Kadangi, kaip matai, ši Mano Tėvo Šlovė, dėl kurios Aš miriau, dabar
yra jūsų rankose.
Ji priklauso ir nuo kūrinijų, kurie sukurti tam, kad pažintų, mylėtų, išti-
kimai tarnautų.
Įsivaizduok, jei neįvykdysi savojo pašaukimo,
jeigu neteiksi Dievui garbės, kurios Jis iš tavęs laukia,
kaip liūdna bus žiūrėti, kai visas tavo gyvenimas iki smulkmenų atsivers
tavo akims!
Įsivaizduok, jeigu būsi šventai gyvenusi dėl Dievo,
argi nebus paprasta ir lengva savo mirtį sudėti į Kristaus rankas?
Jau ir dabar kiekvieną dieną sudėk ją ten.
Kiekviena diena – atminimo paminklas meilei.
Tiems, kurie prieš Mane, kiekviena diena yra neapykantos stulpas.
Atsverk tai,
ir būsi paguodusi Mano širdį per Agoniją Grotoje.“

223. *Didysis Ketvirtadienis. Priešais Monstranciją.*

„Kai pasveikini Mane vidine šypsena, Aš tau taip pat nusišypsau.
Juk žmonės tarpusavyje šitaip daro. Tad ir Aš taip pat.
Kodėl abejoji?

Kai kalbi su Manimi, Aš klausausi ir atsakau tau.

Tačiau tu Mane girdi ne visada.

Kai nusizemini prisiminusi savo nuodėmes, Aš jas panaikinu... Aš atleidžiu...

Nors tu ir nejunti Mano atleidimo.

Kai dvasioje bučiuoji Mano rankas ir kojas,

kraujas, tekantis iš jų žaizdų, tave nuplauna, padaro baltesnę už sniegą.

Kai tavo akys ieško Manęs savo viduje, kad pasidžiaugtų kuria nors Mano savybe,

Aš su dar didesne meile į tave žiūriu, nors Mano Veido tu nematai.

Tad gerai įsidėmėk, jog net ir darant viską, kas tau įmanoma padaryti,

kad Mane mylėtum ir paguostum, šis „viskas“ yra taip maža palyginti su tuo, ką Aš tau duodu tuo pačiu metu.

Ir taip yra iš tikrųjų.

Gera, kada Begaliniai Galingasis pasilenkia prie savo vargšės mažytės, trokštančios ir silpnos, poreikių.

O, trošk, šiandien linkėk Man širdžių, kurios savo soste norėtų matyti ne save, o tik Mane.

Ir tu būk viena iš jų.

Daugelis praeis pro Mano „Atilsio vietą“ – taip jau įprasta; norima pamatyti, kokios gėlės, kaip papuošta,

bet nedaugelio jų širdys degs meile, įkarščiu ir dėkingumu!

Kiek yra tų, apie kuriuos galėčiau pasakyti: „Štai Manieji“?

Vis dėlto turėtų taip būti, Mano Bičiule, nes pasakytą:

„Mylėdamas „savuosius“, Jis mylėjo juos iki galo.“

Dažnai kartoju tau: „Būk Manąja“, kad ir tau tektų ši laimė džiaugtis Mano meile „iki galo.“

O, kokie malonumai laukia tavęs ten, kur Aš vedu!

Ar pažįsti Kristaus meilę?“

224. *Gegužės 27 d. Švenčiausioji Trejybė.*

„Tu esi „iš Dievo“ – Tėvo Kūrėjo.

„Per Dievą“ – Sūnų, tavo Atpirkėją.

„Dievė“ – pašventinančioje Dvasioje, kuri gyvena tavyje ir veikia tave.“

225. *Birželio 28 d. Galvojau apie malones, kurias vakar gavau Sainte-Anne-d'Auray bažnyčioje.*

„Niekada nebūsi per daug padėkojusi už Dievo dovanas, Mano Dukrele,

jeigu įvertinsi, kas yra Dievas ir kas – tu...

Jis – tobulumas ir grožis, o tu – dažnai pasikartojantis nedėkingumas ir kalčių dėmės.

Netrukus išvysi savo sielą ir jos luošumą.

Tu dar gali pasitaisyti, išvengti tokios didelės gėdos apšvietus aiškiai šviesai.

Jei tave veda Meilė, surasi daug būdų, kaip sumažinti mus skiriančias duobes, išraustas tavo nuodėmių!

Ir jeigu Meilė užvaldys tave,

greitai skubėsi keliu, nes Meilė nepaliauja, kol nesusivienija su savo Mylimuoju.“

226. *Liepos 12 d. Panšatė (Penchâteau) koplyčia.*

„Viešpatie, parodyk man begalinį savo tobulumą, kad, geriau pažindama Tave, labiau mylėčiau.“

„Stebėk jūrą. Kūrinijoje viskas atspindi Dievą.

Kūriniai atskleidžia, koks jų Kūrėjas.

Ir tu atskleidi Mane, esi mažytis Mano atvaizdas.

Pamąstyk apie tai, kad nepraleistum progų kiek tik gali patraukti kitus į Mane.

Juk tu nori nukreipti žmonių mintis į Dievą?

Daryk tai nors ir savo šypsena.

Tai vienas iš būdų, kaip tu gali skelbti Dievą.“

227. *Rugpjūčio 21 d. Lurdas. Per procesiją su Švenčiausiuoju Sakramentu.*

„Atlygis visai neproporcingas Aukos dydžiui.

O, jei tu žinotum...

Pagausink... padidink savo aukų turtus!“

228. *Grįžtant iš Lurdo.*

„O, Mano Dukra! Įvertink, jeigu gali, Manąją Meilę.

Iš tų tikslingų ir ypač didelių pastangų, kurių pareikalavo iš tavęs Lurdas,

padaryk tris išvadas, kurias tau padiktavau:

1) kalbėti Man tik su šypsena;

2) būti seserimi visiems, ypač – mažiesiems;

3) kiekvieną vakarą su meile aukoti Man savo mirtį.

Tada kils į Tėvą tai, kas Man būdinga.

Štai kodėl noriu, kad nepabijotum:
nepasitikėti savimi, bet tikėti,
pasitikėti Manimi,
be galo tave mylinčiu.“

229. *Rugsėjo 27 d. Vakare savo kambaryje nusižeminusi sakiau, kad praleidau daug gerų progų.*

„Matai, šventumą sudaro ištikimybė ir sąžinės jautrumas artimai jungiantis gyvenime ir meilėje. Ši meilė apima vis daugiau, nes mato begalinį Mano tobulumą ir vis labiau jį suvokdama kaskart įsiliepsnoja iš naujo.

Šventumas – tai visada trokšti Manęs.

Prakeikimas – atstumti Mane: „Netarnausiu.“

Atmesti Dievą! Ar nemanai, jog tai – siaubinga?

Tai atmesti meilę ir galimybę mylėti, nes visa yra niekas, nebūtis, išskyrus Dievą.“

230. *1945 m. spalio 25 d. Kai me. Mažai tegalvojau apie Jį, nes tą dieną atvyko mūsų naujasis klebonas.*

„Matai, kaip dažnai turi grįžti į savo vidų, kad Mane ten rastum.

O taip, tai būtina praktika, ji turi virsti įpročiu.

Apie tai pamąstysi šią naktį,

tada, kai tyloje ir minties pilnatvėje stengsiesi įsigilinti į Dievo esmę.

Ar nemanai, kad tokia naktinė malda daug kuo pranoksta meldimąsi dieną?

Juk tada tavo širdis tartum lengvai įsilieja į Manąją.

Tarsi tu jau būtum visiškai palikusi žemę bei jos rūpesčius ir atsidūrusi visai kitame pasaulyje.

O, koks palengvėjimas, koks poilsis, Mano Dukra!

Tai kodėl kai kuriomis dienomis tavo mintys būna tokios nutolusios?

Aš gi visada esu čia ir laikiu tavęs.“

231. *Lapkričio 16 d. Po Komunijos.*

„Valia.

Suprask, kad bet kuris nuopelnas daug labiau priklauso nuo valios negu nuo jausmo.

Paaukodama savo valią pašlovini Tėvą.

Ši garbė Jam priklauso visą Amžinybę.

Tai skirta Jam.

Tai – Jo nuosavybė.

Džiaukis, kad galėjai Jam tai atiduoti.

Argi ne dieviškas sumanymas, kad, nepaisant jūsų menkumo, galite suteikti garbę Dievui?

O kadangi tau šitai leista, pasirūpink tuo, kiek tik gali.

Net ir vienintelis „Garbė Dievui Tėvui“ gali padėti atsiversti toli esančiam artimui,

pakeisti vadovo nusistatymą, sutaikyti tautas,

pagelbėti Popiežiui,

išplėsti misionierių veiklą,

pasiiekti, kad sielų viduje apsigyventų Dievas,

palenkti mirštantįjį.

Ir ko tik negali padaryti vienas „Garbė Dievui Tėvui“, pakylėtas dieviškojo Gailestingumo?“

232. *Gruodžio 5 d.*

„Matai, kaip savimeilė, noras priklausyti tik nuo savęs prasmunka į tavo mintis?

Tikėjaisi, kad šį žmogų lankai vedama grynos artimo meilės,

o štai nejučia tavo žodžiuose, gestuose išryškėjo noras patikti.

Vadinasi, šias minutes nugyvenai ne vien Man.

Tau kalbu apie šias minutes, nes eini iš tų namų, tačiau kiek kartų jau šitaip yra buvę?

Kaip jums sunku pamiršti save ir gyna meile tiesiogiai atsiduoti savo Kristui!..“

233. *Gruodžio 7 d. Po Komunijos kalbėjau maldas, negalvodama apie jas.*

„Argi ne į Tėvą dabar kreipiesi?

Kai kreipiesi į žmogų pašnekovą, ar galvoji apie kitus dalykus?

Kai kalbi „Tėve mūsų“, stokis Dievo akivaizdoje ir žvelk į Jį.“

234. *1946 m. vasario 1 d. Mano galvoje buvo daugybė įvairiausių minčių, planų, prisiminimų, o aš sakiau: „Viešpatie, nusileisk į mane.“ Rodydamas į tą pašalinių dalykų chaosą, Jis man pasakė:*

„Nėra vietos.

Supranti, tam, kad įžengčiau į sielą, joje turiu jaustis kaip savo namuose,

o ne kaip jos namuose.

Jeigu tave pakviestų apsigyventi kambaryje, taip prigrūstame baldų, kad būtų neįmanoma įeiti,

argi nepagalvotum:

„Jei visa tai išmestų lauk, turėčiau puikią poilsio vietelę.“

Stenkis nelaikyti savyje nieko, kas galėtų nepatikti Mano Žvilgsniui.

Tebūna tavyje pagarba Mano Didybei, dėkingumas už Mano Gerumą, uolumas

ir Mano Garbės troškimas,

atjauta Mano kančioms,

jautrumas Mano meilei,

švelnumas trokštant Mane paguosti.

Tu turi dažnai pasikviesti Mane,

o tavo kviečiantis balsas nudžiugins Manąją Širdį.

Juk žinai, kaip iš kažkur aidinti švelni melodija patraukia vienišą praeivį,

ir Jis ten užeina.

O kai Jis sužino, jog ši darni muzika ir buvo skirta Jam,

jog tai buvo lyg meilės pinklės,

kad sužadintų Jo dėmesį ir palankumą,

Jį sužavi toks paslaugumas

ir Jis parenka savo atsakymus pagal kvietimo niuansus.

Ir jie smarkiai pralenkia anų jėgą,

nes tai – atsakas Dievo, kuris yra pati meilė.

O, Mano Dukra, įsitrauk į tuos bežodžius pokalbius, nuaustus iš polėkių

ir troškimų,

parodydama,

kad be Manęs tau niekas nebeegzistuoja,

kad jau esi pasirengusi pulti į savo Sužadėtinio glėbį, nes žemė tebuvo

tik laikina priemonė,

negalėjusi pririšti nei tavo proto, nei širdies, sukurtų Man.

Ar gali kiekvieną dieną Man pasakyti:

„Mano Viešpatie, aš čia.“

Ar šį rytą mes būsime kartu „Aname pasaulyje“?

235. *Didysis Ketvirtadienis. Buvau viena bažnyčioje priešais Švenčiausiąjį Sakramentą.*

„Širdimi priartėk kuo arčiau, kiek tik gali, prie Manosios Širdies.

Ar moki priartėti vidine tyla? O išorine?

Ar moki nutildyti savo norus ir paskęsti vien Mano sieloje tą momentą – Eucharistijos įsteigimo per Paskutinę Vakarienę momentą? Mano siela tada matė jus taip, kaip šiandien Aš matau tave. Ir su kokia meile!..“

236. *Pirmasis gegužės penktadienis. Po Komunijos, patariant man būti patraukliai.*

„Nusileisk iš savo aukštybių.

Būk linksma mergytė, besąlygiškai einanti pas visus, žvali ir greita, nes daug ką turi padaryti dėl gerojo Dievo.“

„Vos tik pastebi savyje kalnę, paaukok ją Man, kad atitaisyčiau.“

237. *Birželio 13 d.*

„Ieškok Manęs

Mano slėpiniuose,

Mano Evangelijoje,

Mano žodžiuose,

įvykiuose,

savo širdies įkvėpimuose,

Komunijoje,

kituose žmonėse,

vaikuose,

gamtoje.

Juk Aš gamtą sukūriau žmonėms. Ir tam, kad ji būtų tarsi fonas Mano Žmogystei.

Ir dabar esu gamtoje,

nes juk Aš esu visur!

Ieškok ir atrask,

kad tarpusavio bendravimas taptų mūsų meilės pagrindu.

Tikėk Meile!“

238. *Rugpjūčio 7 d.*

„Ar tau taip sunku susikaupti tarp visų tų lankytojų?

Žiūrėk į Mane ir galvok apie Mane.

O kadangi žinai, kad visada esi Mano Mintyse,

tau bus lengva žvelgti į Mane, kuris tau esu viskas.

Tai – ne vien žodžiai.

Įsižiūrėk į tikrovę:
Aš esu,
tu esi per Mane,
mes mylime vienas kitą.
Tai – viskas.“

239. 1946 m. spalio 24 d. Lipau žemyn į terasą sakydama Jam: „Eik su manimi.“
„Dažnai Man kartok tai.
Ir tau mirštant, didžiosios kelionės metu, Aš taip pat lydėsiu tave.“
(Pagalvojau, kad tuo svarbiausiu momentu man reikėtų ir Švenčiausios Mergelės.)
„Kaipgi Ji galėtų nebūti šalia tų, kurie kiekvieną savo gyvenimo dieną sukalba visą Rožinį?
Tu šimtą penkiasdešimt kartų per dieną Jos prašai „melsti už tave tavo mirties valandą.“
240. Šventoji valanda. „Mano Dieve, ar šiandien mylėjau Tave taip, kaip Tu nori, kad mylėčiau?“
„Ypač mylėjai Mane atsisakiusi savo valios šį rytą, kai tavęs paprašė pamokyti katekizmo, o tu mieliau būtum likusi su Manimi savo kambaryje.
Tačiau patarnaudama kitiems tu tarnauji Man.
Man patinka, kad tu nusileidi, paklusti.
Niekada nesvyruok. Drąsiai eik pirmyn.
Tvirtai tikėk: šitaip įrodai, kad myli Mane ne tik žodžiais.
Tai turininga meilė, kuri Man labai maloni...
Šventieji stengdavosi iš meilės Man priešintis savo valiai.
Tai jiems reiškė „pateikti įrodymų“.
Pabandyk, ir galiausiai juoksiesi iš savęs ir buvusių savo nusistatymų: tau viskas bus gera, nes viskas bus dėl Manęs.
Ar manai, kad Aš leisiu kam nors pralenkti Mane kilniaširdiškumu?
Mano dukra, jei tuo rūpinsiesi, mes pasikeisime puikiais kilnumo pareiškimais!
Ar apleisi save, kad Mane priimtum? Tai kasdienis darbas.
Sakyk Man, jog esi tik mažytė,
kad Aš atskubėčiau tau padėti.“

241. 1947 m. sausio 30 d. Šventoji valanda. „Dar kartą ačiū, Mano Viešpatie! Ar tik Tu neieškai priemonių, kad su kaupu užpildytum mano gyvenimo pabaigą?“

„Juk tai – Mano reikalas. Aš esu Pilnatvė.

Manyje yra viskas.

Ir tie, kurie turi Tikėjimą, numalšina troškulį.

Tačiau reikia tikėti ir viltis.

O, ta didžioji Vilties dorybė!..

Nuolat ją puoselėk, kad ji augtų tavyje.

Supranti, jeigu daugiau tikėsi, tai daugiau ir gausi.

Tikėkis net ir neįmanomų dalykų ir jų gausi.

Prisimeni tą šventąjį, kuris pajudino kalną?

Kalnų yra įvairių, o Mano Galybė – ta pati.“

„Tada, Viešpatie, gal galiu Tavęs paprašyti, kad pagaliau taptum vienintele varomąja mano gyvenimo jėga?“

„Padėk Man, kad galėčiau tau tai suteikti.

Ir čia mes vienyšimės:

tu dėsi pastangas,

Aš – suteiksiu malonę.

Tau bus paprasčiausia iš naujo įgyvendinti Mano Gerumą.

Ir per vieną dieną tu gauni tiek daug progų veikti žodžiais, gestais, poelgiais...

Padėk Man atgimti tavyje.

Vakare patikrink, ar Aš vėl gyvenau per tave.

Aš įdėsiu Savojo Žavesio,

ir vėl mes būsimė Viena.

Aš to labai trokštu!

Tu net negali įsivaizduoti, kaip karštai!

Ir ypač negali šito suprasti...

Kaip jums suprasti Dievo meilę? Nors žinote apie Atpirkimą ir Jo Kančią,

bet jausmas Širdies, kuri taip karštai jo troško, jums nesuvokiamas.

Dažnai kartok: „Aš tikiu Tavo meile man... Begaline Tavo meile. Žinau, kad mylėjai mane amžina meile.“

O, mažyte Dukrele, kuri sužadina šitokią meilę!“

242. Vasario 20 d. Šventoji valanda.

„Skirk didesnę reikšmę mažiems dalykams.

Jie tokie maži, kad dažnai nepasirūpini jų pripildyti meilės.
Vis dėlto ar iš tiesų manai, kad Mano, kaip Dievo, akyse smarkiai skirtųsi
smulkūs jūsų darbeliai atliekant valstybės tarnautojų pareigas, jums grei-
tai prabėgančios akimirkos
nuo tų, kuriuos vadinate savo didžiaisiais įvykiais?
Taigi tebūnie tavo paslaptis žavėti Mane viskuo, ką tik darai.
Tai Man suteiks tiek malonumo, kad Aš norėsiu tau atsilyginti.
Malonumas Man...
Argi šitokio pagrindo tau negana?
Ar tam tu pakankamai myli Mane?
O, Mano brangus vaike, žvelk į tai, ką Aš dėl tavęs esu padaręs.
Tai pakursto tavo uolumą, tiesa?“

243. *1947 m. vasario 26 d. Mano gimtadienis.*

Pažiūrėk: Aš esu prikaltas prie Kryžiaus, niekada žemėje nebegalėsiu
naudotis Savaisiais sąnariais.
Paskolink Man savuosius, kol baigsis tavo gyvenimas,
paskolink Man ir savo galvą, pripildytą Mano minčių.
Jei tu sutinki, Aš naudosiuosi tuo iki mūsų „Susitikimo“.

244. *1947 m. kovo 20 d.*

„Kai tu pareiški Man meilę, suteiki Man tiek džiaugsmo...
Jei tik žinotum!
Nebesijaučiu svetimas,
nesvarbus, koks esu daugeliui žmonių...
Geriau suprask Mane.
Sakyk žodžius iš širdies.
Aš juos glausiu kaip mirtos puokštelę prie krūtinės.
Žavėkis Mano meile, kuriai reikia tavęs.
Žavėkis ypatingu Mano nuoširdumu, tau išsakančiu slapčiausias Mano
mintis,
atskleidžiančiu Manuosius Troškimus,
ir būk Man nors kiek tuo, kuo Aš esu tau.
Žiūrėk, kaip paprastai tavęs šito prašau...
Jūsų laisvė dažnai suvaržo Mano žodžius, kuriuos Aš norėčiau pasakyti.
Aš tartum laukiu, kad patys susivoktumėte, ko trokšta Mano Širdis.
O, kaip Aš džiaugiuosi, kai atspėjate!“

245. *Balandžio 30 d. Florencija.*
 „Aš laikiu tavęs dėl Savęs.
 Laukiu tavęs dėl kitų.“
246. *Gegužės 1 d. Asyžius 47, priešais puošniausią šventovę.*
 „Supranti, tai dėl to, kad Jis buvo toks neturtingas...“
247. *Birželio 4 d. Valuar (Valloire), Savoja. Tyrinėjau savo žodžius.*
 „Kas išeina iš tavęs,
 parodo tai, kas tu esi.“
248. *1948 m. kovo 11 d.*
 „... Yra vargšų, į kuriuos niekas nekreipia dėmesio.
 Gatvėje į juos tik užmeta akį ir praeina.
 Tačiau jei kas nors atidesnis sustoja prie tokio varguolio,
 pasako jam gerą žodį
 ir duoda šiek tiek išmaldos,
 toks palaikymas anam vargšui suteikia drąsos ir vilties.
 Aš esu tas Vargšas.
 Būkite Mane palaikančiais.“
249. *Gegužės 20 d. „Viešpatie, žemėje tiek daug varginančių dalykų! Ar nemainai, kad man būtų daug geriau pas Tave?“*
 „Kadangi tu gyveni dėl Manęs, būk Man tokia maloni, išsaugok giedrą šypseną.
 Kadangi turi padaryti daug Gero, trošk prailginti gyvenimą.
 Kadangi tai Mano valia, būk laiminga ją pildydama.
 Ieškok priemonių, kaip galėtum sleisti džiaugsmą aplink save, visai nekeisdama savo įpročių,
 paprasčiausiai „tau būdinga elgsena“.
 Jauti, koks būna skirtumas, kai kalbama su meile ir kai kalbama be meilės?
 Žodžiai būna tie patys, bet paveikia visai kitaip.
 O kadangi tu gali, tai kodėl tau to nepadarius?
 Tau būtų lengva suminkštinti užkietėjusią širdį.
 Kodėl gi tau tuo nepasirūpinus? Nes kituose esu Aš.
 Todėl tarnauk Man ten, kur Aš esu.
 Kadangi ieškai Manęs, ar nebūtum laiminga sekdamą Mane ir ten?

Ieškai Manęs rožių grožybėje,
 lakštingalos giesmėje, kuri skamba terasoje,
 gegutės kukavime, aidinčiame iš salos per Luarą,
 gegužės nakties žvaigždžių žibėjime
 ir netgi raibuliuojančiuose tolimos pelkės raštuose.
 Tačiau argi pirmiausia Aš nesu sielose, sukurtose pagal Mano paveikslą?
 Tose žmogiškose būtybėse, kurių Brolis Gelbėtojas esu?
 Ar tai nėra tau pakankama priežastis pasiekti Mane per juos?
 Jie nė nepastebės, kad ieškai Manęs, tačiau bus pastiprinti. O Aš praplėsiu
 tą pastiprinimą...“
*„Mano Viešpatie, sutikusi X..., nesusilaikiau ir papriekaištavau be artimo
 meilės, nors to nenorėjau parodyti.“*
 „Viena gėle mažiau.
 Užtikrinu tave, kad Aš būčiau ją panaudojęs Savo garbei. Mano Gailės-
 tingumas panaudos tavo gailestį.
 Nusizemink, pripažindama savo trūkumus, ir Aš tave pakylėsiu aukščiau,
 negu buvai iki suklupdama.“

250. *Birželio 17 d. Šventoji valanda.*

Galvojau, kaip galėčiau labiau Jam patikti.
 „Aš nereikalauju neįmanomų dalykų.
 Nereikalauju nė to, kas sunku.
 Aš trokštu, kad pas Mane ateitumėte paprastai lyg vaikai,
 Dievo vaikai.
 O, Mano Dukra, būkime kaip šeimoje!
 Kas gi labiau už Mane turi teisę į kraujo balsą?
 Į šaukimąsi visais jausmais,
 virpėjimą širdžių, atpažįstančių savąjį šaltinį?
 O kadangi esate Dievo vaikai, kodėlgi negalėtumėte Jo mylėti kaip vaikai?
 Kalbėtis su Juo kaip vaikai?
 Dėkoti Jam lyg vaikai, kupini džiaugsmo,
 nes džiaugsmas yra meilės garbė;
 pilni nusiteikimo paklusti, kuris yra švelnus aksomas;
 pilni nuolatinio dėmesio, kuris yra matymas širdimi,
 ir pilni vis naujų išmonių, kurios yra meilės gyvybė.
 Jokiam žmogaus širdies jausmui gyvybingumas nėra toks svarbus kaip
 meilei;
 tegul tavyje viena sutampa su kita.

Kiekvieną savojo kelio valandėlę be paliovos siek Dievo, ir tavo akys bus tyros.

O kai norėsi su Manimi kalbėti, tark Man paprastai: „Aš Tave myliu.“ Patikėk, to gana.

Patikėk, jog tai viskas.

Į tai įeina ir gailėstis už kaltes, ir viltys, ir pasitikėjimas be ribų, nė neišsakant žodžiais.

Juk Aš jus pažįstu iki pat gelmių,
permatau jus kiaurai,
pro Mano akis neprasprūsta jokia jūsų pastanga.

Aš einu pasitikti.

Aš palaikau tas pastangas.

Esu visada tartum Tėvas, kuris moko vaikščioti savo mažiausiąjį.

Ar gali bent kiek suprasti, su kokia meile Jis tai daro?

Būk Mano mažiausioji.“

251. 1948 m. liepos 15 d.

Paštu gavau išspausdintą pirmą bandomąjį „JIS ir aš“ puslapį.

„O taip, džiaukis ir melskis, kad kiekviena jo eilutė geru atgarsiu atsiliptų sielose.

O, Mano Dukra, ar gali įsivaizduoti, kokį kelią nueis ši knygelė?

Melsk Mane, kad pasiekčiau pačius didžiausius skurdžius,

dvasiškai paralyžiuotus,

beviltiškai nusiminusius,

nebylius Dievo akivaizdoje,

pinigų troškimo apsėstuosius.

Melsk, kad šia knygele Aš pereičiau taip,

kaip kadaise perėjau gydydamas, patraukdamas prie Savęs.

Koks pergalingas žygis širdžių tyloje!

Ar patikėsi, kad jau ir tie, kurie šiuo metu ruošiasi ją išleisti, jaučia naują jos poveikį?

O, tegul bus einama ja pasistiprinti ir giliau alsuoti!

Ar bus pagaliau geriau suprantama Mano meilė?

Aš esu kaip turtuolis, kuris, dosniai apdovanojęs laime savo brangiausius bičiulius, susijaudinęs stabteli stebėti savo apdovanotųjų.

Ar jie atkreips dėmesį į Jo jautrumą?

O gal praeis šaipydamiesi kaip tada Kalvarijos kalne?

Daugelis su panieka linguos galvas.

Kiti liks abejingi.

Tačiau tie, kurie savo dvasią sulieja su Šventąja Dvasia, nuoširdžiai trokšdami labiau Mane mylėti, staiga patirs tokį švelnumą, kuris juos nustebins ir pavergs.

Melsk, kad Aš pasidaryčiau plačiau žinomas.

Prisimeni, kokį šūkį tau davė Vadovas?

„Užsimok plačiai.“

Ir tu keliavai per įvairias valstybes į kitą pasaulio kraštą.

Melsk Mano Gailestingumo, kad tavo nueiti keliai taptų pėdsakais, kuriais keliaus ši knygelė.

Todėl, kad visa buvo dėl Manęs: keliai, jūros, orlaiviai,

todėl, kad tu buvai Mano Dukrelė, tarnaujanti pagal įsakymą.“

252. *Liepos 22 d. Buvau užsiėmusi planavimu, kaip suruošti dukterėčios vestuves.*

„Visų pirma pavesk tai Man.

Aš visada lieku Kūrėjas, kaip ir anas septynias dienas, ir tavo pasitikėjimas pagerbs Mane.

O, vis ta pasitikėjimo problema!

Kodėl jums taip sunku tikėti?

Dar kartą perskaitykite Mano gyvenimo istoriją:

kiek ten stebuklą, kiek meilės...

kiek paprastumo gyvenant tarp jūsų...

O Manosios Eucharistijos įsteigimas, amžinai Man pasiliekančią jūsų gyvenime?

Argi tuo nenusipelniau, kad su meile ir atvira širdimi ateitumėte Man papasakoti visko, kas tik rūpi?

Ar ne apgailėtinais atrodytų tau toks bičiulis, kuriam niekada iš širdies neišsipasakojama?

Arba mylintis Tėvas, kurio patarimo neklausijama?

Taip ir Jėzus Kristus... Jo irgi negalite palikti nuošalyje, kai atsiduriate gyvenimo kryžkelėse ir svarstote: kuriuo keliu reikia eiti?

Aš varinėju net ir kraują, tekantį jūsų gyslomis.

Padaryk Man garbę tuo tikėdama ir už tai Man dėkodama.

Prisimeni savo mamos brangenybių dėžutę? Kaip rūpestingai ji dėliodavo savo papuošalus ir kitus brangius daiktelius!

Mano Širdis yra brangių sielų „dėžutė“.

Jos čia būna saugios, niekada neapsineša.

O, tai švelni Buveinė, švelnesnė už bet kokį aksomą.“

253. *Rugpjūčio 7 d. Man kilo egoizmo pagunda.*

„Labai prašau tavęs: pirmiau pasirūpink Manimi, o tik po to – savimi!“

254. *Spalio 4 d.*

„Šiandien tu kontempliuosi Mano sukurtą grožį.

Jau ši rytą matei aną sodriai rožinę strėlę horizonte, rytų pusėje.

Paskui eidama po medžiais sustojai pasigrožėti ilgomis rudens voratinklių gijomis, nusidriekusiomis nuo šakos ant šakos ir nusėtomis rasos lašais lyg perlais retai suvertame vėrinyje.

Ir svirplys, visą naktį griežęs tavo vyšnioje, staiga nutilo, nes patekėjo saulė.

O tada Luaroje ėmė raibuliuoti spalvos,

jų buvo tokia įvairovė, kad jokios žemiškos būtybės nebūtų sugebėjusios sudėlioti tokios atspalvių gausybės.

Nuskrido ir garniai, suraižydami violetinį dangaus skliautą.

Jei moki matyti, tai visa diena sklidina grožio,

ateinančio iš Manęs.

Tai kai kas iš Manęs, skirta, savaime suprantama, jums, žmonėms...

Kad sužadintų jums norą šlovinti,

jūsų malonumą adoruoti,

meilę Meilei.

Kiekvieną rytą šie Mano reginiai būna vis kitokie,

kad atnaujintų jūsų širdis.

Ar turi tokį greitą tiekėją, kuris taip stengtųsi tau įtikti?

Gal turi kirpėją, kuris sukarpytų debesis tavo mėgstamomis formomis?

Gal turi inžinierių, galintį priversti bangas atsiristi iki pat tavo terasos sienų?

Koks pirklys sutupdė paukščius tavo medžiuose ir daugybę plaštakių ant tavo gėlių?

Ar ši rytą tiulio audimo fabrikas išvyniojo tarsi šydą rūkus, perskyrusius salą į du aukštus?

Kieno ranka taip dailiai skina pageltusius lapus nuo tavo liepų?

O braškės tiesia ilgus ūsus, kitais metais žadėdamas vaisių.

Plačiai atverk akis

ir įžvelk Meilę.

Tai Meilė palieka tokius pėdsakus.“

255. *Spalio 12 d. Skaudėjo dantis.*
„Priglausk savo skaudantį skruostą prie sumušto Mano skruosto.“
256. *1948 m. gruodžio 9 d.*
„Kam priklauso tavo širdis? Tau? O gal Man?“
257. *10 d. Savo kambaryje.*
„Prašyk, kad alktum ir trokštum Dievo.
Prašyk kentėti dėl Dievo.“
258. *20 d.* „Šventasis yra žmogus kaip ir kiti. Tačiau jis išėjo iš savęs, pakviestas į šią vietą Šventąją Dvasią.
Šventa yra Dvasia.“
259. *1949 m. vasario 3 d.* „Rodyk pavyzdį. Reikia, kad Dievo vaikai darytų garbę savo Tėvui.“
260. *Šventoji valanda.*
„Neleisk savyje užgesti pasitikėjimo liepsnai.
Argi nereikia tau jos ištisas dienas? Karštai pasitikėk Manimi.
Dažnai vis sugrįžk prie pasitikėjimo, tos palaimingos būsenos, kurią Aš patariu puoselėti.
Nes Aš noriu, kad tvirtai pasitikėtumėte Manimi.
Meilė grįsta pasitikėjimu.
Supranti, jeigu tu Mane myli, jei tiki Mano meile, atsiduodi į Mano rankas kaip vaikelis, kuris net neklausia: „Kur einam?“, o linksmas iškeliauja, įsikibęs į motinos ranką.
Palaimintas pasitikėjimas, kuris jums pelno tiek daug malonių!
Išsaugok savo vainiką.
Tegul tau patinka nieko nežinoti apie ateitį, kad tik turėtum progą sudėti ją į Mano rankas.
Aš moku akląjį vesti pačiais geriausiais keliais.
O kai šis neregys sužino esąs Mano vaikas, ar galiausiai jis nepradės džiaugtis savo aklumu, kuris taip veikia Mano Širdį?
O Man norėsis atsidėkoti už jo pasitikėjimą rinktine dovana, ypatingu palankumu.
Žiūrėk, tai Mano švelnumas. Jis nesibaigia.
Tai – nemirtingas gyvenimas.

Palaikyk šį gyvenimą Manimi ir savimi.

Įnešk ir savo dalį. Šaukis visu savojo Troškimo švelnumu dažnai, tarsi alsuotum.

Nemanyk, kad tai perdėta.

Aš, esantis tavyje, visada klausiu: ar to pakanka?“

261. 1949 m. vasario 10 d. Sakiau: „Kad taip būčiau verta Jėzaus Kristaus nuopelnų.“

„Niekas nėra vertas,

nebent tik tas, kuris įsitvirtino Mano meilėje: tai Aš jus padariau vertus.

Todėl dėk visas pastangas, kad mūsų vienybė būtų tiesioginė bei pastovi kiekvieną dienos ir nakties akimirką.

Tu esi mana be perstojo: kodėl gi turėtum sustoti, taip tarsi nutraukdama meilę, tylą, garbinimą, nusiteikimą suteikti Man džiaugsmo?

Nebegrįžk į save.

Kadangi Man paaukėjai savo rytmetį ir dieną, pasilik Manyje.

Užsirakink čia. Ir įteik Man raktą.

Tada, kai kreipsiesi į artimą, darysi tai irgi iš Manęs,

ir tavo išorinis gyvenimas kils iš vidinio,

jame bus daugiau meilės ir tobulumo.

O, Mano Dukra, koks nuostabus šis mūsų gyvenimas kartu!.. Net Angelai galėtų jo trokšti...

O, koks tas laikas artumoje! Jis veda tiesiai į Amžinybę...

O, puikiausias būdas paguosti savo Dievą...

Kadangi tu myli Jį, argi šito neturėtum siekti visomis savo galiomis, padedama Mano malonės?

Būna aplaidumo, prigimties silpnumo.

Iš tikrųjų! Aš žinau tai.

Nebijok. Juk Aš tave sukūriau.

Aš ir atpirkau tave.

Mano kančioje nieko netrūko.

Tegul nieko netrūksta ir Džiaugsmui, kurį Man teiki!

O ne, tai nėra sunku.

Tu tikrai žinai, kad Man svarbiau, kokios dvasios būdama veiki, nei pats veiksmas.

Aš noriu, kad tavo dvasia būtų mylinti ir nusižeminusi, sąžininga ir neprisirišusi prie kūrinių, nusišalinusi nuo žemės gyvenimo ir su

džiaugsmu pasirengusi iškelti į Aną pasaulį vos Aš pašauksiu:
be šito džiaugsmo iškeliavimui stigtų meilės.

Tai – Išvykimo Giesmė.

Džiaugsmas skatina polėkį.

Siela atvykusi, nors kūnas jos dar nepaleidžia.

O, kokia puiki su džiaugsmu sutinkama Mirtis,
verta Jėzaus Kristaus nuopelnų!“

262. *Kovo 30 d. Savo kambaryje.*

„Mano dukra, rimčiau vertink dabarties momento svarbumą, pavojų,
kylantį galvojant apie praeitį,
ir nenaudingą dairymąsi už ateities uždangos.
Paprasčiausiai su meile išgyvenk šį tau duodamą momentą.“

263. *Kovo 31 d. Šventoji valanda.*

„Atkreipk dėmesį į savo mintis.

Ar nematai, kad jos sudaro didžiausią tavo gyvenimo dalį?

Kad tai – vidinė karalystė, kurią reikia išmokti valdyti,

kad iš jų gimsta tavųjų dienų Gėris ar Blogis?

Nuolat galvok apie Dievą, Jo garbę, valią, gailėstingumą ir visas kitas
Jam būdingas savybes.

Gyventi jomis – tai geriau pažinti Jį patį

ir nebesureikšminti savęs.

Prisimeni:

„Viešpatie, kada gi aš būsiu tobulai susivienijusi su Tavimi?

Ir taip paskėsiu Tavyje, kad nebeprisiminsiu savęs?“

Šiose mintyse apie susivienijimą tu ir atrasi savo uždavinį
teikti Laimę tiems, kuriuos Mano valia sutelkė netoli tavęs.

Netikėk atsitiktinumu.

Tikėk, kad veikia tavo Tėvas, Bičiulis, Tas, kuris neapleidžia tavęs.

O jeigu tu, užuot teikusi Džiaugsmą, kamuosiesi,

jei nespinduliuosi Manęs,

Manęs, guodžiančio,

argi turėsi teisę manyti, kad savo dvasią suliejai su Dievo Dvasia?

Todėl tegul tavo mintys šviečia gerumu, atlaidumu,

uolumu darbuotis dėl Mano reikalų.

Tu laisvai gali joms įsakyti,

tavo pareiga – rinktis Mane.

Jei nepasirinktum Manęs, argi galėtum vadinti Mane savo Didžiausiu Bičiuliu, gražiausia savo Meile,
Bragiausia Būtybe, be paliovos gyvenančia tavyje?
Tu Manęs nematai, bet žinai, kad čia esu.
O kadangi žinai, jog Aš esu čia, skirk Man savo meilės mintis, „nereginčioji“.

264. *Gegužės 9 d.* „Nusižeminusi sakyk Man:
„Mano Dieve, per visą dieną padariau tik tiek...
Būčiau galėjusi padaryti geriau!
O padariau tik tiek... Tavo atžvilgiu... kitų atžvilgiu...“
Aš papildysiu.“
265. *1949 m. gegužės 29 d.*
„Ar žinai, ko šiandien tavęs paprašysiu?
Išmokti apie kitus kalbėti gerai.
Koks taurus įprotis! Kiek daug malonumo tai Man suteiks... Kaip gražiai bus pamokyti kiti!
Juk visi turi ir gerų savybių – net ir tie, kurie atrodo pilni ydų.
Ar sutinki pradėti šiandien ir tęsti
visas rytdienas
iki pat savo mirties?“
„*Taip, Mano Viešpatie, bet nežinau, kodėl išeina kitaip: pirmiausia ateina į galvą peikiantys žodžiai.*“
„Prisimeni aukštus dviračius vežimaičius? Kai arklys pasibaidydavo, nuspausdavai stabdį ir įtempdavai vadžias.
Taip sustabdyk ir savo gestus, apmąstyk mintis.
Daryk tai dėl Manęs.
Argi gali būti kas nors per sunku, kai tai daroma dėl Manęs?..“
266. *Birželio 17 d. Po Komunijos su liūdesiu žvelgiau į savo vakar padarytas nuodėmes.*
„Paaukok Man suglamžytą savo sielos apdarą. Aš vėl jį išlyginsiu Savo nuopelnais.“
267. *1949 m. liepos 4 d. Po Komunijos Jam kalbėjau: „Man labai gėda žinant, kad Tu padėtas ant nenaudingo, o dažnai ir pikto mano liežuvio.“*
„Aš tai žinau. Ir vis dėlto ateinu.“

Netgi

kai tu tiki ne visomis Mano Malonėmis,

Aš tau jų duodu.

Netgi

kai nežinai, kada Aš pasirodau per tave,

Aš pasireiškiu, nes Aš esu tavyje.

Netgi kai lemeni Tėvui apie savo trumpalaikius jausmus,

Aš juos papildau.

Tai Aš darau kaip Išganytojas.

Tau sunku tai pastebėti,

bet išrinktieji tai žino. Mane kontempliuodami jie pažįsta savo Atpirkimą.

Jie džiūgauja ir šlovina Mane.

Kai kada ir tu prisijunk prie to išrinktųjų šlovinimo, stebėdama savyje Mano veikimą.

Bandyk atskleisti jį Mano Gyvenime ir savajame.

Kokia brangenybė yra Tikėjimas! Nepraleisk progų jį padidinti,

kaip nukreipiamas šviesos srautas į tamsius neištirtus kampus.

Būtent Tikėjimu kūrinys prisiliečia prie Kūrėjo.

O kai tavo tikėjimas tampa stipresnis, brandesnis, tada padidėja ir tavo viltis bei meilė, kad susivienytume dar glaudžiau.

Vienybėje esame ištikimi mažuose dalykuose, kaip ir dideliuose, nes visa yra bendra.

Tai taip paprasta, kai Dievas kartu!

Dažnai kartok Jam lyg meilės alsavimą:

„Mes esame kartu!

Mes – kartu.“

268. *Rugpjūčio 18 d. Iškilo klausimas, ar mane reikės operuoti.*

„Argi taip svarbu, kas tau turi nutikti!

Juk tu esi Mano,

gyveni Mano meilėje.

Kadangi žemės kelionė tau baigsis gyvenimu, neturinčiu pabaigos, tegul viskas ir veda į tai.

Kviesk Mane nukeliauti drauge su tavimi šią paskutinę kelio atkarpą.

Tegul ji bus pati džiaugsmingiausia ir intymiausia, nes mes žengsime koja kojon.

Tavo kelionės šūkis? Dievo valia.

Nėra už jį patrauklesnio.
Mes šlovinsime jį Dviese.
Tu tikrai nemanai, kad Aš pasišalinu, kai kenčia Mano draugai,
o Mano buvimas juos taip sustiprina, kad galiausiai jie trokšta visada
kentėti.
O, koks puikus kelias veda į Amžinybę!
Neliūdėk, tuo Mane įskaudintum.
Nes mirti – tai ateiti pas Mane.
Nes prarasdama save tu atrandi Mane...
Ar nori, kad mes pagaliau susijungtume?“

269. 1949 m. rugsėjo 8 d. Klinikoje po operacijos.

„Matai, Aš galėjau tave jau išsivesti.
Būtum su džiaugsmu leidusi pasiimti tave.
Tačiau juk mielai dar truputį pasidarbuosi Mano Garbei?
Ir linksmai, argi ne?
Juk tiesa, kad gyventi verta vien tam, kad Man tarnautum.
Patikėk, jog Aš patarnauju tau, kad Man tarnautum.
Aš ir toliau tau duosiu visa, ko tau reikia širdyje ir prote.
Ar esu kada tave palikęs?
Ir tu nesiskirk su Manimi.
Kartu mums prabėgs tas truputėlis, kurį tau dar lieka gyventi žemėje.
Visada kartu.
Juk tai nepaprasta!
Kai tu kaip šiandien pajusi silpnumą,
stiprybės pasisemk iš savo Brolio,
kad mylėtum, garbintum bendrą Tėvą, Jam dėkotum.
Nepalik Jo be savo šypsenos:
tai – palaimingas „amen“.
Taip pat elkis ir su artimu.
Jam taip reikia džiaugsmo ir geranoriškumo.
Tegul tau niekada netenka apgaillestauti, kad nusileidai.
Tačiau eik tiesiai.
Eik veržliai.
Eik, kaip ir dera eiti į Dievą.“

270. Rugsėjo 29 d. Gijimas.

„Ar matai skirtumą tarp gyvenimo, kokį Man aukojai prieš išbandymą,

ir gyvenimo, kokį nori paaukoti dabar?
Ar tau nebuvo naudinga priartėti prie gyvenimo pabaigos skardžio,
kad realiai pamatytum,
kas iš tikrųjų yra žemė
ir kas yra amžinasis gyvenimas.
Ar nemanai, kad tai buvo nauja tavojo Dievo priemonė patraukti tavo
dėmesį ir priartinti prie Savęs?
Mano Dukra, Manoji meilė išradinga!
Kaip Ji trokšta pagauti jus bėgančius...
O kiek daug pasitraukia tylomis ir nuo Manęs pasprunka!
O tu leiskis pagaunama.
Nuvargusi, sunkiai alsuojanti, nes kentėjai, tu pailsėk prie Mano Šir-
dies.
Ar manai, Ji nežino, kokį išmėginimą tau pasiuntė?
Matai, svarbiausia, kad tu vis tiek nesuabejojai meile.
Tu pasakei „Tebūnie!“
Sutikai su viskuo, kad ir kas tau nutiktų.
Štai kur jūsų jėga, paveikianti jūsų Dievo galybę.
Jūs pritraukiate Dangų, visiškai atsiduodami su tobulu pasitikėjimu.
Dabar mes nebesiskirsime.
Aš apglėbiu tavo gyvenimą.
Saugau tave.
Jei tu degi, tai Mano Ugnyje,
eini pirmyn Mano kojomis,
alsuoji Manimi.
Žiūrėk, kaip džiaugsmingas Mano valios priėmimas gali taip sutirpdyti
sielą, kad ji to net negalėtų numanyti.
Žiūrėk, kaip iš visos širdies reikia tarti „ačiū“.
Žiūrėk, kaip reikia leisti Man laisvai veikti jūsų gyvenimuose,
nes Aš padarau ir staigių posūkių, kurių nenumatėte.
O kai Tikėjimas arba Meilės žvilgsnis jums padeda suprasti,
skiriate savo Tėvui dar jums nepažintą džiaugsmą.
Jam, kuris visada yra Meilė,
nepaisant to, ar žydėte žydite, ar išgyvenate sunkius laikus.“

271. *Spalio 13 d. Šventoji valanda.*

*„Brangusis Kristau, štai aš ir vėl nuslydau į tą pačią puikybę, tą patį ego-
izmą.“*

„Mano Dukra, kodėl stebiesi?

Argi ne visada tavo gyvenimas buvo nuolatiniai pradėjimai iš naujo?
Aš myliu tave tokią, nusižeminusią, bet pasirengusią elgtis geriau iš
meilės Man.

Todėl Aš tave pakylėju.

Todėl Aš tau padedu.

O Šventoji Dvasia pripildo tave, nes iš savo vidaus išprašei save pačią,
atsikratei iliuzijų apie savo reikšmingumą
ir pagaliau užleidai Jai visą save.

Pamatyk savo įprastą nesugebėjimą.

Pripažink, kad tavo nuomonė lėkšta, kad nesistengi, tartum tau visai
nerūpėtų Mano Garbė.

Iškllok Man savo nuslydimus žemyn, ypač labiausiai atimančius drąsą,
pavyzdžiui, tai, kad nuolat nekontroliuoji savo įprastinių trūkumų.

Išliek Man savo skausmą dėl šių trūkumų.

Tačiau tegul tau ypač skaudu būna dėl to,
kad skaudini Mane.

Paskui mėgink atitaisyti:

savo meilės žodžiais,

tyla,

polėkais,

galesčio aktais, atliktais su paprastu nuoširdumu.

Ir naujai pasiryžtant taisyti.

Patikėk tai Mano Motinai.

Ji stebės aplinkybes tuo pat metu kaip ir tu.

Ar netiki, jog dviese bus lengviau įveikti?

Be to, nuolatos žvelk į Mane.

Argi ne tiesa, kad malonu stebėti vienintelio savo Bičiulio veidą?

Argi tai neteikia jėgų?

O jeigu Bičiulis yra visų dorybių pavyzdys, jeigu Jis žėri visomis tobu-
lybėmis,

argi tavo akys kiekvienu pažvelgimu iš Jo nepasisems tarsi peno Juo sekti?

Potraukio prie aukštesnio Gėrio, kuris kils ne iš tavęs,

bet kurį gausi lyg išspinduliuotą Jo švelnumą ir meilų galeistingumą.

Mylėk.

Matai, kiekvieno krikščionio gyvenimas susiveda į meilę.

Tu dar nežinai visų tų tonacijų,

visų simfonijų. Nesakau „baigtų“...

Jos vos pradėtos.
Kiekvieną dieną atrask naują meilės išraišką,
kokia dar nėra buvusi išsakyta:
tai sukels tau dar nežinomų pojūdzių,
tarsi kreiptumeisi į Dievą, Jį naujai garbindama, regėdama kitokioje
šviesoje,
kuri kiekvieną rytą nušvies vis kitaip, kad tavo širdis įvairiau išlietų
iškalbingas vienybės sutartines.
Nes Dievas yra begalinis...
Įeik į Jį giliai kaip į girios glūdumą,
kur tylą, paslapčių sklidina, aidi būtybės gelmėse.“

272. *Spalio 27 d. Šventoji valanda mano kambaryje.*

„Kai matau, jog Manęs ieškai, argi galiu nuo tavęs bėgti?
Kai nerimastingai šauki Mane, argi tau neatsiliepsiu?
Argi Aš nebesu tas pats Dievas, kaip ir pirmaisiais Sukūrimo rytais?
Tada, kai pirmasis žmogus, didingas ir geras,
laukė Manęs, kad išlietų savo širdį ir ją neapsakomai pasotintų šiais
pirmais pokalbiais su savojo kūno ir dvasios Kūrėju.
O Mozė Sinajaus kalne?
O pranašai?
O Dievas-Žmogus, pasitraukęs melstis vienumoje naktį ir dieną?
Ar gali teigti, kad Aš nebūdavau arti jų, suteikdamas Tėvo pastipri-
nimą?
O nuo tada, kai Dievas-Žmogus leidosi nukryžiuojamas ir mirė siau-
bingai kankinamas dėl jūsų, juk Aš kiekviename iš jūsų matau Jį. Savo
Kristų, Savo vienatinį Sūnų...
Jūsų balsu Jis kalba Man.
Jokūbas užima Ezavo vietą.
Mano palaiminimas išlieka visada, jei Man priimtina jūsų ištikimybė.
Taigi tikėk tvirtai ir nevenk Manęs šauktis!
Ar iškęstum, jei Aš dingčiau iš tavo gyvenimo?
Ar įsivaizduoji bent pusdienį be Manęs?
Rytą be Komunijos?
Džiaugsmą, kuriuo su Manimi nepasidalytum?
Arba sielvartą, apie kurį negalėtum Man papasakoti?
Tik pagalvok, kad šią akimirką pasaulyje
yra daug brangių kūrinių, kurie nori likti Man visiškai svetimi...“

Melskis už juos, šituos vargšus, panaudodama turtus, kuriuos ir esi gavusi kaip tik tam, kad padėtum kitiems.

O, pagalvok apie juos!

Melsk už juos lyg melstum už patį Kristų.

Keista, tiesa?

Tačiau pagalvok, kad visi šie Mano kūriniai – tai kiti Kristūs.

Nesidarbuojate dėl atsivertimų, nes jų nematote, bet ateis diena, kai tos sielos, įėjusios į Dangų jūsų dėka, džiūgaudamos lydės jus padėkos ir meilės šūksniais, nes danguje visi vienas kitą myli.

O, Mano Dukra, pagerbk mistinį Kristaus Kūną.

Rūpinkis Jo nariais,

deramai gerbk Bažnyčią, Jo Sužadėtinę.

Pasaulyje nėra nieko didingesnio, brangesnio, tobulesnio už Sužadėtinio ir Bažnyčios – Jo Sužadėtinės – šventumą,

išskyrus Švenčiausiosios Trejybės spindesį, kuris gaubia ir apšviečia visa, kas Jai priklauso.“

273. *Lapkričio 3 d. Šventoji valanda.*

„Kiek paaugai Mano meilėje?

Ar mintimis labiau priartėjai prie Manęs savo širdyje?

Dažniau ir intymiau?

Ar džiaugiesi aukodama Man kokį savęs nugalejimą?

Ar labiau trokšti Mano Karalystės?

Ar tavo gerumas vis dar ribotas, kai jo prireikia tavo artimui?

Matai, vaikai dažnai būna panašiai klausinėjami, kad išaiškėtų, kiek jie stropūs.

Tu, kuri žinai esanti silpna ir menka,

klausk savęs, ar tau užtenka tavo menkų jėgų

ir kaip jas padidinti.

Kai pasisveri ar pasimatuoji, gali numatyti siektiną tikslą.

O, kaip tavo sielai reikalingas tinkamas taikinyš!..

Ypač drąsink save.

Pradedantiesiems būtini pagyrimai...

O taip, Mano vargše mažyte, tu visada esi pradedančioji, bet turi tvirtą valią – augti.

Tu vis dar esi naujokė,

kaip tos jaunos vienuolės, kurios norėtų, kad greičiau prabėgtų metai, jas skiriantys nuo amžinųjų įžadų.

Įsivaizduok mokyklos salę su gausybe vaikų, tarp kurių yra ir nedrausmingų, ir labai stropių.

Ar netiki, jog mokytojas dės visas pastangas, kad padėtų tiems, kurie trokšta pasiekti gerą tikslą?

Tavo mokytojas – tavasis Dievas.

Tavo darbas – Jį mylėti.

Kai buvai maža, rašant tavo ranką vedžiodavo kitas; tavo Dievas vedžios tavo širdį,

kad mylėtum su tokiu džiaugsmu, kad Jį dažnai to melstum, nes supranti savųjų priemonių menkumą... .

Nėra mokytojo, kuris būtų atidesnis savo stropiam mokiniui.“

„Viešpatie, jau taip seniai Tave myliu ir vis dar nemoku tavęs mylėti taip, kaip reikia.“

„Kad mylėtum Tėvą ir Šventąją Dvasią, imk Mano Širdį, o kad mylėtum savąjį Kristų, aukok Jam Jo Kančią.“

274. *Gruodžio 6 d. Ieškojau naujo būdo Jį mylėti.*

„Ar tau neatrodo, kad meilės žavesį sudaro Švelnumas?“

275. *Gruodžio 9 d.*

„Ar negalėtum nubraukti visų tų nenaudingų mintelių, kurios nepasitar nauja nei tau, nei artimui, nei Dievui?

O vietoj jų galvoti

apie meilingą adoravimą,

Mano Karalystės troškimą,

uolumą stengiantis dėl brolių išganymo?

Visa tai būtų tarsi kambariniai augalai, puošiantys vidines svetaines.“

276. *Gruodžio 11 d. Novenos, skirtos Nekaltai Pradėtajai, užbaigimas. Mane sužavėjo Mišiose atlikta muzika iš penkių dalių.*

„Ką pasakysi Danguje, kai Mane šlovins milijardai balsų?

Kiekviena šventa siela gieda savitu, tik jai būdingu balsu.“

277. *Aš girdėjau entuziazmo kupinų skaitytojų atsiliepimų apie „JIS ir aš“.*

„Mano Viešpatie, ačiū už visas tas vidines malones, kurias paslapčia daliji.“

„O tu dar ne viską žinai.

Sužinosi tik Danguje.

Ir su kokiu džiaugsmu...

Man malonu su mūsų knygele keliauti širdžių takais.

Daugelį skaitytojų pasiekia taiklios Mano strėlės.

Kiti neišdrįsta patikėti tokia meilės gausybe ir lieka ant Tiesos vandenyno kranto.

Kai kurie ją užverčia, nenorėdami suprasti.

Patikėk, daugelis, labai nustebę, bando mėgdžioti tą patį meilės būdą...

Siekia artumo, kai nesiskiriama,

kai nėra jokios atvangos,

bet sumaniai išrandama, kaip

žavėti,

guosti,

džiuginti vis nauju švelnumo pavidalu.

Aš tau sakiau: „Manęs niekada nemylėsite per daug.“

Net kai mylėsite iki beprotybės.

Argi Aš pats to nepatyrčiau mylėdamas jus?

Ar kada nors galėsite Man atsakyti tuo pačiu?

Jūsų širdyse esu toks neturtėlis...

Jose tiek nejautrumo...

Tiek priešiško...

Tegul tie, kurie geriau supranta, kiekvieną dieną bando Man padovanoti nors ir vien savo užuojautos jausmą.

Man palengvėja ir nuo trupučio jūsų gailėstingumo.

Mane nuramina troškimas suartėti su Manimi.

Man malonus jūsų meilės aktas

nors jis ir būtų trumputis tarp kitų jūsų darbų.

O jei kuri širdis pasiekė tiek, kad gyvena vien tik Man,

Aš ją pripildau jau ir šiame gyvenime,

nes ji suteikia Man žemėje būstą, kuriame Aš randu priebėgą.

Ar manai, kad šitokių yra daug?

Skaitykite Evangeliją. Įsižiūrėkite į gyvą Pavyzdį.

Iš ten semkitės meilės kitiems,

uolumo tarnauti Tėvui,

vienybės su Šventąja Dvasia,

kad Ji pūstų kada panorės

ir kiek panorės.

O jeigu Ji bando jus,

nesakykite: „Užteks!“

Jai paveskite savo būtybę,
tegul neša ten, kur Ji nori.
Neš Ji į aukščiausias viršūnes.
Kadangi tu Mane atradai, ar nenorėtum Manęs pagarbinti švelnia
meile?
Net ir kur nors lankydamosi, pramogaudama, keliaudama, atverk savo
širdį:
Aš joje įsirengiau buveinę.“

278. 1949 m. paskutinės dienos.

„Pašalink iš savęs savimeilę.
Tegul tavyje gyvena Dievui skirta meilė!“

279. 1950 m. sausio 1 d.

Šūkis: „Pasitikėk savoju Dievu, pasitikėk iki kraštutinumo!“
„Viešpatie,
tegul šie žodžiai, Tavo pateikti baltuose puslapiuose, būna tarsi išrašyti ant
tvirtos, aukštos sienos, tegul iš jų trykšta tiek meilės šaltinių, kad atsigertų
mano žemiškieji broliai ir seserys!“

Rodyklė

(skaiciai žymi ištraukos numerį)

Abejonė 151, 161

Angelai 178

Apkalbos 153

Žr. gailingumas pokalbiuose

Atgaila 11, 23, 64

Meldžiant atleidimo 152

Atleidimas 152

Atitaisyti klaidas 225

Atsižadėjimas 179

Dangus (jo troškimas) 101, 138, 148, 276

Žr. mirtis

Darbas 22

Dėkoti Dievui 114

Džiaugsmas (būtinai linksmumas) 141

Egoizmas 253, 278

Eucharistija 33, 58, 68, 75, 127, 207, 208

Komunijos troškimas 35

Gailingumas 117, 123, 176, 180, 192, 205, 217

Gamta – Dievo atspindys 226, 254

Žr. kūrinių

Garbė (Dievo). Gyventi ja 222

Kančia vienijantis su Jėzumi 53, 62, 149, 166, 155

Žr. meilė

Kantrybė 83, 135

Žr. matyti Dievą artime 96, 167

Knyga. Ruošti „JIS ir aš“ 218

Ji padarys gera 219, 251, 277

Kunigai 154

Kūrinija – Dievo atspindys 226, 254

Žr. prigimtis

Malda 19, 44, 47, 99, 122, 128, 136, 233, 234

Kas yra malda 213

Maldos galia 231

Maldos nuoširdumas 84, 164

Meilė maldoje 130

Šeimyniškumas su Dievu 155, 250

Žodinė malda 141

Žr. susikaupimas

Maži dalykai (rūpintis jais) 59, 156, 186, 215, 242

Meilė: Dievo – mums 20, 29, 49, 54, 79, 272

Jo kančios už mus 162

Meilė: Jėzaus – mums 139, 185, 191, 204, 244

Meilė Jėzui 2, 56, 60, 73, 103, 145, 182, 194, 203, 206, 237, 271

Meilė dedant pastangas 137

Meilė tam, kurio nematai 158

Kaip mylėti Jėzų 213, 240, 250

Pagyvinti meilę Jėzui 209

Trokšti Dievo 66, 257

Valios meilė 172, 231

Veikti dėl Dievo 243

Meilumas 5, 27, 52, 57, 97, 98, 100, 106, 120, 121, 249

Pokalbių metu 144, 153, 265

Mergelė Marija (Švenčiausioji Mergelė) 81, 111, 142, 186

Mirtis 41, 55, 74, 87, 189, 190, 198, 200, 201, 207, 239

Mirčiai parengia meilė 210

Žr. pasitikėjimas; viltis

Moterys 8

Nuoširdumas maldoje 84

Nusižeminimas 24, 37, 39, 43, 86, 115, 116, 125, 179, 186, 214, 264, 266

Jėzaus nusižeminimas 221

Pareiga (vykdyti nepaisant savo įspūdžių) 70

Paslaptys 134

Pasitikėjimas 93, 169, 173, 174, 177, 181, 252, 260, 269

Pasitikėti susirgus 268, 270

Žr. viltis; mirtis

Pavyzdys (duoti gerą pavyzdį) 259

Pažanga 109, 157, 273

Prigimtis ir malonė 15

Savimeilė (saugotis jos) 232

Susikaupimas (klausytis Dievo) 16, 17, 21, 32, 34, 51, 63, 108, 126, 195, 230, 238, 245, 247
Nevalingi išsiblaškimai 6, 31
Susikaupimas kelionėje 119, 216

Šventieji (jų vaidmuo) 193
Šventumas 229, 268

Tikėjimas 267
Tobulumas (kviečia tobulėti) 132, 143, 147
Trejybė. Ryšys su Švenčiausiosios Trejybės Asmenimis 224

Tvarka 12

Uolumas 40, 102, 110, 135, 170, 197
Žr. gailestingumas

Vaikai 159
Vienijimasis su Dievu 42, 45, 46, 85, 89, 90, 104, 140, 150, 151, 184, 187, 188, 196, 199, 201, 202, 210, 211, 212, 223, 235, 261, 263
Žr. malda
Viltis 241, 279
Žr. pasitikėjimas, mirtis

LUI et moi

ENTRETIENS SPIRITUELS

TOME III

XXXe ÉDITION

BEAUCHESNE

Įvadas

A. de Parvillez, SJ

Be abejonės, nebūtina kartoti tų aiškinimų, kuriuos jau parašė pirmųjų dviejų „JIS ir aš“ tomų pradžioje Jo Ekscelencija monsinjoras Villepelet, Nanto vyskupas, gerbiamasis tėvas Jules Lebreton, Paryžiaus katalikiškojo instituto Teologijos fakulteto dekanas, ir ponas Daniel Rops apie šią knygą ir autorę. „JIS ir aš“ knygoje pateikti tekstai, surašyti Gabrielės Bosi (Gabrielle Bossis), mirusios 1950 m. birželio mėnesį. Apie jos gyvenimą papasakojo viena iš jos draugių, ponia Pierre de Bouchaud jaudinančioje knygutėje „Gabrielė Bosi, „Jis ir aš autorė“ (Beauchesne leidykla, 1951 m.). Tai „vidiniai žodžiai, priskiriami mūsų Viešpačiui“. Jų paprastumas, žavesys, švelnumas ir giluma palietė daugelio skaitytojų širdis. Abu pirmieji tomai buvo sudaryti atrenkant ištraukas iš visų dešimties storų sąsiuvinių, kuriuos paliko autorė, rašiusi į juos 1936–1950 metais. Šio trečiojo tomo pradžioje atrinkti šūkiai, kokius, pradėdant kiekvienus metus, jai pasakydavo vidinis balsas. Toliau pateikta keletas trumpų tekstų iš pirmųjų sąsiuvinių, o tada – svarbesni ir dar nespausdinti tekstai, užrašyti 1941–1945-aisiais metais.

Nuo 1945 m. gegužės iki 1950 m. birželio yra gana daug nespausdintų puslapių, kurie galės būti medžiaga paskutiniam tomui.

ŠŪKIAI KIEKVIENTIEMS METAMS

1. *1937 m. sausio 1 d.* „Tavo šūkis šiems metams:
„Tyrai ir paprastai“
Pakaks, jei kaskart Man aukosi dabarties akimirką. Taip visi tavo metai bus Man paskirti.“
 2. *1938 m. sausio 1 d.* „Šiais metais mylėsi Mane per mano brolius. Daryk jiems tai, ką norėtum padaryti Man pačiam.“
 3. *1939 m. sausio 1 d. Kadangi linkėjau, kad plisty Jo garbė.* „Neprašyk Manęs taip, lyg tai būtų neįvykdomas dalykas. Kai meldi, tikėk, jog būsi išklaudyta.
Šiais metais tu prašysi Mano garbės, Mano Karalystės atėjimo. Be to, atkreipsi daugiau dėmesio į mažus dalykus, smulkias tuštybės apraiškas, menkus perdėjimus kalbant. Tai bus didelės pergalės.
4. *1940 m. sausio 1 d. Po Komunijos, kai Jį prašiau šūkio šiems metams.*
„Melstis“. „Vienytis“.
 5. *1941 m. sausio 1 d. Atsibundant.* „Tavo šūkis šiems metams: tikėti Meile.
Tikėjimas Mano Meile.
O atgailos praktikai – susilaikyk nuo veiksmų staigumo.
Ar supranti? Laikas, kurį susivaldysi prieš imdama veikti, bus auka Man.“
 6. *1942 m. sausio 1 d.* „Mano šūkis šiems metams? „Ištirpk Manyje“ dar tebegyvendama. Taip išmoksi ištirpti Manyje, kai mirsi.
Supranti, tu gyvensi Manyje ir, kai melsiesi Manyje, tavo į Tėvą nukreiptas žvilgsnis bus kur kas geresnis.
Ir jei kalbi Manyje, nebešneki kas papuola.
Jei mąstai Manyje, labiau priartėji prie Tėvo.
O, Mano Mylimoji, vis labiau atsitolink nuo žemiškų dalykų... Ko tu lauki ateityje? Nebent Manęs.“

7. 1943 m. sausio 1 d. „Šūkis: „Mūsų širdyse“. Tu būsi Manojėje, o Aš – tavojoje“.
8. 1944 m. sausio 1 d. *Prieš Komuniją*. „Šių metų šūkis: „Turėk viltį Manyje“.
9. 1945 m. sausio 1 d. *Savo kambarėje trečią valandą ryto*. „Gerų metų, mano Meile. Koks bus šūkis?“
„Pasitikėjimas. Išsiskleisk Manyje.“
10. 1946 m. sausio 1 d. „Mano Viešpatie, koks šūkis?“
„Ištikimybė siekiant paguosti tavo Kristaus Širdį“.
11. 1947 m. sausio 1 d. „Mano Viešpatie, koks šūkis?“
„Tęsk. Daryk gera.“
12. 1949 m. sausio 1 d. „Koks šūkis, Mano Viešpatie?“
„Būti visiškoje artumoje.“
13. 1949 m. sausio 1 d. „Koks šūkis?“
„Tarnauti.
Atrask džiaugsmą tarnauti Dievui, tarnauti artimui.“
14. 1950 m. sausio 1 d. „Šūkis“:
„Pasitikėk savuoju Dievu; pasitikėk beatodairiškai“.

15. *1940 m. birželio 3 d.* „Mylėti Mane visuose savo užsiėmimuose: kuri siela suteiks Man šį džiaugsmą pradėti žemėje Dangaus gyvenimą? Ar tu tai padarysi? Mylėk Mane be paliovos, ir to užteks.“
16. *Tuo metu, kai šlaviau.* „Daryk viską, kad taptum panaši į Mane. Atsižvelk į tai, kad Tėvas jumyse ieško Manojų Veido. Ir, atradęs jumyse Mane, Jis pamiršta Savo Teisingumą: lieka tik Meilė.“
17. *Birželio 13 d.* „Negalvok šitaip: neįmanoma, kad žemė, visos mano nuodėmės būtų nuskaistintos Jo Krauju. Tai įmanoma. Nemanyk, kad maldos nelabai teišklausomos. Manoji Galia pranoksta visus prašymus. Ir kai jūs tikite, kad Aš tuojau ateisiu, Aš ir ateinu.“
18. „Visi sudaro tik vieną kūną, vieną sielą, bendrą maldą. Aš išsirenku kai kuriuos tik tam, kad pasiekčiau kitus. Visi būkime Viena.“
19. *1940 m. birželio 26 d.* „Kartu su Manimi gerai atlik visus darbus: kasdieniškus, taip sekdamas Mano slaptuoju gyvenimu, ir sunkius, sekdamas Mano viešuoju gyvenimu.“
20. „Visas savo nuodėmes aukok Mano nukryžiuotame Kūne, kad Tėvas jas atleistų. Tėvas taip mielai atleidžia! Kaip vargšai mažyliai nusižeminę gailėkitės dėl savo klaidų ir taip sudarykite Jam progą suteikti Jo taip mėgstamą atleidimą.“
21. *Liepos 4 d.* „*Viešpatie, ar aš vis atkrisiu į tas pačias nuodėmes ligi pat savo mirties?*“ „Tu turi Mano Kraują. Jeigu žinotum, kaip Aš skubinu, kad Jūs būtų naudojamas! Teisingai manai, kad Jis gali panaikinti bet kurią apgailėtą nuodėmę.“

Kitaip kodėl Aš būčiau Jo tiek išliejęs?
Tačiau Jį reikia aukoti Tėvui. Reikia plauti Juo pasaulį. Kas mąsto apie tai?
O vis dėlto ligoniui labai reikia vaistų.
Prisimeni, Aš esu tau sakęs: „Mano Širdis tarsi ligoninė.“

22. *1940 m. liepos 20 d. Po Komunijos.*
„Mano vaikeliai, jeigu būtų taip sunku pasiekti šventumą, argi Aš to reikalaučiau iš Jūsų?
Ar išmintingas Šeiminkas iš savo tarno reikalauja neįmanomų dalykų? Taigi tai jums įveikiama: pastangos atneša vaisių.
Kasdien pradėk vis iš naujo, tarsi kiekviena diena būtų šio darbo pradžia. Stenkis nuolankiai, pasitikėdama, kad Mano Pagalba ateis kiekvienu momentu. Ir nepaleisk iš akių tikslo, Mano Dukrele.“
23. *1940 m. liepos 24 d.* „Įvyksta tai, ko trokštate: stengiesi atsilyginti už savo nuodėmes? Atsilygini už jas.
Tu aukoji savo dieną tam, kad paguostum Mane ir atverstum žmones? Paguodi ir atverti.
O, negaiškite tokio brangaus laiko gyvendami be tikslo, Mano vaikeliai!“
24. *Liepos 25 d.* „... Taip pat maloniai šypsokis mažiems, kaip ir dideliems. Ypač stenkis būti maloni su tais, kurie tau atrodo stačiokai.
Pas visus eik su vienodu švelnumu. Jūs esate broliai Manyje. Juk ir Aš buvau Brolis Visiems.
Nepaleisk iš akių savo gyvo pavyzdžio...“
25. *1940 m. liepos 26 d.* „Jūsų Mišios – tai jūsų gyvenimas, apvainikuotas jūsų mirties. Ir tai taip paprasta! Reikia jungtis su Mano Gyvenimu visuose, net ir kasdieniškiausiuose, savo veiksmuose, kurie tokiu būdu sudievinami.
Aš to labai trokštu!“
26. *Rugpjūčio 2 d.* „Kai meldiesi kalbėdama „Sveika Marija“, tada Mano Motina tarsi paima tave už rankos ir veda pas Mane.“
27. *1940 m. rugpjūčio 20 d.* „Palaikyk Man draugiją. Prisidėk prie Manęs

dvasioje ir tiesoje! Tu negali žinoti, kaip gausiai Aš apdovanoju Savo ištikimuosius. Tačiau vėliau pamatysi.

Kaip mažai tetrūksta, kad pastebėtumėte tai dabar!

Tačiau tai tampa jums paskatinimu šventėti!

O, Mano vaikeliai, kaip svarbu būti šventais! Patikėkite Man dalį šio darbo, kurį įveiksime kartu.

Argi Aš galėčiau atsispirti jūsų nužemintam ir mylinčiam pasitikėjimui?“

28. „Nemanyk, kad Aš pamirštu, ką esate Man paaukoję; viskas yra Mano Širdyje „įrašyta“, kaip sakoma žemėj...“

Ir visa, ką Man paaukosite, Man yra dabartis.“

29. *Rugpjūčio 21 d.* „Viešpatie, kadangi viskas Tau yra dabartis, pažvelk: aš noriu jau dabar paaukoti Tau savąją mirtį kaip tobulą kruviną auką, aukojamą iš meilės ir atgailos.“

„Prisimink: tegul tavo siela Man atiduoda savąjį sudužimą tarsi kvapsnį, mažoji gėlyte, kurią Aš išauginau.“

30. „Ne stebėkis, kad esi tokia trapi, o įdėk tą savo trapumą į Mano stiprias rankas.“

31. „Būkite kuo panašesni į modelį, kad Aš galėčiau pasakyti apie kiekvieną krikščionį: „Šis yra Mano mylimasis sūnus, kuriuo Aš gėriuosiu...“

„Gėriuosiu! Ar supranti, ką reiškia gėrėtis kuo nors?“

32. *Rugpjūčio 28 d.* „Malda! Kai negali prieiti prie kokio ligonio ar širdies – melskis! Tavo malda prieš.

Dažnai ji įeina anksčiau už tave. Ji gali įeiti net ir tada, kai tu pati nenueini.

Vis dėlto ta siela būna išgelbėta ir šlovina Mane.

Malda!“

33. *Rugpjūčio 30 d.* „Aš esu sukūręs žmogiškąją prigimtį. Aš pažįstu jos silpnumą, varganą jos prigimties menkumą.

Nesistebėk, kad Aš vis tiek jus myliu.

Nesistebėk, nes Aš esu jūsų Kūrėjas ir esu gyvenęs tarp žmonių.

Ko Aš prašau iš jūsų, tai pasitikėti Manimi, kad ir kokia būtų jūsų sielos būklė. Prisiminkite, Aš labai mylėjau ir Judą.

Dar prisiminkite Mano žodžius: „Nors Tu mane ir užmuštum, aš vis vien Tavimi vilsiuosi.“

34. *Rugsėjo 17 d.* „Net ir kasdieniškiausius darbus dirbk su Manimi. Nieko nedaryk Mane palikus nuošaly. Prisimink: visiškai mylint nesiskiriama. Be paliovos būkime viskuo Vienas kitam.“
35. *1940 m. rugsėjo 22 d.* „Aš esu labai patenkinta, kad Tu sukūrei mus pagal Savo Paveikslą.“
„Tikrieji Mano vaikeliai, su koku didžiu džiaugsmu atpažinsite Mane, nors ir niekada nematę! Ir trokšite pulti prie Mano Širdies, joje suradę visų savo troškimų pradžią ir pabaigą; neišsenkantį šaltinį Manyje, amžinai Jauname, su kuriuo tapsite viena jūs, Mano brangūs atvaizdai!“
36. *Rugsėjo 28 d.* „Mano bičiule, šiandien įvertink Mano Grožį. Šlovink jį. Trokšk Jį pamatyti. Paaukok Jį, kad Tėvas, būdamas laimingas, atnaujintų Prancūziją. Žinai, kad per Mane viskas pasiekama. Nepavark aukoti Mane. Argi čia nėra Mano Motinos rankų, kaip ir tą dieną, kai Ji Mane paaukojo šventykloje?“
37. *1940 m. spalio mėn. Nantas. Komunija Dievo Motinos (Notre-Dame) bažnyčioje.* „Dažnai labiau vertinu intencijas, negu tą truputėlį, kurį Man duoda.
Dažniau būk savo sielos viduje.
Kadangi Aš esu ten, dažnai aplankyk Mane: džiaugdamašis tau padėsiu. Kai iš naujo skaitai savo sąsiuvinius, matai, kaip Aš rūpinausi tavimi. Jei galėtum šitaip pamatyti visas Mano malones, gautas nuo pat krikšto, tavo gyvenimas virstų ištisa dėkojimo giesme.
„Viešpatie, kaip man atsidėkoti?“
„Mane prašant malonių dar daugiau...“
38. *Spalio 12 d.* „Svarbu tikslas, supranti? Nepamesk iš akių tikslo. Kaipgi Aš būčiau galėjęs drąsiai pasitikti Kryžiaus Kančią, pasiruošimus nukryžiavimui, kurie vyko Mano akivaizdoje, jeigu Mano Valioje nebūtų buvę didžiulio troškimo pašlovinti Tėvą ir išganyti jus?

Tačiau savo valių reikia palaikyti: tai – tavo darbo dirva, ruošk ją. Sulaikyk savo žvilgsnį ne prie to, kas laikina, o prie Amžinybės, kuri visai arti.

Dėl Mano Meilės. Kad mane pasiektum.“

39. *Spalio 19 d. 3 valandos.* „Taip, Aš dejavau, kai kentėjau. Tačiau Mano Valia jus išganyti nebuvo susilpnėjusi jokių momentu“.
40. *Spalio 20 d. 23-asis sekmadienis po Sekminių: „Jėzus atsigręžęs pamatė ją ir tarė: „Pasitikėk.“*
„Ir į tave Aš atsigrėžiau... nes jau buvau bepraieinąs... O tu visai nepastebėjai.
Dabar, kai esi Mane atpažinusi, niekada neleisk Man praeiti nesulaukytam... Aš sugrįžtu ne visada...“
41. *Spalio 24 d. „Jėzaus Užgimimo paslapties malone, nuženk į mūsų sielas!“*
„Aš galiu užgimti jumyse daugeliu būdų!
Tavo mintyse. Suteikdamas naują dalykų suvokimą.
Tavo žodžiuose, įkvėpdamas išsakyti tai, ko niekada nesakei.
Tavo meilėje, sugebėjime mylėti, kuris toks mažas.
O, jeigu Aš jį padidinsiu... Jeigu pakurstysiu meilės Liepsną! Mano bičiule, kokia palaiminga bus ta kančia!
Koks tai bus gyvenimas mirštant ir kokia mirtis, apsti gyvenimo!..
Ar sutinki leisti Man užgimti? Leisti Man augti tavyje?“
42. *1940 m. Visų Šventųjų vigilija. Šventoji valanda. ...* „Rytoj vos pabudusi pasveikink visus Šventuosius su jų džiaugsmu. Danguje tokia nuostabi šventė! Melsk juos, kad padėtų su meilės polėkiu perskristi atkarpą, kurią tau dar lieka įveikti žemėje. Prašyk jų, kad tavo troškimą nukreiptų į tavo Vienintelį ir tavo Viską.
Pagausink juos, tuos mylinčiojo troškimus, siųsk Man savo atodūsius. Jie Man bus švelnūs kaip klonių vėjelio dvelkimas. Aš rinksiu juos džiūgaujančia Širdimi, tartum pasaulyje būtų tik vienintelė siela – tavoji. Ir kiekvienai sielai surengsiu tokią pat šventę, nes kiekviena siela gali tikėtis būsianti Mano meilės Išrinktoji.
Štai kur tavojo Dievo Širdies stebuklas.
Visoms ir vienintelei. Slapčiausiose kiekvienos gelmėse:
Aš esu Atsakymas.

O, Mano vaikeli, ar jauti Mano Galybę?
Ar bent kiek suvoki savo Dievą?
Tu paprašysi Šventųjų, kad išmelstų tau gyventi žemės sutemose taip, lyg
savo Tikėjimu būtum pasiekusi šviesos pilnatvę.
Ugdyk savyje viltį. Viltis – argi tai ne puiku?
Ir kurstyk savo meilės liepsnas.
Tavo meilė – tai juk tavo sielos jaunystė!
Tai tiesioginis savojo Išganytojo šauksmas.
Kaipgi Jis galėtų neateiti, kai jūs Jį kviečiate taip švelniai?
O, mylimieji Mano vaikeliai, ateikite, pasiekite Mane.
Aš laikiu išskėtęs rankas.“

43. *Lapkričio 4 d.* „Ar matai, kaip Mano Meilė nusileido iki jūsų: tai – ne mitas...
Tai – tikra istorija.
Maldausk Šventąją Dvasią, kad uždegtų kiekvieną širdį.
Kad išplistų Mano Karalystė. Kad išplistų Mano Karalystė. Kad išplistų
mano Karalystė!..“
44. *Lapkričio 14 d. Šventoji valanda. Mėginau vienytis su Juo agonijoje.*
„Paskutinis Mano Gyvenimo tarp jūsų vakaras... Man jis buvo kartu ir
iškilmingas, ir švelnus! Aš atidaviau Save ne tik Dvylikai, bet visiems ir
kiekvienam iki pasaulio pabaigos.
O, Mano Dukra, Aš jau buvau jūsų širdyse kaip troškimas. Aš troškau,
kad visi be išimties galėtų gauti šį Manosios Meilės Sakramentą, kurį
ką tik buvau įsteigęs jums. Ir Aš mačiau visas gėrybes, kurias Jame ras-
tumėte.
Tačiau Savo kančios metu Aš taip pat regėjau išniekinimus ir šventva-
gystes. Mačiau, kaip tai, ką padariau su tokia didžiule meile, atsigręž
pražūtimi ir neapykanta.
Kaip giliai tai žeidė begalinį Mano Meilės švelnumą.
O kentėti Aš likau visiškai vienas...“
45. *Lapkričio 22 d. Po Komunijos.*
„Kad užpildytum savo trūkumus priimant Komuniją, nes tu pati juos jau-
ti, kas rytą paprašyk pagalbos Mano Motiną, savo gerąjį angelą ir Šventuo-
sius, kurių šventė tą dieną švenčiama: jie apgaubs tave savo nuopelnais.
Pasijusi nebe tokia neverta šlovinti Mano meilę.“

46. *Lapkričio 25 d. Sulaukus netikėto džiaugsmo.*
 „Padėkok Man spontaniškai, kaip pasielgtum su tau brangia būtybe.
 Aš nesu vien kančios Pasiuntinys, kaip daugelis įsivaizduoja.
 Aš taip pat esu džiaugsmo Nešėjas ir mėgstu, kai Man dėkojate, Mano
 mažieji vaikai. Nepašykstėkite Man to. Padėkos išraiška Man tebūna
 švelni.“
47. *Lapkričio 29 d. Po Komunijos, kurią bandžiau aukoti už nusidėjėlius.*
 „Reikia, kad viena siela atlygintų už kitą. Supranti?
 Aš atlyginau už jus. Sek Manimi.“
48. *1940 m. gruodžio 3 d. Novena Notre-Dame bažnyčioje.* „Daugiau galvok
 apie tavyje esančią Švenčiausiąją Trejybę.
 Šlovink Ją. Mylėk Ją. Džiugink Ją.
 Tegul trys Asmenys būna trys tavo gyvenimo bendrakeleiviai.“
49. *Užbaigiant noveną.* „Kaip vaisių šios novenos, skirtos Nekaltai Pradėtajai,
 išsinešk Tyrumą. Supranti, gyvenk tyrumu.
 Intencijos tyrumas nukreips tiesiai į Mane visus tavo veiksmus ir min-
 tis.
 Mane, tavo vienintelį Tikslą.“
50. *Gruodžio 15 d.* „Tarnauti! Tarnauti Dievui: tu Jam tarnauji, kai meldiesi.
 Jam reikia tavo maldų, kad siųstų malones.
 Tarnauji Jam, kai dėl Jo darai visus dienos darbus. Kai garbini Jį ir myli:
 Jis panaudoja viską.
 Visą tavo tarnystę Jis panaudoja jūsų labui.
 O, tarnauk Dievui!“
51. *1940 m. gruodžio 24 d. Perkaičiau šiuos žodžius:* „Marija turėjo Tikėjimą,
 kokio niekada neturės joks žmogus“.
 „Visa, kas priklauso motinai, yra ir jos vaikų. Ar matei motiną, kuri atsi-
 sakytų pasidalyti su savo vaikais?
 Visa. Ji tau duoda viską, jei to Ją prašai.
 Taigi, vargše Mano Dukrele, Mano Garbei praturtink save per Ją.“
52. *Gruodžio 25 d. vakarą. Galvojau apie vargingą Jo Gyvenimą.* „Juk Aš
 prisiėmiau kančią, didžiausią iš visų, tekusią žmonėms.“

53. *Gruodžio 31 d.* „Metus užbaikime kartu. Ir padėkok Man visa širdimi, nes ir Aš iš visos Savo Širdies gausiai apdovanojau tave malonėmis! Iš kurgi dar jos galėjo ateiti, jeigu ne iš tos Širdies, kuri taip mylėjo žmones?
Man bus maloni tavo padėka ir visa tai, ką skiriate Man, vargani Mano vaikeliai.“
54. *1941 m. sausio 6 d. Epifanija (Kristaus apsireiškimas tautoms, Trys Karaliai).* „Mąščiau apie tai, kad Švenčiausioji Mergelė džiaugėsi, priimdama Karalių dovanas Savo Sūnui, ir vadinau Ją Džiaugsmingąja Dievo Motina“.
„Šitai vadink Ją dažnai. Ji dėl to bus laiminga.
Ji yra ir Džiaugsmingoji, ir Skausmingoji Motina. Ji – tobuliausia Moteris tikra šio žodžio prasme, ar supranti?“
55. *Sausio 16 d. Kryžiaus Kelio 4-oji stotis.*
„Matai, kiek meilės yra šiame Mano susitikime su Motina? Melsk Mane, kad kiekviename savo veiksmu ir tu pasitiktum Mane su šitiek meilės.“
56. *Rytą grįžtant po Mišių mėnulio šviesoje.*
„Matai, kaip Tėvas jus saugo ir švelniai globia Savo spinduliais jūsų žemės varguose.
Ir tu būk motiniškai dėmesinga artimui, kad padėkotum už Mano dėmesį.“
57. *Sausio 17 d. Mąščiau, kad mirdama turėčiau giedoti vien padėkos himnus, kuriuose dėkočiau už savo gyvenimą, taip apipiltą malonėmis.*
„Juk ir Aš savo Mirties išvakarėse įsteigiau Eucharistiją. Šis žodis reiškia dėkojimą.
Mes kartu dėkosime Tėvui.“
58. *Sausio 18 d. Priešais Švenčiausiąjį Sakramentą.* „Sakyk: „Viešpatie, padaryk, kad tikėčiau. Viešpatie, padaryk, kad vilčiausi. Viešpatie, padaryk, kad mylėčiau.“ Ir matyk, jog Aš veikiu vietoj tavęs, nes esi tokia menka. Vis dažniau atsigręžk į artimą: Aš eisiu tavo asmenyje.
Stebėk, jog per tave kalbu Aš, nes viena tu nieko negali nuveikti.
Sakyk Man tai dažnai. Ir tiek pat kartų Aš ateisiu tavęs pakeisti.“

59. *Sausio 24 d. Aš sakiau: „mano Dieve.“*
„Tai tardama galvok, kad tavo Dievas yra tavyje.“
60. *Sausio 31 d. Kryžiaus Kelio 13-oji stotis.*
„Ir tu išėkis Švenčiausios Motinos rankose ir leisk Jai tvarstyti tavo žaizdas.“
61. *Vasario 5 d. Linksmi gyriausi savo gauta korespondencija.* „Venk pabrėžti savo reikšmingumą. Nerodyk savo įtakos. Prisimink: tegul vien Dievas vietoj tavęs liudija, Marija tepalaiko.“
62. *Vasario 14 d., po Komunijos.* „Nepainiok jausmų ir sutikimo.
Nesi su Manimi visai ne dėl to, kad slegia sunkumas ir dvasinė sausra.“
63. „Kai tu sakai: „Garbė Tėvui, Sūnui, Šventajai Dvasiai“, neabejok, kad Aš padidinu šią Garbę.
Tai – ne tavo nuopelnas, tai kalba Mano Gerumas.“
64. *Vasario 24 d.* „Kai meldiesi Mano Motinai, prašyk, kad Aš būčiau su tavimi. Aš moku kalbėti su Savo Motina...“
65. *1941 m. kovo 2 d. Per Mišias, kai kunigas lipo prie altoriaus:* „Aš palieku Agonijos grotą ir einu sutikti Judą...
O! Kad sušvelnintum jo išdavikiško pabučiavimo žiaurumą, apkabink Mane.“
66. *1941 m. kovo 8 d.* „Pažiūrėk, kaip skiriasi šios dvi sielos: šioji galvoja tik apie save ir visame kame ieško naudos sau.
Anoji gyvena vien tam, kad teiktų Man meilę ir šlovę. Ji visiškai užmiršta save, atsiduodama vien Mano tarnybai. Ji visada džiugi, linksma – tai atsispindi ir jos veide. O kita siela velka savo dienų grandinę su daugybe baimių ir nuobodulio.
Kai jūdviejų gyvenimas pasibaigs, žiūrėk, koks skirtumas tarp jų bus tada.“
67. *Kovo 29 d. Frenas prie Luaros (Le Fresne).* „Menkas įrankis – štai kas iš tikrųjų esi.
Tačiau džiaukis: įrankis rankoje būna labai arti Meistro.“

68. *Balandžio 2 d.* „Panieka turi būti skirta nuodėmei, bet jokių atvejų ne-nukreipiama į nusidėjėlių.“
69. *1941 m. gegužės 29 d.* „Tu žinai, kaip stipriai paveikia įprotis. Įpratai kasdien dalyvauti Mišiose, priimti Komuniją, miegoti kietoje lovoje ir nebėgali be to apsieiti.
Dabar įprask viduje šypsotis, nuolatos taip sutik kiekvieną įvykį. Tai žavės Mane ir nuolatos priartins tave prie Manęs tarsi naujas būdas kalbėtis su Manimi.
Laimėk sau laiko. Laimėk sau laiko. Nebeprarask nieko.“
70. *1941 m. gegužės 30 d. Sekminių vigilija.* „Tu, Dievo Dukra, taip pat būni visos Trejybės apglėbta. Jos pabučiavimas vienas ir trigubas.
Melsk to Šventąją Dvasią, kuri nužengs rytoj.
Manai, kad Ji lieka pasyvi Sekminių rytą?
Ji atnaujina žemę ir atskirai kiekvieną žmogų, atsižvelgdama į jo nusi-teikimą.
Ji yra Begalinė. Visai atsiduok Jai: tai – ryjanti Ugnis.
Atiduok Jai save, Ji yra Guodėja. Pripažindama savąją niekybę, melsk Ją, kad guostų per tave.
Taip, pasislėpk savo niekybėje ir leisk veikti Dievui.“
71. *1941 m. birželio 5 d.* „Įsiliek į Begalinį Vandenyną, į tą Ramybę, tylią kaip nuostabi aušra...
Prisimeni Neapolį? Dangaus spalvų žaismą prieš patekant saulei? Visą dangaus skliautą, visą jūrą tūkstančio atspalvių vaiskumoje?
Pasvarstyk, kokia galėtų būti Manosios Širdies tobulybė savo begalybėje.
Ar įsivaizduotum, kokios tai Grožybės?
Garbink jas ir nepažindama. Kaip tik už tai, kad garbinote jų nematydami, jums bus atlyginta.
Priglausk savo kaktą prie Manosios. Įsigilink į Mano mintis.“
72. *Birželio 10 d. Prieš Komuniją žiūrėjau į savo rankas.* „Juk tai – purvas. Prisimink, Dievas paėmė žemės ir iš jos padarė žmogaus kūną. Tai – tik tavasis purvo apvalkalas.
Gaivink savo dvasią ir pavesk ją Man, kad pagyvinčiau: Aš esu Gyvenimas.“

73. *Šv. Florijonas*. „Tu matai, kaip džiaugiasi žmonės, kai pasistato namą? Tačiau jie klysta, jeigu prisiriša prie to namo visa širdimi. Tas įgimtas prisirišimas prie „namų“ duotas žmogui, kad ilgėtųsi Dangaus buveinės.“
74. *1941 m. birželio 19 d. „Viešpatie, linkiu Tau rytoj Tavo Širdies Šventės.“*
 „Kiekvieną dieną būtų Mano Šventė, jeigu Man jos linkėtum, Mano Gabriele, kiekvieną dieną būtų meilės šventė nuo pat tavo pabudimo iki užmigimo. O ir miegą tau siunčiu Aš: tai dar vienas būdas tave mylėti. Tu miegi, tačiau Aš dėl to nenukreipiu nuo tavęs savo žvilgsnio... Taigi paprašyk savo angelo, kad ir tavo poilsio atsikvėpimus aukotų Mano Garbei, kaip tavo Luara niekada nepaliauja tekėjusi – ar diena, ar naktis. Meilė – tai taip paprasta: mylime nemiegodami, mylime ir miegodami. Matai, Danguje nereikia ilsėtis: tai – grynas veikimas. O, karštai trošk Danguis! Kasdien melsk jo Mane. Sakyk visai paprastai:
 „Mano didysis Bičiuli, greit duoki man Dangu, kuriame esi Tu. Mano Mylimasis Sužadėtinis, pašauk mane namo. Nedera sužadėtiniams likti atskirtiems.
 Ar dar ilgam paliksi mane išvargusią prie užrakintų Savo Rūmų durų? Ir kadangi ten mes susivienysime šviesos pilnatvėje, tai paskubink jos aušrą...
 Išskyrus Tave, niekas žemėje manęs nebedomina. Aš esu kaip augalas be vandens, lyg paukštelė, dūstanti kilpose: pakelk mane į Save, ir to bus gana“.
 Ir taip tu, panašiai kaip Mano Motina, su tyliu nuolankumu kantriai lauksi gyvenimo pabaigos.
 Reikia troškėti Dangaus: tai – tas pats, kas troškėti Manęs, ir tai teikia Man garbę.
 Nors ir nelabai pažįsti Mane, ilgėkis Manęs! Čia – trejopas aktas: Tikėjimo, Vilties ir Meilės.
 Rytoj Komunijos metu vadinsi Mane Gailestingumo Širdimi. Ir kaip šventinės dovanos paprašysi Manęs nusidėjėlio atsivertimo.
 Nors Aš labai noriu, kad atsiverstų visi nusidėjėliai, bet visada būna kažkas, kurio sugrįžimas suteiktų Dangui didelį džiaugsmą.
 Padėk džiuginti Dangu tu, viena iš menkiausių. Toks Mano maloningumas... Tu iš tikrųjų gali kreiptis į Mane šiuo vardu: Gailestingoji Širdie. Tu esi viena iš patyrusių gailestingumą. Taigi, Mano vaikelis, Mano Širdyje esi sava: net ir žemėje Ji – tavo tikrieji namai.“

75. *Liepos 7 d.: Po Komunijos.* „Tavo lobis – dabarties momentas. Jeigu savo dabarties momento nepaaukoji Man, prarandi savo lobį.“
76. *Liepos 14 d. Man sustojus.* „Siek tobulumo savo sielos ir pokalbių tyrume dar labiau negu išorės elgsenoje.“
77. *Kad daugiau nepamirščiau, ko trokšta mano Mokytojas.* „Šį rytą Komunijos metu aš į Tave nesikreipiau tuo vardu, kokio laukei.“
 „Pamiršti nėra nuodėmė. Mano Meilę įskaudintų panieka, priešiškumas. Kaskart stiebkis, siek vis aukščiau, kad padarytum geriau negu vakar. Tuo Aš noriu pasakyti: nuolat dėk antgamtinės pastangas, tarsi tiestum ranką prisitraukti Mane vis arčiau.
 O Aš priartėsiu, kad mažiau jaustum savąjį silpnumą: juk Aš rodau jautriausią dėmesį.
 Rytoj kreipkis į Mane kaip į maloniausią savo Nugalėtoją, ir Mano mažoji laimėtoji pasiroš būti dar labiau užkariauta... Juk liko dar keletas neužimtų punktų.
 Argi tikrai atidavei Man „viską“ savyje? Įteik ir paskutinį raktą!“
78. *Liepos 25 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Aš esu čia. Labai mylėk Mane. Esu Danguis Jėzus Kristus, Mano žvilgsnis aprėpia visą visatą ir viską visatoje. Šiuo metu mylinčiųjų Mane yra mažai.
 Labai mylėk Mane, Mano Dukrele. Ar manai, kad Aš to nenusipelniau? Savo skaudžiąja Kančia ir visu Savo Gyvenimu. O Mano dovanos tau asmeniškai: tavo Tėvynė, tavo Šeima; tavo vidinės ir išorinės savybės.
 Labai mylėk Mane.
 Įžiūrėk Mane visame, kas tau nutinka džiugaus. Taip, visa tai – iš Manęs. Dėkok Man ir už tuos dalykus, kurie teikia mažiau laimės: jie visi yra Mano Meilės apraiškos, skirtos tau ugdyti.
 Tegul jokios Mano priemonės tavęs neveda į nuodėmę. Pro laikinumo širmą įžvelk išvargusį Savo Mylimojo Veidą: viskas tavo gyvenime yra iš Jo, išskyrus nuodėmę.
 Nuodėmė? Jis nuvalo ją Savo sukruvintu rūbu. Tačiau tikėk Juo: nepasislėpk nuo Jo savo širdyje.
 Nebėk nuo Gailestingumo. Sugrįžk, ir tavo menkumas pakylės tave aukščiau.
 Būk vis mažesnė – iki pat niekybės.
 Tai Aš būsiu tavo Viskas.“

79. „Viešpatie, tegul žemiški reikalai neatskiria manęs nuo Taveš.“
„O kaipgi jie galėtų mus atskirti? Tokia yra dienų tėkmė. Juk ir Man taip pat būdavo rūpesčių, prieštaravimų, šmeižtų ir patyčių.
Aš dėl to nesilioviau eiti Savo keliu, vykdydamas Tėvo Valią Sūnaus meile: visa garbė Jam, viskas Jam.
Kai išvysi Dievą – suprasi.
Mesk Jam visus savo darbus kaip puokštę, skirtą Jam pagerbti, ir būk laiminga, kad Jis išrinko tave Savo menkiausia tarnaitė, kad pratęstum Jo Sūnaus gyvenimą žemėje.
Pamąstyk apie tai: pratęsti Jo Sūnaus veikimą! Gerumu, atsidavimu... paprasta meile.
Tėvo Dukra, sudėk savo gyvą sielą į Jo rankas.“
80. *Liepos 27 d. Komunija. Aš į Jį kreipiausi: „Mano meilės Meile, Šaltini, gavinantis mane.“*
„Taip, Aš esu visos tavo širdies Šaltinis.“
81. *Liepos 30 d. Apsilankant. Aš sakiau: „Mano Jėzau, vis iš naujo pamilstu Tave.“ Jis man atsakė:*
„Mano Gabriele, vis iš naujo myliu tave.“
Aš toliau kartoju tą patį. Jis taip pat atsiliepdavo.
Tai man priminė tylų paukščiukų čiulbesį jaukiame lizde.
82. *Rugpjūčio 4 d. Meldžiausi pasirėmusi sukryžiuotomis rankomis. Pamačiau, kad gal tai nepriimtina?*
„Argi Mozės malda nebuvo išklaudyta, kai Aaronas palaikė jo rankas?“
83. *Rugpjūčio 5 d. Kryžiaus Kelias. 4-oji stotis: nedrišau vienytis su Motinos ir Sūnaus pasibučiavimu.*
„Ateik. Ateik. Mano Motina ir Aš, mes nieko nepasilaikome sau: viskas tenka jums. Viskas yra tam, kad jus išganytume. Net ir pats intymiausias Mūsų švelnumas.“
84. *Rugpjūčio 14 d. Po Komunijos. „Yra vaikų, kurie auklėjami bendrai ir kuriems Tėvas kalba įprastiniu būdu. Tačiau kai kuriuos Tėvas pasišaukia atskirai, kad jiems geriau perteiktų Savo Mintį arba jiems slaptumoje atskleistų Savo meilę.“*

85. *Rugpjūčio 19 d. Tuščioje bažnyčioje.* „Matai, Man lieki tik tu.“
Aš ieškojau sau vietos priešais Tabernakulį.
„Ypač svarbu, kad tavo širdis būtų kuo arčiau Manosios.
O jeigu įsivaizduoji, kad Aš būčiau pasilikęs čia vienišas visą dieną...
(Klebonas buvo išvykęs), pagalvok, kokį malonumą Man gali suteikti trumpas tavo meilės apsilankymas.
Pasakyk Man, ar esi patenkinta, kaip praleidai dieną?“
„Aš to nenorėdama suteikiau skausmo ir todėl esu nusiminusi.“
„Prisimeni? Esu tau sakęs: jeigu kokiam reikale nieko nebegali, su pasitikėjimu paaukok jį Man, ir Aš sutvarkysiu. Duosiu tau progą tai atitaisyti meilingumu.“
„Prašau, Viešpatie, visada kalbėk vietoj manęs.“
„Yra vienas būdas: kai kalbi, žvelk į Mane. Tada matysi, kokio švelnaus meilingumo įgaus tavo žodžiai.“
86. *Rugpjūčio 21 d.* „Priklausyk Man. Tu pastebi, kad tavo mintys tame name, kurį ką tik nusipirkai, ir tame, kurį planuoji pristatyti...
Laikykis Manęs, kitaip išeis kaip Evangelijoje su anais pakviestaisiais į puotą... Vienas turėjo išbandyti jaučių jungą. Kitas turėjo vykti į kaimą: taip kvietęs juos žmogus ir liko vienas prie savo vaišėmis nukrauto stalo.
Priklausyk Man. Gerai padarei, kad į sutarties sąlygas įtraukei punktą, jog tavo pardavėjas sekmadienį eitų į mišias, o per Visų Šventųjų šventę atliktų išpažintį.
Gerai padarei išsakydama jam savo kaltinimus, kad padėtum jam lengviau atlikti šią užduotį. Vyras – tarsi vaikai, juos paveikia švelnumas.
Švelnumas būdingas Man. O nuo tos išpažinties gali priklausyti jo išganymas.
Taip žemiškas dalykas virs didžiu Dangaus reikalu. Tavo vienintelis tikslas: laimėti Dangų ir padėti jį pasiekti kitiems.
Taip, Man patiko, kad pasiryžai kiekvieną dalyką, net ir menkiausią, atlikti kuo tobuliausiai, kaip tau būdinga. Iš pat pradžių tau nepasisėks. Užmirši, pradėsi vis iš naujo, nepavargdama, nesistebėdama dėl nesėkmių, nes žinai, kad nieko negali.
O, tai bus vertingos nusižeminimo pratybos!
Laimingi visų mažiausieji! Jie yra visai arti Kristaus, Marija.“
(Viešpats mane pavadino „Marija – mano, kaip trečiojo ordino narės, vardu: sesuo Kristaus Širdies Marija).

„Marija, visa Kristaus Širdis priklauso kiekvienam. Ar prisimeni? Aš sakiau: „Kas yra Mano Motina? Kas yra Mano broliai? Tai tie, kurie vykdo Mane siuntusio Tėvo Valią.“

Argi tau nėra saldi mintis, jog tu Man gali būti mylimiausia šeima? Mano atilsis? Mano prieglobstis?“

87. „*Viešpatie, noriu visur tave sutikti. Vakar sveikinau Tave kiekvienoje rožėje.*“
„... Tegul tavo akys, ausys, pojūčiai ieško Manęs per gamtos kūrinius. Tai didysis Sodas, kur vaikšto tavo Mylimasis... galbūt tikėdamasis sutikti tave? O iš vieno susitikimo išplaukia tiek daug naujų dalykų... Būk su Manimi, mažyte išrinktoji siela, su Manimi, tavo Viešpačiu ir Dievu.“
88. *Rugpjūčio 24 d. Įeinant į bažnyčią: „Brangusis Dieve, štai ir aš.“*
„Tačiau tu jau buvai čia.“
(*Pakėlusi akis, pamačiau prie altoriaus savo hortenzijas.*)
89. *Kryžiaus Kelias. Su Kireniečiu: „Viešpatie, o aš ar galiu Tau padėti?*
„Kai padedi savo artimui, padedi Man“.
90. *Smilkant iškilmingų Mišių metu.* „Veikti dėl Dievo yra būdas degti dėl Jo; tai – sudegti dėl Jo. Sudeginti savo gyvenimą lyg žvakę priešais Jo šlovingąjį Veidą.“
91. *1941 m. rugpjūčio 28 d. Dėkojau Jam už Jo malones.* „Nors tavo pasitikėjimas tebūtų kaip garstyčios grūdelis, reikia dėti pastangas, kad jis augtų ir didėtų.
Pažiūrėk. Tomis malonėmis, kurios šiandien labiau tave sujaudino, Mano Meilė rodo dėmesį tavo gyvenimo smulkmenoms. Ir kiekviename žingsnyje Mane rastum budintį ir iš anksto numatantį.
Argi kur nors esi atsidūrusi, kur Aš nelaukiau tavęs? Tu dažnai Man patikėdavai savo gėrybes.
Man didžiausias tavo turtas esi tu pati.
Be paliovos patikėk Man save, save pačią.
Šią dabarties akimirką viską atiduok Man, į Manąsias rankas. Argi tai nėra geriausia?
„Jis uždėdavo rankas ir išgydydavo.“
Iš tavojo dabarties momento Aš pašalinsiu tai, kas per daug žemiška: egoizmą, kuris intenciją padaro negryną.

Vis labiau pasitikėk, tikėkis net stebuklo.

Nesiliauk net laukdama stebuklo, kitaip Mano Meilei statysi kliūtis.

Kai jau būsi išsiugdžiusi didelį pasitikėjimą, ugdyk jį dar labiau. Niekada nepranoksi tokio pasitikėjimo, kokio Aš laikiu iš jūsų.

Visada pasikliauk Manimi.

Ir niekadosis – savimi.

Ir tu žingsi pirmyn, kilsi aukštyn, labai greitai įveikdama kelią, Mano Mažyte Dukrele.“

92. *Rugsėjo 14 d. Tuoj pat turėjau išvykti vaidinti labai toli ir palikti savo brangiąją Fresne: „Aukoju tai Tau kaip savęs nugalėjimo auką už nusidėjėlius. Viską priimk už juos.“*

„Visuomet vienykis savo kančia su Manosiomis, kad ir jų galia pasidarytų beribė.

Patikėk, tai, ką padarai tu viena, yra niekis.

Tačiau visuomet gali derinti savo žingsnius su Manaisiais.“

93. *Rugsėjo 22 d. Paryžius, Monmartras.*

„Aš tave išsirinkau. Visus saviškius atiduok Man.

Visa, kas tave jaudina, visus žmones, kuriuos esi sutikusi, savo vaidintojų trupes, net ir tas, kurias tik kartą matei. Atiduok viską. Tu žinai, jog Manoji Širdis yra tarsi ligoninė: Aš slaugau ir gydau.“

„Tada aš tau atiduodu visą blogį, esantį mano prigimtyje.“

„Sudėk savo blogąsias valandas į Mano Valandas, skausmingas Mano Kūnui, Mano Širdžiai.

Tikėk, kad Aš atperku viską. Viską atnaujinu.

Aš esu didysis Kolekcionierius: Mano rinkiniai pasikeičia patekę į Mano Rankas.

O, jeigu jūs turėtumėte Tikėjimą!“

„Viešpatie, kad tikėčiau Tavąja Meile, man trūksta meilės.“

„Kasdien prašyk jos Mane, nes ji yra Manyje. Argi aš galėčiau atsisakyti tau jos duoti? Aš, taip trokštantis ją dovanoti jums!

Nepakankamai prašote meilės, nes jums trūksta Tikėjimo.

Vis dėlto nejaugi Aš turiu atpirkti dar kartą, kad galėčiau dovanoti?

Argi visa jau nėra Manyje?“

„Kaip paslaptis.“

„Taip. Tam, kad jūsų sielos turėtų nuopelnų. Juk tu nori, kad Aš jums padėčiau pelnyti Dangų?

O kaipgi jūs jį pelnysite, nepatyrę kokių nors išmėginimų?“

94. *Iš Monstrancijos*: „Pailsėk prie Mano Širdies: gerk ir valgyk. Jums reikia maitintis tuo maistu, kurio nepažįstate. Išdrįskite, meilė moka būti drąsi. Pasilik prie mano Širdies. Ir kai pabundi, tegul tai visada būna prie Mano Širdies. Daryk tai visos žmonijos vardu, tarsi turėdama galią ją Man pavesti. Vienu akimirksniu visus tuos, kurie alsuoja. Puoselėk tokį troškimą. O, Troškimas!.. Tai – gražus vaisius, kuriuo gali dažnai numalšinti Mano troškulį. Dabar eik ir kvieskis Mane kartu.“
95. *Restorane, Bulvaruose*. „Ar Tu esi čia?“ „Jeigu nebūčiau su tavimi čia, argi būčiau sakęs vestis Mane kartu? Tikėk.“
96. *Rugsėjo 23 d. Frenas prie Luaros (Le Fresne)*. Daugiau turėti Manęs – tai turėti daugiau meilės, nes Aš esu Meilė. Perimk Mane. Perimk Mane.“
97. *Rugsėjo 27 d. Po Komunijos: nediršau prašyti, kad Jo Karalystė apimtų visą žemę*. „Tu netiki. Manai, kad jeigu būtų tūkstantis pasaulių, Manajam Kraujui pritrūktų galios jiems visiems išganyti?“
98. *1941 m. spalio 8 d. Po Komunijos nepabuvau užsimerkusi*. „Kai savo namuose turi brangiausią bičiulį, Mylimą Sužadėtinį, uždarei visus langus, kad būtum vien su Svečiu, ir švelniai vienas kitam kuo ilgiau atvertumėte širdis.“
99. *Sustojus*. „Žemėje tikslas yra laimėti Dangų ir nuvesti ten kitus. O Dangaus tikslas? Tai – Vestuvių šventimas. O, nuostabiosios Vestuvės, Puota Sužadėtiniai, Puota Sužadėtinė. Ar nemanai, kad šiose Vestuvėse, vykstančiose tokioje vietoje, turėsi pasirodyti verta savojo Šeimininko žvilgsnio, ne su kokiais nors praeities skudurais, bet išaukštinta tauriomis puošmenomis, kurias Pats Sužadėtinis tau padovanojo: Jo Dorybėmis ir Jo Nuopelnais.“

Nuo šiol atmesk viską, kas būtų sutepta ir nelabai gryna. Kilk į Mane. Galvok apie tai, kad artinasi Vestuvių diena. Neįsivaizduok nieko, nes ją ruošiu Aš. Ruošiu ją dėl Mudviejų, lygiai kaip ir dėl kiekvienos sielos. Aš būsiu atsakymas. Kiekvienas troškimas bus patenkintas. Ar gali suprasti? Patrauk Mane jau dabar. Mano Mylimoji, tegul nieko nestinga tavo pasiruošimui. Nuolatos stenkis Man patikti, žinodama, kad Aš tave apdovanosiu taip, kaip jokia sužadėtinė nebuvo apdovanota. Lauk iš Manęs brangiausių džiaugsmų, ir vis vien tai dar bus netiesa... nes ausys nėra girdėjusios, nei akys regėjusios...

Dangus – tai tavo Vestuvės.

Ir viskas.“

100. *Bel-Air, kur buvau viena.* „Įrankis, instrumentas. Taip, Aš dažnai tave taip vadinu. Yra ir muzikos instrumentų. Argi ne švelni muzika yra ta vidinė giesmė, kuri sklinda iš Mano Žodžių?..“
101. *Galvojau apie savo jaunystę, kai apie mane buvo susidaryta gana prasta nuomonė, o aš tuo metu kentėjau didžiules sielos kančias.* „Matai, sprendimai apie žmogų būna trejopi: kiti vertina mus, ir tas jų vertinimas būna klaidingas, nes jie mato vien išorę. Sprendi apie save pats, ir netiksliai, nes žiūri tik savo vidaus, neatsižvelgdamas į tau duodamus pavyzdžius. Vien tik Aš teisingai vertinu kiekvieną sielą. Tai Žmogaus Sūnus teis pasaulį.“
102. *1941 m. spalio 12 d.* „Kadangi Dievas mane mato, aš turiu derinti ir savo gestus.“
„Dievui svarbu vidus, intencija.“
103. *Iškilmingos Mišios.* „O taip, tu gali į Mane kilti padedant muzikai; ypač jeigu tuos polėkius pratęsi gerais darbais ir pasiaukojimo aktais. Aš nesu koks neprieinamasis. Mane pasiekti lengva, argi ne tiesa? Kadangi Aš pasilenkiu...
Viskas yra jūsų jėgoms, Mano vaikeliai: užtenka, kad norėtumėte Mane pasiekti.“
104. *Spalio 15 d. Nantas, Karmelyje, šv. Teresės Avilietės šventėje.* „Ji tikėjo Meile... Tikėk!“

105. *Spalio 16 d. Po Komunijos.* „Kuo labiau persiimsi Paprastumu, tuo labiau priartėsi prie Manęs. Tikėk, visko tikėkis iš Manęs. Mylint viskas duodama. Tai paprasčiau, tiesa? Paprastai ir garbink Paprastąjį.“
106. *Spalio 17 d. Komunija Notre-Dame bažnyčioje.* „Plačiau atverk Man savo širdį, kad įečiau į ją su visomis Savo Malonėmis. Galvok apie Mane. Kviesk Mane. Trokšk Manęs. Džiaukis Manimi. Tikėk viskuo. „Tik ištark žodį, ir mano siela pasveiks.“
107. *„Viešpatie, aš Tau šito nesakiau ne iš baimės, kad gali ateiti į mano namus.“*
 „Dažnai įeinu to niekam ir nežinant. Ir matai, ką Aš sakau vienai sielai, skirta visoms. Mano Balsas yra tyliausias, švelniausias. Aš žinau kelią į kiekvieną širdį. Tu žinok, kaip ateiti į Manąją.“
108. *Spalio 18 d.* „Jeigu tai tau suteiks naują meilės Man polėkį, vadink Mane savo „Mylimuoju Sūnumi.“
109. *Spalio 19 d. „Viešpatie, kodėl savo maldoje „Tėve mūsų“ nemokei mūsų prašyti Meilės?*
 Manajame „Tėve mūsų“ viskas yra Meilė.
 „Tėve mūsų“ – tai didžiosios meilės vardas.
 „Teesie šventas Tavo Vardas!
 Teateinie Tavo karalystė!
 Teesie Tavo Valia!“
 Tai trys tobulos Meilės troškimai; Meilės, galvojančios vien apie mylimąjį Tėvą.
 „Duok mums Duonos...“ Tai – meilės maistas, kurio prašai sau ir kitiems kiekvieną akimirką.
 „Kaip mes atleidžiame tiems, kurie mus įžeidė...“
 Tai – artimo meilė, kurios sieki per Dievo Meilę.
 „Gelbėk mus nuo pikto...“ Vienintelis blogis – tai, kas nėra Meilė.
 „Amen...“ Tegul viskas įvyksta pagal Tavo Valią... ir mes tapsime Viena amžių amžiams!“
110. *Spalio 22 d. Frenas prie Luaros (Fresne).* „Nors į šią bažnyčią būtum atėjusi ir vien dėl to, kad padarytum Man malonumą, tik tam, kad būtum

pasiruošusi Man patarnauti, tuo Man paliudytum savo meilę. Argi tau nėra malonu Man parodyti, jog myli Mane? Jei žinotum, kaip dažnai Aš iš tavęs to laukiu...

Argi kuklios sužadėtinių dovanėlės vienas kitam nebūna mielos?

Ačiū už tas mintis, kurias Man skiri naktį.

Tegul jos tau pasidaro įprastos ir visai natūralios.

Vienybė dieną... Vienybė naktį... Argi Danguje mes būsime atskirti?

Tada kodėl nutraukti ryšį žemėje?

Kai Mano Motina būdavo toli nuo Manęs atstumo požiūriu, Jos Širdis vis vien būdavo su Manąja, rūpindamasi Mano reikalais, lyg Aš būčiau čia pat.

Elkis taip, lyg Aš būčiau čia. Prisimink, kad Aš visą laiką dalyvauju tavojo gyvenimo šventėje.

Tad gyvenkime Dviese: Tėve mes būsime Viena.

Palaiminga vienybė!

Paruošti tokiai laimei žemėje laiko nebūna per daug.

Pasisemk drąsos iš Mano ryžto Kančioje. Dažnai žvelk į ją.

Pasisemk Meilės iš Mano Meilės Kančios.

Prašyk.

Ką gi tu gali pati viena? Gerai žinai, jog tada, kai pripažįsti esanti silpna, tu esi galia, kuri Mane traukia – Mane, tavo Karalių. Aš noriu karaliauti tavje. Nebeskirk sau dėmesio. Galvok tik apie Mane, kuris laikau tave Savo Širdyje.“

111. „Galvojau apie tuos 50, kuriuos rytojaus rytą sušaudys, ir meldžiausi už juos. „Pasiruošk mirčiai, lyg būtum viena iš jų, ir jiems padėsi.“

112. *Engrando (D'Ingrandes) bažnyčia.* „Būk paprasčiausia: net jei visą šią valandą nedarytum nieko kito, o vien kartotum „Aš Tave myliu“, būčiau patenkintas. Ar tau patinka, kad tavo Mylimasis patenkintas?..

O, Mano Gabriele, gal nebesiek nieko daugiau, tik to, kad Mane padarytum laimingą?..

Tu tai gali padaryti net visiškėmis smulkmenomis, tik reikia to trokšti. Intencija svarbiau už veiksmą, tu tai žinai. Nes intencija kyla širdyje, o Aš vertinu jūsų širdį.

Juk ir tu Manyje žiūri į Širdį?..

Kai aiškiai išvysi Mano Meilę, suprasi, kad Aš esu širdžių Gaudytojas. O, kokia puiki šventė, kai sugaunu... Bėgdamas Aš nepavargstu... Ir kaip

švelniai Aš nešu savąjį laimikį... Ar šito nežinai? Tu, kurią Aš saugojau nuo daugybės pavojų?.. Atsimeni? Kai kada kelionė tave bauginavo, ir Aš tau sakydavau: „Tačiau kadangi Aš esu čia su Tavimi!“

113. *Lapkričio 2 d. „Viešpatie, palaimink visą vargšę Skaistyklą“.*
„Imk Mano Ranką į savo rankas ir laimink Ją!..“
(Pasakyta Balsu, kupinu švelnaus gerumo.)
114. *Iškilmingose Mišiose kunigas pusiau nusisukęs rinko Ostijos daleles, likusias po Komunijos.*
„Viena skirta tau. Troškimu priimk Ją.“
115. *Lapkričio 6 d. Dames-Noires. Rekolekcijose, kurias vedė gerbiamas tėvas Guyot apie Nekaltai Pradėtąją.*
„Juk Aš tau jau esu visa tai sakęs?“
„Taip, Viešpatie.“
„Argi neatpažįsti visų Mano Žodžių?“
„Taip, Viešpatie.“
Tai, kad jūs visi, Mano Bičiuliai, malonės būklės esate Mano mistinio Kūno nariai... Kad jūs esate ne tik gyvieji tabernakuliai, bet kiti Kristūs, ir tuo būdu turite mylėti vieni kitus. Tegul visi visų nuopelnai priklauso visiems; kartu ir Mano begaliniai nuopelnai, ir Mano Motinos. Taigi imkite, Mano vaikeliai, nelikite skurdžiais!
Dangaus Tėvui aukokite save, išpuošus tomis Grožybėmis... Ir kiekvieną dieną... ir visuomet... ir prieš priimdami Komuniją... ir pabusdami... ir prieš nugrimzdami į miegą... Džiaugsis visas Dangus.
Pagaliau Gyvieji Akmenys tikrai bus Mano.
Visi Mano mistinio Kūno nariai pulsuos gyvybe... ir susivienys Mano Kūne!“
116. *1941 m. lapkričio 8 d. Nantas. Pas odontologą. „Gal reikia, kad ištrauktų man dar du dantis, kad šiandien būtų išgelbėtas koks nusidėjėlis?“*
„Būk vandens lašu mišų aukos Taurėje.“
Kai atsiverčiau knygą ten, kur papulė:
„Tu prisiimsi bausmę už nusidėjėlį, kaip ir Aš!..“
Naktį:
„Leisk. Aš prie tavo skaudančio skruosto priglausiu Savo skruostą, sumuštą kareivio rankos, apmautos šarvuota pirštine.“

117. *Lapkričio 9 d. Iskilmingos Mišios. Kunigo Komunija. Viešpatie, gal dar yra dalelė ir man?*
„Jei nebūtų, Ostija nutrupėtų, kad tu gautum savo dalį. Dažnai priimk Dvasinę Komuniją.“
118. *Lapkričio 20 d. Frenas prie Luaros (Le Fresne). „Aš ateinu pasikalbėti su Tavimi, mažyte Brangiausioji Ostija.“*
„Tu gerai žinai, kad Aš mėgstu tavo paprastumą. Įeik...
Paskęsk Manyje. Nebeskirk dėmesio žemiškiems dalykams, nes ir didžiausieji iš jų yra niekis. Anas pasaulis – štai kur tavo buveinė.
Žinai didžiuosius medžius? Ką gi, šaknimis jie turi laikytis žemės, tačiau jų viršūnės kyla į dangų, ir paukščiai, tartum sparnuotos mintys, ilsisi jose. O, tegul tavo poilsis būsiu Aš! O Mano Poilsis tegul bus tavo širdis!..
Mano vargšas vaikelis, esi tokia silpna. Pažiūrėk į save... kas gi tu esi! Kodėl Aš papuošiau tave tokiomis Meilės gėrybėmis? Reikia Mano Meilės liepsnų... Surask jas, trokšdama atiduoti savo Didžiajam Bičiuliui: kiekvieną akimirką įeik į Mane ir niekuomet neišeik. Sakyk sau: „Aš esu Dieve... Aš kvėpuoju Dieve... Aš judu Dieve.“ Kaip mažytė žuvelė, nešama gelmės srovių, vis pilniau persiimdama Dievu, užpildančiu tave Savimi.
Ar begali būti didesnis artumas?
Tegul tavo valia visada būna lanksti. Tegul Mano džiaugsmas džiugina ir tave. Gyventi kaip kitam Kristui esant paties Kristaus rankose – tai juk visai paprasta!..
Siek šito!.. Imk sau iš to, kas Mano... Nebijok... Tai skirta tau... Prisi-
kaupk šių brangumynų. Pasipuošk jais. Tada eik pas Tėvą ir pagarbink Jį trejopai: adoracija, atitaisymu, dėkojimais.
Prašyk: „Meile, nualink mane ir sustiprink. Degink ir vėsink. Mano menkumas tepagarbina Tave.“ O paskui pagalvok apie kenčiančią Bažnyčią ir kovojančią Bažnyčią. Danguje jų laukiame. Padėk jiems. Iš Meilės? O argi tu nepastebi, jog visa, ką Aš padiktuojau, yra iš meilės? Užrašyti reikėtų degančiomis žarijomis, ir to dar būtų negana.
Vadink Mane savo dieviškuoju Žaizdru. Jeigu pavartočiau įspūdingesnius žodžius, daug kas pasipiktintų...
Jie nustato tokį didelį pagarbų atstumą tarp Kūrėjo ir kūrinio! O Aš pats kviečiu į meilingiausią artimumą.
Bent tu suprask. Mylėk Mane taip, kaip Aš noriu būti mylimas – kiek-

vieną trumpo jūsų gyvenimo akimirką: Aš esu jūsų gyvenimas, suprantai, Mano Gabriele, tai Aš, tavo gyvenimas.“

119. *1941 m. gruodžio 2 d. Frenas prie Luaros (Le Fresne)*. „Ar nematai, kad tau reikia ugdyti ir plėsti savo troškimus? Juk Manasis Gailestingumas troškimus priima už įvykdytą veiksmą. Todėl daugelį kartų per dieną prisimink savo geranoriškus palinkėjimus, jie uždegs tavo širdį, o Aš priimsiu tavąsias pastangas. Šio Advento metu nešk Mane visiems, kaip tai darė Mano Motina, ir nepaliauk jausti, kad Aš esu tavyje. Šitaip Mane paguosi už tai, kad Man nebuvo vietos uždegtose...“

120. *Gruodžio 4 d. Frenas prie Luaros (Le Fresne)*. „Tau neteks gailėtis, kad pasiaukojai Meilei. Eik. Ženk pirmyn šiuo keliu. Aš tau nurodau, kur eiti. Keliauk juo, nes tave lydi Meilė.

O, Mano Gabriele, juk žinai – Aš esu visur.

Visada būkime kartu Abudu.

Sakyk sau: „Aš esu čia, bet ne viena.“

Kai dviese myli vienas kitą, jie visur matomi kartu. Pagalvok, jog Aš esu čia. Tai suteiks tau daugiau Jėgos: ko nepajėsi padaryti dėl savo silpnumo, Aš padarysiu už tave.

Tas pats ir su dabar žmonių patiriamu skausmu, kurio jie neaukoja Man. Aukok Man tu, kad tiek daug išmėginimų nebūtų veltui. Ir nuolatos būk arti Mano Širdies. Mėgsti nueiti ir paguosti tuos, kurie išgyvena vienvatę: jiems randi švelnių žodžių... Rask jų ir Man! Iš tikrųjų dabar Aš nebegaliu kentėti, ir tu džiaugiesi dėl to. Tačiau anuo metu Aš iškentėjau tiek, kad kiekviena karta ligi pasaulio pabaigos gali Mane guosti. Argi tai nėra miela tavo širdžiai? Tu gali atitaisyti visų amžių piktadarybes, pamildama Mane stipriau... Man išreikšdama šį troškimą ir Mane paprašydama tau padėti. Gali tai įvykdyti ir Gerumu artimui. Būk beribiškai maloni. Jeigu tavo našta ir sunki, imkis dar ir dalelę kitų naštos, taip padėsi pakelti Mano Kryžių kelyje. Būk išradinga mylėdama Mane, o Aš išradingai tau atlyginsiu. Atiduok Man visą save... Aš užpildysiu visą tave.“

121. *Gruodžio 8 d. Nantas. Dievo Motinos (Notre-Dame) bažnyčia. Pamokslininkas trečią valandą pasakė tą patį pamokslą kaip rytą*. „Tačiau ateitum čia ir vien tam, kad pasveikintum Mano Motiną!“

122. *Gruodžio 11 d. Galvojau apie Getsemanę (Gethsémani).*
 „Ar tu esi su Manimi?
 Ar tikrai?
 Padėk Man pakelti pasaulį.
 Guosk Mane dėl pasaulio. Kad būtų nors viena širdis, kuri visiškai priklausytų Manajai ir būdama visa Mano ištikimai to laikytusi.
 O, kad neprisieitų Man sakyti: „Turėjau vienintelę bičiulę, ir tą Man pagrobė!.. Aš sakau „vienintelę“, kadangi sielos skiriasi viena nuo kitos. Kiekviena Man yra „vienintelė“. O taip, būk Mano iš tikrųjų.“
123. *Baigiant noveną. Tuo metu, kai bandžiau iš visų jėgų garbinti Dievą.* „Pagalvok, kad šiuo momentu Danguje visi tie, kurie jau yra ten „atvykę“ ir daugelis jų yra pažinoję tave, neapsakomai džiūgaudami šlovina Mane ir Man gieda. Prisidėk prie jų. Jie garbina Nekaltai Pradėtąją. Prisidėk ir tu. Būk Mano Rūmų Dama.“
 „Viešpatie, padaryk, kad visi penki Pasaulio žemynai garbintų Tave, o ypač – mano vargšai arabai.“
 „Iš jų bus mažiau pareikalauta. Vietoj jų šlovink tu.“
124. *Gruodžio 16 d. „Būti (Ostija) auka“ – šis žodis kelė man baimę.* „Visa, kas paaukota, jau yra „Ostija“ – auka.“
 Kai pasiaukoji, kad suteiktum Dievui džiaugsmo, – tu esi Auka (Ostija).
 Eucharistija, Dėkojimas už malones.“
125. *18 d. Atitaisytojos.* „Ne, nereikia padaryti daugiau, o padaryti kitaip: įlieti daugiau džiaugsmo į smulkius kasdienius išbandymus. Tie įkyrūs dalykėliai priimami dėl Manęs... taigi... džiaukimės kartu... Mes gelbstime nusidėjėlius... Kai galvoji apie Mane, bandyk įlieti tiek meilės, kiek ir Aš įlieju galvodamas apie tave. Bandyk užsidegti didesniu uolumu, entuziazmu, stengdamasi pasekti savo Šventojo Sužadėtinio šventumu. Dažnai šaukis Šventosios Dvasios: „Nuženk į mane.“ O nužengdama į tave ji tau atneša šventumą: argi Tau neverta Jos šauktis? Šventumas yra tai, jog su meile išgyveni nereikšmingus dalykus. Savo meilę uždek Mano Žaizdomis. Prasimanyk mažų gudrybių. Neatmesk nieko, kas gali tave priartinti prie Manęs. Prisimink Zachiejų, lipantį į medį. Jo karštas troškimas pamatyti Mane jam nupelnė Mano aplankymą. Gyvenk labiau viduje negu išorėje. Aš apsilankau būtent tavo viduje. Kiekvieną kartą,

kai nužengi į savo vidinę gelmę, ten randi Mane, nes ten Aš įsikūriau sau buveinę.“

126. *Vakaras, Kalėdų išvakarės. Kalbant Rožinį man buvo sunku mąstyti apie Skausmo Slėpinius.* „Aš noriu, kad šį vakarą viskas keltų džiaugsmą, net ir Mano kentėjimai. Tai – tavo išganymas. Tai – tavo lobis, tavo Išgelbėtojas, kupinas meilės. Įžvelk kančios grožį. Kai ji ateis pas tave, sveikink ją, kaip Aš ją pasveikinau su didžiule Savo Meile, kuri kvietė ir jus. Ir tu persunksi kančią Meile, kviečiančia Mane, o Aš negalėsiu tau neatsiliepti“.
127. *1941 m. gruodžio 31 d.* „Ypač tada, kai manotės esą reikšmingi, būtent tada esate menki, nes iš tikrųjų esate tik vargetos vaikeliai... Taigi dėkok Man, dėkok, kad visus šiuos metus taip rūpinausi tavimi. Ar buvo nors akimirka, kad Aš nebūčiau su tavimi? Paaukok Man savo karštą troškimą taip pat visada būti su Manimi.
Argi nėra paprasta, kad tavo visa meilė priklausytų meilės kupinam Išganytojui? Kada pažinsi, kokia Mano Meilė?
Prašyk Manęs atleidimo už nusižengimus Meilei, buvusius praeityje, šiais metais, pasibaigiančiais šįvakar, ir užsidek karštesne meile naujais metais.“
128. *Griždama po Mišių, dėkojau už savo namus. Kalbėjau: „Mano kapas taip pat yra namas. Mano kėdė Bažnyčioje – irgi namas.“*
„Svarbiausia, kad tu turi dar vieną namą: Mano Širdį.“
129. *Sausio 2 d. Per iškilmingas Mišias.* „Manyje aukok Tėvui save, tu esi Mano Sužadėtinė. Argi Sužadėtinis nėra laimingas, kad jo sužadėtinė nuolat būna su juo? O kaip ji? Argi ji galėtų atsiskirti nuo Jo? Ir džiaugsmo, ir skausmo ji yra drauge su Juo. Padovanok Man savo troškimą visuomet likti Manyje. Išmesk iš savęs viską, visas žemiškas mintis, kuriuos nenaudingos siekiant apsigyventi Manyje aukščiausiose Dangaus sferose. Įženk į aukos kelią kartu su savo Sužadėtiniu. Nebijok, kad padarysi per daug. Juk jis tiek dėl tavęs padarė!.. Pasiaukok, bet nieko apie tai nepasakok. O, kaip gražu mudviem turėti savo paslapčių! Tu apie jas užmiršai, Aš tau priminsiu jas, nes šios paslaptys saugomos Mano Širdyje. Aš norėčiau (juk sutiksi, kad ir Aš išsakyčiau, ko pageidauju?), Aš norėčiau, kad gyventi Manyje tau taptų įprasta, pastoviu įpročiu. Ši Mano

trokštama vienybė su kūriniumi gali padaryti didžiųjų dalykų: Man padėti atversti nusidėjėlius. Juk nori Man padėti? Padėti ir sau, kad taptum šventa. Tikrai nori šito? Ir Aš tau sakau kaip visada: „Mėgink, ženk pirmuosius žingsnius. Paskui tai pratęsiu Aš.“

130. *Sausio 8 d. Anseni (Ancenis). Mano seseriai esant agonijoje, mažiau apie Jo Agoniją.* „Manoji buvo kur kas žiauresnė. Juk reikėjo, kad Kristus kentėtų labiau negu kas kitas žemėje? Sudėkite savo agonijas į Mano Agoniją, perpildytą Meilės, ir pasitikėkite Manimi. Žiūrėk, koks didžiulis buvo Mano skausmas, o paguodos taip maža. Matai, tavo sesuo tokia laiminga gavusi Ligonių Sakramentą, Šventąją Viatiką, visų apgailėtų nuodėmių išrišimą. Tai Aš esu jos džiaugsmas. O Manęs ar nepamėgintum paguosti? Iš dėkingumo už tai, ką Aš esu padaręs dėl visų taviškių? Leisk, kad tavo širdis atsivertų ir Mane mylėtų... visai paprastai.“
131. *Sausio 15 d. Nantas. Notre-Dame, „des torrents“.* „Jau gana seniai Manęs prašei išlieti dvasinių ir laikinų malonių srautus!.. Argi Aš neišpildžiau tavo prašymų, pranokdamas tavo viltis? O, Mano Dukrele, pasitikėk... pasitikėk Manimi! Visko tikėkis iš Manęs, savo Didžiojo Bičiulio. Dažnai pavesk Man savo brangiosios sesers sielą, žinodama, kad tuo Man padarysi malonumą. Žinai, kaip Aš myliu sielas? Ir kaip skubu vienytis su jomis? Ruoškis ir tu. Gyvenk vien dėl pomirtinio gyvenimo. Reikia išsiugdyti meilę, nes reikia mirti iš meilės. O dažnai darydama meilės aktus, atitaisai visus tuos mažus tave varginančius trūkumus. O, brangioji Mano dukrele! Kol dar gyveni laikinume, laikyk Mane Mylimuoju. Netrukus jau būsi Amžinybėje. Ten nuopelnų užsitarnauti nebegalima. O būtent nuopelnai teikia Man džiaugsimą. Pasistenk mylėti visus, ypač nusidėjėlius. Pasistenk mylėti, šia meile atsiliepdama į Mano Meilę. Juk jūs gerai žinote, kad tai, ką padarote artimui, Man padarote.“
132. „*Viešpatie, kai šitaip slidu ir prisnigta, rytoj rytą negalėsiu nueiti Taveęs priimti.*“ „Tu žinai, kad kiekvienais metais Aš leidžiu stabtelėti, tartum norėčiau parengti tave naujoms malonėms. Pasinaudok šiuo pristabdymu ir pagyvinink savo troškimus. Naudokis viskuo. Atskirai būdami, sužadėtinis ir sužadėtinė savo naują susitikimą padaro dar gražesni.“

133. *Sausio 21 d.* „Šiandien nelabai Mane mylėjai!“
134. *Sausio 22 d. Komunijos metu sakiau: „Padėk man tapti kitu Tavimi.“*
„Tam yra vienas būdas, nepaisant tavo menkumo ir trūkumų. Tai – būti gryna „artimo meile.“ Ne tik vargšams, neturintiems pinigų ar laimės, bet ypač tam Vargšui, kuriuo esu Aš. Kuo švelniausiai būk „artimo meile.“
135. *Šventoji valanda.* „Būk visiškai Mano! Dabar jau tikrai Mano eilė! Tu šiandien dovanojai save daugeliui žmonių!.. Daugeliui daiktų!
Tavo Viešpats, tavo Bičiulis reikalauja dėmesio... tavo pačios labui... taip pat ir kitų labui. Nepašyktėk Jam nieko, kaip ir Jis dėl tavęs nieko nepagailėjo, net ir Savo Kūno. Visa, ką darai, daryk Jam, Jame ir Jam pakylėjus į aukštį. Tu žinai, jog Aš esu begalinis, kad ir kiek besisemtum, Manęs neišsemsi.
Ką žinai apie Mano Gilybę? Tegul niekas nesutrukdo tau pasitikėti! Dažnai pavesk Man savo troškimą būti šventa. Esi žemėje tam, kad taptum šventa. Aš atėjau, kad jūs būtumėte šventi.
Taigi? Jeigu Mano ir tavo troškimai sutampa, ko tik negalėtume nuveikti drauge? Tačiau reikia tikėti Meile. Tu žinai, kaip dažnai Evangelijoje rašoma: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“ O, Mano vaikeliai, tvirtai tikėkite, ir patirsite iš Manęs bet kokią malonę. Ypač galvok apie Mano Garbę. Juk tikrai nori, kad tavasis Kristus ir Jo Bažnyčia sulauktų Garbės? Taigi dažnai Jį melsk šito.
Kokia palaima bus tau tavo mirties valandą, jei galėsi teisingai paliudyti, kad vargai ir darbavaisi dėl brangios savo Vienintelio Šlovės!“
136. *Sausio 24 d.* „Tu meldiesi savo intencijomis. Melskis taip pat ir dėl Manųjų.“
Galvojau apie puikią savo kūno sandarą, apie nemažėjančią sveikatą: „Ačiū, brangusis mano Kūrėjau!“
„Dėl šio „ačiū“ mokėsi kentėti, kai tave ištiks kančia“.
137. *Sausio 28 d. Skaičiau apsireiškimus.*
„Ypač skaityk iš savo sąsiuvinų. Ar matei kada nors žmogų, kuris labiau persiimtų tuo, ką išskaitė viename iš jo bičiulei rašytų laišku, negu tuo, kas parašyta jam pačiam?“
(*Manęs prašė daugybės paslaugų*):

„Bijai, kad sutrukdys pabūti su Manimi? Kuo gi tai gali sukliudyti? Juk ir tos „pertraukos“ bus dėl Manęs...“

138. *Monmartro bazilikoje. „Aš Tau aukoju savosios mirties momentą. O savo mirtyje – visus mirštančius iš savo šeimos“.*
„O, Mano Dukrele, dažnai Man, Mano Nukryžiuotojo vardui paaukok mirštančius! Visus be išimties! Netgi ir tuos, kuriuos laikai pernelyg sunkiai nusidėjusiais. Mano Kraujas tiek daug gali... Mano Meilė yra tokia didelė! Koks džiaugsmas tau ir Man išgelbėti juos, tuos vargšus mirštančiuosius!..“
139. *Vasario 11 d. Nantas, Lamoricière gatvė.*
„Galbūt tu negali kalbėtis su Manimi? Ne visada turima ką pasakyti... Tačiau tu gali eiti šalia Manęs ir su meile apie Mane galvoti.“
140. *Vasario 15 d. Joué-sur-Erdre. „Tegul Dievo Valia tau būna viskas. Brangioji Valia! Prašyk, kad ji būtų įvykdyta žemėje kaip ir Danguje. Pasi-aukok, kad būtum tokia, kokią Aš noriu tave matyti...“*
141. *Vasario 19 d. Mieste. Atlikau kitų pavestus reikalus, ir kažkuri mano būtybės dalis tuo buvo nepatenkinta. „O juk ir Aš eikvojau Savo jėgas dėl kitų. Aš netgi numiriau dėl kitų. O, kokį truputį tepadarai tu... Vienykis su Manimi.“*
142. *Pas šv. Klaros seseris. Po kelių kilniadvasiškumo aktų. „Tu matai: kuo geresnė esi, tuo laimesnė. Nieko nepaisyk, tiesiai eik savo keliu, tarsi būtume vien Aš ir tu. Atsižvelk vien į Mano nuomonę, ir viskas: Aš... Tavo Dievas, tavo Išganytojas, brangusis tavo Sužadėtinis. Garbink. Vadink Mane švelniausiais vardais. Jais pašauktas Aš ateisiu. Aš esu Vienas ir Daugeriopas. Aš esu Begalybė. Aš užpildau laime Savo kūrinį. Aš liūliuoju Savo Vaikelį.“*
„Norėčiau taip pat būti daugeriopa ir mylėti tave visais įmanomais meilės būdais.“
„Prašyk Mano Motinos, kad padėtų tau. Melsk pagalbos savo Sužadėtinį ir dažnai susikaupk, kad atrastum Mane savo viduje.“
143. *Vasario 26 d. Mano gimimo diena. „Visą šią savo gimimo dieną vadink Mane „Tėvu“, nes juk Aš tave sukūriau. Dėkok Man.*

Mylėk Mane, kad pašaukiau tave iš nebūties. Dėkok ir mylėk už savo suvokimą, atmintį, valią. Visa tai pirmiau daviau tau Aš, tik paskiau Man paaukėjai. Aš mylėjau tave nuo amžių. Tu esi laikinume, o laikas toks trumpas! Turėk bent jau intenciją Mane mylėti be perstojo tarsi atsilygindama už tokią didelę Mano Meilę.

Aš – Dievas, o tu – mažytis taškelis erdvėje ir laike. Vadink Mane savo Motina. Gimimo diena iš tiesų yra šventė Motinai... Kur rasi Motiną, motiniškesnę už Mane? Pažiūrėk į Mano Meilę ir į tai, ką ji dėl tavęs padarė! Kuri Motina gelbėjo savo vaiką taip, kaip Aš tave išgelbėjau?..

Taigi palinkėk Man šventės, Mano brangus vaikelį! Tai, kas priklausau tau, yra ir Mano net iki pačių tavo būties gelmių. Argi tu nesi gyva Mano alsavimu? Prisimeni? Aš esu artimesnis tau negu tu pati.“

„Viešpatie, norėčiau, kad iš mano sielos sklistų vien meilė Tau.“

„Žvelk į Mane taip, kaip taikomasi į taikinį. Ir vis pradėk iš naujo... iš naujo... iš naujo kasdien kantriai, Vaikelį; ir niekada nepasikliauk saviimi. Žinai, mažyliai, kurie parkritę nori keltis, kabinasi į savo mamytės drabužius. Griebkis Mano nuopelnų. Griebkis Mano rankų. Laikykis Mano Širdies.“

144. *Kovo 5 d.* „Aš nesu kaip tos draugės, sakančios: „Kodėl ji ateina taip dažnai?“ Jos nesupranta, kad meilė širdyje gali atsinaujinti.

O Aš laikiu visada su tokiu pat entuziazmu, nekantraudamas tarsi prieš pirmąjį pasimatymą, nes Aš esu Begalinis.

Dvasioje persikelk į išniekintą Méan bažnyčią. Atsiklaupk prieš vargšes Mano Ostijas. Garbink jas ir ypač – mylėk. Mylėk. Paguosk Mane. Aš myliu žmones. Kodėl gi jie šitaip su Manimi elgiasi?

Alyvų sode regėjau nuodėmes ir dėl jų labai kentėjau... Kai kas nors šiurkščiai atmeta tavo iš anksto parodytą švelnumą, nepraleisk progos prisijungti prie slaptų Mano Širdies kančių. Man palengvės: jeigu Aš giliau jaučiu neapykantą, kuri norėtų Mane sunaikinti, taip pat jaučiu ir meilę, norinčią paguosti Mane, Manųjų kūrinių žavingą švelnumą. Bendraudama su Manimi, niekada neperžengsi saiko. Tegul niekas Manyje tavęs negąsdina. Aš tave suprantu, nes mudviejų širdys plaka vienodai... Perženk savo ribotumą. Atsikleisk. Aš klausausi tavęs. Aš nuo tavęs nepavargstu; nepavark ir tu nuo Manęs. Kalbėk, tarsi tyliai kalbėtum patamsyje, tačiau būdama tikra, jog Aš tavęs klausausi dėmesingai ir mylėdamas visa Savo Širdimi.“

145. *Kovo 22 d. Po Komunijos.* „Tu Manęs prašei, kad tave nuolat užplūstų nenutrūkstantys Tikėjimo, Vilties, Meilės srautai. Dažnai reikia daryti jų pratybas.
Sakyk:
„Aš tikiu Tave, brangioji Meile.
Aš viliuosi Tavimi, Galingoji Meile.
Aš myliu Tave, Begaline Meile,
o dėl Tavęs myliu artimą.
Man Tu esi viskas. Aš visa esu Tavo.“
146. *Kovo 24 d. Šv. Gabrieliaus šventė.* „Būk džiaugsmo nešėja, kaip tavo šventasis Globėjas, gerosios naujienos skelbėjas. Kai kada taip lengva padovanoti truputį džiaugsmo kokiam ligoniui, mirštančiajam ar kamuojamam nerimo.
Daryk tai Mano vardu ir taip, lyg tai padidintų Mano džiaugsmą. Neskirsk sau dėmesio. Viską daryk dėl Manęs, ir lengvai nugalėsi kliūtis, kurias pastato savimeilė arba neryžtingumas. Paprastai ir tiesiai ženk meilės keliu. Nukreipusi žvilgsnį į Mane, nebesirūpink nei žmonėmis, nei daiktais. O jei tau pavyks padaryti ką nors gero, dėkok Man kaip už Mano atsiųstą malonę. Argi nesi laiminga, kai Aš veikiu per tave? Dėkok Man ir už tai, kad tave taip lepinu, išklausau tavo prašymų, kartais net tau dar nespėjus jų išsakyti.
Mėgsti, kai tau padėkojama? Aš – irgi. O, tas širdies švelnumas!.. tu jį žinai. Įžvelgei jį Manyje, tarsi jis būtų Mano esmė. Jūsų švelnumas žavi Mane, kai paaukojate jį Man. Aš jį priimu, ir tai jau – meilės ryšys. Niekada nepasitraukiu pirmutinis; taigi lik susijusi su Manimi. Tai – mūsų žemiškasis Dangus. Tu pati pasirenki, ar nori jo, ar nenori.
Laisvė rinktis! Ar nenorėtum priišti savo brangiąją laisvę prie Manųjų rankų?“
148. *Kovo 27 d. Terasoje roviau piktžoles ir sakiau Jam: „Tai skiriu kaip pagalbą Tau, kad iš šaknų išrautum blogus nusidėjėlių įpročius“.*
„Sakyk Man taip, lyg Mane matytum. O jei Mane matytum, kalbėtum tik šypsodamasi. Pamėgink. Matysi, koks skirtumas.
149. *1942 m. balandžio 5 d. Velykos.* „Aš prisikėliau dėl jūsų. Ne Savo Garbei, o kad jūs tikėtumėte ir lauktumėte savo pačių prisikėlimo.
Niekada nebesapsikliauk savimi. Pasikliauk Manimi ir šią gyvenimo aki-

mirką, ir visą laiką. Pagaliau leisk Man gyventi tavyje, už tave. Užleisk Man savyje savo vietą. Būk visai nauja siela, viską atidavusi, naujai atrodanti.

Pažvelk į pašlovintas Mano Žaizdas... Jas taip dažnai regėjai kraujuojančias... Po kančių – Garbė. Džiaukis ir tu su visu džiūgaujantiu Danumi.“

150. *1942 m. balandžio 11 d.* „Nejaugi netiki, kad Man mielesnė siela, parpuolanti gana dažnai, bet nusižeminanti prie Mano kojų, negu kita, visados savimi patenkinta ir tartum neturinti sau ką prikišti? Mano Dukrele, kasdien apgailėk prieš Mane savo nuodėmes. Peržvelk savo kaltes. Paaukok jas Man, kad atitaisyčiau. Pripažink savo silpnumą, savo nepasisekimus. Sakyk Man: „Didysis mano Bičiuli, pagelbėk man. Tu žinai, kad aš viena nieko negaliu, bet su Tavimi galiu viską.“ Ir vėl ženk savo keliu, pasitikėdama Manimi. Ir taip kasdien, supranti? Net jei nematai savyje jokios pažangos, kantriai išverk. Ilgam prisikaupk drąsos. Juk ir Man to reikėjo kopiant į Kalvarijos kalną. Argi sužadėtinė gali daryti kitaip, negu jos Sužadėtinis? Ji žvelgs į Jį, kad Juo sektų ir džiugintų Jo Širdį. Juk tai – dar vienas būdas suartėti su Sužadėtiniumi.

Niekada nenutolk per savo kaltę, o kai pasiduodi išsiblaškymams, grįžk, tarsi jų ir nebūtų buvę. Tu sudedi savo širdį į Manąją, turi tik vieną Valią – Mano.“

151. *Balandžio 16 d.* „Sakyk Man: „Tegul mano suvokime būna tikras Tikėjimas.

Tegul mano atmintyje būna gyva Viltis, o mano valioje – tikra Meilė!“
Sode aš Jam sakiau: „Skubu išmesti žoles, kad Tu tuoj pat galėtum pasivaikščioti mano terasoje.“ O siauroje gatvelėje: „Čia panašu į Tavo Nazaretą“. Atrodė, lyg Jis būtų čia pat. Aš pagalvojau, ką Jis yra sakęs: „Kaip maža betruksta, kad Mane matytum.“

152. *Montrealais bažnyčia. Apsilankant.* „Vienytis, supranti? Tai – pats gyvenimas. Niekas kitas. Aš. Sielos Gyvenimas toks saldus! Dažnai nepastebite Mano veikimo. Tikėk juo tvirtai. Be paliovos aukokis šiai Vienybei, ir Mano veikimas bus dar stipresnis. Ne visada ir tu tai žinosi, tačiau stenkis kuo labiau Meilėje vienytis su Manimi. Net jeigu tai būtų vienintelis tavo maldos būdas, tavo gyvenimas būtų paženklintas ne laikinumo, o kuo tikriausiu antgamtės ženklų, kurio vertę žino Tėvas.

Pasitik Manąjį Švelnumą savo minties ir išraiškos švelnumu; tarsi Aš neišdrįsčiau, ateik pirmoji, pasitik, mėgink. Kiek daug kartų Aš jūsų laikiu, o jūs neateinate. Prisimeni, kaip pasiruošei priimti mylimą žmogų, o jis tau pasakė: „Aš pamiršau!..“ Tau buvo skaudu... Tačiau ko vertos žemiškos meilės lyginant jas su Mano Meile?..

Taip, prašyk Manęs atleisti už tuos susitikimus, į kuriuos neatėjai. Iš Savo Gailestingumo užmiršiu juos. O, Mano brangi Dukrelė!.. Aš visada pasiruošęs atleisti, priglauti jus prie Savo Širdies, kad iš Jos pasisemtumėte drąsos. Net ir kasdieniškiausiuose savo veiksmuose junkis su Manimi. Kiekvienu momentu lieki Mano Dukrelė.

Ši diena, savaitė, šis mėnuo yra užlieti Mano Meilės kaip ir kiti mėnesiai bei metai. Aš myliu tave, net kai nepagalvoji Manęs mylėti, ir tau ruošiu malones, kurių net nesumanai prašyti: testinga vieno žvilgsnio, vieno gesto, ir Aš tau duosiu viską, Mano brangusis Vaikeli!..“

153. *Balandžio 23 d. Apsilankymo metu.* „Ne visada Mane jauti esant šalia, tačiau Aš tavęs niekada nepalieku. Kartais priartėju labiau, kaip vakar sode, kai Man pasakei: „Sveikas, mano brangusis Dieve.“ Tau atrodė, kad beveik girdėjai Mane atsakant. Aš slepiuosi, kad jums būtų proga tikėti ir taip įsigyti nuopelnų. Ar tave vis dar stebina Mano Meilė? Tai – Dievo aistra. Toks yra tikriausias paaiškinimas. Taigi visai paprastai tikėk ta Meile Būtybės, kuri yra Visagalė ir visiškai kito lygmens negu jūs. Pasiduok Jo subtiliausiai ir švelniausiai visagalybei. Leisk tave nugalėti Meilei ir prašyk pasigailėjimo malonės. Pasisemk Mano Meilės, kad mylėtum Mane, Mano Dukrelė, ir išlaikyk pasitikėjimą. Tu žinai, jog vienintelis dalykas, ko Aš neatleidžiu, yra neveltis, nes nusivylusieji laiko Mane piktu ir žiauriu... o Mano Gerumas juk yra Beribis!.. Supranti: Begalinis, taigi niekada nesibaigiantis. Tarsi visuomet būčiau dar tik pradėjęs reikšti Savąjį Gerumą. Jis niekada nesibaigia. Tačiau mažai kas pagalvoja apie tai. Ir vis dėlto, tai – puikus prieglobstis!.. Prisimink, kaip šią naktį niekaip nesisekė užmigti. Tu dvasioje priglaudei galvą prie Mano Širdies ir tučiuojau užmigai, iki pat ryto išmiegojai. Koks tarnas jums tarnauja geriau už Mane? Taip ištikimai? Taip numatydamas į priekį? Ar matei, kad Karalius taip aptarnautų savo tarnus, nereikalaudamas kitokio atlygio, tik trupučio meilės?.. švelnaus prisiminimo?.. mylinčio žvilgsnio?.. Man tokios brangios Mano vaikų mintys! Jos – lyg tyli malda. Vienąkart gerai įsiminkite Mane. Daugelį kartų per dieną ir netgi naktį Man kartokite: „Aš gyvenu tik Tau! Be Tavęs mano Gyvenimas

bevertis!“ Linkėkite Man širdžių, žmonių meilės, Garbės Manojo Tėvo Vardui. Rūpinkitės Mano reikalais, paniekindami savuosius. Būkite tarsi išslydę iš Mano glėbio ir svajojantys, kaip ten sugrįžti visai Amžinybei. Būk tremtinė, klaidžiojanti šios žemės keliais. Galvok vien apie Dangų, kur Aš laikiu tavęs, kad atšvęstume mūsų – Sužadėtinį – Vestuvių puotą. Išsakyk Man savo nekantravimą ir klusnumą, savo polėkius, pristabdomus Mano nurodymu, savo karštus troškimus, neatsiejamus nuo Mano Valios. Ir tavo nusižeminimas vis labiau nuplaus tavosios sielos dėmes ir nuvalys tavo nuodėmes. Ir prabėgs tavo paskutinės dienos, viskas praeina... ir tu ateisi.“

154. *Balandžio 24 d.* „Suteikti malonumą – tai padaryti gera. Negailėk jo nė vienam, ypač tiems, kurie ką bloga tau būtų padarę. O tam, kad jungtumeisi su Manimi, sakyk: „Aš meldžiuosi su Tavimi besimeldžiančiu, darbuojuosi su Tavimi dirbančiu, kalbu Tavo žodžiais“. Įliek į juos visą savo švelnumą, Mano Dukrelė“.

155. *Balandžio 30 d.* Aš sakiau: „Štai aš visa išsipuošusi savo Sužadėtinio Nuopelnais. Mano Dieve, įsirenk mano širdyje mažą meilės buveinę“.

„Meilės? Manyje tu ją randi visur: Mano Kojų Žaizdose, Mano Rankų Žaizdose, Mano Širdies Žaizdoje. Ir visose Nuplakimo Man paliktose Žaizdose... ir tose, kurių nesimatė: neregimose Žaizdose, kurias Man padarė visų laikų žmonių nuodėmės... Visos šios Žaizdos degė meile Dievo, pamilusio savo kūrinis...“

Aš tau esu kalbėjęs apie tai, apie aistrą Dievo, kurio kiekvienas Darbas yra tobulas ir vertas garbės. Įjunk menkutę savo meilę į tą Meilę, kurią Žmogaus Sūnus aukoja Tėvui. Kartu mudu padarysime didelių dalykų. Stebiesi, kad Man esi reikalinga? Prisimink, ką sakė šventasis Paulius: „Jėzaus Kristaus Kančią reikia papildyti ir mums, pridedant savo dalį.“ Mano Dukra, kontempliuodama savyje gyvenančią Mano Meilę, ugdyti savąją ir įteiksi ją Man, kad padidinčiau. Juk daug kartų esi klaususi: „Ką daryti, kad Meilė augtų mumyse?“ Dažnai žvelk į Mano Meilę ir maldauk Ją. Ką dar kita turėtum daryti gyvenime, kokį mielesnį tikslą rastum?.. Mylėk Mane visur, visada. Tegul tai tau nenusibosta!

Jei nepajunti Atsiliepimo į savo meilę, žinok, jog Atliepas yra, tu jį pamatysi vėliau. Mylėk kaip Vaikelis ir kaip Sužadėtinė. Mylėk Meilę...“

156. 1942 m. gegužės 6 d. Po Komunijos. „Manęs nepabučiavai nei šįryt, nei vakar vakare. O juk tu esi Mano Vaikelis. Argi nebuvai patenkinta, kai aną dieną tas mažas berniukas, tau visai nepažįstamas, pažiūrėjo į tave ir ištiesė tau rankutes? Patys paprasčiausi jūsų gestai patraukia Mano Širdį. Nebijok.“
157. Gegužės 7 d. Bažnyčioje. Aš sakiau: „Kokia laimė, kad Tu esi Beprotiška Meilė, nes tai mums suteikia džiaugsmą, kad esame taip mylimi!“
 „Ir žinai, kaip lengva tarnauti Dievui Meilės srityje? Atsiliepk į Jo Meilę, įsiliek, ir viskas tau bus lengva.
 Tu prisiminsi, ką Jis yra padaręs dėl tavęs, tokios nevertos, o matydama tą didžiulį skirtumą, kasdien duosi su kaupu, neskaičiuodama, žiūrėdama ne savo naudos, o Jo reikalų. O juk žinai, kaip gausiai Jis atlygina ir už menkiausias dėl Jo padėtas pastangas. Tad viską daryk dėl savojo Dievo. Jis nedaro išimčių: Jis priima viską ir pačią tave kiekviena proga. Nebijok aukoti save per dieną kaip rytinio paaudėjimo tęsinį, ir mes Dviese giedosime Tėvui Meilės giesmę, kurios Jis klausysis kaip tikras žinovas, nors tu negirdėsi jos skambesio.
 Stenkis vien mylėti, ir būsi pasiekusi tikslą. Iš meilės viskam padaryk meilę Meilei – Man.“
158. Gegužės 21 d. Frenas prie Luaros (Fresne). Savo kambaryje: „Viešpatie, ar meilės beprotybėje nėra dalelės ir iš mano pusės – mylėti Tave nemačius?“
 „Argi kūrinių meilės beprotybė gali prilygti Dievo Meilės aistrai? Nebijok, kad padarysi per daug. Ieškok Manęs. Šauk mane. Tu Mane rasi. Aš tau atsiliepsiu. Tu esi Mano Sužadėtinė. Ir Aš prisistatau kaip tavo Sužadėtinis. Sužadėtinei turi būti aišku, kad ji teikia džiaugsmą, tai jai suteikia drąsos veikti meilėje. O, Mano Bičiule, kad niekada nuo Manęs nepavargtum! O vis iš naujo pamildama, Mane mylėtum vis nauju būdu. Nesirūpink, kad negirdi Mano Balso. Niekada nemanyk, kad esu toli. Aš esu tavo viduje, pačiose gelmėse, drauge su Tėvu ir Šventąja Dvasia. Pasiaukok Mums. Atiduok save. Paklusk, net ir nelabai suprasdama, atsikratydama savimeilės, pamiršdama save. Visą, ką turi, gauta iš Manęs. Tu esi visiškai niekas. Tegul šitas niekas būna Mano! Tu žinai, kad Aš gerbiu žmogaus valią. Aš laikiu. O vėliau, kai suprasi Mano Meilę, labai norėtum sugrįžti į žemę vien tam, kad Manęs trokštum nors trumpą akimirką ir kentėtum iki pasaulio pabaigos. O, niekada nieko

Man neatsakyk!.. Kartok: „Mano brangus Sužadėtini, kaip Tu panorėsi.“ Aš būsiu laimingas. Ši mintis pagelbės tau. Kiek tik galėsi, būk vienybėje su Manimi.

Artinkis be paliovos. Atsikratyk visko, kas galėtų mus išskirti: pasitikėjimo ir vilties stygiaus. Taip gera turėti viltį. Tikėkis pasiekti šventumo. Jis įmanomas, juk Aš to reikalauju iš kiekvienos sielos. Taigi! Tikėk Mano pagalba. Dažnai šaukis Manęs. Dar daug dažniau. Nebijok kartoti. Prisimink Rožinį. Jame tiek kartų kartojasi ta pati malda. Jos reikia, kad pratęstų jūsų maldavimus: varganas laikinumas prisistato Begalybei. O tardama žodžius, junkis prie žodžių, kuriuos Aš kalbėjau Savo Tėvui, ištisas naktis praleisdamas atsiklaupęs prieš Jį. Tegul apie tave bus galima pasakyti: tai – Kristaus bičiulė. Tai šlovins Mane, o tu padidinsi Mano Garbę.

Tai, ką darai ir ką sakai Man, pamiršti, bet Man viskas lieka dabar. Vieną dieną vėl atrasi savo žodžius. Tokius pat, kokius esi Man skyrusi. Visada būk visai arti Manęs. Tai bus tavo meilės gestas.“

159. *1942 m. birželio 1 d.* „Šį mėnesį praleisk Mano Širdyje ir kiekvieną dieną nors truputį pakalbėk apie Mane. Net jeigu tik išstartum Mano Vardą viename sakinyje, Aš būsiu tau dėkingas ir atlyginsiu.“

160. *Birželio 4 d. Aš sakiau: „Garbė Jums, Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, mano širdyje“.*

„Dažnai melsk Mūsų Garbės, nes Mūsų Garbė – tai jūsų meilė. Kas daugiau galėtų pašlovinti Mus kaip Mūsų vaikų meilė? Ir kas dar galėtų padaryti jus laimingesnius? Kaip matai, visa, ko Aš reikalauju iš žmonių, yra jų laimei. Tačiau jie nesupranta ir Mane laiko griežtu Mokytoju. Mane, švelniausią iš visų! Aš būsiu labai dėkingas tiems, kurie Mane guodžia už šį smerktiną nesupratimą. Smerktiną, nes jis kyla iš abejingumo ir jų priešiško. Paguosk Mane, Man atiduodama visa, kas esi tu pati, Man leisdama veikti ir kalbėti per tave, prisimindama savyje esantį Mane, Mane vieną, dėl kurio privalai gyventi. Tikrai miela gyventi dėl kažko. Tačiau gyventi dėl savo Dievo – tai viršija bet kokį malonumą. Mėgink. Aš tau padėsiu. Mėgink. Tuos, kuriuos priimsi rytoj, ar juos priimsi Mano Vardu? Su tikrai broliška meile? Kad jiems padarytum gera? O dėl tavo pačios gėrio, tai daryk norėdama patikti Man, nes žinai, jog Aš trokštu tau šventumo. Argi tavo širdis neprisijungtų prie Manosios troškimų? Meilėje dalijamasi viskuo: tu užleidi Man savo

vietą, o Aš priimu tave į Save. Tai – taip gera ir paprasta. Tačiau kaip pasiekti, kad kiti žmonės tai suprastų? Melskis ta intencija. Patikėk šiuos vargšus žmones Mano Motinai. Tą vargšę Prancūziją, kurią Aš kviečiu, o ji nuo Manęs bėga. Mano Motina išprašo tiek daug netgi ten, kur jums nebepasiekiamo. Paskirk save Jai, kad Ji padėtų tau tapti šventa. Ir šaukis Šventosios Dvasios.“

161. *Birželio 6 d. Mišios.* „Atsidūrę Mano aplinkoje, daugelis susikaupia, bet toliau nepažengia. Tu eik toliau. Įeik į Mano Širdį ir iš Jos semkis Dvasios. Taip tu pagarbinsi.“
Aš galvojau, kiek laiko prireikia gėlei, kad išaugintų sėklą.
Panašiai ir su šventumu, kuris dažnai yra ilgalaikių pastangų vaisius.“
162. *Monrelé (Montrelais). Bažnyčioje.* „Nebūtina, kad būčiau išstatytas Švenčiausiam Sakramente, kad tikėtum, jog Aš esu čia. Siųsk Man savo meilę ir pro uždaras duris. Tai Aš. Tavo Sužadėtinis. Tavo Išganytojas. Tavo švelniausias. Aš tavęs laikiu visada. Pasistenk, kad Man netektų per ilgai laukti. Ir kai tavęs sulaukiu, visomis jėgomis troškš būti tokia, kokios Aš tavęs laukiau. O, kad neapviltum Manęs, Mano Vaikeli!..“
163. „*Vargše mano Meile, atleisk, kad nebuvo tokia, kokios Tu manęs ilgėjaisi.*“
„Mano Širdis ir Atleidimas yra neatsiejami.“
164. *Birželio 16 d. Liūdnam galvojau: dabar, kai pasibaigė Dievo Kūno Šventė, nebebus švenčių.*
„O argi Mano Švenčiausias Sakramentas ne visada čia?
Argi Man nebūna amžina Šventė kasdien, kai ateini Manęs aplankyti? O, nesumenkink nieko! Sek Mano Begalybe. Manyje niekas nesibaigia.“
165. *Birželio 19 d. Bažnyčioje.* „Aš pasakysiu: „Štai ta, kuri gavo tiek daug Mano malonių!“ Kad taip Aš galėčiau dar pridurti: „Ir kuri Man parodė tiek daug dėkingumo.“
166. *Aplankymas.* „*Per savo Dukrelę visuose palik Savo šviesos ir gerumo pėdsakus.*“
„Leisk perimti tave, užlieti. Stiebkis į Mane. Tegul niekas tavyje netrukdo Man tave panaudoti. Aš veikiu per tuos, kurie Man paveda visą save.

Paskolink Man savo balsą, savo žvilgsnį ir eik su tvirta intencija leisti Man veikti, nes Aš gyvenau Tavyje. Dažnai pagalvok apie tai.

Ruošk Man savyje naują gyvenimą. Gyvenimą? Tai Aš jį tau daviau, grąžink jį Man kaip žavingą dovaną nuo savęs. Kai mokeisi tapybos, kartais mokytojas pats baigdavo tavo kūrinį, jį padailindavo. Tą patį darau ir Aš jūsų sielos drobėje, kai Man jas patikite. Tačiau reikia, kad atiduotumėte jas Man, o ne pasikliautumėte savo menkais sugebėjimais. O Mano mylinčiose rankose svarbus kūrinys taps tobulas! Juk Aš taip karštai trokštu, kad jūs būtumėte tobuli! Per Meilę Aš laimiu tave. Per meilę tu aukoji save. Mano Dukrele, tegul kiekvienas tavo veiksmas ir prasideda, ir pasibaigia Meile, kaip Manieji anuomet. Tau neteko girdėti Meilės himno, kuriuo tapo Mano Gyvenimas. Mano Tėvas žino. Žino ir šventieji Danguje. Nors gerai ir nesuprasdama, garbink kiekvieną Mano Meilės persunktą judesį Galilėjoje, Judėjoje, visuose tuose keliuose, kuriuos ir tu aplankei. Jau tada Aš mylėjau tave. Aš mylėjau žmones, visus – be išimties. Mylėk Mane už juos, tu gali Man paaukoti tokią troškimą.“

„Viešpatie, tegul jų Angelai Sargai Tave pagarbina vietoj jų!“

„O, tokio Manęs pašlovinimo pristinga žemiškose širdyse!..“

167. *Birželio 19 d. Po Komunijos.*

„Kad labiau paskęstum Manyje, visai nebežvelk į išorinius dalykus, o nerk į Mano Meilės bedugnę. Joje rasi tiek daug įrodymų, prisiminimų, tiek karščiausios meilės liepsnų ir tu galėsi pasotinti šią Mano Ugnį. Palengvinti Man... Ar būsi tokia maloni, ar padarysi tai?“

168. *Birželio 25 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčia. Aplankymas.* „Jei galėtum pamatyti Mano spindesį Tabernakulyje... Mano Galybę ir Mano Švelnumą...“

Ir Meilę garbinančiųjų Palydą, kurią sudaro Man uolumu degantys Angelai!.. Pajustum daug didesnę pagarbą ir nusižeminimą. Nauju įkarščiu įsiliepsnotų tavo troškimai. Pamatytum, kad visa, kas nesu Aš, yra niekinga. Suprastum, kad tavo didžiausia laimė – teikti Man džiaugsmo. Net nebegalėtum žiūrėti į tai, kas nesu Aš. Nes Aš esu Grožybė, Aš esu Žavesys ir Tasai, kuris žavi. Aš esu Danguis.

Danguis yra Tabernakulyje, adoruok jį drauge su adoruojančiaisiais iš Ano pasaulio. Mylėk drauge su jais. Giedok. Šlovink. Niekada nepadarysi per daug, nes Aš tau daviau viską, ką turi, ir paskyriau tau visus Savo nuopelnus.

Ar žinai, kokie yra Mano nuopelnai? Kas gi, jei ne Tėvas, viską žino? Tu žinai ir tai, kad, jei to reikėtų, Aš iš naujo tai įvykdyčiau. Garbink kiekvieną dieną šlovindama vis kitaip. Tegul tavo mintys be paliovos gilinasi į begalinius paslėptus lobius. Tegul tavo atradimai uždega ugnį, kokios nežinojai. Kad sakytum: „Tai juk buvai Tu, Mano Viešpatie! Kaipgi to nesupratau! Visa, kas manyje geriausia, tai irgi Tu!“

O tuo metu, kai šitaip Man kalbėsi, Aš ir toliau apipilsiu tave Savo malonėmis, nes Manoji Širdis sklidina jų, skirtų tau, ir Man lengviau, kai jas padovanoju. Iš jūsų pusės tereikia tiek nedaug, kad jos išsiliėtų „per kraštus“... Jeigu jūs žinotumėt!.. Taigi pažinkite savo galimybes, Mano vargšai mažyliai. Nors truputį geriau pažinkite Mane.

Vapėkite lyg vaikai Man savo meilės žodžius; Aš papildysiu juos. Tu žinai, kaip didžiulė saulė žaidžia net visai mažyčiuose veidrodėliuose? Kas tada atlaikytų jos žybsnį? Ir kas būtų iš tokio veidrodėlio, jeigu nebūtų saulės?“

169. *Birželio 30 d. Po Komunijos.* „Kodėl siekti tobulumo negalėtų tau tapti įpročiu? Nedarant tokio įžado, dėl ko paskui nerimautum. Tačiau valingai siekti to, ką darai, atlikti ne tik gerai, bet ir tobuliausiai, kaip tik gali. Argi tai nesuteiktų Man daugiau Garbės? Ar neturėtų iš to naudos nusidėjėliai? Nebijok. Ženk drąsiai, juk mes kartu.“
170. *Liepos 1 d. Valia buvau nusiteikusi mylėti, garbinti Brangiausiąjį Kraują, bet likau išsiblaškiusi ir abejinga.* „Tu puikiai matai, jog esi tik mergytė, kurios jausmai trumpai teišlieka. Esi nieko nesugebanti – kaip mažiukė. Paaukok Man savo silpnumą. Melsk Mane būti tavo vietoje, Aš nespriešinsiu.“
171. *Liepos 2 d.* „O taip, pasitik ją traukinyje. Niekada nepraleisk progos padaryti malonumą, ir daryk jį taip, lyg Aš pats tai daryčiau. Išankstinis prielankumas gali atnešti tiek gero! Kai kada dėl prielankumo širdyje prasideda stebuklas: ji suminkštėja, nes kažkas jai padarė gera.“
172. *Liepos 10 d. Dvejojau, ar Jis tikrai kalba man, tokiai menkai.* „Kodėl gi ne? Ar Aš neturiu teisės kalbėti su kuo noriu? Ar negaliu rinktis? Sau apaštalų? Draugų? Argi nesirinkau visada? Pažiūrėk Evangelijoje. O tave Aš pakviečiau gyventi vidinį gyvenimą, norėdamas tuo pabrėžti, kaip tai džiugu ir paprasta. Veik pagal tai, kas numatyta tau Mano ketinimuose.“

Juk tu patenkinta, kai kiekvienas gerai atlieka savo vaidmenį? Ir man patinka, kai siela pildo tai, ko Aš iš jos noriu. Ji turi laisvą valią. Tačiau jeigu siela iš meilės užsideda Mano našta, ji pati atranda laimę ir sparčiai žengia Mano keliu. Visa, kas daroma dėl Manęs, krinta Man į širdį ir paveikia taip, kad iš ten ištrykšta malonių šaltinis. Aš moku atlyginti Man tarnaujantiems kaip draugams: subtiliomis dovanomis. Kas yra ištikimas? Kas, jei ne Aš? Aš likau ištikimas iki mirties. Kiekvieną dieną pradėk taip, lyg ji būtų pirmoji. Tu vis dar tebesi pradedančioji. Nesibaimink dėl to, nes Aš esu čia ir žinau. Argi Aš ne viską žinau? Tačiau Aš mėgstu, kad pati kaltintum save, Man aiškintum. Tai ugdo tavo pasitikėjimą Manimi. O apie ką dar galėtum Man pasakoti, jei ne apie savo menkumą? Kaip vargeta prie Turtuolio durų. Jeigu būtum regėjusi džiūgavimą tų, kuriuos Aš pagydziau vaikščiodamas Judėjos keliais!.. Jie nueidavo, giesme šlovindami Dievą. Ir tu kasdien giedok džiūgaujančioje širdyje ir džiaugsmu skelbk Mane. Juk nori Mane skelbti? Šėtonas turi veiklių padėjėjų. Argi Aš neturėčiau Man padedančių? O kadangi Aš gyvenu tavyje, tai ar nėra paprasta, kad galiu gyventi per tave? Tavo gyvenimas yra ir Manasis.“

173. *Liepos 16 d. Aplankymas.* „Parodyk Man visą save. Iškllok savo varganos sielos žaizdas, kaip ligoniai anuomet Judėjoje Man einant pro juos. Pasakok. Maldauk. Evangelija sako: „Jis išgydydavo visus.“ Sužadink savyje tikėjimą ir pasitikėjimą. Kreipkis į Mano Meilės Aistrą. Trokšk atsilipti tuo pačiu. Prisimink šventąjį Pranciškų Asyžietį, šventus Misisionierius, Šventuosius kankinius. Ar jie pasaulio akyse neatrodė juokingi ir verti pajuokos? Juos buvo užtvindžiusi meilė savo Išganytojui, visa kita jiems buvo nieko nevertas dalykas. Nebijok. Dideliais žingsniais ženk į Mane. Tau bus gausiai atlyginta: Aš nelieku skolingas, nors ir nieko neprivalėčiau. O, brangi Mano Dukrele, niekada neišnyk iš Mano minčių. Padaryk viską, kad Mano meilingas dėmesys nenukryptų nuo tavęs. Tegul tavo dėmesiui būna tiesiog neįmanoma išsiblaškyti, nukrypti kitur, ne į Mane, tavo brangujį Sužadėtinį. Surask Man žodžių, giesmių, maldų iš savęs, tokių, kokios tau ateis į galvą. Būk tikra Mano bičiulė. Aš gi esu tavo Bičiulis. Aš neapleidau tavęs nuo pat tavo gimimo ir dar anksčiau, galvojau apie tave su tokia švelnia Meile. Mano Dukrele, dėkok savo Dievui už visa tai, ką Jo Širdis dėl tavęs padarė, ir svajok Jam atsiduoti, prašydama, kad Aš tau padėčiau.“

174. *Liepos 23 d.* „Aš esu čia, Aš tavęs laukiau. Kai rytą priimate Komuniją, visą dieną Aš laukiu nors trumpo dėkingumo „vizito“. Argi Aš jo nenusipelniau? Tik pagalvok: priimti Komuniją ir nepadėkoti!.. Ar tai neatrodo tau kaip širdies nejautrumas? Aš visą save atidaviau savo vaikeliams: kurie nori – priima. O priimantieji priima visą Dangų, nes Dangus – tai Aš. Neapsiprask su šia didžia dovana, kiekvieną Komuniją priimk tarsi pirmą kartą.

Tiesiog neįsivaizdavai, kam panaudoti laiką, pabudus naktį. Su meile šaukis Komunijos, kurią priimsi rytą. Širdimi ilgėkis Manęs. Kviesk mane pačiais maloniausiais vardais, nors ir beveik miegodama. Tegul tavo siela suvirpa verždamasi prie Manęs, Ostijos, kurią skyriau tau nuo pat Paskutinės Vakarienės. Šita Komunija suteiks tau kitų malonių negu vakar priimtoji ar ta, kurią priimsi ryt. Jo Meilė yra Begalinė ir Dauge-riopa. O Man aukok varganus savo nusiteikimus. Tau skaudu, kad esi tokia menka. Įsivaizduok vargšėlę, kuri, parodžiusi savo bjaurius skarmalus Rūmų Šeiminkui, gauna iš Jo naują puošnų rūbą. Šeiminkas nebūtų jo padovanojęs, jeigu ji nebūtų nusižeminusi ir parodžiusi Jam savo skurdo. Jo Širdis pilna atjautos ir tik laukia, kad paprašytumėte pagalbos. Čia Jis parodo Savo jautrumą. Kiek kartų Aš leidau šitai tau pajusti... Prisimink... Vos žengdavai pirmą žingsnį... sėkmė jau tarsi laukė tavęs ir taip apščiau, kad galvodavai: „Tai Jis“.

Dažnai galvok apie tai, jog myliu dabar. Aš esu visur čia. Priglausk galvą prie Mano Širdies... O kadangi tai Man teikia džiaugsmo – ar tu nesijauti taip pat laiminga? Taigi tada... O, jeigu suprastum Dievo Dovaną ir kas yra Tasai, kuris su tavimi kalba!.. Tad ateik pas Mane ir atsivesk kitus. Juk Aš galiu pagydyti ir per atstumą! Tik įvardyk juos Man. Tu gi žinai, būna gydytojų, kuriems net nereikia pamatyti ligonio. Tačiau kai man kalbi apie juos, Aš juos ir matau. Beje, argi Aš nesu Geriausias Gydytojas?

Taip, taip, ir tave Aš noriu išgydyti nuo tavo tikėjimo silpnumo, nuo to, kad gyveni labiau šalia Manęs negu Manyje ir kad retai ir su vargu tepastebi Mano Buvimą dabartyje. Galvok: Jis tikrai yra čia, Mano Didysis Bičiulis, Mano Sužadėtinis. Jis tik nematomas ir neapčiuopiamas, tačiau Jis yra čia su visa Savo Meilės Aistra. Ir tu gausi iš Manęs Meilės, kokią skirtum Man tarsi savąją. Ar sutinki tai daryti? Šią naktį... Tučiuojau... Ir be paliovos!..“

175. *Liepos 30 d. Stotyje laukiau draugų ir sakiau Jam:* „O, kad taip iš traukinio išliptum Tu!..“ „Galvok apie Mane visur, būk mažyčiu Mano žibintu. Štai

tokiu kaip tos stoties. Šviesk ir vieškeliuose, ir duobėtuose keliuose: tegul visur būsiu šlovinamas!“

176. *Rugpjūčio 6 d.* „*Atsimainyk! Atsimainyk ir mano vargšei sielai!*“
„Daugiau žvelk į Mane, vis dažniau ir su karštesne meile kontempliuok Mane. Tada išvysi Mane naujais ir begaliniais pavidalais, visados mylintį tave, Mano vargšas vaikeli. O ypač – tikėk. Įprask dažnai sužadinti savyje Tikėjimą
Manuoju buvimu,
Mano Galybe
ir ypač – Mano meile, vargše švelniaja Mano Meile, taip menkai jūsų pažįstama. O, stenkis Jai suteikti džiaugsmo, tam turi daug mažų progų!..
O Aš priimu tuos jūsų mažmožius su tokiu švelnumu! Kadangi Aš esu Tėvas, Sužadėtinis, tad neapleisk nieko, rūpinkis Mano Širdimi. Mano Gabriele, kokia puiki užduotis – rūpintis Mano Širdimi...“

177. *Rugpjūčio 18 d.* „Iš tikrųjų! Aš visada atleidžiu, jeigu su gailėsčiu ir gėda prisipažįsti Man dėl savo paklydimų. Aš nesu kaip tie, kurie tik ieško trūkumų, kad galėtų griežtai išbarti. Aš esu Gerasis. Žiūrėk, kaip mielai pas Mane eina vaikai. Išlaikyk savyje vaiko širdį ir ateik. Geriau suprask Mano Meilę. Visa atsiduok Jai. Tarsi pastatyk Jai savyje altorių, kuris puošiamas gėlėmis ir šviesomis.

Sakyk: „Mano Didysis Bičiuli, štai savęs nugalėjimas iš meilės. Štai tylą dėl meilės. Štai meilės šypsena.“ Tegul viskas, ką darai, būna meilės šventė. Vien tik meilė gali paguosti Meilę.

„Viešpatie, suteik man malonę gyventi ir mirti vien tam, kad Tau patikčiau.“

„O Manyje visada kreipkis į Meilę. Jeigu kuri iš tavo draugių kalbėtų tau apie tavo turtus, įtakingumą, išsilavinimą – ar daug džiaugsmo tai tau suteiktų? Tačiau jeigu ji giria tavo širdį, ištikimybę, deramą švelnumą, juk tavo sielos stygos suvirpa, ir tu mylėsi ją dar labiau. Nes joje pamatei savo meilės atspindį. Tad garbink Mano Meilę. Dėkok Jai. To niekada nebus per daug, nes Ji yra Begalinė. Begalinė, taigi, daugiau nei didžiulė, ir tu nežinai, kiek Meilė tave mylės, neš, pakylės, nes gyvenimas, kurį Aš jums daviau, yra tik Meilės dalykas. Ir tarnavimas, kurio laukiama

iš jūsų, yra vien Meilės tarnystė. Supraskite, jei galite, Manosios Širdies Meilę. Paskirk save Meilei, taip Ją paguosi. Pereik į sritį, kur veikia drąsieji ir stiprieji. Jau laikas tai padaryti. Pasiiek tokį lygį, kuriame Aš norėjau tave matyti. Padaryk Man tokią garbę – atsiliepk. Bendradarbiauk su Manimi. Skubiai pakilk, išgirdusi savo Sužadėtinio Balsą. Jis labai apsidžiaugs, nes tu turi laisvą valią...“

178. *Rugpjūčio 27 d. Mélet saloje paaukojau Jam gėlę, kad padabinčiau Jo rūbą.* „Taip, garbink Mane. Galvok apie Mane visur, nes Aš esu kiekvienoje vietoje, o tavo mintis Man maloni! Juk ir tu Man visada esi. Taigi niekada Manęs neužklupsi staiga, nes Aš visada esu čia laukdamas tavęs. Koks palaimingas susitikimas!.. Kai myli vienas kitą, laikas, leidžiamas atskirai, visuomet prailgsta... Įsivaizduok tikrąjį, amžinąjį Susitikimą!.. Dažnai galvok apie jį. Ruošk savo sielą beribiam džiūgavimui ir dėkingumui. Tu žinai, kaip Aš nešiau viso pasaulio nuodėmės? Žinai, kaip naudotis Mano nuopelnais? Kaip galėtum nepasakyti „ačiū“!

Jūs esate Mano Gyvenimas; ateinate iš Manęs. Visiškai pasitikėdami, likite Manyje. Argi tai ne laimė jums – priklausyti nuo savo geriausio Draugo? Argi Aš nesu jums kur kas daugiau nei draugas? Aš – Išganytojas? Ir ką gi turite brangesnio už Gyvenimą? Tad atiduokite Man savo gyvenimą. Nors jį esate gavę jūs, Aš priimsiu jį kaip vertingą pagarbinimą, Mano gerieji vaikeliai. Jūs jį atgausite Manyje, ir jau amžiams.

Tik tada suprasite, ką reiškia gyvenimas, cirkuliuojantis tarp Dievo ir Jo kūrinio. Net ir nesuprasdama, artėk prie Manęs. Atiduok Man visą save. Nebijok, kad Mano Galybė nesugniuždytų tavęs, nes Aš tave laikau prie Savo Širdies. Jeigu žinotum, kaip Manoji Galia tausoja tavo silpnumą! Aš tau ištiesiau rankas anksčiau negu tu Man sąrašias. Mano jaudulus pranoksta tavąjį, nes Meilė nekantriai laukia.“

179. *Rugpjūčio 30 d. Po liūtis.* „Tu matai, kaip tie mažulyčiai vandens klaneliai atspindi Dangų. Kontempliuok Dievą ramybėje. Matyk vien tik Jį. Tik Jis vienas vertas, kad į Jį žvelgtumėte. Ir tu Jį atspindėsi.“

180. *Po Komunijos, Ostijai leidžiantis į mano širdį, mėginau lyg drabužius po Išganytojo Kojomis patiesti savo suvokimą, atmintį ir valią.*

„Dabarties momentas. Į jį sutelk visą savo meilės dėmesį. Visą gyvenimą gyvenk maldingai praleisdama dabarties akimirkas. Nieko iš praeities.

Nieko iš ateities, o mylėk šiuo momentu.“

181. 1942 m. rugsėjo 2 d. Nante beeidama vaidinti į Joué-sur-Erdre, šv. Mykolo bažnyčioje pastebėjau mažytį Komunijos stalelį: „Tai – tarsi stalas dviem asmenims.“

„Tačiau maistas čia yra pats tavo Šeimnininkas. Dėkok Man, kad po pirmojo karto dar labai dažnai tave girdžiau ir maitinau... Kiek daug meilės susitikimų dviese! Kiek Ostijų įžengė į tavo širdį! Paaukok jas visas Man kaip vieną Mano intencijomis. Žinai? Už Mano nusidėjėlių... Ir tavo intencijomis. Visas šias Ostijas vėl išvysi danguje. Koks tai bus džiūgavimas, kuriam nebus galo... Ir ką gi tau daryti, kad Man padėkotum už tiek daug progų vienytis? Iki pat savo mirties aukok Man vis naujas Ostijas.“

182. Rugsėjo 10 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje. „Kodėl gi turėtum svarstyti, ar padaryti paslaugą artimui, ar ne. Prisimink, kad jų asmenyje tu patarnauji Man. Tai suteiks tau ryžto. Šito reikia, kad būtum šventa. Neišleisk iš akių šio tikslo: šventumo. Tai reiškia būti tokios būsenos, kad Mane pasiektum, kad Man visiškai priklausytum. O tai – taip paprasta, patikėk! Jei tai būtų nepakeliama jūsų jėgoms, Aš juk to ir nebūčiau reikalavęs. Mano Meilėje šventai išgyvenk esamą akimirką, štai ir viskas. Išvyk nerimą, įsivaizdavimus, komplikavimą. Man, Paprasčiausiam, visai paprastai atiduok savo sielą.

Manai, Aš nebuvaу paprastas, melsdamasis Alyvų sode? O paskui, būdamas žmonių rankose iki pat Nukryžiuavimo? Ar atrodžiau kaip Dievas? Taip pat ir jums: vienintelė jūsų didybė yra meilė, esanti jūsų viduje. Gali jos ir nesimatyti. Tu gali Mano Širdyje būti visą laiką, apie tai niekas nieko nežino, tačiau tai – Garbė Tėvui.

Ar vidinis gyvenimas privalo turėti persvarą prieš išorinį? Juk būtent vidinis turi vyrauti, visada vadovauti pastarajam? Lyg Karalienė ir tarnaitė. O pasaulis daro atvirkščiai: gyvena kūno pojūčiais, kai turėtų apvaldyti aistras. Aš esu randamas neregimuose dalykuose.

Taigi nepabijok antgamte persunkti viską: savo naktis ir dienas. Savyje gyveni nebe tu, o Aš. Adoruok... Dėkok... Ir Aš prašau tavęs būti

paprastai, ypač santykiuose su Manimi. Nemanyk, neva Man skirti žodžiai ar gestai turėtų būti pakylėti palyginti su jums įprastais. Kas kitas, jei ne Dievas, dar galėtų būti jums toks artimas!..“

182. 1942 m. rugsėjo 17 d. *Frenas prie Luaros (Fresne)*. „Kaip galiu tau kalbėti, jeigu nesistengi Manęs klausyti? Mano Širdis kupina. Būk tokia maloni priimti visą iš jos besiveržiantį srautą. Paaukok Man troškimą šį srautą išlieti kiekvienai gyvai sielai. Argi Aš nepasitinku kiekvienos? Kas Man padės, kad susitiktume? Kadaisė sakiau: „Leiskite ateiti pas Mane“. Dabar Aš sakau: „Atveskite pas Mane: tuos, kurie Manęs nepažįsta... Tuos, kurie mažai pažįsta Mane. Tuos, kurie nenori Manęs pažinti...“ Visų jų laukiu degdamas Meile. Pasakyk jiems. Perduok tu, Mane pažįstanti geriau. Tegul jie leidžia sau pajusti atgailą, ir jau bus Mano Širdyje.
- Jūs nė nuspėti negalite, kokia jūsų Išganytojo Širdis. Pagerbkite Ją tikėdami, kad Joje yra tobuliausia Meilė ir Gailestingumas, visoks žavesys atleidimo, plūstančio gausiai ir negrąžinamai. Aš nebeprisimenu nuodėmių, kai jas jau esu atleidęs. Jus pridengiu Savo Baltu apsiaustu.“

183. „*Viešpatie, kokie palaimos pilni Tavo žodžiai!*“
- „Tai žodžiai, skirti Mano vaikams. Juos tu girdi sklidinus švelnumo. Tu priimi juos klūpodama ant abiejų kelių, lyg priimtum Mane patį. Įrašyk juos visam laikui. Po tavęs juos gaus kiti.
- Gėris išsilieja ir vėl atgimsta: Dievas amžinai atgimsta. Palaiminti tie, kurie dėl šito darbuojasi!.. Tegul nuo šiol jie ilsisi prie Mano Širdies kaip mylimieji Sūnūs.“

183. 1942 m. rugsėjo 24 d. „Vis labiau atsitolink nuo žemiškų dalykų. Argi neartėja tas momentas, kai tu ir Aš susitiksime? Mano įspėjimai...
(*Bažnyčioje buvau apalpusi.*)

Ar jie tau neprimena trijų skambučių prieš pakeliant scenos uždangą? Ruoškis linksmai ir nekantraudama, kada pasirodysi kitokioje scenoje. Pratinkis nekantrauti iš meilės, nes pagaliau pasieksi savo svajonių objektą, kuris bus daug puikesnis, negu sugebėtum įsivaizduoti – būk tikra, tai pranoks tavo svajones. O Aš klausysiuosi tavo kvietimų, priimsiu paskutines tavo aukas, girdėsiu tavo troškimą susivienyti tarsi uvertiūros muziką, kurioje apibendrintas visas scenarijus, nes visas tavo gyvenimo veikalas gali būti pristatytas naujai, užlietas paskutinių

momentų karščiu. Mūsų pirmasis susitikimas veidu į veidą bus tikra „Dieviškoji Komedija.“ Argi nėra verta jam ruošti praktikuojant kuo švelniausią meilę?

O, Mane jau dabar džiugina siela, kuri stengiasi Man patikti! Siela, besipuošianti noru išeiti iš kūno... Aš žvelgiu į ją tokiomis akimis, kokias ji ir troško matyti.

Tegul nuo šiol tavo Komunijos būna paaukotos tavo praeičiai atitaisyti. Jums priėmus Komuniją, Aš per ją pasklindu visose jūsų galiose, jūsų kraujyje, ir pataisau jus pagal jūsų norą. Aš tebesu jūsų Brolis Gelbėtojas, nes Mano Meilė nesiliauja, o atėjęs Aš visada veikiu, esu grynas Veikimas. Dėkok tada už tai, ką paveikiu tavyje ir karštai trokšdama pasiskirk Man visą save, kad neliktų nieko, ko nebūčiau palietęs. Prašyk prigludusi prie Mano Širdies. Sakyk Man: „Brangiausioji Meile, leisk, kad aš Tau kasdien dovanočiau po vieną nusidėjėlį.“

184. *Rugsėjo 30 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Ostijoje plaka Mano Širdis, kaip buvo ir žemėje, kaip yra Danguje. Nėra daugelio Kristaus širdžių. Ji yra tik viena. Tvirtai tikėk, kad Aš esu čia, priešais tave. Paaukosk Mane, širdimi priartėdama prie Mano Širdies. Matai, koks vienišas esu tuščioje bažnyčioje! Aš tai žinojau. Ir vis dėlto įsteigiau Savo Eucharistiją... Argi bent viena siela galėtų ją deramai įvertinti?... Kalbėkis su Ostija kaip su mieliausiu, artimiausiu Asmenu. Ostija tavęs klausosi. Tu tikra, jog esi labai mylima. Perženk savo ribotumą. Nusiramink. Palik žemę. Įsiliek į Dvasią, leiskis Jos nešama. Juk tikrai nori ateiti Anapus? Sakyk, kad nekantrauji trokšdama su Manimi susivienyti, nori likti Man atsidavusi. Tu esi Mano. Kaipgi bepriklauptum sau? Argi nesi laiminga, kad Man priklausai? Paaukok save. Vis labiau ir vis dažniau atiduok save. Tegul tavo polėkiai trunka vis ilgiau. Atiduok save Man, o dėl Manęs – kitiems.

(Išsiblaškiusi). „Matai, mano Jėzau, kaip mano mintys krypsta kitur!..“

„Pasakyk Man tai. Nusizemink. Tu esi prie Mano Širdies. O, jei būtų žinoma, kokią jėgą turi nusizeminimas!.. Prisimink, kad pragare yra mergelių, bet nuolankiųjų tenai nėra.“

(Kadangi atsiprašinėjau, kad Jam kartoju vis tą patį.)

„Nesvarbu, nes visa tai iš Meilės.“

185. *Spalio 8 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* Aš sakiau: „Mes esame čia vieni du, tarsi būtume kartu užrakinti.“

„Visą šį Rožinio mėnesį vadink Mano Šventąją Motiną „Meilės (Dievo) Motina.“ Sakyk: „Meilės Motina, duok man meilės.“

Ką tu viena tegali tame kelyje, kuriuo skubama?.. Leisk tave nešti stipriųjų rankoms, kaip tada, kai buvai mažytė. Nesigėdyk, kad esi netobula ir bejėgė. Pasijusk dar menkesnė. Aš naujai pamilsiu tave. Nepamesk iš akių Dvasinės Vaikystės kelelio ir leisk pasitikėjimui išsiskleisti tavyje. Juk tu gali pasitikėti? Prisimink... Ar tau neatrodo, kad Aš esu vertas pasitikėjimo? Taigi, Mano Bičiule, nestatyk užtvarų Man skirtiems savo jausmams. Aš tau jų nestatau. Pamažu su degančia širdimi artėk prie mirties momento. Tą mirtį vadink maloniausiu vardu. Vadink ją Susitikimu, ir tu jau tiesi į Mane rankas, nors dar vos teįžvelgdama Mane laikinumo prieblandoje; tiesk Man rankas. Tai – žavūs troškimai nekantriai besiliginčios širdies, kurią Aš laikau Savojoje.“

„Viešpatie, nelabai moku su Tavimi kalbėtis. Taigi prašau, kad kuris nors iš Tavo Angelų tuos menkus žodžius paverstų poezija...“

„Klausydamasis tavo žodžių, Aš padarau jus prakilnius.“

186. *Spalio 20 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Tačiau tavo namai yra ir Mano namai. Taigi gražiai sutvarkyk savo namus, papuošk juos kaip kažką, skirtą mums Abiem.

Jauskis visuomet esanti su Manimi, dėl to pasikeis ir tavo laikysena, gestai. „Jėzus yra čia.“ Jau vien tai sau ištarusi, tu sustoji ir įsiklausai. Daryk tai su meile ir be baimės. Tu žinai, jog vienas iš vardų, kuriuo Save vadino Jėzus, buvo Avinėlis, vargšas Dievo Avinėlis. Juk tau patinka šis vardas? Jis nusako tau Manosios Širdies romumą. Prisimeni: „romus ir nuolankios širdies“? O kadangi tu turi Tėvo akivaizdoje pasirodyti būdama į Mane panaši, tad tegul šios dvi dorybės tau tampa įpročiu. Dėl jų dėk pakartotines pastangas. Sakyk sau: „Reikia, kad kilčiau!“ O kilti aukštyr sunku. Tu žinai, kad Aš padedu visada, kai pasikliaujama ne savimi, o Manimi. Nedaryk nieko pati viena. Darbuokis kartu su Manimi, tavo Bičiuliu, Broliu, Sužadėtiniu. O, Mano Gabriele, neprapuldyk nė minutėlės Meilės, ir tu rasi amžinybę. Šlovink Dievą. Garbink Jį. Prisidėk prie didžiųjų šlovintojų, Angelų ir Šventųjų, kurių choras Man gieda be paliovos. Tegul tavo balsas paskęsta jų balsuose. Aš mokėsiu jį atskirti. Tikrai tikėk, kad viskas lieka priešais Mane kaip tikslus paminklas, net jei tu pati ir esi užmiršusi! Ar prisimeni savo gyvenimą? O Aš jį žinau minutė minutėn, nes viskas Man yra dabartis. Turėk intenciją atitaisyti visa, kas Mane įskaudino. Dėl to – mylėk. Visuomet ir be paliovos. Juk

niekada nepaliauji alsuoti! Tegul tavo vidinis gyvenimas pulsuoja meile. Aš į ją labai mielai atsiliėpsiu...“

187. *Spalio 22 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje. „Viešpatie, aš bijausi“.*
„Argi bijomasi savo Tėvo? Arba savo Sužadėtinio? Argi tarp mūsų nėra visapusiškos darnos? Ar Aš nepažįstu tavęs visos? O jeigu Aš tave taip tobulai pažįstu, tai kaipgi tu gali bijoti? Leisk Man laisvai veikti ir pati veik be baimės. Su meile atverk savo širdį. Sakyk: „Mano Dieve, priimk viską!“ Ir tai bus gera, nes normalu, jog viskas priklauso Man: vėliau tai pamatysi. Aš pretenduoju į viską. Nusipelnau visko. Jeigu pasilaikytumėte sau ką nors intelektualaus ar materialaus, tai jums nesuteiktų laimės. Viskas ateina iš Manęs. Pamąstyk apie tai, Mano Dukra. Paskirk Man tai, ką Aš esu tau davęs. Ir padėk tai savo vidinės šypsenos grožiu.

Šį rytą matei, kad su džiaugsmu paaukotas dalykas tampa nebepanašus į auką. Paprastai atstumiamą tai, kas sunku. Stengiamasi atidėlioti. O tu imk savo kryžių ant pečių ir – į kelią! Su Manimi, visada su Manimi. Kiekviena mintis, kryptanti į Mane, yra lyg tavo žvilgsnis, sulietas su Manuoju. Pripildyk jį švelnaus pasitikėjimo. Ir Aš tavimi pasitikiu. O juk tu esi kai kas menkesnio! Tuo labiau tu gali pasitikėti Manimi – Begaliniu, Visagaliu. Pagalvok, kad Aš galiu tau duoti viską. Tačiau Aš mėgstu, kad jūs Manęs paprašytumėte, mėgstu jausti jūsų širdžių virpesius, nes jūs Man esate labai brangūs vaikeliai.“

(Galvojau apie tai, kaip neilgai tveria žemiškos draugystės).

„Aš esu amžiams. Jūs Mane paliekate, o Aš jūsų nepalieku. Aš laukiu jūsų kryžkelėse, kaip tada mokinių iš Emauso. Labai dažnai lieku vienas. Tie, kurių Aš laukiau, pasirinko kitą kelią. Žvilgsniu lydžiu juos, trokšdamas, kad mirties momentą jie nuolankiai ištiestų rankas į Mane. Koks didžiulis džiaugsmas, kokia ramybė tuomet laukia jų! Jie užmiega prie Mano Širdies.

Kartais jų blogas gyvenimas visiškai nuvalomas Mano pralietu Krauju. Melskis už tokius sugrįžimus. Tu Man padarysi tiek džiaugsmo!..“

188. *Visų Šventųjų diena. Fresne. Padėjau puokštę rožių prie Kristaus kojų ant savo kapo.*
„Vėliau Aš tau jas atiduosiu.“

189. *Lapkričio 12 d.* „Gerai įsidėmėk, Mano Dukrele: nors Aš nebevaikštau žeme, su tavimi yra tavo artimas. Ir tavo troškimas mylėti Mane, priimti, Man patarnauti, pasirūpinti Mano poilsiu, kaip buvo daroma Mortos ir Marijos namuose, gali būti nukreiptas į tavo artimą. Kaip meiliai šypsodamasi tu priimtum visus, jei kiekvieno asmenyje matytum savo Jėzų! Pagalvok apie tai ir nešykštėk suteikti malonumo. Jis atiteks Man. Aš daugiakeriopai atlyginsiu tiems, kurie stengiasi Mane džiuginti.

Tegul tavęs nestebina, kad taip vangiai artėji prie Manęs. Tačiau nepaliaudama prašyk sau pagalbos iš Aukščiau. Nes tikslas, kurio siekia tavo širdis, yra Danguje. Tenepistinga tau polėkio. Juk netrukus jau bus laikas. Argi nereikėtų karščiau ir dažniau bendrauti su Dangumi? Kai leidiesi į tiksliai numatytą kelionę, argi nepatiri laimės, išgyvendama ją iš anksto ir gėrėdamasi būsimais horizontais? Ilgėkis išvykimo, nes jis tam, kad ateitum pas Sužadėtinį: „Jau laikas mums susitikti! Kada atskleisi man Savo šviesųjį Veidą? Argi negana man keliauti šia dykuma? Ar aš dar negaliu palikti šios sausos bei šaltos žemės ir pulti į Tavo glėbį? Pakurstyk mano troškimus. Paspirtink mano žingsnį. Manęs nebelaiko jokie saitai. Padėk mano sielai nusimesti kūno pančius ir tegul dvasia, kurią Man davei, nuskrenda ištirpti Tavo Dieviškoje Būtyje.“

Aš klausysiu tavo balso, nes ir Aš tave ruošiu tam Susitikimui. Tu sakysi: „Kur Mano Mylimasis?“ Kadangi dar nematysi Manęs, nors būsiu čia, nes Aš esu visur.

O, Mano Dukrele, būk atidi tyloje. Tėvui aukok save, apsigaubusią Mano Nuopelnais. Meilės Dvasią maldauk meilės ir atsiduok negrižtamai, kaip Golgotoje.“

190. *Lapkričio 19 d.* „Dažnai kreipkis į Mano Jautrumą. Nes Aš esu Jautrusis, nors daugelis Mane laiko abejingu ir tolimu. Aš esu jums artimesnis negu jūs patys. Ir visa, ką su meile sakote Man, žavi Mano Širdį ir teikia Jai džiaugsmo. Tikrai tuo tikėk. Tu dažniau ateisi su meile, nors ir nematai Manęs. Tačiau taip užtikrintai tikėdama gauni didelių nuopelnų sau ir kitiems.

Taip lengva kreiptis į Mane kaip į tavo širdies Vienintelį: žvilgsnis, vidi-nis šypsnyš – Man tai daug, o tau – visai paprasta.

Duok. Aš ateinu kaip elgeta. Mano Meilei priimtini įvairūs būdai. Duok šiam Elgetai, kuris laukia ir kurį tu myli. Vėliau pasikeisime vaidmenimis. Tada Aš duosiu tau: savo dovanas atrasi Manosiose.

Mes galime taip nuostabiai dalytis!..“

191. *1942 m. lapkričio 26 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Kai įeini į bažnyčią, pas Mane, palik už durų visus savo rūpesčius, visus užsiėmimus. Tu esi pas tavo didžiausią Draugą. Kas tada tau gali kliudyti? Galvok apie Mane. Galvok, kaip Mane mylėti, guosti. Kalbėk Man viską, ką manai esant žavinga ir verta, kad išgirstų tavo Sužadėtinis. Išsakyk Man, kas tavo sieloje. Aš klausausi. Ar yra kas geriau pridengta negu mudviejų širdžių paslaptys? Kas gali jas girdėti? Net ir Angelai negali. Aš geriausiai moku išlaikyti paslaptį. Pasinerk į Meilės džiaugsmą. Niekas nežinos tavo žodžių. Ši tyla juos paslėps lyg brangenybių dėžutės aksomas. Perženk tau įprasto kalbėjimo rėmus. Karštesni tavo žodžiai bus lyg naujos gėlės, ant kurių Aš pailsėsiu tavo slaptumoje... Mano labai mylimas kūrinėli. Atiduok Man tai, ko iš tavęs laukiu. Pasilik prie Mano Širdies. Man patikti nesunku. O, kad jūs žinotumėt! Iš Manęs nekoks Teisėjas, nes Man rankas suriša Meilė.“
192. *1942 m. gruodžio 3 d. Frenas prie Luaros (Fresne). Sveikinau Jėzų Ostijoje.* „Patikėk, jau Alyvų sode Aš buvau Ostija (Auka). Prisijunk ir tu. Sakyk: „Vargšė mano Meile, aš esu su Tavimi“. Ir Aš priimsiu tave į Savo Širdį. Mes abu aukosimės Tėvui. Alyvų sode Man taip reikia jūsų! Didžiausiame nuliūdime Aš buvau taip apleistas! O, Mano Dukra, čia, Mano Širdyje, melskis už nusidėjėlius ir tikėk, kad juos išgelbėji, nes Mano Nuopelnai yra begaliniai. Ar nesi laiminga, kad padedi Man? Sužadėtiniumi ir sužadėtinei yra laimė darbuotis kartu. Tai jiems nauja proga išreikšti savo meilę. Dažnai sužadėtinė tik stebi, kaip dirba jos sužadėtinis. Tačiau Jam toks malonus mylinčios sužadėtinės dėmesys, kad Jis mielai priskiria jai pusę savo darbo. O argi žemiškas sužadėtinis moka mylėti taip, kaip Aš? Kas moka mylėti, jei nėra kentėjęs? Ir kas kentėjo taip, kaip Aš? O, Mano Dukrele, tegul būna čia įskaičiuota ir kiekviena tavo kančia.“
193. *Gruodžio 16 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Nurimk. Tie dalykai, kur nieko negali, tenerūpi tau, bet rūpi Man. Tu Man juos patiki, ir iš tavo pusės – viskas. Juk tau reikia turėti progų parodyti pasitikėjimą? Tu žinai, koks Man mielas vaikų pasitikėjimas. Tada galite pabūti maži, o Man – proga jumis pasirūpinti, kaip sužadėtinis rūpinasi mylima moterimi. Moteris – silpna būtybė, kurią reikia mylėti ir palaikyti... Ne, tai nėra tuščia. Ne, tu nepaklydusi, tik esi nakties sutemose. Patiri užčiuopdama vien tikėjimu. Aš to norėjau. Pulk į Mano glėbį. Patvirtink,

jog tiki, viliesi, myli, ir patikėk Man visa, kas tavyje.

O taip, mažoji Tabernakulio Ostija gali viską sutalpinti savyje. Mažasis Kalėdų Jėzus viską gali suprasti. Jis artinasi. Išlaikyk džiaugsmingą žavėjimąsi Juo. Tuo Jam padėkosi. Tarp tavo širdies ir Manosios yra tarsi koks takas, tik ne tam, kad skirtų, o kad sujungtų, sulietų. O, dviejų širdžių susiliejimas! Tu jo trokšti? Tai priklauso nuo tavęs. Nes Aš jau seniai esu pasiruošęs... Ar tu tiki nors šituo? O, Mano vaikeliai, tikrai Man priklausantys.“

194. *1943 m. sausio 3 d. Paryžius. Šv. Teresės koplyčia Otėjuje (Saint Therese d'Auteuil).* „Juk ji iš tikrųjų teisingai pasielgė, paaukodama Man savo sielos vaikystę? O Aš priskyriau jai kur kas didesnių dalykų. Ir tu paaukok Man savo menkumą. Išnyk Mano Galybėje.“
195. *1943 m. sausio 7 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Drauge su Karaliais pagarbink Mane. Įliek čia visą savo meilę. Šio pasaulio žmonės sako vienas kitam: „Aš tave garbinu...“ O tu garbini savo Dievą. Savo vienintelį, savąjį Tikslą. Taigi įliek visą savo sielą, o kadangi esi niekis, atsiduok Tam, kuris yra viskas. Tu augi, kai nusižemini prieš Mane. Aš apsupu tave iš visų pusių. Aš budžiu, ir niekas tavyje neprasprūsta Mano nepastebėta. Kartais nustumbi, jog daug kas tau laimingai baigiasi. Tai dėl to, kad Aš esu čia, Savo Dukrelėje, kuri patikėjo save Man. Tvirtai laikykis savo nuostatų, jos – atsidėkojimas už Mano malones, ir dažnai bandyk nusižeminti prieš kitus. O, tai labai geros pratybos!.. Dažnai iš naujo imkis jų. Nepraleisk progų nusižeminti. Jau atėjo vakaras. Paskubėk dar prieš naktį. Tačiau dažnai lik prie Mano Širdies. Kur kas geriau dirbuojiesi būdama čia. Pabandyk.“
196. *Atsibudus.* „Tu žinai, jog Dievo akyse viskas yra dabartis: Mano Gyvenimas žemėje, Mano Kančia, Mano Pasiuokojimai. Padrąsink save aukoti aukeles, jungdama jas prie Manųjų. Ir tavosios visados liks Dievui dabartimi.“
197. *Sausio 14 d.* „O taip, kad žmonės atsiverstų, žodžiai reikalingesni už stebuklus. Žodžiai liks iki pasaulio pabaigos. Tačiau tam, kad žmogus atsiverstų, reikia, kad jo širdis pripažintų savo niekybę. Melsk Mane nusi-dėjėliams tokio nusiteikimo nusižeminti. Ką gali nuveikti puikiausio per tas dienas, kurias tau dar liko gyventi žemėje? Tik padėti Man gelbstint

nusidėjėlius. Jų tiek daug!.. Argi tai nebuvo didžiausia Mano kančia Getsemanėje?“

198. 1943 m. sausio 27 d. Po Komunijos pasakiau: „Jonas krikštijo, nes jis buvo krikštytojas. Tu gydei, nes buvai Gelbėtojas. Viešpatie, o kokia gi man būdinga žymė?“
„Būti maloniai su visais, kad pašlovintum Mano Gerumą.“
199. Sausio 30 d. Savo kambaryje. „Kodėl aukojate Man vien savo išbandymus? Ar manai, kad paaukoti jūsų džiaugsmi nesuteiktų Man tiek pat malonumo? Jeigu tik juos apgaubtumėte tokia pat meile: mažyčiai tavo džiaugsmi su kuo didžiausia tavo meile.“
200. Vasario 11 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. „Tavo meilumas, kuris pašlovina Gerumą, skirtas ne vien artimui, jis turės būti ir visuose tavo santykiuose su Dievu.
Dievas vadinamas maloniausiu, ir Jis toks yra. Ir tu su Juo būk tokia pat. Kaip gera bus dalytis tokiu meilumu! O, kaip toks tavo paslaugumas bus mielai priimtas... pamatysi vėliau.
Įprask veikti nematydama, tamsoje, kaip aklieji: pasitikėk, kad Mano ranka veda tave. Labiausiai užgautum Mano Širdį, jeigu Ja suabejotum. O, Mano brangi Dukra, tokia menka ir silpna, dažnai galvok: „Kas gi aš būčiau be Savo Didžiojo Draugo! Jis yra viskas, o aš – niekas...“
Nusižemink dėl savo suklupimų. Pamąstytk, kad juos išpirkau pats suklupdamas baisiajame Kalvarijos kelyje. Tegul tai paskatina tave meilei! Argi nesame kalbėję, kad svarbi tik meilė? Ir kad yra tik viena nelaimė: nemylėti Dievo. Visomis savo varganomis galiomis stenkis būti naudinga Dievo Reikalui. Niekada nenorėk darbuotis dėl savęs. Pasislėpk savyje ir nuo pačios savęs. Stenkis pamiršti save, prisimindama nebent tik tam, kad apgailėtum savo silpnybes. Kad ir kur būtum, pratinkis tikėti, jog čia yra Dievas. Tai paskatins tave Jį mylėti, Jam kalbėti širdimi į Širdį. Kadangi Aš esu čia, džiugiai pulk į Mano glėbį. O, tavo džiaugsmas!.. Neužmiršk jo. Jis tavo meilę padaro gražesnę.“
201. Vasario 13 d. Po Komunijos. „Tai, ko tau nesiseka pasiekti savyje, tai yra susilaikymo kalbant, nuolatinės minties apie Mano Buvimą čia ir dabar, su Mano Motinos pagalba eitūsi daug lengviau. Melsk Ją pagelbėti. Būtent Jai Aš patikėjau Mariją Magdalietę ir Šventąsias Moteris. Kaip ir anos, nesitrauk nuo Mano Motinos.“

202. *Vasario 17 d.* „Tai, kad turi liautis keliavusi, šitą priverstinį poilsį paaukok Man kaip įžangą į ruošimąsi mirčiai. Nebesirodyti daugiau pasaulio scenoje, bet ateiti į Mano amžinąjį Prieglobstį.
Pradėk antrąjį savo gimimą – tikrąjį, po kurio nebelauks mirtis. Įliek į jį visą savo meilę, kokią tik gali turėti. Aš papildysiu.“
203. *Vasario 18 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Aš laukiau tavęs. Tylutėliai įsitaisyk prie Mano kojų.“
„*Taip, Mano Viešpatie, bet Tavo malonių gausumas mane truputį gąsdina... Kaip deramai atsiliepti?*“
„Nejau paniekintu mirusio Išganytojo Gerumas ką nors kada įbaugino? Niekas tavyje negali atsiliepti į Mano Malonės, nebent visiškas mylinčios atsidavimas. Kad ir kokia skurdi būtų tavo širdis, noriu, kad ji būtų Mano visiškai visa! Esu tau sakęs: „Man reikalingas tavo gyvenimas.“ Šiandien tau sakau: „Man reikalinga tavo širdis.“ Manai, kad keista, jog Dievas gali tarti tau tokius žodžius? Tačiau taip yra. Kaip paaiškinti tą Dievo troškimą? O ar tu gali sau paaiškinti Kryžiaus Beprotybę? Ostijos Beprotybę?.. Dievas yra Meilė, ir Dievas tvardosi, prilaiko savo Meilę dėl to, kad jūs menkai ją tesuprantate. Ar prisimeni? Kai pasakiau: „Aš duosiu jums valgyti Savo Kūną“, nuo Manęs pasitraukė daugelis. Aš parenku tokius žodžius, kuriuos galėtum suprasti; Man reikalinga ir tavo vargana širdis.“
204. *Vasario 25 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Vos nepradėjau kalbėti juokingai.* „Tu matai, koks skirtumas tarp prigimties paskatų ir veikimo Malonės, pakeičiančios prigimtį. Šaukis Malonės. Pristabdyk instinktyvų pernelyg didelį skubotumą. Tai bus ženklas, jog su meile paklūsti lyg vaikelis, kuris, prieš darydamas ką nors, žvilgteli į mamą, ar ji pritaro. Ir tai bus įrodymas, kad tu myli Mane labiau negu save. Pagausink šiuos įrodymus... Argi tai nebus miela? Argi meilė neprasimano visokių išmonių, kuriomis palaiko savo gyvybę? Pasiek to, kad tai, kas tau sunkiau, Man su džiaugsmu tai aukojant visai nebebūtų sunku. Labai skatink savo meilės polėkį. Jei būtum uždegusi didžiulę ugnį, o tūkstančiai užsiėmimų neleistų tau būti arti jos, nebegalėtum palaikyti tos ugnies. Ji silptų ir pagaliau užgestų. Savo meilę dažnai pakurstyk savęs nugalėjimais, džiaugsmingu susižavėjimu, sutelktais žvilgsniais, ilgesiu susijungti su Manimi. Gailėsčiu dėl praeities. Karštu troškimu, kad ateitų Mano Karalystė. Ir šaukis Manęs dažnai, nes Aš ir noriu

ateiti. Tačiau tarsi nedrąsus varguolis ar kuklus dūsautojas Aš lieku ant slenkščio: „Ar galvojama apie Mane šioje širdyje, kurią išgelbėjau?..“ Kaip daug kas Mane šitaip palieka metų metais, nepakviesdami peržengti jų slenkstį... Tačiau jei koks balsas, pilnas žavesio Man, su nužeminta širdimi Man taria: „Mano Viešpatie, pasilik pas mane“, patikėk, jog Aš įeinu, atnešdamas visokeriopą pagalbą, kokios reikia tai sielai, netgi esu pasirengęs jai dėkoti, kad Man leido padėti. Išmokite teikti Man džiaugsmo. Niekada nepasikliaukite savimi. Štai kodėl Petras Manęs išsi-gynė tris kartus: jis buvo per daug savimi pasitikintis.

Prašyk Mano Pagalbos, varganas, silpnas Mano Vaike. Tu žinai, jog esi niekas, o Aš esu Viskas. Kada gi imsi visiškai pasitikėti savo Dievu? Ar užsimerki, kai paduodi Man ranką? Ar atidavei Man savo gyvenimo vairą? Argi bijai, kada Aš esu čia? Aš visada čia ir visada myliu tave. Taigi?..“

205. *Kovo 2 d. Bažnyčioje...* „Bažnyčia tuščia, bet tu esi čia. Pabūk vietoj tų, kuriems būdinga „neturėti laiko“. Perimk šį laiką ir paaukok jį Man. Ar nepagalvoji, jog tada, kai būsi Amžinybėje, daug daugiau reikšmės skirsi šiam praėjusiam laikui? Žemėje jūs esate turtuoliai, nevertinantys savo lobių, šiuo laiku galite pelnyti sau šlovę, meilę, vis didesnę Dievo pažinimą, daug daug nuopelnų... Tačiau laikas eina veltui.

Mano Dukra, visą savo laiką skirk Man. Paaukok Man savąsias valandas kaip gėlių puokštę Mano Karalystei, Mano Garbei. Kai laikrodis išmuša valandą, pažvelk į Mane su savo šypsena: „Mano Mylimasis, štai Tau dar viena valanda.“ Ar manai, kad nemokėsiu jos palaiminti? Mano dienos ir naktys buvo skirtos Manajam Tėvui ir jums. Nieko nepasilaikiau sau. Ir tu Man viską atiduok, nes Sužadėtinė įžeistų Sužadėtinį, jeigu į Meilę neatsakytų tuo pačiu.“

206. *Sekmadienis prieš Užgavėnes. Frenas prie Luaros (Fresne). Žvelgiau į Jį iš choro, įtaisyto aukščiau nei altorius.*

„Kažkas pažvelgė į Mane...“

Pasakė, kaip kadaise buvo sakęs minioje: „Kažkas palietė Mane...“ Ir Jis padėjo man pajusti gyvą Tikėjimą.

207. *Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Kovo 11 d.* „Ar esi Man ištikima? Tai yra ištikima smulkmenose? Juk žinai, kad būna mažų dalykų, mažyčių progų. Man tarnaujant, negalima ir jų apleisti. Būk visada pasi-

rengusi. Pasirengusi Mane mylėti vykdydama Mano Valią šią dieną, šitą valandą, šiuo dabarties momentu, kurį Mano Apvaizda tau dar skiria po taip daugelio kitų... Stenkis... Tai pirmasis tavosios valios pojūdis. Po to jau eisis savaimė, bet reikia pirmojo stipraus pojūžio, paveikiant ir nugalint save, meldžiant Malonės, ir pamažu išnyks blogi įpročiai. O paskui paskirk Man savo sodą – savo sielos sodą. Aš jame išrausiu tai, ko tu nepajėgi. Išauginsiu retos rūšies augalus. Tai Aš juos pasodinau. Aš žinau, kaip su jais elgtis. Tu padarytum netvarką. Su pasitikėjimu atiduok viską į Mano rankas. Aš esu geras Sodininkas. Ateina laikas rinkti vynuoges nuo stipraus vynuogienojų. Ar nemanai, kad mes dar turėsime laiko pasigėrėti ir žiedais, ir vaisiais? Prisimėni Giesmių Giesmę: „Palaikykite mane gėlėmis, apsupkite mane vaisiais.“ Ji sakė tai, kad pagelbėtų jai silpnai ir kad galėtų pasirodyti gražesnė savo Sužadėtinio akivaizdoje. Ir Aš apdovanoju sielą, kuri trokšta savo gražumu džiuginti Mano Akis. Tegul ji ateina pas Mane ir pasipuošia Mano Nuolankumais. Tegul iš Manęs pasisemia Meilės, kad mylėtų Mane. Mano nuolankumas, Mano kantrybė tokie saldūs. Ir kai ji jau bus visko iš Manęs prisigrobusi, Man tars: „Žiūrėk, Mylimasis, aš esu prakilniai išsipuėjusi, o mano širdis liepsnoja!“

...Joje lyg veidrodyje regėsiu Savo atspindį, viliojantį nuolankumo kvapsniu. Kai ji save vadina Mano tarnaitė, Aš ją vadinu Savo Sužadėtinė. Kai ji bučiuoja Mano kojas, Aš ją keliu prie Savo Širdies. Mano Širdis jai atveria savo paslaptis. Savąsias ji Man jau yra išsakiusi: tai – ją slegiančios nuodėmės. Mano Kraujas išdildo jas. Ji gali Ramybėje girdėti, kaip Meile pulsuoja Mano Širdis, o jeigu ji užmiega, Aš budžiu prie jos.“

208. *Kovo 18 d. Fresne bažnyčioje.* „Nusižemink. Bijai nusižeminti, būdama su Manimi? Aš juk pažįstu tavo sielą. Tačiau noriu, kad Man pasipasakotum, pripažindama savo silpnumą. Aš esu Stiprusis. Ar nenori to pavesti Man? Pastebėk savo nesugebėjimą, trumpai tetveriantį pastovumą... Pas ką gi tu eisi ieškoti nuo to vaistų, jei ne pas savo Gelbėtoją? Juk Aš ir toliau gelbėju savo kūninius! Atiduok save į Manąsias rankas. Drauge mudu gerai pasidarbuosime, jei tu kvieti Mane kartu... O, kaip mėgstu būti tavo Pakviestuoju! Niekas kitas šitaip neskubėtų ateiti. Kviesk Mane visur. Prie stalo... Per trejus Savo viešojo gyvenimo metus tiek kartų sėdėdavau prie stalo, dalydamasis maistu su Savaisiais ar pas fariziejus. Kviesk Mane į savo sodus. Mes šnekučiuosimės... Jie tau atrodys dar gražesni. Prisimink, kad Aš sukūriau viską: gėles ir drugelius, kurie tave taip

žavi. Ir padariau tai jūsų džiaugsmui. Jums ši kvepianti gamta. Tau. Argi šios žavinčios Mano dovanos nėra subtilios ir prabangios? Ar daug kas šiandien pagalvoja dėkoti Man už šią švytinčią pavasario dieną? Tai tu tylutėliai išsakyk Mano Širdžiai, kaip džiūgauja tavoji. Tavo žodžiai bus Man atpildas. Kokia tai laimė, kad gali Mane padaryti savo gyvenimo centru... Vis dažniau ir dažniau pasiimk savo Didžiojo Bičiulio gyvenimu. Tai stiprins tave, o Man bus malonu. Būk paguoda, kurią Man atnešė angelai tada Getsemanėje. Man paguoda ir buvo tai, kad jūs pasinaudosite ta siaubinga Agonija ir Manuoju Krauju, lašančiu žemėn, kad iš Jo semsitės stiprinančių syvų. Šį rytą pastebėjai, kad dauguma augalų stiebiasi aukštyn prieš išskleisdami Dangui savo žiedus. Ir tu taip daryk, nepavark siekti Dievo ir švelniai parinktu žodžiu pasiųsk Jam tarsi bučinį. Tai – ne įžūlumas, tai – vaiko nuoširdumas. Ar negalėtum įprasti nuolat tai daryti? Ar padarysi Man šią garbę? Rytoj paprašyk šventąjį Juozapą, kad pamokytų, kaip gyventi su Manimi tarsi šeimoje. Patikėk jam savo gyvenimą Manyje, o jis, toks švelnus, pamokys tave. Prisimink, kad tu esi Dievo šeimos narė. Jis myli tave be galo. Mėgink labiau priartėti. Nors tai būtų tik atodūsis, tyluma Jame, poilsis prie Jo Širdies: Mano Meilė trokšta leisti tau pailsėti. Nusizemink, Mano brangi silpnoji Dukrele.“

209. *Kovo 22 d. Po Komunijos.* „Prisikelk meilėje atlikdama kiekvieną savo veiksmą. Kilk Aukštyn. Išeik iš tau įprasto kiauto. Sušildyk savo šaltumą. Matyk vien Dievą. Nebežvelk į žemę.“
210. *Kovo 25 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje. Šiam apsilankymui galėjau skirti labai mažai laiko.* „Svarbiausia, kad būtum ištikima. Matai, svarbiau jausmas. Meilės stiprumas reiškia kur kas daugiau negu minučių skaičius. Širdimi taikykis tiesiai į Mane. Nesidairyk nei į kairę, nei į dešinę. Suteik Man malonumą būti vieninteliu tavo taikiniu. Kaip Šventosios Moterys, gyvenusios Mano laikais, kurių visos mintys kryo į jų Kristų. Mylėk Mane, ir viskas bus padaryta, viskas pasakyta. Žinai, kaip reikia mylėti? Visada būti su Mylimuoju.“
211. *Kovo 29 d. Man nuryjant Šventąją Ostiją.* „Sakyk: „Štai į mane leidžiasi Mano Širdis.“
Valydama sidabro indus, Jam sakiau: „Plaunu Tavo mažąjį gobtuvą.“
„Taip, nes kas yra tavo, yra ir Mano.“

212. *Balandžio 1 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Aš tave išrinkau tam, kad parodytum, kaip paprasta ir džiugu gyventi meilėje, kalbėti su meile, šnekučiuotis mylint. Visa paslaptis – į Mane žiūrėti kaip į Mylimąjį, nes tada sieloje viskas nukrypsta į Mane. Aš patraukiu visa, kas joje yra. „Kai būsiu pakeltas, Aš visa patrauksiu prie Savęs.“ O sieloje „visa“ yra jos galios: „atmintis, suvokimas, valia; ir jos atsiveria vien tik į Mane ir tuos dalykus, kurie su Manimi susiję. Laikini dalykai nustoja patrauklumo. Dėl Manęs įleisti giliausias šaknis Amžinybėje – štai mylinčios sielos gyvenimas. Ir tai lengva, nes jai padedu Aš. Kaip galėčiau nepadėti, kai ji gyvena Manyje.
- Juk Aš kentėjau numatydamas, kad Maniesiems teks kentėti. Argi Mano Širdis nėra pati jautriausia? Kas gali Mane pranokti? O kai tu gyvenimu pripažinai Mane savo Mylimuoju, tavo mintys nuolat lydi Mane. Tavo žodžiai sklidini švelnumo, o atodūsiai karštesni. Išskyrus Mane, niekas tavęs netraukia. Tu atidi vien Manajam Balsui, tesieki vien Man suteikti kuo didesnę džiaugsmą. Kartok Man, jog atiduotum gyvybę, kad išplistų Mano Karalystė... ir būk žavi Malonei. Kam gi tu skirtum savo žavesį? Ir jei gavai jį, kodėl gi nepaaukoti to Man? Pagausink jį. Nieko nepasilaikyk sau. Aš dėju ant tavo galvos garbės vainikus vien tam, kad Man juos atneštum kaip meilės dovanas. Tu išmoningai rasi būdą, kaip Man jas įteikti: kiekviena siela turi savitą asmeninį bruožą. O, tegul tavasis būna malonus tarsi prieglobstis Man pailsėti. Mažai teturiu kur prisiglausti žemėje... Jei žinotum, kaip sielos užsiėmusios pelnu ir materialine gerove... Kaip maža kas atveria savo širdies duris Man! Jų širdys jau perpildytos. Nėra jose vietos Man, numirusiam už jus. Pakviesk savo Mylimąjį gyventi pas save ir naktį, ir dieną. Neieškodama skambių žodžių, paskirk Jam visa, ką turi savo širdyje geriausio, švelniausio, intymiausio. Tavo Mylimajam patinka paslaptys. Jis atskleis tau Savąsias. Tu jų klausysiesi ilgai, nes jos aidai sieloje, o tie garsai nepanašūs į jokių kitus: tai – Dievo Balsas, Dievo – Meilės Balsas.“
213. *1943 m. balandžio 8 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Nieko nereikalingo. Nei gestuose, nei žodžiuose. Nieko, kur nebūtų Manęs. Visa bus Man tavo širdyje paaukota, ir Aš viską turėsiu savo žinioje. Tokiu būdu tapsi mažąja Mano bendradarbe, nes Mano gyvenime nebuvo nieko nereikalingo – net žvilgsnio ar minties. Mano tikslas: Mano Tėvas ir jūs. Tu taip pat gyvenk dėl Dievo Karalystės ir žmonių išganymo. Juk taip trumpai tau liko gyventi šioje žemėje! Paaukok Man viską! Atitaisyk tai,

ką pasilikai sau nerūpestingos jaunystės metais. Nemanyk, kad senstant blėsta jūsų sielos grožis. Visiškai atvirksčiai. Dažnai kaip tik tada ji pražysta visu puošnumu, kai susivienija meilė ir išmintis, kad būtų arčiau Dievo. Reikia mylėti, mylėti be saiko ir nuolatos. Reikia vidumi priartėti prie Mano žinomų ir nežinomų kentėjimų, sveikinti juos kaip Geradarius, kurie tave išgelbėjo.

O, Mano brangi Dukrele, labiau suartėk su Manimi! Išsakyk Man savo paslaptis: taip tavoji širdis įsilieja į Mano Širdį. Aš niekada nebūsiu girdėjęs per daug. Tu niekada per daug nepatikėjai. Pasakyk viską. Patikėk viską, kuo labiausiai nusizėminusi. Kaip Jonas, visada pasitenkindavęs paskutine vieta, o taip labai mylėjęs Mane! Ir tu kaip Jonas teiksi Man džiaugsmo bei paguodos. Nemanyk, kad yra daug tokių, kurie svajoja Mane paguosti, kurie sutinka pavargti, kad taip įrodytų savo meilę Man. O juk jums patiems malonu, kai kas nors parodo meilę. Ką besakyti apie Mane! Aš esu visų švelniausias, maloniausias, jautriausias!.. O ne, kai aukojiesi, tai nėra beprasmiška. Vėliau pamatysi ir džiaugsiesi, kad pradžiugindavai Mane.

Jeigu Mane gerai suprastum, tau kūriniai tartum neegzistuos. O tavo akys žvelgtų vien į tavo Didįjį Bičiulį, tavo Kūrėją, Išganytoją, rytdienos Tikslą. Susitikimas jau greitai, taigi džiaukis.“

214. *Balandžio 15 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Beeinant keliu, Jis man pasakė: „Už vieną nusidėjėlį.“*

Taip, kai įveiki daugelį kilometrų, nusiteik lyg eitum pas nusidėjėlį, kad vėl parvestum jį pas Mane. Junkis prie Manęs. Juk žinai, kad kadaise kaitroje atėjau prie šulinio, kad sutikčiau Samarietę. Junkis prie Manęs kaip ir kiekviename dalyke, ir Aš būsiu tavyje. Tikrai patikėk, jog kai patrauki ir skleidi džiaugsmą, tai darai ne tu, o Aš tavyje. Melsk Mane šito. Trošk! O, kad taip šventi troškimai galėtų panaikinti daugybę pasaulio žmonių blogų norų... Kaip tai paguostų Mano Širdį! Tu, kuri kontempliuoji Mano Agoniją, šiek tiek patiri Mano kančių didumą, labiau nei kiti rūpinkis paguosti Mane. Jei patyrei Mano Meilę, kodėl gi nemylėtum labiau? Mano brangi Dukrele, niekada nenuveiksi per daug savo sielos, įsimylėjusios Išganytoją, žydinčio sodo slaptumoje. Aš esu Sodo Šeiminkas. Aš moku skinti gėles ir džiaugtis jų puikiu kvepėjimu. Apsvaigink. Leisk pailsėti. Tada tarsi paliaus Alyvų sodo kankynė, kad sustiprėčiau nuo tavo meilės švelnumo.

Matai, kaip stipriai veikiate Mano jautrumą. Remkis tuo. Nebijok. Aš Pats pamirštu, kad esu Dievas, kai toks Mažytis ateinu pas jus, silpni Mano vaikai...“

215. *Didysis Ketvirtadienis. Fresne. Galvojau apie tai, kad atėjau pagarbinti Švenčiausiąjį Sakramentą du kartus iš ryto, du kartus popiet ir dar ateisiu vakare.*

„Vienąsyk per metus Man paskirti visą dieną. Manai, kad tai daug? Mano Eucharistija tarp jūsų būna ištisas dienas, ištisas naktis. Aš esu čia kupinas švelnumo ir malonių, kurias galiu jums duoti. Taigi sakyk Man, kad Man tavo skirta visa viena diena nėra toks jau ilgas laikas. Prisimink, kada Mano Širdžiai būna šventė...“

216. *Didysis Šeštadienis. Fresne bažnyčioje.*

„Prisikelk... Prisikelk kartu su Manimi. Tai reiškia – būk kitokia. Geresnė. Labiau priartėk. Vis arčiau prie Manęs. Maldauk to Mane ir pasikliauk Manimi.“

217. *1943 m. Velykos. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Palaiminimo metu sakiau: „Mano vargšė prisikėlusi Meile.“ Jis gyvai atšovė:*

„Mano Meilė niekada nebuvo mirusi. Aš jus visada mylėjau.“

218. *Gegužės 20 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Užsidek karštesne meile. Neatsitrauk nė žingsnelio. Ženk vis pirmyn. Vis tolyn. Nepakanka skaityti apie Mano Kančią. Persiimk ją pati. Kad ir kur būtum, persiimk Mano Kentėjimais. Tie kentėjimai buvo laukti... jų norėjau... troškau. Tai – Mano Meilė jums... tau. Ką galima atsakyti tam, kuris tiek išken-tėjo? Prašyk Manęs, kad tau pagelbėčiau tinkamai reaguoti į tą Dievo Meilę, ir Aš įžiebsiu tavyje naujų meilės liepsnų, nustebinsiančių tave. Tu nepriskirsi jų sau, manysi: „Tai Jis mane apdovanoja!..“ Ir tai bus teisybė. Tu visai bejėgė. Sakyk Man tai, kad tau padėčiau. Jei matytum, kad ligonis džiaugiasi savo liga, nesistengtum jo išgydyti. Tačiau jeigu jis tavęs šaukiasi, ištiesi jam pagalbos ranką. O jeigu ligonis rodo tau dėkingumą, glaudi jį prie širdies. Atverk man savo slaptąjį kambarelį, kad galėtume pasikalbėti apie naują meilę, gimusią tarp mūsų. Žodžiai bus tie patys, bet daug turiningesni; nebeįsivaizduosi, kaip galėtum be Manęs praleisti nors akimirką. Kur bus tavo Lobis, ten ir tavo širdis. Pagaliau, juk Aš taip ilgai troškau tavęs! Melsk, kad būčiau visas tavo, o tu – Mano visut

visa. Prisimeni Corte? Ten tu Man šitai sakei. Dabar reikia, kad taip ir gyventum. Jei neturi ką Man pasakyti, į slaptąjį kambarėlį ateisi žiūrėti į Mane. Niekada tau neteks Manęs laukti, nes Aš jau būsiu čia. O Aš žinosiu, ko prašai šiuo žvilgsniu, ir Aš tau tai suteiksiu. Dar ir daugiau. Jei nežinai, kaip išsakyti, liksi prie Mano kojų lyg Marija Magdalietė, ir Aš išskaitysiu tavyje. Išlaikyk savo vietelę slaptame kambarėlyje. Kiek daug puikių džiaugsmų Aš tau ten laukau!.. Nedaug slaptų kambarėlių turiu žemėje. Pasirenku patį vargingiausią. Kaip ir kitados...“

219. „Jei vadeliotum karietą, pakinkytą dviem arkliais, tau gan dažnai tektų derinti jūdviejų bėgimą.“ Taigi nesistebėk, kad prisieina tramdyti ir pojūdžius savo prigimties – tokios veržlios ir paveikiamos pirmo įspūdžio. Tu tai padarysi iš meilės Man.“
220. *Birželio 10 d.* „Atsiskaityk Man dėl to, ar buvai maloni, nes kiekvieną dieną tu turi kalbėti artimui vien maloniausius žodžius. Tokius, kurie teiktų džiaugsmą. Baigta su visais pašėpiančiais žodžiais. Pašaipos – ne iš Manęs. Ar aptikai Evangelijoje bent vieną atvejį, kur Aš būčiau kandus? O, kiek gero tu gali padaryti patraukdama pokalbiu, kantriu gerumu! Mano Dukrele, būk panaši į Mane. Būkime Viena. Ar nori šito? Melsk Mano Širdį, kad tavoji niekada nepabėgtų nuo Manosios, kuri norėtų uždaryti tave savyje. O jeigu tikrai užsidarai Mano Širdyje, kaipgi galėtum būti nemeilinga? Malonesnė už kiekvieną kitą? O, pasilik Manyje, kuris be atvangos kviečiu tave! Kreipkis į Mane. Prašyk, jeigu turi ko nors paprašyti. Kas gi kitas, jei ne Aš, galėtų geriau tau padėti.“
221. *Birželio 12 d.* „Rūpinkis savo kinkiniu su dviem žirgais. Savo kūnu ir siela. Prilaikyk ir stabdyk.“
222. *Birželio 15 d.* „Nors padaryta ir nelabai gerai, nors ir ne taip, bet juk turėjai intenciją Man patikti, atitaisyti savo praeitį, atversti nusidėjėlių, išvaduoti iš Skaistyklos vieną sielą. Aš ir priimu tai ne pagal tavo dienos netobulumus, o pagal meilę Mano Širdžiai, plaukiančią iš tavo širdies gelmių.“
223. *1943 m. liepos 7 d.* „Vienybė. Aš pabrėžiu vienijimąsi. Kodėl gi jūs pasiliekatė vieni, nors kiekvieną akimirką galite būti Manyje. Būti Manyje – tai tarsi būti Danguje, tik Jo dar neregint ir nepatiriant Jo Džiaugsmų.

Mėgink vienytis su Manimi, pareikšti Man savo garbinimą ir meilę. Ką padarytum, jeigu iš tiesų matytum Mane? Juk suklyptum prie Mano kojų. Glaustum Mane prie širdies. Man dėkotum už Mano Kančias ir Geradarybes. Prašytum atleidimo už kai kurias valingas savo nuodėmes ir Man išsakytum savo meilės žodžius. Elkis taip, lyg Mane matytum. O, kokios puikios Tikėjimo pratybos, kurias lydi Viltis ir Meilė! Ir jeigu esi tikra, jog Aš esu čia, kaip gali netrokšti susijungti su Tuo, kuris labiausiai tave myli? Tuo, kuris pilnas žavesio... Tuo, kuris Save vadina „Meile“? Ar pažinojai ką nors, kas šitaip vadintųsi? Ką nors, kam paklustų Begalybė? Ar įsivaizduoji Galybę, kuriai nėra ribų? Kaip galėtum prieštarauti šiai Galybei ir nepasiduoti jai, kai ji yra Meilė ir Gerumas? Ko lauki delsdama peržengti savo vidutinybės ribas? Prašyk Manęs, kad tau padėčiau. „Nors mane ir užmuštum, aš pasitikėsiu Tavimi.“ O, kaip Mane veikia šie gražūs Jobo žodžiai!.. Argi galima atsisipirti prieš visišką vaiko pasitikėjimą? Būk šiuo mažyčiu vaikelio. Sujaudink Mane, trokšdama būti visapusiškai šventa. Siek to, kas tau atrodytų neįmanoma. Tada įsiterpiu Aš. Argi negaliu nešti tavęs ant Savo pečių? Aš – Milžinas. Nepalik Manęs. Niekada Manęs nepalik. Net ir ilsėdamasi miegok prie Mano Širdies. Jei galėtum žinoti, kokią didžiulę reikšmę Man turi vienijimasis... Supranti, Mane pagarbina ir pašlovina būtent jūsų sutikimas, kai ateinate pas Mane savo valia, nedarant jokio spaudimo. Tai – tarsi prašymas susituokti. Prisimeni? Tave tai jaudindavo, tu didžiudavaisi. Aš – taip pat ir dar daugiau, nes Aš esu jautriausias, labiausiai mylintis.“

224. *Liepos 15 d.* „Žiūrėk į Mane kaip į gyvą Būtybę, tave mylinčią labiau, negu būtum pajėgusi įsivaizduoti savo didžiausiuose troškimuose. Ir matyk, kad ši gyva Būtybė, už tave atidavusi Savąją Gyvybę, be galo karštai trokšta mūsų Susitikimo. Nejaugi neparodysi jai savo džiūgavimo ir nekantravimo? Dažnai žvelk į Mane šitaip, kaip į realų Asmenį, kuris yra ne vien šalia tavęs, Jis yra tavyje. Kažkas, kas yra. O, Buvimas!.. Koks džiaugsmo šaltinis... Tas brangusis Buvimas... brangus kaip ir gyvenimas. O Aš esu Gražiausias, nes esu pats Grožis. Išmintingiausias, nes Dvasia yra Manyje. Juk tiki, kad Aš esu Švelnus ir Gailestingas, nors ir esu toks Didis? Tikrai tiki, jog Mano Veidas kupinas žavesio ir geraširdiškumo? Melsk Mane, kad jau netrukus tau atskleisčiau Savo kuriantį Grožį. Iš kiekvieno Mano bruožo išskaitysi Meilę. Sakyk Man, kad gailiesi Mane nuliūdinusi. Pagalvok apie tai, kiek mažai trūksta, kad

Mane matytum. Jaudinkis žinodama, kad nuolat žvelgiu į tave. Ar neturi ką Man pasakyti? Ar nepareikši Man savo švelnios meilės? Sužadėtinis šypsosi sužadėtinei, kai ji ruošiasi jam parodyti savo meilumą. O jeigu ji šneka apie tai, žodžius jai pašnibždu Aš, nes Meilė – tai Aš, ir Aš esu jos žodžiuose. Bent jau pagerbk Mane, parodydama gerą valią ir trokšdama suteikti Man malonumą. Stenkis būti brangia Mano bendrakeleive, dėmesinga Mano Sužadėtine. O kadangi čia, žemėje, Aš nebeturiu Motinos, būk Man ir ja. Atstok Joną ir Mariją Magdaliетę. Ir tuo pat metu – būk pati savimi. Tu, kurios panorėjau šiame amžiuje, šiais laikais, šią žemės akimirką, Mano brangi vargšele Sužadėtine.“

225. *Liepos 22 d. „Viešpatie, labai norėčiau žemėje Tau atstoti Mariją Magdaliетę, nes žinau, kad jos meilė Tau buvo miela.“*

„Aukok Man ją, tą Marijos Magdaliетės meilę. Nes juk Man viskas yra dartinis, o dėl Šventųjų Bendravimo ta meilė – ir tavoji. Tau sunku patikėti, kad turite tokių turtų, tačiau taip nustatė tavo Dievas. Tai neaprepiama jūsų žemiškam suvokimui. Pasinaudok tuo Jo dosnumu. Ypač – tikėk tuo. Visi Mano sumanymai tarnauja jūsų gėriui, jie – ne dėl Manęs. Nusizemink su Tikėjimu ir Meile, kaip nusizemino Marija Magdaliетė. Dažnai slaptumoje Man išsakyk savo nusidėjimus. Apgailėk juos. Žinai, kaip priima Mano Širdis? Ar žinai, kaip klausausi? Ir jeigu tavo širdis smarkiai plaka prisipažįstant, ką sakyti apie Manąją, kuri priima šiuos prisipažinimus? O, Mano Dukra, tegul Meilė pakylėja tave virš tau įprasto lygio, ir tu kaip Marija Magdaliетė tapk visai kita moterimi, dėl Manęs atsižadančia visko. Ji yra buvusi turtinga šios žemės turtų. O savo grotoje ji nebeturėjo nieko. Ji laukė tik Manęs. Troško tos aukščiausios akimirkos. Iš visų atgailų sunkiausia jai buvo ta, kad jai vis dar teko gyventi. Sakyk drauge su ja: „Kada, Malonusis Mano Mokytojai, pagaliau pamatysiu Tave? Dieviškasis Sodininke, pasiskubink nuskinti šią gėlę, kuri žydi vien Tau.“ Aš surenku šiuos troškimus, šiuos mylinčios atodūsius. Jie skirti Man, kaip kylantis smilkalų kvapsnis. Šie smilkalai gyvi, todėl dar kvapesni. Auka, patinkanti Dievui, yra iš skausmo sugrudusi širdis. O tau didžiausias skausmas – nepakankamai mylėti. Taigi, imk Šventųjų Meilę ir dovanok ją Man, lyg tai būtų pirmas kartas. Paprašyk Mariją Magdaliетę, kad ji tau padėtų. Ji mokėjo labai mylėti. Savo atsiskyrėlės gyvenimu ji bus artima tavo vienišam gyvenimui. Pakviesk ją, ir pas juos dvi Aš rasiu sau buveinę, kur galima patikėti paslaptis ir bendrauti taip, kaip įmanoma vien tyloje.“

226. *Liepos 29 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Mano Dukra, argi nesupranti, kad vargai, kuriuos tau siunčiu, parinkti saikingai, pritaikyti tau? Jie – malonės, tavo siejančios su Mylimuoju. Dėkok Man ir už mažą išbandymą kaip už gėlę, kurią tavo Sužadėtinis su nauja meile deda tau prie širdies. Juk tu atro dai Jam dar gražesnė, kai kenti su tylia ištverme, vienydamasi su Jo kantrybe. Argi tuomet tavo siela neįgauna tarsi kitokių bruožų, kurie ūmai paveikia Jį? Būk lanksti ir paklusk Mano rankoms. Visados nusizėmink, tarsi būtum nusipelnusi nelaimės. Aš, Nekaltasis, iškentėjau viską. O tu ar nenorėtum taip pat viską iškentėti tam, kad labiau susivienytume? Manai, kad jau esame susijungę, bet ar nenorėtum dar glaudesnės vienybės? Ar tavo meilė jau ištarė paskutinį žodį? Persiimk Manimi. Išėik iš savęs. Argi ne tu laimėsi taip dalijantis? Namų yra įvairių. Argi Sužadėtinio slaptasis būstas nėra pats mieliausias iš visų? O jeigu tai supratai, kaip galėtum jame nepasidaryti sau laikinosios buveinės? Kas gi ten tau sukliudys? Esi rankose Vienintelio, kuriam atidavei viską: savo garbę, savo turtus, savąją širdį. Jis viską panaudos tavo šventėjimui. Tai – didžiausias ir vienintelis tikslas: mylėti, patikti Dievui... Visa kita nesvarbu, Mano vargše Dukrele!

Dievas... O, kai Jį pamatysi, kaip norėsi, kad būtum Jam tarnavusi... Jį mylėjusi... Jį garbinusi be jokių išlygų ir iš visos širdies. O, nebijok išmėginimų, jie padeda tau kilti, geriau Mane pamilti. O Aš laukiu tavęs posūkyje: kaip ji įveiks šią kliūtį? Ar paprašys Mano pagalbos? Ar, prasiveržus švelniam dukrelės polėkiui, pagaliau nepareikš Man visiško pasitikėjimo? Ak, kokia ramybė sielai, visiškai save paskiriančiai Man!“

227. *Rugpjūčio 20 d. Joué-sur-Erdre.* „Kad ir kur būtum, esi Manyje, esi dėl Manęs. Niekas, išskyrus nuodėmę, negalėtų mūsų perskirti. Tu visa esi Mano Meilėje, iš visų pusių Ji gaubia tave. Pasitarnauk Jai. Pasitarnauk Man. Taip dažnai Aš pasitarnaudavau tau, liete užliedamas savo gėrybėmis! Ko tik Aš nepadariau dėl tavęs, brangioji Mano Dukrele! Ir kai kenti – kentėk su Manimi. Visi tie nemalonumai dėl temperatūros svyravimo teko ir Man, bekeliaujant ilgose kelionėse, kaip ir tau. Visada junkis su Manimi. Aš taip mėgstu dvasios nusiteikimą, kai siela pasirengusi vienytis. Juk tai – tarsi meilės aktas. Tarsi polėkis. O Aš priimu tokį jūsų tikėjimą, atlygindamas už jį malone. Ir jeigu leidiesi Malonės veikiamą, suteikiu dar didesnę malonę. Štai taip, laiptelis po laiptelio, per trumpą laiką galite pasiekti tokį lygį, kokio nesitikėjote. Nes Mano dovanos liejasi nepaliaudamos, o Mano Džiaugsmas – be galo vis dovanoti Save.“

228. *Rugpjūčio 26 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Stebėjau savo trūkumus.* „Niekada neprarask drąsos, o prašyk Manęs to, ko nebesitiki sulaukti iš savęs. Pati matai, jog negali nė kiek pabūti pastovi. Matai, jog nieko neištesi. Praplėsk savo pasitikėjimą. Tikėk, jog tai, ko nepadarai tu, papildys tavo Vyresnysis Brolis, tik reikia Jo šito prašyti. Prisimink, kad Aš būsiu jums toks, kokį tikėjote Mane būsiant. Visiškai atsiduok, ir Aš tau duosiu be ribų. Argi tai nėra visų geriausia? Tačiau reikia, kad širdyje sutiktum būti nieku, žiūrėti į save kaip į nieko nesugebančią, bet būti prie Mano Širdies ir tikėti didžiule Mano Meile.

Tu galvoji: „Jis nuolat man sako tuos pačius dalykus“. Kadangi, kai kalbama apie Mano Meilę, Aš vis kartoju, nes ir mylėti nesiliauju. O jūs nelabai tuo tikite! Ir jūsų pasitikėjimas menkutis! O kai pamatysite, labai gailėsitės, kad netikėjote daug stipriau.

Priartėk. Priartėk, kol dar yra tam laiko. Gyvenk tik Man, tik dėl Manęs. Prisidėk prie Mano Karalystės kūrimo. Tam aukok Man kiekvieną savo dieną, kiekvieną dabarties momentą. O, teateinie Dievo, Jūsų Tėvo, Karalystė! Tai – tavo vienintelis rūpestis... Visa kita tau duota su kaupu, Mano brangi Dukrele.“

229. *Rugsėjo 16 d. Menilio (Mesnil) bažnyčioje.* „Ieškok Manęs. Aš esu visur, kur esi tu. Tačiau tau dar būtina Mane atrasti. Širdimi taikykis tiesiai į Mano Širdį. Nusizėmink, tam turi daug priežasčių. Nusizėminusią tave labiau priartinsiu prie Savęs. Juk tiki, kad Aš buvau nuolankus? Sek savo Sužadėtinio pavyzdžiu, kad Jis galėtų matyti Save tavyje. Šis troškimas kyla iš Mano Meilės, iš Manojų troškimo vienytis. Bandykite suprasti, bandykite susivienyti labiau, vienytis visuomet. Argi ne toks būna meilės vaisius? Kaip dar geriau jūs Man pareikštumėte savo meilę? Kaipgi, mylėdami Mane, galėtumėte pakęsti savo gyvenimą dėl savęs ir savo reikaliukų?“

230. *1943 m. rugsėjo 30 d. Frenas prie Luaros (Fresne). Gailėjausi, kad neturiu sunkvežimio savo daiktams išgelbėti, nes bombarduojamas Nantas.* „Kok nerimauji? Argi Aš nesu čia ir nesirūpinu? Argi ne Aš žinau, kas tau reikalinga ir kas tavajai sielai geriausia? Viską patikėk Man. Pasitikėk. Argi nebesi Mano Dukra? Ar Aš nebesu tavo Tėvas? Mano Meilės kelias pastovus. Aš esu nepajudinamas. Koks tau Save dovanojau, toks ir išlieku.“

Galvojau apie svetimšalius, prisiglaudusius mano namuose.

„Nemanyk, kad jie – atsitiktiniai. Aš juos parinkau. Kiek gali, daryk jiems gera, elkis gudriai kaip apaštalas, pasiryžęs pasiekti savo tikslų. Pavesk juos Man. Melsk už juos. Kentėk už juos. Argi Aš nekentėjau už visus? Elkis taip, kaip Aš. Stenkis įsigyti kuo daugiau panašumų į savo Sužadėtinį. Tegul tavo veidas susilieja su Manuoju. Tėvas gėrėsis ir išpildys tavo norus. Tu visko išprašysi.

Kodėl taip mažai teprašai? Mano Dukra, kreipkis į Mus, padėk išpildyti Mūsų troškimus parodyti Gailestingumą. Patikėk: tie, kurie atsidūrė tavo aplinkoje, yra čia tam, kad užtartum juos. Kaipgi gali kada nors jaustis viena? Tavo gyvenime viskam vadovauju Aš. Leisk, kad Mano Širdis tave neštų.“

231. *Spalio 7 d. Monrelė (Montrealais) bažnyčioje. Dėkojau Jam, kad apsaugojo nuo bombardavimo.*

„O taip, visada Man dėkok, Aš tau duodu tiek daug! Jei tau duočiau išbandymą, ar padėkotum? O reikėtų. Aš viską darau sielų labui. Neabejok tuo ir tikėk Mano Meile. Vilkis Mano Meile. Mylėk Mano Meilę. Jei mylėsi Mano Meilę, viską priimsi kaip Mano siųstą ir visur veiksi dėl Manęs. Jeigu viliesi Mano Meile, nebeapsikliausi savimi. Lauksi Manęs kiekvienu sunkiu atveju. Tu galvosi: „Aš čia jau nieko nebegaliu, bet mano Sužadėtinis gali viską“. Ir pasitikėdama liksi rami. Ir vėl imsiesi savo meilės užduoties būdama laiminga, kad gali vargti dienomis ir naktimis, kad Mane paguostum. Sakai sau: „O, jei tik būčiau tikra, jog paguodžiu Jį!“ Prisimink, kad Aš, būdamas Dievas, esu ir Žmogus ir kad Mane galima guosti taip, kaip guodžiamas žmogus. Nesistebėk, kad sutinki kliūčių, žemėje esi ne tam, kad ilsėtumeisi – poilsis bus Danguje. Taip yra. Įprask savo tikslą matyti Amžinybėje. Laikini dalykai svarbūs tik tiek, kiek padeda siekti Tikslu. Apie viską spręsk su Manimi. Per Mane. Mano sprendimai ne visada būna tokie kaip jūsų. Ir pasisemk Mano Širdyje Gailestingumo visiems tiems, kuriuos sutiksi. Jį perteik šypsena. Palankumo gestu. O, sielų tarpusavio ryšiai!.. Kiek daug gero gali kilti iš jų! Tačiau Mano mintis tavo sieloje tegul būna iškelta tarsi vėliava.“

232. *Spalio 15 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje. „Mano Dukra, negaiš-*

kime nė minutės. Maža tėra laiko tokiai daugybei sielų išgelbėti. Tu žinai, kad gelbėjama ne vien maldomis, bet ir darbais paprasčiausio gyvenimo, pragyvento dėl Dievo. Paaukok Man viską. Visą jungdama su Mano Gyvenimu žemėje. Kokie tai turtai! Apenk jais vargšus nusidėjėlius, daugelis jų – neišmanantys. O tu esi tiek daug sužinojusi, tiek daug gavusi! Pavark jų labui. Tu paguosi Mano švelnumo kupiną Širdį ir atlyginsi Teisingumui. Aukok Man visas kančias žemėje, šiuo momentu jų yra daug, bet mažai kas pagalvoja paaukoti jas Man kaip atgailą už nuodėmes. Tu, kuri žinai, čia pagelbėk, kad niekas nenueitų veltui. Duok Man širdis. Duok Man sielas. Aš visada jų trokštu.“

„*Viešpatie, aš noriu numirti dėl sielų išganymo.*“

„Šitaip pasektum Sužadėtinio pavyzdžiu. O, supanašėk su Manimi, kiek tik tau įmanoma! Sakyk: „Aš padarysiu tą ar aną taip, kaip Jis“. Ir tai ugdys tave. Priartins tave prie Manęs. Žinai, žemėje Mūsų, Mano Motinos ir Manoji Meilė buvo tokia didelė, kad Mes buvome Vienos Širdies. Bandyk šitaip sujungti savo valią su tavo Didžiojo Bičiulio valia. Ir visa atsiduok artimui, atiduok visas jėgas iki kraštutinumo, kaip ir Aš, mylėdamas artimą. O, tas Viešasis Gyvenimas! Tarp daugybės žmonių, kurie buvo suinteresuoti. Nedažnai sutikdavau tokių, kurie ateidavo iš meilės. Pas Mane eidavo vedami savanaudiškumo. O Aš pas kiekvienąėjau iš meilės. Elkis kaip ir Aš. Nepašykstėk. Nesiskųsk. Eik džiugiai: juk tai – dėl Manęs. Argi tai nėra tikriausias pagrindas džiaugtis? Vienintelis pagrindas. Iš tikrųjų tu negali šitaip galvoti visą laiką, bet rytą gali pasakyti: „*Visa bus dėl Tavęs, mano Didysis Bičiuli.*“ Ir dieną retkarčiais trumputis: „*Tai dėl Tavęs*“, kuris sušildys tavo širdį ir nuramins Manąją.“

233. *Lapkričio 3 d.* „Nerimauji dėl šios Maldų valandos, bijai, kad gali blogai ją atlikti. Tačiau kadangi mes esame kartu, Aš papildysiu, ko joms trūks. Juk tarp Draugų tai natūralu. Argi kitaip elgtumeisi su tuo, kuris tau brangus? Tik pagalvok: juk taip pat darau ir Aš, tavo Dievas, tavo Išganytojas! Man ypač patinka tavo pasitikėjimas. Argi tau nepatiktų, jeigu tavimi pasikliautų maža silpnutė būtybė? O, kaip norėtum, kad šauktųsi pagalbon tave, galinčią jai padėti. Žinok, kad bet kuriame veikime Aš galiu tau padėti ir trokštu šito iš pačių Savo degančios Širdies gelmių. Aš taip rūpinuosi jūsų tobulumu... Jūs – Mano mistinio Kūno nariai... tegul Mano Kūnas būna tobulas!.. Visiškai suvienyk savo valią su Manąja. Norėk būti tuo, kuo Aš noriu, kad būtum. Į tai įdėk

visą savo stropumą, visą meilę. O, koks nuostabus širdžių gyvenimas susivienijus!

Aš esu pasiruošęs, laukiu jūsų, kad galėtume susiliesti. Jūs turite pro viską išvelgti Mane ir prisijungti prie Manęs. Nepasilikite pakelėje. Prisiartinkite ir be baimės įeikite į Mano Širdį: tai – jūsų Tėvo namai. Jūsų Atilsio Namai. Laimės Buveinė. Įeikite. Čia jūs esate savi, ir jūsų laukiame. Argi nėra labai malonu, kai esi laukiamas? Jums paruošta Puota. Vaišės – tai Aš Pats. Patarnauja Meilė. Tegul tavasis švelnumas padeda tau būti svečiu, iš visų greičiausiai atskubančiu ir labiausiai susižavėjusiu. Ši Puota nesibaigia niekad. Ji iš pradžių vyksta paslapčių ir slėpinių sutemose. Mirštant viskas nušvinta. Tada siela pamato Tą, Kuris ją pakvietė, Kuris ją myli ir saugo“.

234. *1943 m. lapkričio 11 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Taip, taip, dėkok Man už Pergalę, laimėtą praeityje, 1918-aisiais metais. Dėkok Man už dabartinį išbandymą, kuris dar nesibaigė. Gailestingumas viską aprėpia.

O, jeigu žmonės mokėtų panaudoti savo kančias tautos nuodėmėms atitaisyti ir maldaudami atsivertimo savo Tėvynei, savo Tėvų žemei! Bent jau tu, Dukrele, aukok vietoj tų, kurie apie tai negalvoja. Argi negyveni Meilės valdose? Koks gyvenimas būtų svarbiau už šitą? Juk tai – paties Dangaus gyvenimas. Tegul tavo meilės žvilgsniai būna karštesni. Tegul jie paryškina ir tartum papildo tavo veiksmus ir tampa tarsi tavo sielos kvėpavimu. Tegul meilės žodžiai lengvai išsprūsta paskui meilės žvilgsnį. Toks yra gyvenimas dviese tų, kurie sudaro vieną būtybę.

Jeigu pastebėjai kokį savo suklypimą, sakyk Man: „Brangusis Mano Viskas, šiandien aš galėjau Tau būti ištikimesnė. Tegul Tavo Širdis man atleidžia.“ Ir kuo nuoširdžiausiai nusižemink. Ir, nors šito nežinai, Aš priglaudžiu tave prie Savo Širdies, degančios Meile: tai – Malonė, o tau gana Mano Malonės. Ar tu tiki tuo? Reikia, kad tavyje giliai įsišaknytų vienintelis troškimas: gyventi vien tik Man. Ir tavo gyvenimą užplūs palaima. Aš jau taip seniai laukiu tos laimės – duoti tau daugiau. Padėk Man. Prašyk Mane šito. Tiesk į Mane savo tuščias rankas. Padaryk Man daug vietos! Užleisk Man ją visut visą. Supranti, tu esi tremtyje. Lauki sugrįžtančio Mylimojo. Klausykis jau iš tolo. Sakyk Jam: „Priartink savo Dvasią prie manosios, kurią gavau iš tavęs. Tavo namai bus ir mano namai, aš nebemokėčiau gyventi, nederindama savo žingsnių prie Tavųjų ir savo balso prie Tavojo.“

Argi nesakoma: „Atverk mano lūpas“. Juk tai tam, kad Šventoji Dvasia kalbėtų jumyse, Dievo Vaikuose.“

235. *1943 m. lapkričio 18 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Taip, prašyk Manęs, kad būčiau tavo gera valia, nes žinai, jog be Manęs nieko negali. Negali net su meile ištarti Mano Vardo, jeigu Aš neateinu tau pagalbon. Mano vargana Dukrele! Tačiau kita vertus, žinai, kad nestinga Mano pagalbos, kai jos paprašai. Kaipgi Aš galėčiau jos nesuteikti vienam iš Savo vaikelių! Dar jam nepradėjus kalbėti, Mano Širdį užplūsta švelnumas. Jis toks silpnas, tas Mano vaikelis! Jeigu tau būtų pažįstama toji Meilė, kuri kentėjo už jus ir mirė negarbinga mirtimi... Jei pažintum šios Meilės Jėgą ir Švelnumą! Aš jus nešu dar švelniau negu Motina. Jūsų sielą vedu tais keliais, kuriais reikia. Pritaikau jums savitą šventumą. Šventumas yra būti viskam pasiryžusiam dėl Manęs. Būti panašiems į Mane lyg kiti Kristūs. O, Mano brangūs Broliai, galvokite apie savo gyvąjį Pavyzdį, apie Vyresnįjį Brolį, kuris gyveno visai paprastai tam, kad jūs galėtumėte gyvendami Juo sekti. Aš buvau toks paprastas, kad Man atpažinti prireikė trejų metų. Vaikščiojau su menka palyda iš dvylikos mokinių – apaštalų. Mano Dukra, koks trumpas gyvenimas tie 33 metai tam, kad išganyčiau visų laikų žmones... Mano Tėvo Meilė vadovavo visiems Mano veiksmams.

Tokiu pat būdu praturtinkite ir savo veiksmus. Junkitės su Manimi. Tu gerai žinai, kad visa, kas yra Mano, yra ir jūsų. Tačiau reikia paskubėti tai pasiimti. Aš esu toks laimingas atiduodamas. Įsigijau tik tam, kad apdovanočiau jus. Nenoriu nieko pasilaikyti sau. Atsimink, kad kai buvai mažytė, kaip švelniai prašydavai savo Motiną. Kai kalbėsi su Manimi, ar nesurasi dar didesnio švelnumo? Savo širdyje rask tokį polėkį, kuris būtų nepanašus į kitiems skirtus. Melsk Mane jo, to polėkio, kad galėtum jį nukreipti į Mane. Padaryk jį kuo intymiausią, giliausią, labiausiai pasitikintį ir kilniadvasį net iki mirties. Ir kartok jį. O, jeigu vis taip tęstum nuo vieno meilės polėkio prie kito iki pat mirties, kaip puikiai jai pasiruostum, Mano Dukrele!..“

236. *Lapkričio 25 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Aukok Man net ir savo atsikvėpimus. Ir ne vien kūno alsavimą, bet ir minčių tėkmę savo sieloje. Atrodo, jog tai – niekis, bet tai – visas tavo gyvenimas. O visas tavasis gyvenimas priklauso Man, nes laimėjusi Meilė turi visas teises. Kaip liūdna būtų abiem, jei kuri nors tavęs dalis liktų Man nepavaldi.

O, Mano Vaikeli, kasdien sustiprink mus vienijančius saitus! Būk Mano linksmoji belaisvė. Kai kas saldžiame paklusnume Man randa tokių nepaprastų malonumų, kad galėtų pasakyti: „Savo varguose esu sklidinas džiaugsmų.“ Nes Aš neapleidžiu savo ištikimųjų. Tuos, kurie taip trokšta kentėti dėl Manęs, Aš pastiprinu jėgomis ir paguodžiu. Tai, ką jie dėl Manęs pakelia dabar, Aš pakėliau pirmiau už juos, nes Aš iškenčiau viską, kas skirta Mano Bičiuliams. Argi nesikankini, kai matai kenčiantį ką nors, kurį myli? O argi Aš nesu švelniausias iš visų bičiulių? Tikėk, nes tai teisybė. Ir tegul tai tave paskatins Mane labiau mylėti: nors vienu vieninteliu laipsneliu kiekvieną dieną. Po truputėlį, neverčiant sielos. Dažniau sužadinti šventus troškimus. Trumpas meilės atodūsis, meilus žvilgsnis. Mažiau laiko praleisti neprisiminus Manęs. Nuolatos šypsotis, nužemintai patylėti, suteikiant Man džiaugsmo. Ir dėkoti Man, dėkoti be paliovos. Aš tiek daug tau padariau, mylima Dukrele... Ar matai? Ir kiek dar nematai. O, neabejok! (*Sujaudintu balsu*) Neabejok Manimi!..“

237. 1943 m. gruodžio 3 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. „Tegul šis mėnuo būna skirtas Man dėkoti. „Ačiū“ iš meilės yra malonus Mano Širdžiai. Miesnis, negu tu gali patikėti. Juk žinai, kad Aš esu jautrus, Mano švelnumas jums tarsi pasiekia apogėjų. Tad nesistebėk, kad su džiaugsmu klausausi jūsų dėkingumo. Rodos, taip maža iš jūsų pusės, o Manyje tai nuskamba didingai. Tu suprastum, jeigu tobuliau pažintum Dievą. Dažnai sprendžiate apie Dievą pagal savo žmogišką supratimą. Prisimink, jog esi niekas; esi neverta Mano malonių. Leisk savo širdžiai sutirpti iš meilės, apžvelgiant visa tai, kuo apdovanojau tave šiais metais... Sutirpti nuo troškimų labiau priartėti prie Mano Šventumo. Man malonūs tavo troškimai. Visiškai nepasikliauk savo pastangų efektyvumu, o prašyk Mano Pagalbos. Atsižadėk savo valios net ir dvasinėje srityje. Tai bus teisingas kelias, juo tikslą pasieksi greičiausiai. Ir Aš Pats, būdamas Dievas, vykdžiau tik Mane siuntusio Tėvo Valią. Iš tikrųjų, kokia paslaptis! Tačiau tikėk ja. Pamažu rasi laimę atsižadėdama savo norų, jeigu Mano Valia kitokia. Stenkis sutvirtėti tobulėdama, tai reikš gyventi Mano Namuose. Čia, žemėje, tu ir esi vien tuo tikslu. „Kaip gera dviem broliams gyventi kartu“. Pagalvok, kad tu vis tebesi pradedančioji, esi maža, griebkis Mano rankos. Ją visuomet laikyk priglaudusi prie savo širdies, kuriai reikia jėgos ir išminties. Kurgi tau kreiptis? „Viešpatie, pas ką gi mes eitume?“ – Man sakė apaštalai. O pas ką eitum tu, Mano vargšas Vaikeli? O, visuomet ir nesustodama eik pas

Mane! Nejaugi baiminiesi Man įkырėti? Man, tavo Dievui? Pas Mane visada būna Meilės ramybė. Imk ir valgyk. Su Manimi tapk vienu kūnu. Nesigink, kad esi mylima.“

238. *Gruodžio 9 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Nepalik Nekaltai Pradėtosios Motinos. Ji tavęs irgi nepaliks. Ji myli tave net labiau, negu mylėjo tavo brangioji Mamytė! Ji daugiau iškentėjo, kad pagimdytų tave dvasiškai. Ji iškentė Mano Mirtį. Kankinių Karalienė. Ir jei labiau myli tą, dėl kurio esi daugiau iškentėjęs, tada įsivaizduok, kaip švelniai Ji myli tave. Niekas negalėtų Jai sutrukdyti, net ir tavo nedėkingumas. Dėkok Jai. Mylėk Ją. Ypač kalbėk Jai apie tai. Ir šie pokalbiai priartins tave prie Manęs. Kurgi Ji tave vestų, jeigu ne pas Mane? Ji yra per daug nuolanki, kad priskirtų sau tai, kas Man priklauso. Ji, kuri gyveno vien Dievui. Paprašyk Jos, kad išmokytų gyventi vien dėl Manęs. Visiškai pasitikėk Ją. Ji tau padės įveikti stačią įkalnę: kylant į tobulumo aukštumas, tenka pavargti. Tikėjaisi, kad aukštyn kopai, o apsižiūrėjęs pamatai, jog ritiesi žemyn. Kas tave nuskaistins? Kas tavo dvasiai įlies šviesos, jeigu ne tie, kurie ją turi: Šventieji ir visų Šventųjų Karalienė? Nusizemink prieš Ją. Ji buvo tik moteris, tačiau kokia Moteris! Antroji leva... taigi pirmoji moteris. Mano motina – toji moteris, kuri sutrypė žalčio galvą. Su Mumis būk paprasta kaip šeimoje. Kaip Nazarete. Mūsų vidinis artimumas atviras ir tau. Aš atiduodu jums visa, ką tik turiu, net ir Savo Motinos meilę. Ir kai pasijunti silpna ar vieniša, atėik pas Mus abu. Pristatyti tavęs nereikės... Mes jau taip seniai pažįstam tave, geriau negu tu save pačią. Mūsų vargas Vaikeli, nusizemink prieš didžiulę Mūsų Meilę tau. Mylėk Mus, kad Mus paguostum vietoj kitų...“

239. *Gruodžio 24 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Sakiau:* „Viešpatie, būk visose mano mintyse per dienas ir naktis.“

„O taip, leisk persunkti tave, būk lyg kempinė, prisigėrusi vandens. Laikykis Mano akivaizdoje. Nejaugi bijotum atsižadėti savęs, kad siektum Manęs? Žinok, jog tada, kai atsižadi savęs, daug laimi. O kai ieškai savęs – pralaimi. Vis labiau stiebkis į savo Šeimininką. Jis tave sukūrė. Jis žino, iš ko esi sutverta, kuo gali Jam patarnauti. Kokia tavo užduotis pašventinant pasaulį, nes kiekvienas iš jūsų turi prisidėti prie išganymo. Kokia didelė nelaimė tau, jei nepadarytum, kas tau pridera! Jeigu neišpildytum pašaukimo, kuriam buvai skirta. Sužadėtinė prisiima dalį darbo, kai darbuojasi jos Sužadėtinis. Ir jai tuo lengviau, kuo labiau Jį myli.

Šiam meilės darbui tu paaukoji visa, ką darai, visa, ką galvoji, trokšdama tai padaryti kuo geriausiai, kad Man patiktum, su Manimi būtum, Manęs nepaliktum vienišo. Kadangi žemėje Aš dažnai būnu vienišas. O, kaip mielai prisiglausčiau ištikimoje širdyje ir gyvenčiau joje kartu su Savuoju Tėvu! Šios širdies būklė tada pasikeistų, ji taptų palaimingai švelni ir paprasta.

Įprask gyventi Manyje. Mėgink. Vėl iš naujo. Be paliovos. Mes tau padėsime. O tai – subtilus veikimas, toji Mūsų Pagalba geravaliams!.. Mūsų vargani vaikeliai, kai Mums pareiškėte visą savo pasitikėjimą, niekada neliekate vieni. Su koku švelnumu Mes jus nešame... Begaliniu švelnumu... Begaliniu subtilumu, kuris jus nustebintų, jeigu tai pamatytumėt, o gal ir sukeltų jums pasipiktinimą. Dievas, ir šitaip myli savo kūrinį!.. Taip ir dar daugiau. Meilė – tai mūsų Lobis. Tvirtai tikėk ta Šventąja Aistra ir Jai atsiduok be paliovos, be perstojo, nes tave Dievas myli nenustodamas, Mano Dukrele!..“

240. 1943 m. gruodžio 30 d. *Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Supranti, tu niekada nelieki vieniša. Tegul tai būna tau gausių jėgų šaltinis. Galimybė kalbėtis su Manim, nes Aš esu čia. Galia veikti, nes Aš galiu tau padėti, ypač tada, kai kalbi su kitais. Prašyk, kad Aš Pats kalbėčiau per tave. Tau tai – didelė laimė. Ar kada nors užtektinai atsidėkosi? Žemiškiems sužadėtiniams dažnai tenka būti skyrium. O Aš esu pačioje Savo Sužadėtinės širdyje. Ji gali kuo tikriausiai kontempliuoti Mane! Sujaudinta įspūdžio, ji gali atverti Man savo širdį ir pasislėpti Mano Žaizdose. Semkis iš jų kuo gausiau, kad šventėtum. Pagirdyk visas savo galias. Semkis Manyje. Imk iš Manęs ir, aukodama Tėvui Manuosius Nuopelnus, melsk Jį, kad pamirštų tavo nuodėmes.

Per mažai prašoma Atleidimo. Vis dėlto puikiai žinote: gautumėte šį atleidimą, jeigu jo maldautumėte. Koks gi Man gali būti didžiausias džiaugsmas, jei ne jums dovanoti?!

Ar paskaičiavai Evangelijoje? Aš atleidau svetimavusiai moteriai, kanaanietei, paralyžiuotajam, Marijai Magdalietai, Petrui, savo budeliams, girtuokliui. Aš būčiau atleidęs ir Judui, jeigu jis su gailėsčiu būtų puolęs Man po kojų. Ir Samarietei... O kiek dar atvejų, apie kuriuos neparasyta Evangelijoje. Tavo Dievo Širdis atlaidi. Apverkite savo kaltes vieną po kitos Mano akivaizdoje. Pažiūrėkite į Mano akis, kurios apverkė jas pirmiau nei jūs. Savo skausmą sujunkite su Mano Skausmu. Juk tai mažiau sia, ką galite padaryti! Jūs, dėl kurių Aš verkiau!“

241. 1944 m. sausio 6 d. *Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčia*. „Žiūrėk, kaip džiaugiasi Epifanija (Dievo Apsireiškimo žmonėms) Karaliai. Tiems, kurie randa Mane, tenka didžiausia laimė, kokią tik įmanoma žemėje rasti, Mano Dukrele. Tačiau Manęs reikia ieškoti, ir ne kartą ar du, o be paliovos, nes nuolatos dėl savo silpnumo pametate Mane, išsiblaškę dėl savo dabarties gyvenimo. Ir akys, žvelgusios į Mane, nukrypsta kitur... o dėmesys, kokio Aš tikėjaisi, tenka jau visai kitiems dalykams. Taigi Aš atitolstu... ir jums prisieina iš naujo Manęs ieškoti. Palaimingas ieškojimas, nes jūs tikri, kad rasite Mane! O, jeigu taip galėtumėt Mane išsaugoti, kaip kad Aš laikau jus savyje! Ar žinai, kad nė akimirksniui nepalieku tavęs, Mano mažasis kūrinys, sutvertas Mano rankomis? Tu žinai, kad esi Mano mylimas Vaikas, nepaisant viso tavo menkumo. Taigi ar per daug reikalauju, kai laikiu iš tavęs, kad gyventum vidinį gyvenimą kiekvieną akimirksnį? Kad paaukotum viską Man, sau nieko nepasilaikydama? Kad apsigyventum Mano Širdyje, viską darydama tik Man pradžiuginti ir paguosti? Kad mūsų širdys būtų visai artimos. Argi per daug reikalauju, kad nors kiek pamirštum šio pasaulio dalykus ir jau iš anksto gyventum anapusiniais? Daugiau būtum su Šventaisiais, su Angelais, kurie padės tau priartėti. Pradėk kartoti Dangaus meilės žodžius: „Garbė, šlovė ir palaima mūsų Dievui, triskart Šventam.“ Kiek daug variacijų slepia ši tema... Dangaus gyvenimas!.. Labai dažnai žvelk į jį, nes tai – rytdienos gyvenimas, ir vien jis svarbu. Nes tai – Aš, Aš, kuris su jumis kalbu. Ir tu žinai, kaip Aš trokštu jums dovanoti šį Dangų, nes dėl to iškentėjau žiauriausias kančias. Jei suprastum, taptum šventa jau vien dėl to, kad numaldytum šio Troškimo ugnį. O Aš dalyvauju visuose tavo vidiniuose pojūčiuose, kaip šykštuolis – lošime, kur gali išlošti. Ir jei tavoji siela tylutėliai atsigręžia į Mane, nėra nugalėtojo, laimingesnio už Mane, laimėjusį šią kovą: tu esi Mano prakaitavimo Krauju Getsemanėje vaisius, esi atsakas į tai, ir Mano Tėvas žvelgia į tave.“
242. Sausio 13 d. *Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje*. Sakiau: „Aš garbinu Tave, Tiesa.“
- „Taip, Aš esu Tiesa. Nuodėmė – tai melas, klaida, tamsybė. Kiekviena dorybė yra tiesa. Troškimas Gėrio, darbavimasis dėl Teisingumo, Tiesa. Vėliau pamatysi, jog svarbi vien tik Tiesa, nes vienintelis tikrai svarbus yra Dievas. Taigi neteik jokios reikšmės tam, kas nesu Aš. Nepaisant tariamų malonumų, Laimė yra tik Manyje. Kurdamas žmogų į jo vidų įdiegiau tiesos meilę, nes jį sukūriau pagal Savo Paveikslą. Kai jis nusižengia savo

sąžinei, praranda šį panašumą į Mane ir tampa negarbingas. Siela, kuri aukodamasi ir stengdamasi siekia iš naujo priartėti prie Manęs, įgyja tarsi naują panašumą į Mane. Yra tokių, kurie taip sekė švelniuoju Kristaus Pavyzdžiu, kad pasirodė Danguje kaip antras Kristus. Kokia garbė lydi juos!.. Nes kiekvienas jūsų veiksmas aidu nuskamba Danguje arba pragare. Tai – didžios tiesos. Apmąstyk jas prigludusi prie Mano Širdies. Mano Dukrele, gyvenk Mano akivaizdoje. Aš nuo tavęs nenuleidžiu akių, nes myliu tave.“

243. 1944 m. sausio 20 d. *Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje*. „Matei, koks laimingas buvo tas vargšas šunelis, kai jį glostei. Ar tu pasipiktinsi, jei Aš palyginsiu jo džiaugsmą su Savuoju, kai artiniesi prie Manęs, kenčiančio Agonijoje? Tu tai suprastum, jei žinotum, koks abejingas pasaulis; sakyčiau visas pasaulis, nes taip maža tėra Man artimų bičiulių. Todėl Man tokia brangi širdis, besartinanti prie Manęs tą nuliūdimo valandą. Nebijok būti pernelyg švelni. Nebijok išsakyti per daug meilės savo Mylimajam. Pakaltink save. Sakyk Jam: „Mano Didis Bičiuli, kada išgydysi mane nuo to ar ano?“ Dar tiek daug dalykų tavyje yra neverti Manęs! Apie tai galvodama, jauskis menkutė. Visus savo negražumus paslėpk Mano Širdyje. Tu žinai, kad Ji – ligoninė. O iš ligoninės kartais išeini visai sveikas. Turėk daug pasitikėjimo, nes Aš esu tavo Didysis Bičiulis. Žinai šūkį, skirtą šiems metams: „Turėk viltį Manyje.“ Niekada nepaliauju teikti Savo Pagalbos. Niekada nepristinga Mano dėmesio. Aš esu Begalinis ir esu Meilė. Pranyk Manyje. Patikėk Man vadovavimą. Būk tarsi aklas vaikelis, linksmi sau striksintis, nes vedamas už rankos. O, išmok džiūgauti, nes priklausai Man. Ramybėje praplėsk savo širdį. Žvilgsniu sek Manąjį Žvilgsnį. Tegul nė vienas užsiėmimas visiškai neįtraukia tavęs, išskyrus rūpestį, rūpinimąsi Mano Viešpatavimu siese.“

„*Viešpatie, ką daryti, kad atvesčiau Tau jas visas lyg balandžių pulką?*“
„Melskis, kalbėk apie Mane. Nejausk tariamos gėdos įterpdama Mano Vardą į savo kalbą. Ištartas Mano Vardas neša malones. Ar to nežinai? Tarp daugybės per dieną žmonių išsakomų žodžių, tegul bent retkarčiais nuskamba ir žodis „Dievas“!.. Vis dėlto visi juda Manyje, ir Aš visus juos išganiau. Argi nėra natūralu pagalvoti apie tai? Atitaisyk tu, Mano Mylima Dukrele! Kai buvai mažytė ir kas nors įskaudindavo gerąją tavo Jenny, taip mokėdavai ją paguosti!.. Ar Aš nesu daug labiau įskaudintas? Ar slapčiausioje tavo sielos kertelėje, pačiose širdies gelmėse neglūdi žo-

džiai, neišsakyti kitiems, tausojami Man? Nebūtini jokie žodžiai. Panau-
dok švelnumą, dėkingumą, meilę, polėkius, nekantravimą sutikti Mane.
Klusnumą, Mano Garbės troškimą, džiaugimąsi Mano Laime esant
Tėvo prieglobstyje. Pamišk viską. Galvok tik apie Mane. Ar galėtų tave
jaudinti dar koks daiktas arba asmuo? Aš esu. Būk Mano.“

244. *Sausio 27 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Viešpatie, štai aš čia,
prieš Tave, pasirengusi klausytis Tavo žodžių.“

„Ir kokiais spinduliais gali šviesti Mano Žodžiai, jei ne Meile? Atrodo,
kad Aš kartoju tą patį, tačiau Meilė visada nauja! Ir dar Dievo Meilė...
kuria gyvensite visą Amžinybę. Ar įsivaizduoji jos jėgą ir švelnumą? Šios
Meilės žavesį ir gelmę? Ne, tau nepavyktų įsivaizduoti. Tau, ribotai, Ją,
Begalinę. Manojoje Kančioje matei šios Meilės vaisius, pranokstančius
visa, ko būtum galėjusi tikėtis. Ar būtum išdrįsusi pagalvoti apie Dievo
mirtį dėl savo kūrinio? Ir dar tokią mirtį!..“

245. *1944 m. vasario 3 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Ar tikrai
tiki tuo, ką Man sakai? Giliau išgyvenk Tikėjimą. Gyviau juo gyvenk.
Kalbėk su Manimi taip, lyg Mane matytum. Juk tu žinai, kad esu čia.
Rask Mane visur, kur būni. Argi mes nesame kartu? Kai myli Mane,
mylėk gyvą. Gyvenantį Savo pašlovintame Kūne. Pagerbk šį Kūną, kuris
dėl tavo nuodėmių buvo mirtinai sužeistas, nukankintas. Rūpinkis Juo.
Suteik Jam poilsį. Būk šalia Jo per dienas ir naktis. Jis buvo velkamas
žeme lyg kirminas, dėl jūsų Jis neteko Savo Grožio. Jei būtum mačiusi
Jį, nuimtą nuo Kryžiaus ir paguldytą ant Motinos kelių!.. Sąnariai iš-
sukti... Veidas buvo visai kitoks, lyg ne Mano... o žvilgsnis užgesęs.
Paskutinę valandą Aš išgyvenau kaip ir jūs. Jau dabar savo mirtį junk
su Manąja. Būkime tikrai kartu, ypač – tuo svarbiu momentu. Žinai,
gresiant pavojui, šeimos nariai puola vienas kitam į glėbį. Kai matysi,
kad atėjo tavo gyvenimo pabaiga, tu dar arčiau glausiesi prie Manęs.
Tobuliausiu polėkiu, atsižadėjimu visko, kas tave supa, iš meilės Mano
Širdžiai, kuria tu remsiesi. O, Mano vargana Dukrele, koks trumpas
žemiškasis gyvenimas! Viskas sustoja tarsi pusiaukelėje. Ar jauti, kad
jūsų buveinė yra kitur, ne čia? Taigi kam gaišti prisirišant prie žemės?
Jūsų Gyvenimas laukia rytoj. Argi netrokšti Mane matyti, geriau pažinti
Mane? Aš galiu duoti tai, ko tau dar stinga. Tu neprašai. Nebijok, kad
nusibosi, įkyrėsi Man. Tu esi Mano vaikelis ir niekuo Manęs nevargini.
Kažkurią dieną matei jauną motiną, kuri tau pasakė: „Kai laikau rankose

savo kūdikį, pamirštu žemę.“ O argi jos motiniška meilė gali lygintis su Manąja?

Tai Aš duodu jai tą meilę. Meilė, kuria Aš keliu jus, yra Dievo Meilė. Žinai, sakome: „Tai – Dievo Aistra.“ Tad nebijok. Melsk. Prašyk ir dėkok Meilei. Pati vadink save Dievo vaikeliu. Tai įlies tau naujo jausmo.“

246. *Vasario 10 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Dėkojau Jam, kad taip globojo mane kraustantis iš Nanto į Freną.* „O taip, dėkok Man, tai Man malonu. Tu kalbi ne kokiai miglotai erdvei. Patikėk, nuoširdūs tavo žodžiai krinta tiesiai į jautrią Mano Širdį. Tikėk, tavo gyvenimas Man artimas. Tikėk Meile, kurią Aš jam teikiu. Tikėk, kad visada esame kartu. Argi Manęs nepriimi kiekvieną dieną? O po to, manai, Aš vėl išeinu? Ne, tu nesi verta, kad Aš būčiau tavo namuose... bet Aš esu tavo namuose. Gerai žiūrėk, kad Manęs nepaliktum vieno. Aš taip mėgstu kuklius tavo žodžius!.. Juk tavo žodžiuose – tu pati. Ar supranti? Tai – tavo gyvenimas, ir tu įvedi ten Mane. O Aš pasidaliju su tavimi Savo Gyvenimu. Tai dar vadinama Malone; ir mūsų ryšys tampa glaudesnis. Tau teko matyti sužadėtinių, kurie, nors ir susižadėję, neišgyvena jokios vidinės artumos. Tarp mudviejų, Mano Gabriele, tegul šitaip nenutinka. Tegul tavo brangiausios širdies mintys būna apie Mane. O, koks brangus paprastas jūsų Tikėjimas!.. Juk tai tikra palaima jums žemės kelyje! Prisimink: žemės kelionė trumpa. Dažnai kelk galvą į Dangų. Nebijok iš anksto numirt dėl meilės. Su džiaugsmu atsižadėk visko. Tu eini pas Mane. Aš laikiu tavęs išskėtęs rankas, tu esi Mano Vaikas. Aš tave išganiau, tai visuomet lieka tiesa. Ko galėtum bijoti? Juk tai – momentas, kai pareikši patį didžiausią pasitikėjimą. O, Dukrele, praplėsk savo širdį kartu su Šventaisiais, kurie mokėjo numirti giedrai mylėdami.“

247. *Vasario 17 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Galvojau apie visas Jo malones: „Viešpatie, kai Tu užlieji Mane gėrybėmis, ką galiu padaryti atsidėkodama?“*

„Būk Man bendradarbe ir dar daugiau. Tu negali žinoti, kiek daug Man reiškia būti laikomam artimu Bičiuliui. Tai tokie reti atvejai! Man tai malonu kaip ir žmogui. O tu argi nebūni patenkinta, kai prie tavęs kitas pailsi? Kad tavęs pasiilgsta, patiki tau savo paslaptis? Taigi... O Aš, Jautriausias iš visų! Ieškok Manęs ir neleisk Man išeiti. Nuolatos su Manimi džiaugsmingai bendrauk.

Šį rytą po Komunijos mąstei apie išnarintus Mano sąnarius. Pagerbei

neapsakomas Mano Kančias. Vadinai Mane „Kankinių Karalium.“ Pasilikai arti Manęs, Manyje. Taip elkis ir per visą dieną. Pasirink kurį nors Mano gyvenimo žemėje epizodą ir būk jo artumoje. Man laikas neegzistuoja. Ar tiki tu?

Tada tu būsi ten kaip ir Apaštalai.

O Aš būsiu toks laimingas!

Mano Gyvenimas gali tęstis iki pasaulio pabaigos jūsų širdžių gyvenimuose.

Mano Vaikeli, ar norėtum paskolinti Man savo širdį?“

„*Viešpatie, pašalink iš jos visa, kas Tau nepatinka.*“

„Tu neatsikratysi netobulumų. Bus nesklandumų – daug progų nusizeminti. Tačiau meilė atperka viską. Dažnai daryk jos pratybas, pradėk, tęsk, plėtok. Kas gi ir kada yra Man iš meilės pasakęs per daug? Ar kam yra tekę gailėtis, kad labai Mane mylėjo?

Įprask leisti valandas iš meilės. Eiti iš meilės, ilsėtis iš meilės. Ir pasieksi to, kad mirsi iš Meilės. Kaip meilės įrodymas tegul būna tavo tarnavimas artimui, prisimenant, jog artimas – tai Aš, ir jog artimas užima didesnę pusę gyvenimo.

Mano brangi Dukra, pagaliau mėgink bent kiek pažinti Meilę.“

248. 1944 m. vasario 24 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje. Klausiau: „Kaip pažinti Meilę?“

„Pratinkis matyti Mane visuose dideliuose ir mažuose įvykiuose. Sakau „mažuose“, nes tai įprasta tavo dienų tėkmėje. Ir, priimdama viską iš Mano Rankos, suvoksi Dievo rūpinimąsi.

Tu pamatysi, koks švelnus ir mylintis tas rūpestis... Vis dėlto matysi jį tik paviršutiniškai. Tada pakilk prie savojo Dievo Širdies. Prisimink Jo neišmatuojamus kentėjimus, apie kuriuos Jis žinojo iš anksto, vieną po kito iš anksto priėmė ir iškentė. Dažnai tai svarstyk, pasiremddama Jo Širdimi.

Ar nemanai, kad Tai gali vėl uždegti varganos tavo meilės ugnį?

Patikėk tai Man. Pas Mane atnešdavo ligonius ir luošius. Tavo meilė Man ir luoša, ir ligota. O juk Aš ir iš numirusių prikeldavau. O, jeigu tikėtumėte Mano Galybe, turėtumėte didžiausių vilčių! Tikėk Meile ir to bus gana. O taip, Aš tau padėsiu, melsk šito Mane. Matai, Aš aiškinu tau, ką daryti. Pašnibždu tau tavo vaidmenį. Be baimės ženklą į Meilės sceną: Aš Pats tau pasufleruosiu žodžius.“

249. 1944 m. kovo 2 d. „Mano vargše Meile!“

„Taip, vargšas, neturtėlis, nes jūsų meilė tokia netobula ir taip retai pasitaikanti. Kaip lengva suskaičiuoti tuos iš gyvenančiųjų dabar žemėje, kurie iš tikrųjų myli Mane pakankamai, kad visko dėl Manęs atsižadėtų.

Ir kai pasveriu, kiek daug žmonių yra iš viso, tai pasijuntu vargšu neturtėliu, kaip ir gyvendamas žemėje: Man artimų dvasia – tik mažytis būrelis...

O, Mano Dukra, bandyk šį Mano Širdies neturtą atjausti ir aprūpinti. Esu taip menkai pažįstamas...

Kas tiki, jog Aš esu švelnus?

Kas galvoja apie Mano Gailestingumą?

Tu, atsižadėdama pačios savęs, paskęsk Manyje.

Sakyk Man, kad tai sunku ir tu pasikliauji Mano Pagalba.

Kai patiki viską Man, Aš jau esu čia.

Sudėdama savo viltis į Mane, galėtum pasiekti didžio šventumo. O kai pasikliauji menkomis savo priemonėmis, vegetuoji įprastinėje savo menkybėje. Tavo pasitikėjimas būtų ir pagarbos Dievui gestas. O tau jis būtų nusizėminimo įrodymas.

Aš iš tiesų – tavo „vargšė“ Meilė...

Prisimink, kad Agonijos metu Aš turėjau tris bičiulius. Juos iš Manęs atėmė miegas.

Prisimink Mano Kryžių: ten buvo tik vienas iš Dvylikos. O juk visi buvo neseniai priėmę Komuniją.

Tu būk Man ištikima: stenkis Mane paguosti.

Stok tarp Manęs ir jų.

Paprašyk Mano Širdį Meilės ugnimi uždegti žmones.

Aš laikiu maldų, kad parengčiau atsivertimus ir perkeisčiau protus.

Nebijok, kad gali prašyti per daug. Kalbėk Man su visu savo sielos paprastumu, būdama tikra, kad tave girdžiu, laikiu, myliu. O kai žinai, jog esi mylimas, argi nesijauti stipresnis? Net ir kalba pasikeičia. O, nuostabioji Meilė!“

250. *Kovo 6 d. Po Komunijos.* „Laipsneliu daugiau meilės, laipsneliu daugiau vilties ir tikėjimo. Pati viena negali šito pasiekti. Lauk to iš Manęs. Prašyk dvasinės pažangos kiekvienai dienai tos dienos Šventojo užtarimu. Šiandien šv. Perpetuos ir šventosios Felicitos diena. Jų kalėjimą matei Kartaginoje. O kadangi tu esi Mano Vaikelis, Aš tau tai suteiksiu. Maži vaikai auga pamažu, ir tai jiems atrodo visai natūralu. Būk kantri

su savo silpnumu. Tavo kūnas irgi priklauso Man. Kadangi jis yra Mano, rūpinkis juo.

Atlik savo darbą, nes tai Mano darbas.

Ilsėkis, kad leistum ilsėtis Man. O kai kalbi su artimu, tai – viešasis Mano Gyvenimas.“

251. *Kovo 9 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Neįsileisk į save nerimo, bijok tik įžeisti Mane. Viskas yra Mano Rankoje. Aš gi esu Galingasis. Nesibaimink, kad tavo dėmesys krypsta vien į Mane ir Mano reikalus. Prilaikyk savo vaizduotę, kad ji suktų tik Mano takais. Visa susitelk Manyje. Tegul visos tavo galios paklūsta tau. Iš Manęs semkis jėgų. Aš dykumoje atsilaikiau prieš alkį.

Neleisk sau nusukti į šalį, į tariamą laisvę. O nuolat kartok, jog nori būti Mano maža tarnaitė. Aš tau atsakysiu: „Aš nevadinsiu tavęs Savo tarnaitė, o Savo bičiule.“

Šitaip labiau priartėsi prie Manęs paprastomis pastangomis, kurių intencija gryna ir kyla iš meilės. Supranti?

Aš myliu tave ir trokštu, kad būtum arti. Juk ir tu tiesinsi savo takelius, vedančius į Mane, ištikimai žengdama sau jau įprastais? Pastebėsi, jog tai paprasta, kad tavo siela labiau džiaugiasi. Ir kaip augalas, augantis vien saulėje, be paliovos ieškosi Mano Veido.

O, koks gražus duetas, skambantis taip harmoningai!..

Mano Tėvas klausosi... Tegul tai Jam bus padėka už viską.

O, Mano brangi Dukrele, gali daug padaryti Jo Garbei per tą laiką, kuris dar liko tau prieš nueinant į Amžinybę. Dažnai Jam paaukok save kaip klusną įrankį. Išsakyk Jam, kaip trokšti, kad Jo Valia įvyktų tavyje. Išsakyk, kaip nekantriai lauki, kad ateitų Jo Karalystė. Vaikų norai... Kaip tai gera!

Būk labai atvira. Savo mintis suderink su Jo Mintimis. Juk tau taip gera. Ko gi tau galėtų trūkti, kai gyveni kaip Jo Bičiulė? O, nedrumsčiamoji Dievo Meilės ramybė!“

252. *Kovo 16 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Daryk, ką gali, daugiau Aš nereikalauju. Viską daryk iš meilės, ar tai būtų darbas, ar poilsis, džiaugsmas ar išbandymas. Nes Aš esu tas pats visados. Bet kokios būsenos būtybė turi linkti į Mane. Tai būdas pripažinti Mane teisingu ir gailėstingu.

Negalėtum patikėti, kaip Man patinka, kad stengiatės tapti panašūs į

Mane.

Nesitikėk, kad gali būti gera pati per save. Nesitikėk, kad pati viena galėtum būti nusižeminusi. Tam tave įkvepia Mano Gerumas, Mano Nuolankumas. O tas, kuris panašus į Mane, patinka Tėvui.

Prisimeni: „Šis yra Mano Mylimasis Sūnus.“ Ir kiekvienas iš jūsų yra „Jo“ mylimasis sūnus, kai turi panašumo.

O ir tu pati juk esi linkusi mylėti tą, kurio balsas arba veidas tau primena brangią bičiulę. Būk kuo panašesnė į Mane bendraudama su Tėvu ir su artimu.

Dažnai pagalvok apie savo vyresnįjį Broį, apie kurio Gyvenimą nuolat skaitai.

Elkis taip, kaip ir Jis: su tokiu pat paprastumu. Tokia pat meile vaikams ir mažiesiems. Nebijok. Drąsiai eik pirmyn. Aš būsiu su tavimi.

Svarbiausia, kad turėtum intenciją elgtis kaip Aš. Matai, intenciją reikia be paliovos gryninti, ją laikyti priešais Mane kaip altoriaus žiburėlį. O, intencija nuolat Mane džiuginti, bendrauti su Manimi, guosti Mane!

Ką tik atnešei Man vieną iš pirmųjų žibučių, sakydama: „Gal niekas nepagalvojo šiandien jų Tau atnešti?“ Tai buvo niekutis, o Man jis reiškė daug. Man, kuris žemėje esu paliktas nuošalumoje. Aš!

Dangaus Karalius!

Tikėjimas!.. Kaip tai paprasta ir gera!..

Dėkok Man, kad tau jį dovanojau.

Stenkis padidinti savo tikėjimą: taip tarsi augintum Mane savyje.“

253. *Kovo 23 d. Engrando (D'Ingrandes) bažnyčioje.* „Tartum užsidaryk ir nebeįsileisk nieko, kas yra pasaulio:

tik Mane vieną.

Uždek savo meilę. Trokšk. Kvieskis. Šaukis Mane pagalbon. Tu tikrai žinai, kad aš ateisiu. Aš noriu, kad savo meilumui pridėtum daugiau žavesio. Noriu, kad Gėriui tarnautum įvairiais būdais, kiekvienam artimui ir taip maloniai, kad tai būtų neužmirštama. Tai daryk taip pat, kad būtum panaši į Mane, o ne iš pasaulyje įprasto noro patikti žmonėms. Pakilk aukščiau to.

Aš vienintelis tegaliu užpildyti tavo širdį. Jeigu tai žinotum – tikėtum.

Tikėk ir nežinodama. Tikėk, žinodama, kad tuo suteiki Man malonumo ir kad tai pritraukia tau malonių... Kilk vis dažniau. Vienykis su Manimi. Ieškok Manęs Danguje. Atrask Mane savo širdyje.

Tegul tarp mūsų visada būna meilės pavasaris. Vis iš naujo gaivinkime

švelnų tarpusavio bendravimą ir neišsakomus pasikalbėjimus.

Žodžius, kuriais Man kalbėsi, Aš Pats tau pašnibždėsiu, kad nieko nestigtų jų išraiškingumui. O jei neturėsi Man ką pasakyti – žvelgsi į Mane. Žvilgsnyje gali būti tiek daug meilės... Ir šypsnyje.

Svarbu, kad tarp mūsų nenutrūktų ryšys. Kad nebūtų abejingo tylėjimo tarpsnių, nenutrūktų gyvenimas artumoje. Taigi dažnai prašyk Mano Pagalbos, nes tu...

Pažink savo niekybę. Įžvelk, kokia esi menka. Nusizemink ir tiesk į Mane rankas: Aš perkelsiu per kliūtį, laikydamas tave prie Savo Širdies.“

254. 1944 m. kovo 30 d. *Frenas prie Luaros (Fresne)*. „Dėkoji Man kelis kartus daugiau už laikinąsias Mano dovanas negu už dvasines malones. Ir vienoje, ir kitose pasireiškiu Aš, tačiau juk dvasiniams dalykams pirmenybė.

Juk yra taip, tarsi pakviesčiau artimą bičiulę į savo namus, norėdamas jai parodyti savo jautriausią dėmesį ir atskleisti kai kurias Savo Širdies paslaptis.

Tu gi mėgsti atskleisti savo ištikimą nuoširdžią meilę...

Nejaugi Aš, kadangi esu Dievas, nesidžiaugčiau bendravimu iš Širdies į širdį?

Kartais pailsėk Manyje. Ir šis poilsis Man bus šventė, nes priklausysi Man, o Aš pasigausiu tave, ir laikas greit prabėgs.“

„Mano Meile, tegul kiekviena diena Tau būna šventė!“

„Pasilik su Manimi. Prisimeni Šventąjį Joną Krikštytoją? Jam nereikėjo nieko, jis niekuo nesirūpino, tik Mano Karalyste.

Jo mintyse buvau tik Aš, Dievo Garbė, Dievo Karalystė.

Sek jo intencijos grynumu, gyvenimo tyrumu, vienintele meile.

Ar netiki, kad Aš jam gausiai atlyginu Danguje ir už apsimarinimus dosniai apdovanoju? Aš moku atlyginti, nes moku mylėti.

Sakyk Man, jog tu tuo įsitikinusi. Prašyk Manęs Manojo Žinojimo. Su Mano pagalba mėgink labiau mylėti. O ypač – nenuleisk rankų.

Dvasiniame gyvenime visuomet esate tik pradedantieji. Menka jūsų dvasia yra tokia silpna be Mano Pagalbos. Ar padarysi Man tokį malonumą – dažnai Mane jos prašysi? Kad Aš tau galėčiau suteikti Savo Pagalbą.

Juk Aš mėgstu duoti. Plačiai atverk savo širdį. Vilkis. Trokšk. Kadangi tavo Didysis Bičiulis yra čia...“

255. 1944 m. balandis. *Didysis Ketvirtadienis. Priešais monstranciją*. „Tai Mei-

lė, Mano Dukrele, Meilė atvedė Mane čia.

Visų pirma ir visą laiką Ją matyk Manyje.

Tegul pabundant tavo pirmoji mintis būna apie Dievo-Žmogaus meilę. Tokia pat ir paskutinė, prieš užmiegant. Tegul tokios mintys būna kiekvieną akimirką, dar likusią tau gyventi. Tavasis Dievas-Žmogus myli tave: to gana, kad kentėtum ir mirtum.

Eucharistija – tai tavo paguoda dėl to, kad negyvenai žemėje per anuos 33 Manuosius metus.

Būtum buvusi laiminga matydama Mane kaip Marija Magdaliėtė. Tad būk laiminga, nes turi Mane. Aš esu tas Pats.

Pagyvink savo Tikėjimą. Skatink savąją Viltį. Laimingi, kurie tiki nematę! Aš jiems parengiau ypatingų malonių.

Tad džiaukis ta didžia tave gaubiančia Meile. Mėgink atsiliiepti į ją.

Iš Manęs pasisemk sugebėjimo mylėti. Semkis iš Manęs visko, ko tik gali, kad taptum panaši į mane: Man patiks atpažinti tavyje Save.

Tu žinai, kaip džiaugiasi tėvai, kai jiems sakoma, kad jų vaikai panašūs į juos? Po Eucharistinės puotos nuolatos ir specialiai gyvenk dėkojimo už ją dvasioje. Argi tai nėra teisinga? Aš tiek daug esu tau davęs: Aš tave išganiau.“

256. *Balandžio 13 d. „Viešpatie, tegul ateina Tavo Karalystė!“*

„Sveikink Mane, tarsi ji jau būtų atėjusi. Ji kuriama kiekvienos sielos gelmėse, ir tai – vidinė sielos laimė, nors ne visada ji tai supranta.

Paaukok savąją, kad Mano Karalystė apimtų ją visą. Būk Dievo Dukra. Argi nevadini Jo Tėvu? Ir tai Tiesa.“

257. *Balandžio 20 d. Rekolekcijos. „Dėkok Man už vakardieną. Aš daviau tiek malonių... Gerai Jas panaudokite, Mano apdovanotieji vaikeliai. Jeigu kitos sielos būtų gavusios tai, ką tu gavai... Stipriai sujunk savo valią su Mano Valia. Širdimi prigludusi prie Mano Širdies, sakyk, kad nori būti Man ištikima. Aš visada linkęs tikėti tavimi... Man nereikia motyvų mylėti tave: tu esi Mano Vaikas. Pagalvok apie Mano švelnumą. Tikėk Mano švelnumu. Tai palengvina Man širdį. Maža sielų nepagaili laiko ir vargo prisiminti Mano Meilę. O argi tada nebūtų maloniau gyventi? Ir lengviau mylėti Mane? Dažnai mėgink tai prisiminti. Rytą, dienos metu. O, kokios puikios pratybos! Kokia maloni veikla! Dievas myli Mane per Savo Sūnų, ir Jis yra čia.*

Tu žinai, Manęs nevadina Teisinguoju Dievu, Galinguoju, Didinguoju.

Mane vadina „geruoju“ Dievu. Visiškai visa atsiduok šiam Gerumui: Jis tave priims, užvaldys tave. Puls kaip erelis ir pakels tave. Patikėk save Meilei. Atiduok jai visą save. Nepasilik nieko.“

258. *Balandžio 27 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje.* „Žvelk į Švenčiausiąją Trejybę, iš kurios išėjai ir į kurios Prieglobstį sugrįši. Adoruok. Mylėk. Patikėk Jai save. Prašyk ir prašyk atleidimo. Jeigu myli, nebijok nieko iš Jos. O Dukrele, būk maža! Dėkok Jai. Visa, ką tu turi, yra Jos dovanota. Visa, kas tavyje malonu – Jos dovanos. Pati iš savęs tu nieko neturi. Už tą vakarykštį savo pasisekimą šlovink Ją. Nes Jai priklauso visoks gyrius. Ir gyvenk Manyje, tave mylinčiame.

Aš dažnai tau tai pakartuoju, kad pagaliau patikėtum tuo. Dažnai tave tarsi įkalinu; tu norėtum ištrūkti iš Manęs, bet pasilieki, nes tai Man malonu: tai – valios meilė. Būna ir valios malda, kuri tau nesukelia jokio pasitenkinimo. Nemanyk, kad ji Mane mažiau pagarbina, nes tu turi intenciją atiduoti Man visą Garbę, kuri yra tavo galioje, intenciją paskubinti Mano Karalystės atėjimą.

Dažnai intencija viršija veiksmą, kaip luošasis, norintis paeiti, bet per silpnas, kad tai padarytų.

Aš priimu intenciją kaip pagarbinimą, taip pat – ir jų troškimus, nors ir pačius silpniausius. Kartais netgi tėvai stebi kiekvieną savo kūdikio kvėptelėjimą, tai ką sakyti apie Mane!..“

259. *Gegužės 5 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Jaučiausi paskendusį klaidose ir apsileidimuose.* „Prisimeni? Aš esu pasakęs: „Kai išeisiu, Aš jums atsiųsiu Ją.

„Todėl dažnai šaukis Šventosios Dvasios: Šventumas yra Jos valdos. Dažnai to prašyk; ir kodėl turėtum gėdytis? Argi nesate sukurti tam, kad būtumėte šventi? Ar be Dievo pagalbos pajėgtumėte šito pasiekti?

Argi Man nebus malonu matyti jus šventus?

Taigi, jeigu nori suteikti Man malonumą, kodėl gi tau nesiekti šventumo? Šiuo tikslu labai dažnai kreipkis į Šventąją Dvasią. Tegul Ji persunkia tave; melsk Ją šito Mano Vardu.

Viską daryti iš meilės čia ir dabar esančiam Dievui. Galvoti, ką gera padaryti artimui. Sugauti progą padaryti gera – tai sugauti Mane.

O tu, kuri Manęs ieškai, pagalvok, koks džiaugsmas Skaistyklos sieloms, kurios pagaliau išvysta Mane...

Tu negali įsivaizduoti!

Pagaliau jos Mane mato! Jos surado Mane...

Štai jos jau saviškės Dievo Šeimoje...

O, koks tas Nuskaistinimo darbas... Pradėk jį... Pradėk... pasinaudodama Mano Nuopelnais: jie skirti jums. Imk juos ir paaukok Tėvui.

Tai tavo brangiausias puošmenas. Tai tikroji Grožybė.

Vargšai mažieji, neturintys Manęs! Aš nepalieku jūsų skurde, jeigu jūs Man jį parodote. Nes Aš iškentėjau daugiau už kiekvieną iš jūsų, dėl jūsų ir už jus. O Aš trokštu jus apdovanoti. Ateikite semtis, įeikite į Mano Gerumo Buveinę: tai – tavo buveinė. Mylėk Mano Meilę, mylėk Mano jautrumą, pasireiškiantį tiesiog begale atspalvių. Aš noriu pasakyti: kiek žemėje sielų, tiek yra ir būdų jas mylėti. Nėra dviejų sielų, panašių viena į kitą. Kiekviena įsilieja į Mano simfoniją. Kitaip ar tai būtų Dievo verta Meilė?“

260. *Gegužės 10 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Apgailėstavau, kad pradingo siuntinys.* „Esi jį atidavusi Man, nes juk viskas, kas tavo, yra ir Mano. Pasiguosk galvodama, kad gal Man ši auka buvo reikalinga nusidėjėliui atversti.

Aš žinau, kad nesiderėsi. Įžvelk Mane savo gyvenime, nes Aš dalyvauju jame. Taip tu gyvensi Ramybėje. Ar tikrai nori, kad Aš vadovaučiau viskam, kas tavo?“

„*Viešpatie, net ir mano mirčiai, kad ji Tave pašlovintų!*“

„Stenkis Mano Garbei gyvendama, ir mirsi Mano Garbei.

Danguje Šventieji ir toliau teikia Man Garbę. Garbinti Mane čia, žemėje, reiškia pradėti Dangų. Junkis prie Šventųjų, Mane aukštindama; prie Skaistyklos sielų – nusiskaistindama, o prie žemės šventųjų – tam, kad kovotum ir kiltum.

Jūs esate Dievo kariai, Jo kovotojai, kovojanti Bažnyčia. Būk verta savo vardo, kovok už Dievą: skleisk Jo Meilę, duok Gėrio pavyzdį.

Gausiai dalykis tu, ko esi taip gausiai gavusi, kad sielos galėtų žygiuoti į Dangų kaip dera. Koks didelis bus tavo atlygis, jei galėsi prisidėti prie sielų išgelbėjimo!

Aš jo taip trokštu! Tiek daug padariau dėl išganymo!

Tačiau kiek daug nedėkingumo! Atitaisyk tu, nepaisydama savo menkumo. Guosk. Mylėk vietoj jų. Padėk Man užmiršti ir prašyk. Gausi iš Manęs visko, jeigu Mane paguosi! O, Mano brangi Dukrele, neužmiršk nieko. Nepamiršk savo Didžiojo Bičiulio.“

261. *Birželio 1 d. Keliaujant iš Bulonės Notre-Dame.* „Paskirk Man visas savo

gyvenimo atkarpėles. Jei Man paaukosi ir visas smulkmenas, visas tavo gyvenimas bus Mano. Pasikeisk. Nelygink savęs su tuo ar ta. Yra tik vienas, į kurį reikia lygiuotis: Dievas.

„Būkite tobuli kaip Mano Tėvas yra tobulas.“

Atsiversk. Tai reiškia: kreipk į Mane savo klaidžiojantį žvilgsnį.“

262. *Birželio 8 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Šventoji valanda.*
„Brangusis mano Viešpatie, aš taip norėčiau darbuotis Tavo Garbės vynuogynė! Prisimeni, kai buvau mažytė, sakydavau Tau: pasiųsk mane į savo vynuogyną!“

„Tu didini Mano Garbę, artini Mano Karalystę geriau atlikdama bet kurią veiksmą. Dažniau pagalvok apie tai, ir gyvensi neprilygstamą gyvenimą.

Nors niekas tavęs nemato ar negirdi, tu didini Mano Garbę. Argi neskaitai, kad veiksmas tuo geresnis, kuo jis tobulesnis ir labiau paslėptas, nes tada jis būna vien dėl Manęs.

Žinai, kad yra tokių miškų glūdumų, vandenyno gelmių, kalnų viršūnių, kurių nė vienas žmogus nematė: vien jų slaptas klestėjimas garbina Mane.

Su vidiniu sielos gyvenimu irgi yra panašiai: apie jį niekas nė neįtaria, Aš patausoju jį Sau.

Tai – Mano pasigėrėjimas džiaugtis būnant su žmonių vaikais. O, Mano Dukrele, visada likime kartu šiame ašarų klonyje, ir Aš tave nuvesiu į dangiškosios Jeruzalės buveinę! Ten jau niekas neatskirs mūsų vienas nuo kito: tai bus niekada nesibaigianti akimirka.“

263. *Birželio 11 d. Dievo Kūno šventė. Po Komunijos.* „Geros šventės, mano Meile!“

„Man šventė tada, kai nužengiu į tavo varganą širdį.“

264. *Birželio 13 d. Bažnyčioje.* „Rytoj švenčiama Mano Meilės šventė. Ją galima būtų švęsti kiekvieną dieną, nes kiekvieną dieną gausiai dovanoju jums savo Meilę. O kas gausiai lies savo meilę Man? Aš kviečiu... šaukiu... Kas Man atsilieps taip, kaip Aš noriu?

Jeigu jūs žinotumėt, Kas jus kviečia!

O tu ar atiduosi Man save? Ar pamilsi Mane? Alsuok vien Manimi. Nenutolk nuo šio malonaus Būsto, Mano Sužadėtine. Prisimink, jog Monrealyje pasiaukojai Man. Lik Man paskirtoji. Jau nebeprisklausai sau,

priklausai Man. Nesakau, kad Mano tarnystei, o Mano Meilei. Mylėk taip kaip ir Aš: o Mano Meilės savybė buvo Gailestingumas. Ir tau šis atspalvis turi būti savas.“

„O, mano Viešpatie, kad taip galėčiau pradėti gyvenimą iš naujo!“

„Mes drauge jį atitaisysime, drauge užbaigsime. Meilė viską gali. Mylėk Manąją Meilę. Visas savo jėgas skirk Man. Labiau gyvenk Manyje negu savyje, nes esi Mano. Juk ir Aš visą Savo gyvenimą gyvenau dėl jūsų. Argi nors ką pasilaikiau Sau! Aš viską atidaviau jums. Ir Man savajame gyvenime atiduokite viską ir patikėkite: aname pasaulyje viską atrasite. Meilė apima viską: joje – šventumo pradžia ir pabaiga.“

265. *Birželio 22 d. Šventoji valanda.* „Eisiu, kur tik Tu norėsi ir pas ką norėsi. Aš priklausau nebe sau, o Tau.“

„Prisimink, jog viskas ateina iš Manęs ir į Mane turi grįžti. Kai myli, lengviau gyventi dėl kito. O kai tas Kitas yra Dievas, tai juk dar patraukliau. Ar pati nepasijunti tarsi pagauta tave mylinčio Dievo?“

Jei tik žinotum, kokia yra Dievo Meilė, negalėtum dėl Jo neatsizadėti visko ir neišnykti Jame. Negalėtum Juo nepasikliauti gyvenime ir mirtyje. Juk ir žemėje tave labiau traukia mylėti aukštesnę būtybę. Argi tavęs netraukia protas? Užsidegimas? Geradariškumas? Iki begalybės gausnes įsivaizduok tas dvasines savybes, kurias trokšti matyti mylimuose žmonėse: Dievas yra kur kas pranašesnis už visa tai. Nes Aš turiu ir tokių malonių ypatybių, kokių tau niekada neteko išvysti. Ir šis Dievas nori turėti tave... Jis, Viskas, tave, tokį menką nieką! Nepamiršk Jo Buvimo, tu gyveni Jame. Alsuok Jame, judėk jame. Ypač nebijok – tai Jį nuliūdintų. Tavo pasitikėjimas ir džiaugsmas Jį pagerbia. Visko lauk iš Dievo, ir visko sulauksi.

Atsiduok Jam, Jis atsiduos tau. Kas gi pranoktų Dievą, kas būtų geresnis už Jį? Prisiartink, prisiartink ir įliek savo širdį į Jo Širdį. Jis tave paveiks nepaliaujama geradariyste. Kitiems tu būsi ramybė ir poilsis, nes Aš nuraminu. Dažnai apie tai nė nežinosi. Tau lengva vienytis, nes ateini nuo Manęs.

266. *Liepos 6 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Šventoji valanda.* „Bran-

gusis Viešpatie, ačiū, kad man padėjai išvengti vakardienos bombardavimo.“

„Išsakyk Man visus savo „ačiū“, jų turėtų būti tiek, kiek ir Mano dovanų, nes tu pati nieko nepriedei. Ir šie trumpi „ačiū“ teikia malonumo Mano Širdžiai. Visa, kas kyla iš Mano vaikelių širdies, yra Man lyg vaisės. Pagausink savo vidines šypsenas, jos Mane žavi. Jos Man dovanoja tavo gyvenimą. Man, kuris jį tau esu davęs, dovanok jį dažnai, vargingoji Dukrele. Aš priimsiu viską. O jei darbuojiesi dėl žmonių Atpirkimo, Aš tave glaudžiu prie Savo Širdies, vadinu tave Savo pagalbininke ir padėdu tau ja tapti. Taip lengviau mums Abiem.

Tu prašysi Mano malonių tartum iš gailėsčio Man. Aš taip trokštu jų tau duoti! O, Mano Mylimoji, ar esi tikra, kad taip pat labai trokšti jų gauti?“

267. *Liepos 13 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Šventoji valanda. Sakiau: „Myliu Tave, mano malonioji Meilė!“*

„Vadink Mane pačiais žavingiausiais vardais, ir vis vien tau nepavyks tiksliai išreikšti Mano Žavesio. Juk kai kuriais momentais tau trupučiuką prasiskleidžia dengianti užuolaida, lyg ir paveikus tave, viliojanti daugiau sužinoti. Tu taip mažai žinai apie Mane!

Dievą įsivaizduoji savaip, bet Jis yra kur kas daugiau, nes Jis begalinis. Jis – Meilė be ribų.

Truputį įžvelk Mano paveikslą savyje ir, kiek gali, atsiduok taip, kaip dar niekada nebuvai atsivadusi.

Naujai sužadink pasitikėjimą. Jam, savo Dievui, padaryk savyje vietos: užleisk visą vietą Jam, kad neliktų jokio egoizmo...

Koks džiaugsmas Sužadėtinei, radusiai naują vietelę... Tokią, kokios trokšta jos Mylimasis.

O, Mano Dukra, kelionėje nieko neatmesk. Skink pasiaukojimų žiedus ir atnešk juos Man kartu su džiugia šypsena ir žvilgsniu. Žavėk Mano jautrumą, juk ir Aš dažnai žavėdavau tavąjį. Būk prigludusi prie mano Širdies: čia yra kiekvieno vieta. Kodėl neišdrįsti? Kadangi Aš kviečiu – ateik. Kadangi Aš myliu – mylėk. Manyje nėra nieko bauginančio. Pasiduok Mano patrauklumui, leisk tave persunkti.“

268. *Liepos 22 d. „...Aš taip mėgstu tau duoti. Pamėk Manęs paprašyti. Persiimk nusiteikimu nuolat kreiptis į Mane pagalbos. Norėčiau, kad tai darytum be paliovos, nes be paliovos esi vargana.*

Galbūt to nepastebi. Tikriausiai nežinai, kaip labai trokštu nugirsti kviečiantį tavo šauksmą. Jis Man parodytų, jog labiau pasitiki Manimi negu savimi. Atsikratyk tau įprastų buvusių menkų polėkių. Ženk į Liepsnų kelią. Juk jis ir dera Sužadėtinei. Nebijok gyventi liepsnodama užsidegimu. Prašyk to Manęs.

Šis naujas posūkis bus tau netikėtas. Pradžioje būsi apstulbusi, nuvargsi, kentėsi. Prisimenant savo praeitį, kur nebuvo šio užsidegimo, tau darysis ir liūdna, ir džiugu. Kalbėsi kaip Apaštalai per Sekmines: kas gi aš iki šiol buvau? O kuo aš tapau?

Tačiau pati nieko negali, melsk Mane. Ar moki maldauti?

Tu įeini į Mano Širdį; mąstai apie Jos Gerumą. Galvoji apie savo nevertumą ir trokšti švelniai mylėdama, gerai žinodama, jog Mano Širdis tavęs klausosi ir virpa iš džiaugsmo. Nes Aš tau galiu duoti užsidegimo, liepsnų ir šviesos kelią.

Visa, ką duodu tau, duok ir kitiems.“

269. *Liepos 27 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje, kurią išvakarėse bombardavo. Šventoji valanda.* „Baimė? O, tikrai, Mano Dukrele, tai nuopelninga kaip atgaila, kaip auka, kaip bendradarbiavimas Atpirkimo darbe. Ir Aš Pats patyriau baimę Getsemanėje! Ir kokią baimę...“

Čia mes bent esame drauge, nes Aš norėjau dalytis visomis jūsų kančiomis. Džiaugsmingai sutik pasidalyti ir Manosiomis. Ir tai Man labai rūpi... Ar įžvelgi aiškų Mano tarpininkavimą visame kame, kas tau nutinka? Ar matai, jog Aš dalyvauju tavo gyvenime kaip didžiulė Meilė, kuri tetrokšta tik vienyti; ir šiuo tikslu sudėstau įvykius tavo gyvenimo kelyje?

Netikėk jokiais atsitiktinumais, visa tai sutvarkau Aš – Meilė. Ar neatpažįsti Mano žingsnių? O, praktikuojamas švelnumas juos turėtų atpažinti! Jie nepanašūs į jokių kitus. Lauk jų. Jie bus tau daug mielesni nei atsitiktinumas ir ne tokie šalti! Tik pagalvok: tavo Didysis Bičiulis vairuoja tavo gyvenimą! Glausk prie širdies ir savo dienos, ir nakties kryžių. Jį tau siunčiu Aš. Jis yra ne bet koks, o tavasis, kokį Aš tau skyriau. Bučiuok ranką, duodančią jį tau. Ir tylomis tęsk savo kelionę su juo ir su Manimi.

Labai trokšti suteikti Man paguodos. Gal Aš tave į žemę leidau tik tam, kad Mane guostum. Dažnai apie tai mąstyk, kad šis tau duotas žavesys paliestų Mane kaip gėlės žiedas tarp blogio vaisių, kurių neapykanta norėtų Mane apsiausti. O, Mano brangioji Dukra, pabūk Man Švelnu-

mo, Poilsio, Džiaugsmo Dukra. Ar sutinki?
O, kaip pagarbiai Aš laukiu jūsų atsako!“

270. *Rugpjūčio 3 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Šventoji valanda. Galvojau apie daugybę dalykų, kuriuos reikės padaryti, o tarp jų: „Vis dėlto turiu galvoti apie savo Mylimąjį.“*

„Tavo Mylimasis taip rūpinasi tavimi. Kai esi užsiėmusi kitais reikalais, Jis yra čia. Kai vargsti, nes tavo Tikėjimas vos žiba lyg naktinė lempelė, Jis lieka čia. Kai nebejauti Jo Buvimo čia, Jis čia yra. Ir kai jautiesi apleista užmarštyje, Jis tebėra tavo gelmėse gyvas, budintis, mylintis. Kaipgi šitai žinant tavo subtilumas galėtų apie Jį nebegalvoti? Jį, Būtybę, apie kurią turi tik miglotą supratimą.

Kartok Jam: „Aš žinau, jog nieko apie Tave nežinau.

Tačiau tikiu ir pasitikiu, su meile ir be jokių išlygų atsiduodama gyvenime ir mirtyje, nes Tu esi labiau esantis, labiau mylintis ir artimesnis man negu aš pati.“

Ypač galvosi apie tai. Įsigilinsi į žodžių prasmę, gilindamasi į Mano Žaizdas. Padaryk sau jose nuolatinę buveinę, ypač – Mano Širdies Žaizdoje. Ji nieko tau neatsakys. Juk kai gyvenama po vienu stogu, mylima taip, kad lieka bendras gyvenimas.

Gyvenk Mano Širdyje. Ar nori pamėginti? Juk esi kviečiama. Kas tau sutrukdytų? Neryžtingumas? Abejingumas? Baimė? Svarbu žengti pirmą žingsnį.

Tačiau žinai, kad Aš visada tau padėdu. Mėgink. Kartą peržengusi slenkstį, pastebėsi, kad esi labiau „namie“ negu būdama savo namuose. Pažinsi slapto gyvenimo saldybes ir gilų bei tylų artumą. O Man bus toks džiaugsmas...

Ar jau dėkoti tau? Ar pasiruošusi tai padaryti?“

271. *Rugpjūčio 17 d. Šventoji valanda. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčioje. Sakiau: „Labas, mano gražiausioji Meile.“*

„Taip, Mano Dukrele, nieko nėra gražiau už Mane tavyje: Dievas sieloje, Dievas – sielos Sužadėtinis. Žmogaus akis niekada nieko tokio nėra mačiusi. Tai regi Angelai.

Paprašyk savo Angelą, kad padėtų tau gerai pasirodyti šioje šventėje. Ta šventė gali tęstis visą gyvenimą, jeigu siela to imasi visa savo vargana gera valia. Labai dažnai Aš iš jūsų nieko kito ir nereikalauju, tik geros valios. Tai – jau meilės ženklas, su pasitikėjimu besišaukiant Mano Pagalbos.

Kai siela tokia atidi ir dėmesinga, Aš neatsispiriu. Puolu kaip erelis.

Iš visų pusių apšiaučiu ją Savo liepsnomis, kurias bandau sušvelninti kaip šviesą, pernelyg ryškią, galinčią pakenkti jos akims ir sustingdyti iš baimės.

Kiek kartų Evangelijoje girdėjai Mane sakantį: „Nebijokite.“ Būtent meilės iš jūsų Aš trokštu, nepaliaudamas laukiu, lyg koks diplomatas tiesiogiai to jūsų neprašydamas. Evangelijoje nematei, kad Aš Petruui, Jonui ar kitiems būčiau sakęs, „Mylėk Mane.“

Be galo gerbiu laisvą jūsų širdies apsisprendimą. Kokie vingiuoti ir skirtingi Mano keliai kiekvienam! Ir su koku subtiliu atsargumu Aš traukiu kiekvieną, kartais koku priminimu, mintimi, įvykiu.

Tu pati esi išgyvenusi tą momentą, kurio reikia nusitverti kaip tinkamiausios progos ryžtingai apsispręsti, nesidairant atgal, o su pasitikėjimu atsidėdant naujam gyvenimui, kai gyvenama nebe sau, o dviese Tėvo garbei.“

272. *Rugsėjo 7 d. Šventoji valanda.* „Jei kokuose nors namuose jautiesi sava, tegul tai būna Manieji – bažnyčia, nes tai – namai tavojo Sužadėtinio, Sužadėtinio – Didžiojo tavo Bičiulio, pas kurį eini su nauju užsidegimu, artiniesi švelniai apkabindama. Kaip galėčiau Savo Troškimą stipriai apglėbti tavo sielą tau išsakyti paprastais žemiškais žodžiais ir nesibaiminti, kad papiktinsiu? Mano Meilė viršija žmogiškąją, ją reikia išreikšti tokiais švelniais ir stipriais žodžiais, kad jų palaimos nebejauti.

Kai esi bažnyčioje – pas mus – galvok apie šią tavo Išganytojo Meilę be žodžių ir nebijok Jam pareikšti savo prisirišimą netgi naiviais impulsyviais skundais. Skųskis, kad negali labiau Manęs mylėti, geriau Manęs suprasti, kad žinai, jog apie Dievą nieko nežinai. Dejuok, kad menkai tepasitiki, netvirtai tiki. Dejuok netgi dėl to, kad negali dejuoti. O Aš, pažįstantis tavo sielą, Tėvo akivaizdoje pridėsiu visa, ko tau stinga. Be to, kai esi „mūsų namuose“ – bažnyčioje, tada juk Tėvas švelnesnis dar ir dėl to, kad čia yra Ostija.

Jam, Tėvui, tvirtai sakyk, jog ir tu taip pat aukoji save kaip ostiją (auką) už pasaulio išgelbėjimą, nes seki savo Didžiojo Bičiulio pavyzdžiu. Tegul Tėvas į mus abu žvelgia vienu žvilgsniu. O Aš tave paslėpsiu Savyje.“

273. *Rugsėjo 14 d. Freno prie Luaros (Fresne) bažnyčia. Šventoji valanda.* „Imk Mano Širdį, išspausk Jos Kraują ant Prancūzijos, ant pasaulio, kad nuskaistinanti Galia pakeistų dalykų eigą. Žinai, kad Gėriui gali patarnauti viskas, net blogis. Ir Aš galiu Savo Garbei priversti patarnauti

net tuos, kurie siekia netvarkos ir smurto. Tačiau reikia melstis. Matai, kaip visada prašau darbuotis su Manimi. Ir čia nepalikite Manęs visiškai Vieno. Juk mėgsti Man padėti: mėgink. Pamatysi, kad Aš padėdu tau ateiti Man į pagalbą... O taip, Aš visuomet pagelbėju tau, vargana Mano Dukrele... tau to net nepastebint. Aš esu Bičiulis, darantis gera namuose, kuris kartais pasišalina neatpažintas ir neišgirdęs „ačiū“. Ne dėl to, kad Man jūsų dėkojimai nepatiktų. Širdimi juos priimu kaip jūsų meilės glamones. Tačiau jūsų Didysis Bičiulis yra toks jautrus, jog dėl savo Delikatumo Jis mielai pašalina nuo jūsų visa, kas kenksminga, ir daro tai paslapčia. Jūs dažnai sakote: „Kas tai padarė? Sėkmė? Atsitiktinumas?“ O nepagalvojate: „Tai – Jis! Jis, kuris mus taip myli!“ O tu atpažink Mane. Suteik Man džiaugsmo išgirsti tavo „ačiū“ bent vienąsyk per dieną! Tuo labiau, kad progų yra kur kas daugiau, nes juk Aš tau padėdu gyventi, kvėpuoti, leidžiu plakti tavo širdžiai. Ar tai žinai?

Kadangi Aš tavęs neapleidžiu, nepalik ir tu Manęs. Tai bus tavo padėka savajam Gelbėtojui. Iš mudviejų laimingesnis būsiu Aš, nes Man reikia tavęs labiau negu tau Manęs.

Aš labiau trokštu. Nusižeminu tiek, kad tai tau sakau, pasirodau kaip elgeta. Tave stebina tai, tačiau taip jau yra, nes Aš visada esu Tas, kuris labiau myli. Esu ne kas kita, o pati Meilė. Tu žinai, kad Meilė yra lyginama su ryjančia ugnimi. Ir šis palyginimas dar per silpnas.

O, kai tu pamatysi!.. Kai pajusi... Tada mielai sutiktum grįžti į žemę ir ten iškentėti visas kančias, pagerbdama Meilę, kurią būsi gavusi.

Mano Vaikeli, mylėk Mane! Matai, Aš vis dar tebeelgetauju.“

274. *Rugsėjo 21 d. Nantas. Rekolekčių kopyčioje. Šventoji valanda. Aš savęs klausiau, ar kasdieniame mano gyvenime yra pakankamai Tikėjimo dvasios.* „Tikėjimą, kurį Šventoji Dvasia duoda jums kaip daigą, reikia be paliovos ugdyti visokiais būdais: dažnomis pratybomis, maldomis. Kaipgi Aš neišklausyčiau sielos, kuri Man sako: „Bičiuli, kurį aš tikiu, padėk, kad daugiau tikėčiau, kad labiau mylėčiau Tave.“ Ir tikėsi taip, lyg Mane būtum girdėjusi ir mačiusi. Kartais tu pavydi tiems, kurie gyveno Mano laiku. Tačiau anie, išskyrus apaštalus, negalėjo taip dažnai priimti Komunijos. Jie negalėjo kiekvieną rytą priimti Manęs į savo širdį kaip tu dabar.

Pagalvok apie šią laimę, mėgink padidinti ją savo sutelktais troškimais naktį, kai pabundi: „Ilgoji naktie, ar niekada nesibaigsi?..“ Juk naktį tu gali artimiausiai išlieti Man savo sielą. Kas galėtų tada tave išblaškyti?

Pasinerk į naktį iš ketvirtadienio į penktadienį, kurią Aš kentėjau dėl tavęs, neužsnūdęs nė akimirkos; kiekvieną valandą: valandą Sode, išdavystę, smūgius, neapykantą, Petro išsigynimą, įkalinimą, brėkstančią aušrą. Prisimeni: „Kada pirmieji šviesos spinduliai prasiskverbė į mano kalėjimo vienutę...“

Aš padėkojau Tėvui už jūsų Atpirkimą, pagaliau jau visai priartėjusį. Aukok Mane. Galvok apie nuodėmes, tarpstančias tamsoje. Melsk atleidimo. Melsk atsivertimo tiems, kurie jas daro, dėl viso, ką Aš iškentėjau. Taip Mane paguosi.

O jei tu gali išgauti iš Manęs atsivertimo Malonę, kaip Aš mylėsiu tave, brangi Mano Dukrele. Kalbėk Man apie tai net vidurnaktį su visu švelnumu, visu savo širdies įkarščiu. Mano ausys palinks prie tavo lūpų, o Mano Širdis – prie tavo širdies. Tik tu šito nežinai. Tačiau Tikėjimo dvasioje pasitiki, kad būsi išklaudyta. Man būtų labai skaudu, jei melstumeisi nepasitikėdama.

Supranti, Aš esu čia, Aš klausausi tavęs. Tave Aš myliu kaip švelniausias mylimasis.“

275. *Rugsėjo 28 d. Nantas. Rekolekcijos. Šventoji valanda.* „Jei tu kenti, Aš esu su tavimi, kad kentėčiau drauge. Aš kenčiu ir tavyje. Junkis su Manimi, vienybė yra viskas. Ir jei tiki Mano Meile, kentėti tau bus malonu. Tau atrodys, kad Man gražini bent šį tą iš to, ką esu tau davęs. O, kaip miela šitaip dalytis, kai širdys tarpusavyje rungtyniauja dėl dosnumo!.. Man patiktų, kad šias varžybas laimėtum tu, jei tik tai būtų įmanoma... Tačiau esi per menka, kur tau įveikti Dievą! O egoizmas žmogaus gyvenimo kelionėje sukliudo daugeliui dalykų. Tvirtai sakyk Man, kad tavyje viskas yra skirta Man.“

276. *Spalio 3 d. Nantas. Nekaltai Pradėtosios koplyčia. Užgriuvus daugybei visokių užsiėmimų.* „Patikėk, jog atlikti savo užduotį – tai mylėti Mane. Taip tu gali Mane mylėti ištisą dieną. To nepastebi, tačiau Aš žinau. Ir tavo ryto auka man tai sako. Be to, argi esi taip užimta, kad nerandi laiko net pažvelgti į Mane? Šis žvilgsnis bus Man dovana, nes esu vargšas, retai tesulaukiantis Man skirtų žmonių minčių. Neturtėlis! Aš, niekada nepaliekantis jūsų. Suprask, kaip trokštu tavęs, jūsų visų. Kviečiau vaikučius. Kviečiu sielas. Kai kurios atpažįsta Mano balsą. Tu gi žinai, kad jis švelnus. Pažįsti jo saldumą ir nenorėtum jo nebegirdėti. Jis – lyg poilsis, atgaivinantis tavo

jėgas, lyg atrama, padedanti tau išsilaikyti tiesiai. Ar tai jauti? Taigi būk kitiems Mano balsu. Negana, kad būtum gerumas, būk Manasis Gerumas. Supranti šito niuansus? Juose slypi visa, kuo Aš skiriuosi nuo tavęs.

Pamiršk, kad esi tu. Būk Manimi. Manimi, kuris myli jus bet kuriuo metu. Sek Manimi.

Pamėgink. Aš tave globiu iš visų pusių. Ženk.“

277. 1944 m. spalio 26 d. Šventoji valanda. „Viešpatie, ar norėtum, kad mano širdį pavadintume mažąja Dievo svetaine?“

„Į mažąją svetainę gali rinktis visi. Netgi dažnai čia susirenka pašaliniai. Ar nemanai, kad artumą geriau išreikštų pavadinimai „Mano Poilsio vieta? Slaptasis kambarėlis? Dievo Vienatvė?“ Tai – jaukus mūsų „Namiė“, kur niekas neblaško. Čia bus vis naujai pradedamos meilės simfonijos, o jos niekada nesibaigs.

Tai – taip pat ir mūsų Dviejų darbo vieta. Čia mes ruošime naujus projektus, kad pagaliau ateitų Mano Karalystė. Stengsimės vėl įpūsti uolumo aukotis ugnį, kuri turi sunaikinti egoizmą. Būdama jautri šiam užsidegimui, kuriuo sudegsi Mano Garbei, būsi apimta gailėsčio už seniai tavo trokštamų jausmų praeitį. Nes ne kiekvienam duota apverkti savo klaidas...

Tačiau dažnai, kur kas dažniau tau reikia pasitraukti į Dievo Namučius. Pakilk į aukštutinį kambarėlį, arčiau Dangaus, kuriame nebesigirdi žemės triukšmo. O Apsigaubusi Nusižeminimo skraiste, pilna malonės, klausysiesi, ar dar nepasigirdo Didžiojo Bičiulio žingsniai.

Budriai klausysies, nes tikrai žinai, kad Jis nedels ateiti. Kartais Jis ateis netgi pirma tavęs, sklidina širdimi, kad pripildytų tavąją.

Ar manai, kad Aš kada nors esu neatėjęs į meilės pasimatymą?

O, kaip Man patiktų, kad juos Man skirtų kiekviena siela... Tačiau kas pagalvoja apie tai?

Dabar paskiriama daug pasimatymų. Mane pakviesti nepagalvojama. Ar tai – dėl to, kad Aš esu Dievas? Esu taip pat ir vienas iš jūsų.

Daug kas dalyvaus Švenčiausiojo Sakramento Pagarbinime, adoracijoje, bet mažai kas tepagalvos šią šventąją valandą Mane sutikti šiltai, artumoje...

Kiek turėtų, su meile parinktų, Aš turiu tiems, kurie neatėjo... Gal jie ateis vėliau... ir Aš jiems viską atiduosiu.

Mano Turtai ir Mano Galia tarnauja Manajam Gailestingumui.

Jums grįžtant, nors ir visai nežymiai, Aš pasitinku jus, plačiai išskėtęs rankas. Išganytojo rankas. Mano Širdis nepamiršta, kad už jus atidavė visą Savo Kraują.“

278. *Lapkričio 6 d. Pakylėjimo metu.* „Dėl to, kad nešame savo kryžių, jis nešamus.“

279. *Lapkričio 9 d. Šventoji valanda.* „Kad išgirstum Mano balsą, pirmiau reikia save nuskaistinti, tai yra atsikratyti visų to meto minčių, nusizeminti įvertinant savo menkumą, įžiebtį savyje meilės jausmą, kokį tik pajėgi, šauktis Mano Pagalbos švelniausiais bei intymiausiais vardais. Taip atsidursi savo sielos aukštutiniame kambarelyje, kur dalijamės švelnumu, ir nuolankiai lauksi savojo Karaliaus dovanų. Tiesą sakant, Jis nieko tau neprivalo duoti. Tačiau, kadangi Jo neišmatuojama meilė tau skatina Jį į kraštutinumus, todėl Jis neapsakomu dievišku būdu priims tave, visą tave, kurią yra sutvėręs.

„Viešpatie, Tu jau turi mano atmintį, suvokimą ir mano valią. Juos jau atidaviau Tau gavusi.“

„Duok Man juos be paliovos. Kiekvienu momentu esi laisva atsiimti juos atgal. Tačiau savanoriškas savęs atidavimas Mano priklausomybėn labai pagarbina Mane, nes Aš leidau, kad jūs galėtumėt Mane garbinti.

Ar savo gyvenimo kelyje neatpažįsti Mano Meilės žingsnių? Aš esu pasislėpusi Meilė, bet esu ir deganti. Aš esu tyli Meilė, tačiau iškalbingai bylojanti. Čia, Mano vienatvės Tabernakulyje, kur esu dienomis ir naktimis, bandyk pažinti Mano Širdį. Ką Joje įskaitai?

Apgailestavimą dėl nesančiųjų, meilę ir dėkingumą lankantiems Mane. Aš atsispaudžiu juose. Norėčiau, kad, iškeliaudami Mano siųsti, jie turėtų ir Mano Veidą, kad Mane neštų visiems. Aš dažnai siųsdavau apaštalus vienus, ir jie gydydavo.

Norėk, kad sielos pagytų, ir išgydysi savąją.

Ar Aš viską pasakiau, ko laukei iš Manęs?“ (*Švelniai švelnutėliai*): „Aš laikau tave lyg belaisvę, ir Mano švelnumas iš visų pusių supa tave. Niekas, kas priklauso tau, nebegali Man išsprūsti visą valandą – šventąją Valandą.

O, padaryk iš visko, ką tau dar lieka išgyventi, tarsi paskutinę šventąją Valandą! Tu atšvėsi ją Mano Širdyje: Ji bus tau pats tikriausias aukštutinis Kambarys.“

280. *Lapkričio 18 d. Po Komunijos.* „Kodėl bijai Mane apkabinti, kai ateinu

pas tave? Nejaugi baiminiesi to kaip familiarumo? Ar ne didesnis Mano nesivaržymas, kad nužengiu į tavo kūną?

Ar nepagalvoji, kad Dievas yra vertas pabučiavimo labiau negu bet kuris žemės žmogus?

Meilė iš tikrųjų susijusi su Pagarba! Ir tu buvai sukurta būtent Meilei. Toks jūsų meilės prasiveržimas Mane sužavėtų, o jums išeity į gera. Visiems jums, kuriems reikia švelnumo. Argi jūs nesate vaikai? Būkite iki kraštutinumo nuoširdūs su Manimi, Paprastuoju.

Skirkite Man visus džiaugsmus, kuriuos jums nesunku pasiekti. Pagrindinis dalykas – pasiekti Mane. O kai jau pasiekėte, pasilikite Manyje.“

281. *Lapkričio 21 d. Švč. Sakramento išstatymas pagarbinti.* „Iš naujo pasiaukok savo Didžiajam Bičiuliui. Sakyk: „Glaudžiu savo kaktą prie Tavo kaktos, savo rankas prie Tavųjų, savo kojas – prie Tavo kojų ir savo vargšę širdį – prie Tautosios Sužadėtinio Širdies.“

282. *Lapkričio 29 d. Šventoji valanda.* „Kadangi antrasis Įsakymas yra toks pat svarbus kaip pirmasis, neapgailėstauk, jog tenka palikti Mane, kad nueitum pas artimą. Juk Aš tau šitai parengiau. Į tavo gyvenimą įsiterpė jis per Mane, būtent šis, o ne kuris kitas. Taigi dėl jo tau skirta užduotis, jam tu turi įtakos. Rimtai pasirūpink padaryti tą įtaką. Prisimeni, ten, Palestinoje, tie, kurie buvo aplink Mane, jautėsi tokie laimingi, kad pas Mane atveddavo ir kitus. Aš sukurdavau malonią aplinką.

Ir tu sukurk. Tegul joje vyraus Džiaugsmas bei Ramybė.

Ne iš tavęs, varganos, o per Mane, kuris paveiksiu tave, kalbėsiu per tave, galvosiu tavyje.

Maldauk Mane, kad mes būtume Viena ir kad kitiems tai būtų miela, tarsi regint saulę pro liety... Argi Aš galėčiau kur nors būti ir neatnešti džiaugsmo? Juk jis – viena iš Mano Meilės deimanto briaunų.“

„Viešpatie, esu tokia apgailėtina, kad nežinau, ko turiu Tavęs prašyti.“

„O Aš esu pasiruošęs duoti tai, ko tau reikia. Aš esu tarsi Tėvas, kuris, prieš išsiųsdamas į pasaulį Savo vaiką, pasirūpina, kad neatsirastų blogų draugų, ir sutelkia apie jį visa, kas jam būtina.

Šis Tėvas gali matyti Savo vaiką, kad ir kur jis atsidurtų. Jis tartum bijo, kad plėšikas nepagrobtų Jo vaiko. Žinodamas tai, vaikas su pasitikėjimu

žengs savo keliu, kupinas meilės ir dėkingumo, nes priskirs savo Tėvui visus jam laimę nešančius atsitiktinumus. O jo mintys nuolat grįš prie Tėvo tarsi veikiamos įcentrinės jėgos. Ir Tėvas bus taip patenkintas, kad jam atsiųs dar daugiau gėrybių, nors niekada nepasirodys, baimindamasis, kad Jo meilės objektui netektų sutrikti.“

283. *Gruodžio 4 d. Per Mišias.* „Kai po nuodėmių išpažinimo kunigas žengia prie altoriaus, panašiai ir Aš ėjau pasitikti Savo priešų. O kai jis bučiuoja Altorių, širdyje pabučiuok Mane, kad paguostum dėl Judo pabučiavimo.“

284. *Savo kambaryje.* „Būk štai kuo: Ostija. Ji vieniša ir besimeldžianti, būna Tabernakulyje. Tu būk namie, tylos vienatvėje, ir melddamasi savo veiksmais, susietais su Manaisiais. Iš savo namų pasiųsk švelnų žvilgsnį į Mano šventovę: taip bus jau du Tabernakuliai, iš kur bus paskubinta Mano Karalystės Valanda.

Per visą šį Advento laikotarpį šaukis Mano Karalystės, jungdamasi prie Senojo Testamento Teisiųjų. Trošk. Dūsauk. Tėvas girdi net atsidūsėjimą – Savojo Vaiko atsidūsėjimą.“

285. *Gruodžio 5 d. Kalbėjau maldą „O gerasis ir malonusis Jėzau... Jie pervėrė Mano Rankas ir Kojas“...*

„Kontempliuok, mylėk šias žaizdas, kuriomis Aš gavau nuopelnų tavo tarnystei. Sakau „nupelniau“. Tai dėl tavęs pelnė Mano Širdis“.

286. *Gruodžio 7 d. Šventoji Valanda.* „Mano Meile, ar šiandien turi man ką pasakyti?“

„Visada turiu tau ką pasakyti, išliedamas tau Savo Širdį, o Mano Širdis tave myli be perstojo.

Tu apie tai nepagalvoji, tiesa? Juk tave stebina tokia Dievo Meilė? Nors tu Jį ir menkai tepažįsti, stenkis apie tai daugiau galvoti, ir tegul tai tau bus malonu. Aš dėl to būsiu labai laimingas. Galima būtų tarti, kad jūsų Dievas myli jus vien tam, kad suteiktų jums džiaugsmo. Vis dėlto kiek daug žmonių atsisako tuo tikėti!.. Tai buvo Mano širdgėla Alyvų sode: „Aš kenčiu iki mirties, nes Aš juos myliu. Tačiau jie negalės net pakęsti, kad kas jiems tai sakytų...“

O, Mano Dukra, paprasčiausiai tikėk Meile! Dėkok Meilei. Mylėk Meilę. Darbuokis tik dėl Jos. Juk tiesa, kad čia – tavo širdies didysis lobis? Argi

ne ji yra tavo įkvėpėja vienatvėje, tavo naktų palydovė? Kas būtų iš tavęs čia, žemėje, be Manęs? Ar pakaktų tau drąsos gyventi? O mirti?
O, kokia puiki priebėga tau! Aš noriu būti tavąja priebėga.
...Jei pažintum Mano jautrumą, Danguje apsvaigtume nuo visų dieviškų dorybių: tavo Didžiojo Bičiulio subtilumo, Grožio, Gerumo, Jo tobulybės, kurių ieškai čia, žemėje, o atrasi Begalybėje...“

287. *Gruodžio 13 d. Šventoji Valanda.* „Tai dėl to, kad Aš esu čia, Tabernakulyje, Tėvas susigraudina matydamas tave prie Mano kojų. Todėl ir Aš tavęs prašau ateiti čia ir švęsti Šventąją Valandą, būnant su Manimi ir prisidedant prie Angelų, kurie supo Mane tada Alyvų sode. Jie buvo ten, kad palaikytų Mano jėgas. Tu būk čia, kad palaikytum Mano jėgas likus Vienišam: matai, bažnyčioje – jokio žmogaus. Labai retai kas nors aplanko Mane, ir tie patys užaina skubomis.

Jeigu jie tikrai tikėtų, jog esu mažame altoriaus namelyje, ar jie geriau neišsaktų Man savo meilės ar bent jau pritarimo? Arba savo reikalų, nes Aš esu turtingas ir galingas.

Žmonės lengviau patiki Mano Galybe negu Mano švelnumu. O tu?“

„*Viešpatie, aš tikiu didžia Tavo, didžiojo Kankinio, Meile.*“

„O kai žinai, kad esi taip mylima, tave tai nuramina, tiesa? Padeda gyventi?“

Kas iš tavo gyvenimo, jeigu jo Tikslas nebūčiau Aš?

Kodėl tau trokšti mirties, jeigu Anapus nebūtų Manęs?

Lavink tikėjimą. Kai mokeisi vaikščioti, eidavai „kaip pasiseks“, ir pamažu stiprėjai.

Elkis taip pat ir savo dvasiniame gyvenime: pulk prie Švenčiausios Trejybės, prie Mano Motinos polėkais iš pačios savo gilumos, tau dar naujais, taiklesniais, tikresniais: jie pasidarys tau įprasti. Tu užgelėsi. Supranti? Būsi padėjusi augti ir kitiems, nes kiekvienas jūsų darbas – geras ar blogas – atsiliepia aidu. Argi nesakei Man, kad norėtum pagelbėti Man Atpirkimo darbe? Tegul tai būna kiekvieno tavo veiksmo tikslas.

Tokio tikslo Aš siekiau Savuosiuose. Ir mes turime visuomet būti drauge, Mano Dukrele. Suteik Man garbę tikėdama, jog šito Aš trokštu.“

„*Viešpatie, aš visiškai visa priklausau Tau.*“

„Šiuo momentu – taip, bet nepabėk.

Žinai, tais momentais, kai jauti tik nuobodulį, tada, kai gaubia tikėjimo ūkanos.

Tu šauki, o Manęs tartum nėra.

O, mažatike, mažatike!..

Gilinkis į Tiesą. Nepaisydama visko, nepaisydama savęs, šauk Man, šauk: „Aš vis tiek žinau, kad Tu esi manyje, kad aš seku Tavimi. Argi svarbu, kad atrodo priešingai? Aš tikra dėl Tavęs.“

Būtent čia, pačiame mūsųje, Aš laikiu tavęs. Noriu tavo meilės: kaip tik čia, pakilus aukščiau visko. Aš ir esu virš visko. Visada prisijunk prie Manęs.“

287. 1944 m. gruodžio 20 d. *Atsibundant. Iš Savo statulos tarė*: „Aš trokštu. Trokštu tavo sielos.“

288. 1945 m. sausio 4 d. *Šventoji Valanda. (Kadangi mano protas buvo užsiėmęs daugybe dalykų)*. „Sakyk Man, kad visa tai – dėl Manęs. Nes Aš juk buvau dėl tavęs bet kuriuo Savo gyvenimo momentu. Aš atėjau iš meilės ir tam, kad jus išganyčiau per meilę. Visa, kuo užpildydavau Savo dienas, buvo dėl jūsų. Ir tu nieko nedaryk palikdama Mane nuošalyje. Net kai manai, jog tai neturi jokio ryšio: visa yra su Manimi susiję. Neištumk Manęs, neištumk Manęs niekada. O Aš kiekvienu momentu esu pasiruošęs tave priimti.

Jei darytum kitaip, turėčiau patikėti, kad Aš nesu tavo artimiausias Bičiulis.

Ar jau nebesu?“

„O, taip, esi mano Didžioji Nuostabioji Meilė.“

„Kalbėk Man nuoširdžiausiais žodžiais. Uždek savo širdį ir turėk intenciją uždegti ir Manąją, lyg bijotum, kad Aš nebūsiu pakankamai švelnus ir, tau tyliai šaukiant Mane, Aš netirpsiu meilėje. Iš tikrųjų tai Man primins, kad esu Meilė.

Palaiminta esi, jeigu tu tiki!

Taigi iki galo pratęsk savo meilės mintis, meilės troškimus, aukojimąsi iš meilės. Tęsk. Ženk drąsiai. Tai – dėl Manęs, kuris myliu tave (ar turiu pasakyti: „iki beprotybės“?).

Nes Kryžiaus Beprotybė – tikra tiesa.

Tu nelabai tuo įsitikinusi. Vistas pagarbus atstumas, kurį stengiesi išlaikyti

tarp Dievo ir Jo kūrinio. O juk Aš stengiuosi pašalinti bet kokį atstumą. O, Mano mylimosios sielos, atekite pas Mane kuo paprasčiausiai! Aš tau vis kartoju palyginimą apie vaikelį, kuris abiem rankutėmis apseveja savo Tėvo kaklą.

Argi reikia daug iškilmingumo mylėti Jį? Jam dėkoti? O ar nematai, kad Tėvas pareiškia anam didesnę meilę negu vaikas Jam pačiam?“

289. 1945 m. sausio 8 d. 3 valanda ryto. „Mano Meile, tikiuosi Tu leisi man išgyventi savo mirtį prigludus prie Tavo Širdies.“

„Pirmiau prie Jos reikia išgyventi savo gyvenimą.“

290. Sakiau Šventajai Dvasiai: „Užtark mane prieš Tėvą.“

O mūsų Viešpats atsakė:

„Tai Ji tavyje kalba Tėvui.“

„Ir nėra nė trupučio manęs?“

„Prisideda tavo gera valia.“

291. Sausio 11 d. Šventoji Valanda. Sniegu užverstame name: „Aš mėginu būti visai arti Tavęs, mano Meile. Tačiau čia ne tas pats, kaip bažnyčioje.“

„Ne tas pats, kaip bažnyčioje, bet vis tiek tai – Dievo Buvimas:

Tavo gyvenimas čia yra kaip Žiburėlis prieš Tabernakulį. Ir jeigu tvirtai tuo tiki, tai – didžiulė paguoda ir Man, ir tau.

Jeigu būtum šalia asmens, kuris į tai nekreiptų dėmesio, argi tau nebūtų skaudu? Ypač jei turi veikti meilė.

Matai, Aš esu vien Meilė. Kai įskaudina Mane – įskaudina Meilę. Argi toji žaizda nėra pati skaudžiausia?

O, Mano artimiausi, niekada nebūkite iš tų žeidžiančių!

Ir kai kalbate su Manimi, vartokite vien Meilę pritraukiančius žodžius: kalbėjimo būdas pokalbyje tikrai šį tą reiškia.

O kai kalbamasi su Dievu, kaipgi iš malonių žodžių neišrinks pačių kilniausių, tiksliausiai išreiškiančių uolumą ir meilę?

Kokius puikius žodžius pavartotum, jeigu matytum Mano Veidą?

Štai kodėl Aš dažnai tau primenu: nebijok perdėti stengdamasi įrodyti savo meilę. Aš nesibaiminau padarysiąs per daug. Dabar laikas tau neribotai mylėti, patraukti Dievą, džiuginti Jį. Dabar tavo laikas! Daugiau nelūkuriuok ir teik džiaugsmą Nuostabiam.“

292. *Sausio 21 d. Keturiasdešimties Valandų adoracijos užbaigimas, kuriame buvo mažai žmonių. Procesijai einant pro mane:*
„Tu taip pat galėtum daugiau padaryti. Net ir tramdomas menkas žvilgsnis Man suteiktų tiek malonumo. Truputį daugiau susikaupti tau atrodo menkniekis; Man tai – daug.
Matyk, kad Man būtina padėti, tu, kuri trokšti Mano Karalystės.
Kiek daug neatėjusių!.. Drauge su Manimi kentėk dėl to, kad jie aplaidžiai nesirūpina paguosti Mane.“
293. *Sausio 25 d. Šventoji Valanda.* „Ar tu myli Mane labiau? Ar išmokai viltis? Ar visiškai pasitiki Manimi?
Kas vakaras apžvelk, kaip praleidai dieną. Sakyk sau: „Kad tik nebūčiau praleidusi kokios progos mylėti? Gal Jis laukė manęs, o aš buvau ne čia?
Ar Jis nebus tikėjęsis iš manęs daugiau tikrumo štai ta proga?“
Ir jeigu matai, kad esi praleidusi galimybę susitikti su savo Dievu, nusižemink prie Mano Širdies. Kurgi dar, jei ne čia, galėtum nusižeminti? Gyvenk Joje, Mano Dukrele, čia tavo Vieta. Taigi būk Joje visai natūraliai, kodėl gi bijai? O, jei tik tu pagaliau įprastum būti nebe savyje o visa Manyje, kuris esu tavyje!
Argi tai taip sunku? Galbūt nepakankamai dažnai mėgini tai padaryti? Arba neprašai Manęs, kad tau padėčiau. Argi tau ne garbė, kad padeda pats Dievas? Tai tavęs nepažemintų, o vaikiškas tavo pasitikėjimas Man būtų malonus.“
„*Viešpatie, padėk man tapti paprastesnei, aš netgi tarp Tavęs ir savęs statu kliūtis.*“
„Kliūtis? Iš ko? Ką gali padaryti toks niekis? Kadangi visa, ką turi, jis yra gavęs!
Aš esu puikus Skolintojas, kuris paskolina su tokiu subtilumu, kad skolinkas net nepastebi įsipareigojęs gražinti: tuo galėtum paaiškinti tam tikrą jo aroganciją Skolintojui.
Tu, kuri žinai teisybę, dėkok! Pagarbiai vertink tau duotas dovanas. Prisimink: savo gyvenimo kelyje reikia daryti visa gera, kas tik įmanoma, dėl Manęs, Man, o ne dėl gerovės.
Meilė!... O, įliek jos visur.“

Rodyklė

(skaičiai žymi ištraukos numerį)

- Angelas Sargas 271
Artimo meilė 24, 86, 89, 134, 141, 171, 189, 221, 230, 282
Atitaisymas 243, 249, 260, 283, 287
- Baimė 269
Būti dabartyje 180
- Dangaus troškimas 74, 99, 153, 241, 245
Dėkingumas Dievui 57, 143, 257, 266
Dievo Galybė 17
Dievo gerumas 37
Dievo troškimas 119
Džiaugsmas, kuriuos mums teikia Dievas 46
Džiaugsmas tarnaujant Jėzui 66, 296
- Eucharistija 168, 174, 184, 215, 284
- Gailestingumas, nuodėmių atleidimas 20, 21, 163, 177, 240
- Jėzaus gimimas mummyse 41
Jėzaus kančios 44, 52, 65, 130, 155, 287
Jėzaus meilė mums 190, 192, 203, 244, 245, 255, 264, 272, 286
- Kalėdų džiaugsmas 126, 193
Kančios (Jėzaus) 44, 52, 65, 130, 15, 287
Kančios, paaukotos Dievui 116, 187, 196, 204, 226, 234
Vienijantis su Jėzumi 275
Komunija 181, 183
- Malda susikaupus 98, 191, 233, 270, 276, 279, 292
Malda už sielas 32, 232
Meilė Jėzui 15, 35, 78, 81, 87, 96, 110, 120, 122, 129, 135, 144, 157, 158, 160, 195, 205, 210, 212, 218, 223, 243, 246, 247, 253, 265, 267, 291
Valios meilė 258
- Mergelė Marija 26, 51, 54, 60, 64, 238
Mirtis 29, 111, 131, 138, 183, 185, 189, 202, 245
Muzika (gali vesti prie Dievo) 103
- Nuodėmių atleidimas 20, 21, 163, 177, 240
Nusižeminimas 30, 61, 67, 150, 184, 185, 208, 229
- Panašėti į Jėzų 16, 31
Paprasti veiksmai 125, 207, 232, 261
Paprastumas 105, 112, 118, 181, 212, 235, 280, 288, 293
Pasitikėjimas 33, 91, 153, 193, 194, 200, 223, 228, 230, 231, 236, 248, 269
- Savęs atsižadėjimas 237
Sėkti Jėzumi 19, 31, 252
Sielos sausra 62
Susikaupimas veikiant 79, 95, 201, 241, 277
- Šventieji (mūsų santykiai su jais) 42, 45
Šventoji Dvasia 70
Šventumas: pasiekiamas 22
Reikia daug pastangų 161
Reikia jo trokšti 259
- Tarnauti Dievui 50
„Tėve mūsų“ – meilės aktas 109
Tiesa 242
Tikėjimas (tikėjimo dvasia) 274
Trejybė 48
- Uolumas 232
- Vienybė su Jėzumi 25, 27, 34, 92, 115, 118, 129, 135, 139, 152, 160, 166, 178, 208, 213, 223, 227, 232, 239, 273

Gabrielle Bossis

JIS ir aš

Dvasiniai pokalbiai

I dalis

Redaktorė Erika Rimkutė
Viršelio dailininkė Alina Kvedarauskienė
Techninis redaktorius Rimantas Leitanas

2013 11 04. 18,5 sp. l. 23 sp. l. Tiražas 1000 egz. Užsakymas 13-268.
Leidykla „Naujasis lankas“, Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas.
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas.